

Cuộc Sống Bình Thản Hoàn Mỹ Sau Khi Trọng Sinh

Contents

Cuộc Sống Bình Thản Hoàn Mỹ Sau Khi Trọng Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chúc Tết	6
3. Chương 3: Chấm Dứt Thời Kỳ Vườn Trễ	10
4. Chương 4: Cuộc Sống Mong Muốn Đã Bắt Đầu Vận Chuyển	15
5. Chương 5: Lưu Mẫn	18
6. Chương 6: Trường Tiểu Học A	21
7. Chương 7: Kế Hoạch Nhỏ Cho Tương Lai	25
8. Chương 8: Gặp	29
9. Chương 9: Khúc Nhạc Đạo Đầu	32
10. Chương 10: Bàn Tay To Nắm Lấy Bàn Tay Nhỏ Bé	36
11. Chương 11: Trang Công Mộng Đẹp?	40
12. Chương 12: Chấm Dứt Một Thời Kỳ	43
13. Chương 13: Đêm Trước Ngày Tốt Nghiệp	46
14. Chương 14: Chuyến Du Lịch Tốt Nghiệp.	49
15. Chương 15: Mười Tiểu Tướng	52
16. Chương 16: Cuộc Sống Học Sinh Trung Học Của Ngô Thần	56
17. Chương 17: Phát Thanh Viên Nhỏ	59
18. Chương 18: Ngoài Ý Muốn	63
19. Chương 19: Sinh Nhật	66
20. Chương 20: Ngoại Truyện 1	69
21. Chương 21: Cái Gì Cơ Tình Định Á!	69
22. Chương 22: Tốt Nghiệp Và Chia Ly	72
23. Chương 23: Định Ước	75
24. Chương 24: Công Việc Đầu Tiên	79
25. Chương 25: Rối Rắm	82
26. Chương 26: Tình B	85
27. Chương 27: Tốt Nghiệp Năm Tháng Học Sinh	88
28. Chương 28: Chuyện Lãng Mạn	92
29. Chương 29: Trước Ngày Nhập Học	95
30. Chương 30: Ở Chung	95
31. Chương 31: Cuộc Sống Chung	99
32. Chương 32: Ruồi Bọ	102
33. Chương 33: Quà Sinh Nhật	105
34. Chương 34: Thế Giới Hình Tròn	108
35. Chương 35: Bạn Rộn Xã Giao	111
36. Chương 36: Say Rượu	113
37. Chương 37	115
38. Chương 38: Ngọt Ngào	118
39. Chương 39: Lại Làm Chủ Trì	120
40. Chương 40: Sự Cố Đêm Nguyên Đán	125
41. Chương 41: Kết Hôn	127

42. Chương 42: Lễ Cầu Hôn Đặc Biệt	130
43. Chương 43: Lễ Đính Hôn	133
44. Chương 44: Đây Là Yêu	135
45. Chương 45: Chuyện Lớn Của Đời Người	138
46. Chương 46: Tương Lai	140
47. Chương 47: Cuộc Sống Hoàn Mỹ	141

Cuộc Sống Bình Thản Hoàn Mỹ Sau Khi Trọng Sinh

Giới thiệu

Được trọng sinh có phải là để gặp anh? Có phải là vì hoàn thành tâm nguyện đời trước? Sẽ trải qua một...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-binh-than-hoan-my-sau-khi-trong-sinh>

1. Chương 1

Trong lúc ngủ mơ thì nghe được bên ngoài cửa truyền đến âm thanh nói chuyện líu ríu, trời ạ mới sáng sớm tỉnh mơ mà mà ai lại nói chuyện âm ỹ ngoài cửa như vậy chứ? Đồng hồ báo thức vẫn còn chưa kêu cơ mà, nhất định là vẫn còn sớm, tiếp tục ngủ!

“Thật đáng ghét, không biết rằng quấy rầy giấc ngủ của người khác là một chuyện mất đạo đức à!” Nói xong xoay xoay người tiếp tục ngủ.

Không đúng, Ngô Thần đột nhiên tỉnh táo lại một chút, nơi cô ở trước đây là phòng đơn, bên ngoài phòng ngủ có cầu thang còn có cả phòng khách, lúc này khẳng định là trong nhà không hề có bất kỳ một ai hết, Ngô Thần từ nhỏ có một tật bắt buộc, mỗi đêm khi khóa cửa đều phải khóa lại mấy lần, hơn nữa còn kiểm tra lại khóa phòng trộm kỹ càng.

Như vậy tình huống bây giờ là thế nào? Sao bên ngoài cửa lại có âm thanh ồn ào như thế? Chẳng lẽ phòng mình ở bị phá đi?

Ngô Thần mắt vẫn còn chưa mở nhưng tai lại cẩn thận lắng nghe, lại phát hiện ra một chuyện không thể xảy ra, Ngô Thần giới tính nữ 26 tuổi bản thân đang sinh sống và làm việc ở thành S, tiếng nói chuyện bên ngoài lại là ngôn ngữ địa phương của thành H, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

Ngô Thần từ từ hé mở mắt, nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh mình, đây là sao thế?

Ngô Thần có chút mê mang. Đây là chuyện gì xảy ra?

Ngô Thần 26 tuổi năm năm trước đã tốt nghiệp đại học hệ tin tức, sau khi tốt nghiệp đại học không chọn công việc chuyên ngành, mà lựa chọn một công việc trong công ty địa ốc. Công tác năm năm, bản thân cũng leo lên được chức vị khá cao, còn tự mình mua được một căn hộ hai tầng ở thành S.

Tuy nói là cô còn chưa có kết hôn, nhưng mà đang kết giao với một người rất khá, cũng đã gặp mặt gia đình hai bên, quyết định hai năm sau sẽ sinh con.

Nhưng mà, bây giờ là thế nào? Tường xung quanh được sơn trắng nước sơn đã có chỗ biến đen, bây giờ còn có nơi như vậy á? Chẳng lẽ bản thân mình nằm mơ, mà lại có thể bơi được đến tận cái chỗ này ?

Thời điểm Ngô Thần đang tự hỏi, cửa bị đẩy ra .

Người đi vào là một bác sĩ nam, cô nhớ đây là bạn học của baba mình, hình như là họ Vương. Nhưng làm sao ông ấy lại có thể còn trẻ đến thế?

Người bước theo đằng sau chính là cha mẹ của mình. Cha mẹ? Cha mẹ mình còn rất trẻ? Hơn nữa hai người còn ở cùng nhau? Cô ngây ngẩn cả người, nhìn lại bàn tay của mình, Ông trời ơi!

Vốn rất ham mê đọc tiểu thuyết Ngô Thần đương nhiên hiểu rõ bản thân mình đang gặp tình huống gì ~!

“Cháu cảm thấy thế nào rồi? Có thể nói cho chú biết được hay không?” Chú Vương nhẹ nhàng hỏi.

Cô nghĩ nghĩ, bản thân mình từ bé đến lớn hình như rất ít khi bị ốm? Trừ có một lần bốn tuổi , vào mùa đông mà cô lại ham ăn , ăn hết ly kem cho nên bị đau họng, chẳng lẽ chính là lúc này sao?

“Ừ” thanh âm có vẻ khàn khàn.

“So với ngày hôm qua đã đỡ hơn một chút rồi, có thể nói ra tiếng .” Chú Vương xoay người cùng baba nói xong, sau đó xoa đầu Ngô Thần nói “Tiểu nha đầu này, cháu không cần phải tham ăn như thế, giọng cháu hay như vậy mà bị ly kem làm hỏng rồi, không có lợi chút nào, lần sau tự bản thân mình phải chú ý nhé, muốn gặp chú Vương có thể đến nhà chú chơi mà, cháu không cần dùng cách này để đến gặp chú đâu nhé.”

“Ha ha,con có nghe được chú Vương nói không, nếu không nghe lời, bị tiêm như vậy con có sợ hay không.” Mẹ ần ần đầu Ngô Thần nói, nhưng giọng nói mang theo nụ cười cho nên không có bất kỳ sự dọa nạt nào, nhưng cô vẫn thật ngoan ngoãn mà gật đầu.

“Sốt cũng đỡ hơn rồi, các cậu làm thủ tục xuất viện cho tiểu Thần đi, nhưng mà nhớ mỗi ngày đến đây tiêm là được.” Ngô Thần cứ như vậy được được rồi khỏi trạm xá địa phương, Ngô Thần cũng phải suy nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì • • •

Cha mẹ của Ngô thần lúc cô học trung học hai người bọn họ tình cảm tan vỡ mà ly hôn, mà Ngô Thần cũng vì nguyên nhân vậy cho nên tính tình có chút cực đoan, làm cho thời gian thi vào trường cao đẳng cũng gặp rất nhiều vấn đề.

Tình trạng này tạo nên một loạt tình huống xấu phát sinh, thế cho nên ở thời kì đại học trên cơ bản Ngô Thần đã vượt qua nó trong sự oán hận.

Từ một gia đình biến thành hai gia đình, khi nhìn thấy gia đình mới đó được thành lập, Ngô Thần cảm thấy bản thân mình rất là dư thừa .

Sau đó Ngô Thần lựa chọn cho bản thân mình một cuộc sống riêng ở bên ngoài, tự mình dốc sức cố gắng, thời gian năm năm ở thành S dựa vào năng lực của chính mình mua một căn hộ 80m². Một nữ nhân, một nghệ thuật sinh sống, ở thời đại này không dựa theo bất kỳ nhân tố nào mà tự tạo được thành quả như vậy làm cho cô cảm thấy rất tự hào.

Thời điểm cô cảm thấy được cuộc sống dần trở nên tươi đẹp, ông trời trêu đùa cô một lần nữa như vậy, trở lại cuộc sống 22 năm trước!

Người khác xuyên không mà nàng là trọng sinh? Nếu cho trọng sinh vì sao không cho cô trở về sớm chút , ở vào thời điểm cô không nhà không xe như vậy chẳng phải tốt hơn à? Kết quả như vậy thật sự là ~ không biết nên khóc hay nên cười .

Đến lúc này vẫn là không có gì dấu hiệu gì sẽ cho cô trở lại , không phải nghe nói chuyện như thế này phải gặp chuyện gì phát sinh bất đắc dĩ mới có thể sao? Sao bản thân mình lại có thể quay lại?

Quên đi đừng nghĩ nữa, suy nghĩ lúc này cũng không ra kết quả, đến đâu thì đến đi.

Nếu chuyện đã xảy ra như vậy thì cô đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội trời cho này? Cô bị đường đời tôi luyện thành tình cách lạnh lùng, mà tính cách thực sự của Ngô Thần cũng không phải như vậy.

Như vậy đã trở lại đây rồi, trong ý nghĩ của cô là cô vẫn còn vài năm để chuẩn bị, trong những năm này thì sẽ bắt đầu thay đổi từ đâu đây?

Nghĩ lại ba thời điểm quan trọng, các bạn cùng phòng ký túc lúc trước có một ngày tâm sự ngồi nói , nếu như bây giờ cho cô ấy quay trở lại thời trung học, khẳng định rằng cô ấy chắc chắn sẽ không giống như bây giờ, khi học trung học thì thời đại học chính là một giấc mộng, thời điểm địa học chính là tưởng nhớ thời trung học. Nếu ông trời đã nguyện ý cho Ngô Thần cơ hội này, lại còn khuyến mãi thêm một khoảng thời gian vô cùng rộng rãi dành cho cô, như vậy cô sao có thể nở bụng tha cho cái cơ hội này được?

Thật ra Ngô Thần vẫn luôn cảm thấy chiều cao 163 của bản thân mình rất được rồi , lúc trước ở cùng một đám chị em người đông bắc cho nên cô có cảm giác một cô gái nhỏ bé phía nam như cô thật đúng là một khuyết điểm, như vậy lúc này đây chính là cơ hội tổ cho thay đổi nét bút hồng này đi.

Còn cảm thấy cái mũi của mình chưa có đủ độ cao? Hiện tại cô mới bốn tuổi xương của cơ thể chắc hẳn là vẫn chưa hoàn thiện hết, như vậy có khi còn có khả năng thay đổi. Lúc trước trên ti vi có một minh tinh từng nói giỡn, cái mũi của nàng cao được như vậy là hồi nhỏ nàng thường hay dùng kẹp áo gỗ kẹp vào tại nên dáng như vậy , bản thân mình liệu có nên thử hay không? Nhưng nghĩ đến cảm giác khi bị kẹp mũi? Hay là thôi đi, cái này phải suy nghĩ lại • • •

Cảm thấy vóc dáng có chút béo? Kỳ thật người cao 1m63 cân nặng 95 cân(47kg) như vậy là hoàn hảo rồi, nhưng mà cô nghe nói chiều cao chỉ như vậy không nên vượt quá 95 cân mới là chuẩn thì phải! (Swan : lảo nào tôi cao bằng cô mà tôi nặng 50 cân đấy nhé =.=)

Bằng cấp như vậy vẫn không đủ? Khí chất không tốt? Hiện tại cô mới có bốn tuổi đấy?Nghĩ muốn thay đổi cái gì sợ không có thời gian hay sao?

Còn có một cái phải thay đổi, chính là quan hệ của cha mẹ . Ngô Thần không muốn là một đứa nhỏ mồ côi nữa, điều này làm cho cô đến tận khi lớn lên vẫn có ác cảm với việc phải lập gia đình.

Nếu nói cha mẹ ly dị là vì cảm tình vỡ tan, như vậy làm chuyện để cho bọn họ không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện này không phải tốt hơn à? Mẹ cảm thấy tình cảm của cha dành cho gia đình là không có thật tâm, đến khoảng thời gian hai năm cuối cùng hai người ly thân rồi mới có quyết định ly hôn. Đời này Ngô Thần chắc chắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!

Sau khi trải qua cuộc sống mới hai ngày, bởi vì cổ họng đau cho nên Ngô Thần không thể nói nhiều, nàng cũng rất hợp ý mà duy trì sự im lặng, cha mẹ cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

Dù sao cũng đều là ba mẹ của mình, chẳng lẽ mình còn có thể làm ra hành động gì không hợp lý sao?

Sau khi trở về lịch, hiện tại là tháng 12 năm 1994, hình như là thời điểm cô vẫn còn đi học lớp lá. Thời đại những đứa bé bắt đầu được học những môn nghệ thuật năng khiếu, cô vẫn nhớ cha mẹ cô còn dắt cô đi học khiêu vũ LaTin, nhưng mà bởi vì bản thân lúc trước hay xấu hổ nên nhất quyết không chịu đi học. Đời trước lúc năm hai mươi tuổi cô mới chịu đi học một thời gian.

Đến đời này cô sao lại không thể quý trọng những cơ hội như vậy được nữa chứ? Cô còn muốn học võ thuật, nếu muốn tăng chiều cao, thì phải vận động thích hợp vừa phải , hơn nữa còn có thể phòng sỏi • •

Đời trước cô còn có thể đàn dương cầm , nhưng bản thân phải đi học được đã, bằng không đến lúc đó đột nhiên lại biết đàn chỉ sợ không thể giải thích được vì sao. Còn có đàn ghita, nhớ tới bản thân mình từng có thời gian yêu say đắm cây đàn ghi ta, nhưng mà chỉ kiên trì được nửa năm, sau đó lại đem thành tựu với cây đàn ghi ta ném tít dưới đáy hòm!

Tiếng Anh đây là cần phải học , vốn liếng tiếng Anh của cô chỉ là để ứng phó cho qua kỳ thi cấp bốn, sau lại vì công việc mà học các phát âm, nhưng là đối với những chuyện xảy ra thì vẫn không đủ dùng, rất nhiều thứ phải học từ khi còn rất nhỏ.

Tạm thời cứ như vậy đi, cô mới bốn tuổi, không thể làm ra được chuyện khác người ,hiện tại cứ từ từ bắt đầu chậm rãi tích lũy kiến thức là tốt rồi. Thời gian còn rất dài • • •

Ba mẹ Ngô Thần ở cùng với ông bà nội , bởi vì ông Ngô bà Ngô chỉ có một đứa con trai. Nhưng Ngô Thần vẫn còn có hai bác gái, một người bởi vì công việc của chồng mà chuyển đến sinh sống ở tỉnh G, còn có một người vừa mới sinh em bé. Mà bên mẹ Ngô Thần cũng có hai dì cả.

Ông ngoại của Ngô Thần cũng còn rất khỏe mạnh, đời trước Ngô Thần đối với người ông ngoại này ấn tượng không sâu lắm, bởi vì ở lúc mười tuổi thì ông ngoại qua đời.

Đó là do Ngô Thần sinh sống trong một gia đình quá đơn giản, đương nhiên, thân thích bên nội cô vẫn thân thiết nhiều hơn, những người này sau đó chúng ta chậm rãi giới thiệu sau

Cha Ngô rất thích sách cho nên có hẳn một tủ sách rất lớn trong phòng ngủ, trên giường ngủ thường hay có những quyển sách được vít bừa bãi.

Nếu có thời gian ông rất hay ngồi khoe khoe khoang khoang, ông còn dạy Ngô Thần cách viết bút lông, đáng tiếc đời trước Ngô Thần không có sự kiên trì. Thật sự là như vậy, trong cái cầm kỳ thư họa này, ngoài cầm ra thì cô có thông hiểu một chút, những cái khác đều không có biết — không biết gì hết, cho nên hiện tại phải cô gắng bù đắp lại .

Một ngày cha Ngô đang ngồi viết bút lông, bạn học Ngô nhỏ bé chậm rãi tiêu sái đi qua, nhìn thật lâu, cha Ngô cuối cùng cũng để ý tới bạn nhỏ Ngô .

“Sao nào, con muốn học hả? Nhìn lâu như vậy có thích hay không đây?”

” Viết nhìn đẹp lắm ạ, con muốn học!” Bạn học Ngô liên tục gật đầu.

“Chà chà thư pháp không phải luyện là luyện được trong ngày một ngày hai, con nghĩ con có thể kiên trì được hay sao?” Cha Ngô trừng mắt nhìn Ngô Thần.

“Tin tưởng con đi mà, chắc chắn tương lai con sẽ viết chữ tốt hơn cha! Hừ” Cha Ngô nở nụ cười, còn cười rất đắc ý.

Ngô Thần bắt đầu mỗi ngày đều baba cầm tay dạy luyện những nét cơ bản, muốn luyện thư pháp tốt phải có cân có cốt, sinh động. Những thứ này không phải luyện thành được ngay , thư pháp có thể làm nhu hòa khí chất của một cô gái. Từ ngày đó về sau, luyện chữ đã trở thành môn học bắt buộc của cô bé Ngô Thần bốn tuổi.

Ngô thần từ sớm đã muốn học võ lòng, mẹ cô cũng đã vì cô mà mua một quyển từ điển nhỏ, cho nên sau khi trọng sinh Ngô Thần bắt đầu học. Đầu tiên cô đem toàn bộ sách trên giá của cha Ngô toàn bộ đọc hết, những tác phẩm nổi tiếng trên thế giới bắt đầu ngâm cứu.

Chiều nào cha Ngô mẹ Ngô đi làm trở về cũng nhìn thấy một màn như vậy, một cái cô bé con ngồi ở ban công, đầu gối để một quyển sách, trên bàn nhỏ bên cạnh chính là một cuốn từ điển cùng với một đĩa đồ ăn vặt .

“Bảo bối từ sau khi bị ốm hình như trầm tĩnh hơn hẳn, mỗi ngày đều nhu thuận đọc sách như vậy cũng không cần chúng ta phải quan tâm nhiều nữa .” buổi tối Ngô mẹ căn nhắc với cha Ngô .

“Cũng không xem đó là con của ai nha, đứa bé của chúng ta có thể kém sao. Tiểu Hi cũng rất thích đọc sách, tiểu Thần của chúng ta kém làm sao được? Đừng quá để ý như thế nữa, ngủ đi.” Nói xong Ngô ba ba ôm Ngô mẹ ngủ. Nhưng những đoạn đối thoại như thế thường xuyên xảy ra, đến mức sau này Ngô mẹ cảm thấy con mình ngoan ngoãn nhu thuận quá mức , làm cho nàng không có được lạc thú khi làm mẹ.

Tết dương lịch qua rồi rất nhanh đến tết âm lịch, đây chính là cái tết thứ nhất sau khi cô trọng sinh , tết âm lịch của mười mấy năm trước so với bây giờ có không khí hơn nhiều.

Tuy rằng cũng chỉ là đêm trước năm mới mọi người cùng nhau tụ tập ăn uống, đại cô cùng tiểu cô đều ở nhà chồng, nhưng ít ra vẫn là người một nhà ở cùng nhau, trò chuyện uống trà. Tiểu Ngô Thần ngồi trong lòng cha mẹ xem tivi. Nhưng mà quả thật , trường trình tết cô đã xem hơn hai mươi năm đã không còn hấp dẫn , hơn nữa thân thể tiểu hài tử cũng không thể thức đêm lâu đến thế, rất nhanh, tiểu Ngô Thần tựa vào trong lòng mẹ ngủ. Cảm giác như vậy thật tốt!

“Bảo bối, năm mới vui vẻ.” Ngô mẹ lay tỉnh tiểu Ngô Thần.

Kỳ thật cũng không phải mẹ Ngô muốn gọi Ngô Thần dậy, mà là ở thành H có tập tục, ở đêm ba mươi hơn mười một giờ phải đốt một quả pháo trước cửa nhà, ý nói là đem tài vận một năm đều thu hồi được, sau đó ở buổi sáng ngày hôm sau lại lấy pháo đốt coi như mở tài vận trong năm mới. Nghĩ đến cuộc sống bên ngoài của mình, bản thân không dám đốt pháo, hơn nữa ở thành S cũng cấm tư gia đốt pháo, thật sự đã rất nhiều năm muốn hưởng thụ lại cảm giác này. Thật tốt! Ha ha. Ngô Thần ha ha nở nụ cười.

“Ông nội bà nội, ba mẹ, năm mới vui vẻ, chúc mọi người một năm mới thân thể khỏe mạnh, mọi sự như ý, chúc mừng phát tài, hồng bao lấy đến.”

“A, Thần Thần của chúng ta đã lớn rồi không còn nhỏ nữa, lời này ông nội thích nghe, đến đây, cầm lấy hồng bao, năm nay chúng ta chúc thần thần thân thể khỏe mạnh hay ăn chóng lớn, cao lớn hơn một chút nhé.”

“Dạ, cảm ơn ông nội bà nội.”

“Bảo bối đã nhận được hồng bao từ ông bà nội rồi, đây là của ba ba cùng với mẹ a, con có muốn đưa ẹ hay ba giữ hồng bao hộ con hay không tiểu Thần?” Ba ba cầm hồng bao cười đưa cho Ngô Thần.

“Không cần đâu, Thần Thần đã trưởng thành, hồng bao của mình phải tự mình bảo quản. Mẹ tìm cho Thần Thần một cái hộp sắt nha, con muốn để hồng bao trong đó.”

“Nhìn xem nhà tiểu tham tiền chúng ta này, nhỏ như vậy đã biết đem tiền giấu rồi nha, được rồi, mẹ sẽ tìm cho con, sau đó chúng ta cùng nhau nuôi nó được hay không.” Mẹ lôi kéo Thần Thần trở lại phòng, tìm một cái hộp sắt cho cô, sau đó đem hồng bao để vào trong hộp rồi cất vào tủ. Kỳ thật nói như vậy thôi tiền thì mẹ vẫn cầm hết, chẳng qua là cô biết được là ai cầm mà thôi.

Ai, tuổi quá nhỏ cũng không phải là tốt!

2. Chương 2: Chúc Tết

Ngày hôm sau là mừng 1.

Quy củ hôm mừng 1 là hôm đó một nhà Ngô Thần cần phải đi tới nhà ông bác chúc tết.

Bởi vì trong nhà ông bác kia là lớn nhất, cho nên chúc tết mừng 1 nhà Ngô Thần chỉ có thể đi xung quanh chúc tết họ hàng Ngô gia. Đại cô cùng tiểu cô buổi chiều mới có thể tới đây, buổi sáng cũng chỉ có một nhà năm người đi tới mà thôi. Đến lúc này cũng có thể nhìn thấy được anh họ và chị họ.

Anh họ lớn hơn so với Ngô Thần một tuổi, chị họ lớn hơn so với Ngô Thần bốn tuổi,

.

Chị họ của Ngô thần là con gái của của bác gái lớn, ở đời trước được cả nhà gọi là bé ngoan, bởi vì năm tuổi đã cùng bác lớn đi tỉnh G, ở G tỉnh được bà nội chăm bẵm, sau đó lại học hành rất khá, tuy rằng hai người cũng không có gặp gỡ nhau nhiều, nhưng mà cũng ảnh hưởng khá khá đến nhau

.

Về phần con của cô út thì trước khi Ngô Thần trọng sinh thì mới ra đời không lâu, so với Ngô Thần nhỏ hơn bốn tuổi, tiểu tử này ở đời trước chính là một tiểu ma vương a, nhưng mình không tin ở đời này mình không trị được nó.

Mà bên mẹ cũng có hai chị họ, nhưng so với Ngô Thần lớn hơn rất nhiều, còn có một cái em họ nhỏ hơn Ngô Thần 1 tuổi. Cho nên bên nội hay bên ngoại Ngô Thần đều là một đứa bé đứng ở giữa. Ai, thật giống như nhân thịt của hamburger mà • • phải tôn trọng người lớn tuổi còn phải yêu thương em út!

Nhà ông bác có rất nhiều người, thật ra tất cả những thân thích này cho đến tận lúc trước khi được trọng sinh cô cũng vẫn không nhận được ra ai vào với ai, dù sao chỉ biết là được, những cái khác cũng phải là chuyện Ngô Thần cần để ý. Ngọt ngào chào hỏi những người này một câu bác hai câu bác... ba câu cô dì... cũng đã thấm mệt.

“Diễm Diễm, con đem em trai em gái ra ngoài chơi đi.” Ông bác lên tiếng , đem đám trẻ con Ngô Thần ném cho chị họ.

Xung quanh nhà ông bác không có chỗ nào để giải trí hết, ấn tượng sâu nhất trong trí nhớ là một trường tiểu học ở gần đây, đời trước cô yêu thích nhất được cùng với chị họ ngồi bàn đu dây, mà một năm chỉ có một lần cơ hội duy nhất chính đến chúc tết vào mỗi năm.

Sau đó chính là con sông bên cạnh . Đây là một nhánh nhỏ của X giang , dòng nước cũng không lớn, nhưng là thắng thế so với các con sông khác ở điểm nước ở đây trong suốt, chỗ này cũng là một chỗ được đám anh chị em ưa thích. Nhưng mà bây giờ còn quá nhỏ, người lớn trong nhà chắc chắn không cho đám trẻ này chạy ra đó chơi.

“Các em muốn đi đâu không?” Chị họ Diễm hỏi thăm ý kiến của mọi người.

“Đi đến trường tiểu học chơi cầu bập bênh đi. Hoặc là đi mua gì đó ăn .” anh họ Lưu Bằng kích động nói.

“Lúc ở nhà sao em không lấy cái gì đó đi mà ăn, bây giờ ra ngoài này lại đòi đi mua. Lượn.” Chị họ Diễm vô tình dả kích anh họ Lưu Bằng. Chị họ Diễm Diễm và Lưu Bằng mới được tính là chị em họ thật sự, Ngô Thần chỉ được tính là khách. Đương nhiên khách tùy chủ không phải sao.

“Tiểu Thần còn em thì sao em muốn đi đâu? Đi đến trường tiểu học chơi nhé?” Diễm Diễm ôn nhu nhẹ nhàng hỏi Ngô Thần.

“Dạ,các anh chị đi chỗ nào thì em sẽ đi theo .” Một đứa bé nói như vậy chắc là bình thường đúng chứ.

Tuy rằng bản thân mình không ngại ở trước mặt cha mẹ biểu hiện người lớn một chút, dù sao mỗi ngày đều sinh sống chăm sóc cho tiểu Thần cho nên không cảm thấy có gì đó lạ lùng, cho nên phải làm cho bọn họ sớm một chút quen với những thói quen của mình thì những kế hoạch sau này của bản thân mới có thể thực hiện được. Nhưng mà khi đối mặt với bà con họ hàng, Ngô Thần tốt hơn hết nên vẫn thành thật một chút thì hơn.

Nhóm trẻ con có khi sẽ không để ý những thứ như vậy, nhưng mà những người lớn chắc là sẽ cảm thấy quái lạ chút chút. Vẫn nên chờ đến khi bản thân mình lớn hơn chút nữa chân sẽ cho bọn họ cảm thấy như thế nào là quái dị đi. Đến lúc đó bọn họ sẽ quy cho tâm lý tuổi mới lớn. Ừm, chính là như vậy đấy.

Ngay trong hôm mới trọng sinh cô đã hiểu rằng, nếu muốn trở thành thiên tài thì cô cũng cần có chặn dìm , cho nên chặn dìm trong ý của Ngô Thần chính là quá tình tự bảo vệ mình.

“Tiểu Thần, cùng anh đi chơi bập bênh đi.” Anh họ lôi kéo Ngô Thần chạy đến trường tiểu học.

“Nơi đó còn có bàn đu dây nhé. Em ngồi lên đó anh đẩy cho được chứ.” Anh họ vui vẻ vừa chạy vừa nói.

Nơi đây chỉ là một cái trường tiểu học rất nhỏ, vài đứa bé trong nhà cũng không có đến ngôi trường này để học. Phòng học cũ nát,sân trường cũng không có lát sân cho nên gập ghềnh đầy những vũng nước . Chỗ chơi cũng chỉ có một cái bập bênh và một cái bàn đu dây cô đơn lạc lõng.

“Đến đây, tiểu Thần, ngồi lên đây , ngồi lên đây, anh đẩy cho em.” Lưu Bằng nói xong đem Ngô Thần đẩy đến trên bàn đu dây. CHị họ Diễm Diễm chỉ im lặng ngồi ở trên một bàn đu dây khác.

Diễm Diễm vẫn là một đứa nhỏ hiểu biết. Gia cảnh nhà bác cả cũng không phải là tốt lắm, bác trai cùng bác gái đều công tác ở nhà xưởng, ngày làm ba buổi thay phiên nhau, cho nên từ nhỏ chị họ Diễm DIễm đã phải học làm việc nhà. Sau này học đại học cũng là chuyên khoa, học mậu dịch quốc tế. Sau khi tốt nghiệp cuộc sống cũng không tệ lắm, tốt nghiệp sau liền cùng bạn trai đi đến vùng thành thị duyên hải phát triển, tự mình mở một công ty mậu dịch trên mạng, một nhưng mà cũng rất phong phú đi.

Ngô Thần nghe lời ngồi ở trên bàn đu dây ,anh họ vui tươi hơn hờ ở phía sau đẩy . chỉ được chốc lát hân đã bắt đầu không yên .

“Đi thôi, cái này chơi không vui đâu , chúng ta đi chơi cầu bập bênh đi.” Bàn đu dây dừng lại hân lại không ngừng kéo Ngô Thần chạy đến chỗ cầu bập bênh. Vì sao dừng chạy này á, bởi vì tiểu Ngô Thần mới có bốn tuổi, còn cao chưa đến một thước, vẫn chỉ là một tiểu bí đao, như vậy khoảng cách ngắn như thế, cánh tay lại bị anh họ thối kéo đi cho nên một đường chỉ có thể chạy chậm .

Ngồi ở trên cầu bập bênh , tùy ý để cho anh họ ở bên kia cao thấp lên xuống. Không thể trách tiểu Thần lười được, mà là ngồi ở bàn đu dây kia cũng thế chân cô còn chưa chạm đến đất đâu, hiện tại giờ khí lực cũng không đủ, cho nên Ngô Thần thực yên tâm thoải mái ngồi ở trên cầu bập bênh hưởng thụ sự chiếu cố ân cần của anh họ. Ha ha.

Chán quá a! Ngô Thần ngáp một cái, nhìn về phía Diễm Diễm.

“Chị Diễm diễm , chị đến đây chơi với anh Lưu Bằng đi. Em muốn chơi đu dây.” Ngô Thần cầm lấy thanh sắt cầm tay của bập bênh quay sang hô to với Diễm Diễm. CHuyện xoay người này với một đứa trẻ con mà nói, Ngô Thần vẫn sợ sẽ mất đi thăng bằng. Nhân sinh phi thường tốt đẹp, cho nên bản thân mình phải bảo vệ mình mới được.

“Ừ, Lưu Bằng dừng lại, để cho tiểu Thần xuống dưới.” Nói xong lại gần đèn bập bênh chặn lại .

Đem Ngô Thần ngồi yên trên bàn đu dây, Diễm Diễm mới cùng với Lưu Bằng chơi. Nhìn thấy hai người vui tươi cười hớn hở, Ngô Thần hiểu được đây mới chính là nụ cười mà trẻ con nên có.

Nhưng tuổi tâm lý của Ngô Thần đã gần 27 rồi làm như vậy vẫn thật sự quá là khó khăn, tuy rằng Ngô Thần cũng rất muốn có hứng thú, nhưng mà hứng thú vào lúc không phải trông chừng mấy đứa trẻ con này nè(mỗi Thần hình như đã quên hiện tại cô mới chính là đứa bé cần phải trông nom nhất thì phải)

Chơi một lúc cũng đến lúc người lớn gọi về nhà ăn cơm. Đây chính là bữa cơm tân niên đầu tiên, trên bàn đều là thịt.

Ngô Thần không thuộc loại người không thịt không vui , nhưng mà hiện tại cô vô cùng để ý đến vóc dáng của mình, bây giờ ăn nhiều chút cũng sẽ không phát triển chiều ngang, nếu muốn cao lên, đương nhiên là cần phải ăn thật nhiều dinh dưỡng.

Ngô Thần vẫn luôn thích ăn móng giò, đặc biệt đặc biệt là những tác dụng của lòng trắng trứng. Trong bát được mẹ gấp mấy miếng móng giò, còn có thịt bò thịt gà , rau xanh cái gì cũng là không thiếu .

Thức ăn trong bát Ngô Thần không bao giờ với, một lúc thì mẹ gấp, một hồi ba ba gấp, còn có bà nội. Sau khi trọng sinh những đồ uống Ngô Thần thích uống chỉ có sữa , sữa đậu nành, nước trái cây .

Mẹ đối với sự thay đổi này của Ngô Thần rất là cao hứng. Dù sao nhưng thứ này đều có dinh dưỡng gì đó, đứa bé ăn được càng nhiều thì càng khỏe mạnh, đứa nhỏ này từ lần đến bệnh viện về sau càng nghe lời , còn không kiêng ăn , Ngô mẹ chỉ cảm thấy cuộc sống hiện tại đều bắt đầu trở nên thoải mái .

Sau khi ăn xong, chính là thứ không thể thiếu trong truyền thống của người Trung quốc là mạt chược. Ông bác ngụ ở lầu một, may mắn là trong nhà có không ít bàn, trực tiếp ở trong sân đem lên hai bàn, trong phòng còn có một bàn, bên ngoài là một bàn mạt chược, bên trong cũng là mạt chược.

Sau khi ăn xong thì cô út và cô cả đều đến đây, dẫn theo chị họ và em họ. Em họ chỉ biết ngủ, nhưng mà thật sự rất đáng yêu. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đỏ phấn, nhin không được muốn bảo thù trước, ta cần, ta cần, thật đáng yêu!

Nếu chị họ Thành Hi đã đến đây Ngô Thần cũng chỉ có thể đi theo chị , vẫn là trẻ con nhưng tính tình của chị ấy cũng thật là không tốt, bởi vì dưỡng cả muốn đi tham dự “Tác chiến” , mà bắt đầu mất hứng .

“Đây cái miêng của con bắt đầu có thể treo được hẳn một cái bình rồi đấy . Ngoan, cùng em họ đi chơi đi.” Dưỡng cả vỗ vỗ đầu của chị hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, để cho nàng nắm tay Ngô Thần đi ra ngoài.

“Không muốn, con không muốn cha đi đánh bài, mỗi lần cha đều như vậy, con không thích chơi cùng với bọn họ đâu, có cái gì vui đâu chứ.” Nói xong nước mắt sắp chảy ra .

“Đừng không nghe lời như vậy, hôm nay lễ mừng năm mới đừng làm cho baba tức giận .” Dưỡng cả trừng mắt nhìn chị họ một cái .

“Chị, chúng ta đi chơi đi. Thần Thần thật lâu không gặp chị nha, chúng ta đi nhìn xem chung quanh có cái gì chơi hay không nha, đi thôi.” Ngô Thần nhìn chị họ lôi kéo cánh tay của chị.

Thành Hi so với mình lớn hơn có một tuổi, cái đầu cũng cao hơn so với Ngô Thần một cái trán, đời trước thẳng đến khi lớn lên nang vẫn cao hơn so với mình rất nhiều, đời này mình sẽ không còn như vậy nữa. Ngô Thần quyết định phải cố gắng rèn luyện, nhìn xem cái cánh tay bé bé con con này nè • • ai! Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng nha!

Thành Hi tuy là vẫn mất hứng như cũ, nhưng mà cũng không có cái gì, bị Ngô Thần lôi kéo đi cùng bọn Diễm Diễm rồi.

“Thần Thần lớn thêm một tuổi thật sự là ngoan hơn so với lúc nhỏ nhiều lắm, trước tết còn không có cảm thấy nó lớn nha, bây giờ mới phát hiện ra con bé thật sự biết nghe lời hiểu chuyện lắm.” Dượng cả ở trên bàn cờ bạc nói cùng với baba.

“Thật sao, tiểu Hi cũng lúc còn nhỏ rất nhu thuận a, lại yêu thích đọc sách, dù sao đều đứa nhỏ của chúng ta, hẳn là chắc không khác nhau lắm.” Ba ba cười cùng dượng cả nói.

“Nghe nói Thần Thần năm nay cũng rất thích đọc sách a, bọn nhỏ đều yêu thích đọc sách, yêu thích học tập là chuyện tốt, chúng ta sẽ vì chúng nó mà tạo mọi điều kiện. Tôi thắng!” Dượng cả vừa nói xong đã đem cả một bàn này chém giết.

Năm mới trong nhà trường họ vang lên những tiếng cười nói huyền ảo, trẻ con cũng đốt pháo xong rồi, trên đường về nhà còn cầm thêm trong tay hồng bao từ ông bác, tuy rằng chỉ có năm mươi đồng, nhưng là ở thời này cũng không phải là không đúng. Mà này hồng bao đương nhiên cũng bị thu nhập vào trong két sắt nha.

Ngày hôm sau là ngày con rằm lại mặt, tự nhiên là đi nhà ông bà ngoại. Bà ngoại đã mất từ khi mẹ còn nhỏ, cho nên thiếu thốn sự yêu thương, nên ông ngoại cũng rất là quan tâm đến mẹ.

Ông ngoại tiếp đón mọi người trong phòng ngủ của ông, trong phòng khách đã để hai tủ thuốc thật lớn. Đã quên không giới thiệu, ông ngoại của Ngô Thần chính là một lão trung y, ở trong giới trung y cả nước cũng có chút danh tiếng. Đáng tiếc là đời trước tiểu Thần có muốn tìm hiểu về trung y cũng không được, lúc muốn học thì ông ngoại đã mất, cho nên hiện tại có cơ hội đương nhiên là muốn tìm hiểu một chút rồi.

Trong phòng ông ngoại có trưng bày một số y thư, nghe nói đây chính là thứ được truyền thừa tự từ trên xuống nha • • nhưng cô muốn học thì làm sao bây giờ? Cô là người một chút cơ hội cũng sẽ không bỏ qua, nhưng là hiện tại cô có nhiều nhất chính là thời gian, lúc này không học thì để đến khi nào!Đời trước Ngô Thần thứ mà cô ghét nhất ở bản thân chính là do dự, sau đó phải cố gắng đem tật xấu này sửa lại, nếu như đã có điều kiện, vậy sao lại không quy trọng chỉ có đứa ngốc mới làm thế thôi(mỗ Thần cô đã quên đời trước cô đã làm đứa ngốc sao

“Các con mau đến đây a, chị các con còn chưa có đến đây, các con đến đầu tiên đó, ngồi đi.” Mẹ Ngô tự mình đẩy cửa đi vào, ông ngoại vào phòng bếp pha ấm nước trà.

Mẹ đi giúp ông ngoại chuẩn bị cơm trưa, Ngô Thần thì ngồi xem xét mấy tủ để y dược.

Hai cái tủ thuốc này chắc hẳn là từ lâu lắm rồi, đại khái cao 1m7. Nhìn tên những dược liệu này, Ngô Thần chỉ biết được vào cái, phục linh, cầu kỷ, củ từ, tiền tài thảo, thiên ma, đỗ trọng, đẳng sâm.

Kỳ thật mà nói, Ngô Thần chưa từng nghĩ tới muốn học thành tài, chỉ là mỗi thứ chỉ muốn biết một chút mà thôi. Đời trước khi học ngành tin tức liền hiểu được, cái gì cũng phải biết, nếu không người khác hỏi tới bạn thì cái gì bạn cũng không biết lấy gì mà nói với người ta, phối hợp không được thì làm sao mà phỏng vấn.

Sau lại tìm được công sau này mỗi đều liên quan đến một thứ, mới có thể làm trung gian cho người khác, mà chính là bởi vì này cho nên cô mới học được một thứ là biết lắng nghe.

Đời này, từ nhỏ đã nghĩ bắt đầu tích lũy kiến thức, như vậy đối với trung hoa năm ngàn năm Đông y học sao lại có thể không biết được cơ chứ? Cô cũng không mong muốn mình trở thành thầy thuốc, chỉ là muốn học chút dược liệu, để điều dưỡng thân thể. Không phải nói Ngô Thần làm cái gì cũng đều nghĩ đến bản thân trước tiên, sống trên đời không vì mình thì vì ai? Hơn nữa cơ thể khỏe mạnh mới có thể làm việc được, đến lúc đó còn có thể giúp đỡ người nhà điều dưỡng không phải tốt sao?

“Tiểu thần đang nhìn cái gì thế?” Mẹ cùng ông ngoại từ phòng bếp đi ra, nhìn đến tiểu thần đứng trước tủ thuốc ngẩn người.

“Tiểu Thần xem mấy thứ này sao?” Ông ngoại thấy tiểu Thần chú ý đến tủ thuốc thì cảm thấy hứng thú.

“Dạ, con đọc chữ trên đó biết được vài thứ nha, nhưng mà không biết là cái gì nha. Ông ngoại, chỗ này chỉ là thuốc thôi ạ? Có ích lợi gì ạ?” Ngô Thần ngẩng đầu đầu nhìn ông ngoại.

Ông ngoại vuốt đầu tiểu Thần cười cười. “CHà con đã lớn rồi đến mức có thể hỏi những câu như vậy rồi, không sai, có tiến bộ. Đến đây, nói cho ông ngoại biết con biết những cái gì nào.” Ông ngoại ôm lấy Ngô Thần đi đến trước tủ thuốc.

” — Cầu kỳ này” Ngô Thần chỉ vào hộp đựng cầu kỳ nói với ông ngoại.

“Tiểu Thần đứng rồi, đến đây, chúng ta nhìn xem cầu kỳ hình dáng như thế nào.” Nói xong đem hộp đựng lôi ra, sau đó ở trong lòng ông nghe ông giới thiệu.

“Cầu kỳ có thể sáng mắt bổ thận, mỗi ngày sao khô lên để uống đối với thân thể rất tốt. Đúng rồi, đợi lát nữa con mang chút hoa cúc trở về sao khô để cho tiểu Thần uống, bảo hộ cổ họng cho con bé thật tốt, đừng để xảy ra chuyện này thêm lần nào nữa.” Nửa câu đầu đương nhiên là nói với tiểu Thần, câu sau là nói với mẹ Ngô.

.

Kỳ thật ông ngoại vẫn luôn quan tâm đến mọi người trong nhà, đời trước không cảm giác được, tiếp xúc cũng rất ít, nhưng mà hôm nay vừa mới tiếp xúc đã khiến cho Ngô Thần cảm thấy gần gũi với ông hơn rất nhiều.

Vừa nói xong, dì cả cùng em họ liền vào cửa. Em họ này kém Ngô Thần một tuổi, đời trước tình cảm đối với Ngô Thần cũng không xa cách lắm, trước khi đi làm thì thường xuyên gặp mặt, khi ra ngoài luôn để cho người ngoài nghĩ hắn là anh trai. Nhưng sau khi có việc làm thì dần dần ít liên lạc, cũng đi học đại học, học thiết kế, nhưng là mê cá tính, cuối cùng cũng không có được gia sản gì. Hiện tại thời điểm này tên tiểu tử này vẫn còn chưa lớn, vào cửa liền lôi kéo tay Ngô Thần, gọi chị.

Dắt tay em họ đi đến trước giá sách, Ngô Thần muốn xem có sách gì đó về dược liệu hay không.

Tìm được rồi! Đường đại mạch sơn sở hữu thực liệu thảo mộc. Ngô Thần nhớ rõ lúc trước ở trên tivi có giới thiệu về quyển sách cổ này, không nghĩ ở nhà mình lại có nó, chỉ là bản chép tay lại. Ông ngoại chính là một cổ giả, hiện tại đương nhiên còn có chút thói quen cũ, nhìn sách này được viết bằng bút máy, chữ viết của ông ngoại thực sự đẹp lắm • •

“Tiểu Thần con cầm quyển sách này đã có thể đọc hiểu chưa?” Ông ngoại tò mò ngoái lại nhìn Ngô Thần.

“Tiểu Thần không biết, nhưng mà con biết được mấy chữ trong này nè, hắc là nói về đồ ăn đúng không. Thức ăn ngon Thần Thần nhìn xem sau đó để cho mẹ nấu cho Thần Thần ăn nha. Ông ngoại chẳng lẽ cái này không thể đọc ạ?” Nói đến đây, Ngô Thần hơi ưỡn khuỷu nhìn ông ngoại. Đời trước Ngô Thần đã học qua diễn xuất, khuôn mặt này biểu hiện này bây giờ nhất định làm cho người ta thương tiếc.

“Làm sao có thể thế được, tiểu Thần muốn xem cái gì ông Ngoại tất nhiên là đồng ý nha, vậy tiểu Thần tự mình xem đi, nếu có cái gì không rõ thì nói với ông ngoại. Đến đây Bàn Bàn, cùng ông ngoại đi qua ăn cái gì thôi.” Ông ngoại sờ sờ đầu nhỏ của tiểu thần mang theo em họ đến bàn ăn quà vặt. Để tiểu Thần tự mình ngồi ở giá sách ngâm cứu.

3. Chương 3: Chấm Dứt Thời Kỳ Vườn Trẻ

Ngày nghỉ cứ như vậy nhẹ nhàng mà trôi qua. Ngày đó từ nhà ông ngoại trở về, trong hộp tiền có nhiều hơn một cái hồng bao, giá sách của baba nhiều hơn một quyển sách!

Còn lại vài ngày, Ngô Thần nhìn người khác tới lui nhà chúc tết, sau đó lại đi theo ba ba đi đến nhà người khác đáp lễ. Đầu năm mới như vậy là xong.

Năm sau tiểu Ngô Thần còn cần phải tiếp tục đi nhà trẻ. Kỳ thật đối với nhà trẻ Ngô Thần vẫn là cảm thấy rất hứng thú, bởi vì bình thường trẻ con đến bốn tuổi mới bắt đầu nhớ được mọi chuyện. Mà trong trí nhớ đời trước trong nhà trẻ của Ngô Thần, cũng chỉ có ông nội hay đưa cô đến trường.

Cô cũng không phải thực sự muốn đến trường, bởi vì bị một đám trẻ con vây quanh, sẽ làm Ngô Thần cảm thấy phiền chán bất an. Một đứa trẻ con có thể làm cho cô cảm thấy nó thực đáng yêu, nhưng là một đám trẻ con làm ầm ĩ thì chẳng phải là ác ma sao! Cô cũng hiểu được lý do tại sao làm giáo viên nhà trẻ lương cao đến thế, mọi thứ đều có nguyên nhân của nó!

Mười sáu tháng giêng nhà trẻ bắt đầu mở cửa, Ngô Thần bị baba đuổi về vườn. Ngô ba ba vì tìm nhà trẻ cho tiểu Ngô Thần tốn không ít tâm tư, ngô baba cho rằng trẻ con tốt nhất nên đi nhà trẻ vỡ lòng.

Cái thời này, hàng tháng đi gửi mất một ngàn, để cho người khác quản đứa trẻ nhà mình, thật đúng là không nhiều lắm.

Bất quá, khi Ngô Thần học trung học mới biết được, thì ra có rất nhiều bạn học đã từng học chung một lớp nhà trẻ với mình, chỉ tiếc là trẻ nhỏ khi mới bốn tuổi trí nhớ còn chưa quá sâu, cho nên tất cả đã quên hết.

“Bảo bối hôm nay đến trường phải ngoan ngoãn nha, đợi lát nữa đến buổi chiều tan học baba sẽ đón con, không cho phép khóc, không cho phép giận dữ cùng các bạn học khác biết không. Phải nghe lời giáo viên, baba buổi chiều sẽ mua bánh ngọt cho bảo bối ăn.” Ngô baba ôm tiểu Thần chuẩn bị đưa vào phòng học.

“Dạ, bảo bối sẽ ngoan ngoãn.” Nói xong Ngô Thần hôn một cái lên mặt Ngô baba, tự mình vào phòng học. Vừa khai giảng lại, cho nên rất tốt, không cần phải nhớ rõ vị trí, mọi lần đều sẽ sắp xếp lại vị trí.

Ngô baba hôm nay cảm thấy thực kinh ngạc, lúc trước mỗi lần đưa Ngô Thần đi học, Ngô Thần đều khóc nháo thật lâu mới bằng lòng cùng giáo viên đi vào, hôm nay sao lại nghe lời như vậy? Không ngờ chưa đến một năm đứa bé ngày nào đã lớn biết nghe lời như vậy? Mặc kệ đi thế nào thì thế, ít nhất là cung là sự tiến bộ tốt đẹp không phải sao?

Ngô baba bởi vì biểu hiện hôm nay của Ngô Thần cho nên tâm tình cực tốt, vui vẻ đi làm.

Ngô Thần một mình ngồi ở cuối cùng, không phải bởi vì cô cao nhất, tuy rằng gặp được những bạn học trung học kiếp trước, nhưng là cô thật sự không muốn nghe giáo viên nhắc đến mình cùng những bạn nhỏ này.

Rất nhanh, Ngô Thần phát hiện được ra quyết định của nàng tuyệt đối là chính xác, hai bạn nhỏ kia cứ như vậy mà cãi nhau, còn động thủ nha! Ông trời ơi, đây vẫn còn là trẻ con nha! Bạn nhỏ bên cạnh, bởi vì hai bạn kia đánh nhau, cho nên sợ đến mức khóc thét lên.

Ngô thần hiện tại chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung. Mẹ ơi, con có thể lãng phí tiền học tháng này rồi bỏ về nhà hay không? Ngô Thần đem ghế đẩy ra xa hơn, lúc giáo viên đi đến can ngăn hai bạn nhỏ này, cũng là lúc cô vụng trộm chạy ra ban công.

Mặt sau nhà trẻ này là công viên lớn nhất thành H, khi còn bé cô từng mong mẹ đem cô ra ngoài này chơi một lần, mà ban công này nhìn phía trước chính là vòng ngựa gỗ xoay tròn. Đời trước mãi cho đến khi trưởng thành, vòng xoay ngựa gỗ này vẫn vẫn luôn luôn là thứ Ngô Thần yêu thích nhất. Đột nhiên nhớ tới một bài hát có ca từ thế này,

“Có được bề ngoài hoa lệ cùng ngọn đèn sáng lạn

Ta là vòng xoay ngựa gỗ đang ở đường hôm nay

Chỉ vì thỏa mãn giấc mộng cho đứa trẻ

Đi đến đây trên lưng ta ta sẽ đem người nhảy qua tường

Ta đã quên chỉ có thể tại chỗ này xoay trong ưu thương

Ta cũng đã quên chính mình là vĩnh viễn bị khóa

Mặc kệ ta có thể cùng người có bao nhiêu lâu

Ít nhất có thể cho người có được ảo tưởng cùng ta phi tưởng”

“Vòng xoay ngựa gỗ này như thế nào có thể đem ta phi tưởng được nhỉ? Buồn cười thật. Người đã không thể mang theo ta phi, vậy làm cho ta mang theo ảo tưởng cảm giác được chính mình phi tưởng đi.” Ngô thần nhỏ giọng đối chính mình nói, mà những lời này cũng chỉ có xoay tròn ngựa gỗ cùng nàng biết.

Một đám trẻ con rất cục cũng im lặng, bởi vì đến đã đến giữa trưa thời gian ăn cơm, bọn họ im lặng chờ giáo viên đem cơm để ở trước mặt. Cơm dọn xong thì đàn chim sẻ nhỏ này lại bắt đầu líu ríu nói tiếp.

“Tuyệt rất trắng, mấy ngày hôm trước ba tớ mang tớ đi chơi, nhà tớ được ngồi xe lửa đấy, xe lửa thật lớn.” Ngô Thần ngồi bên cạnh một tiểu bí đao mập mập khoa tay múa chân động tác cùng tiểu Loli bên cạnh nói chuyện.

“Cái gì là xe lửa nha? À, tớ biết rồi, baba nói xe lửa rất dài, thật dài thật dài, chính là xe lửa.” Ngô Thần ở bên cạnh âm thầm gật đầu, cô bé này sau này học cùng với cô nha. Đúng là cô bé này rất thông minh.

Tiểu loli khác ngồi bên cạnh tiểu bí đao cầm lấy một cây dưa chuột hỏi”Cái này gọi là xe lửa hả? Thật dài thật dài •••”

“Phụt” miệng Ngô Thần vô tình phun nước, may mắn miệng nhỏ uống không nhiều lắm, bằng không tiểu loli đối diện khẳng định sẽ khóc! Đứa nhỏ này con cái nhà ai đây nha, câu hỏi này cũng quá đáng yêu đi •• ha ha

Sai lầm a sai lầm, vốn tưởng rằng một ngày học ở đây sẽ không khó khăn, vốn nghĩ rằng cũng có thể học được cái gì đó, vốn nghĩ rằng ••• vốn nghĩ rằng a, so với suy nghĩ vẫn khác quá, giáo viên thực xứng với chức vụ dạy bọn nhỏ vẽ, dạy bọn nhỏ hát, nhưng nhiều thời gian như thế làm sao bọn nhỏ chịu im lặng cho được.

Đột nhiên suy nghĩ trong tiểu thuyết vẫn hay nói, có một đứa bé từ nhỏ đã bắt đầu ngu X phúc hắc, tại sao mình cũng ở trong nhà trẻ mà không gặp được đứa nào nhỉ? Ông trời a, người thu bọn họ đi! Quên đi, ông trời a, vẫn là thu ta đi!

Một ngày cực khổ cũng hết, Ngô Thần cũng tìm được bài tập về nhà. Hôm nay bài tập ở nhà chính là tìm cách giúp bản thân thoát ly khổ ải, ngày mai khẳng định không thể tiếp tục đến đó nữa! Đau đầu, đau lỗ tai, còn có tay đau, vì sao tay lại đau á? Bởi vì sau một hồi chiến tranh đạn lạc bay đến tận chỗ của Ngô Thần, cánh tay bé nhỏ của cô bị các bạn học vô ý đụng phải, được rồi, ! Đau ~!

Kỳ thật Ngô Thần cảm thấy mình trở nên kỳ quái, mà ở trong mắt người khác Ngô Thần cũng trở nên rất kỳ quái. Ví dụ như giáo viên của bọn họ, giáo viên dường như phát hiện qua năm mới Ngô Thần bắt đầu không thích nói chuyện, cũng không cùng khác tiểu bằng hữu khác chơi đùa. Bị đau cũng không giống như các bạn nhỏ khác nhao nhao khóc lớn, mà chỉ làm một cái động tác không thích hợp với một đứa bé, nháu mày một chút. Nàng cũng không biết có phải chính mình nhìn lầm rồi hay không.

Nàng biết là Ngô Thần bị đau cổ họng lúc trước đây cho nên nghỉ học, nhưng mà nàng lại không biết rằng hạn chế nói nhiều có thể làm cho tính cách thay đổi nha. Cho nên Đường giáo viên hôm nay vẫn đều quan sát Ngô Thần.

Cho đến lúc Ngô baba đến đón Ngô Thần, giáo viên Đường mới nói chuyện với Ngô baba”Ngô tiên sinh, tuy rằng tôi không biết Ngô Thần ở trong thời gian nghỉ học đã phát sinh chuyện gì, cô bé trở nên rất nghe lời, nhưng mà nghe lời cũng có chút không thích hợp. Các vị ở nhà cũng nên chú ý đến cô bé nhiều hơn, vốn là thích khóc nháo có chút đau đầu, nhưng là so với như vậy cũng làm cho người ta yên tâm hơn. Nếu như ngài cảm thấy tôi nói như vậy có cái gì không đúng thì thôi, nhưng mà làm một giáo viên quan tâm đến học trò vẫn là chức trách của tôi, tôi nghĩ vẫn nên nói với các vị một chút thì hơn.”

Ngô baba cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng là cảm tạ giáo viên Đường. Dù sao giáo viên cũng không có khả năng vô duyên vô cớ nói với người về đứa trẻ của người! Chẳng lẽ là cần đứa này nọ cho giáo viên sao? Nhưng mà thời điểm khai giảng nộp tiền đều đã đưa qua mà! Vậy rồi cuộc là vì sao?

Ngô baba cảm thấy thật bất đắc dĩ, tuy rằng hần gần nhất cảm thấy Ngô Thần là có chút yên lặng, nhưng là này nguyên nhân yên lặng này cũng là bởi vì bảo bối bắt đầu đọc sách nên mới thành như vậy, chẳng lẽ muốn cho Ngô Thần thay đổi thói quen này? Quên đi, vẫn là từ từ xem xem, đứa nhỏ nhà mình có thể nguyện ý học thêm chút nào còn cao hứng không kịp đâu, trước hết như vậy đi!

Ngô Thần còn không biết thì ra trong vô thức, Ngô baba đã ngầm đồng ý với mọi hành vi của cô, hơn nữa còn vì của hành động của cô mà lấy cớ. Nếu Ngô Thần biết thì ra lí do vì đọc sách mà có thể dùng làm nhiều lí do như vậy, chắc chắn cô sẽ còn sinh ra nhiều vấn đề hơn! Đáng tiếc, cô không biết.

“Bảo bối, hôm nay đi học cảm thấy thế nào a? Cô giáo dạy con cái gì?” Ngô ba ba ở trên xe ngồi đối diện với Ngô Thần hỏi.

“Rất tốt nha, nhưng mà ba ba, cô giáo giảng cái gì đó con ở trong sách đều biết hết, hơn nữa những bài hát này trong VCD nhà mình cũng có mà, vẽ còn không có tốt bằng con vẽ, vì sao con phải đến trường a?”

“Như vậy sao? Vậy bảo bôi hôm nay ở trường làm gì?”

“Dạ? Con nhìn các bạn cãi nhau, sau đó cùng nhau ăn cơm, sau đó cùng nhau ngủ, sau đó lại nhìn các bạn cãi nhau.”

Ngô ba ba đối với câu trả lời như vậy của Ngô Thần như vậy cảm giác thật bất đắc dĩ. Bây giờ đứa trẻ nào cũng là con một, một đám đều được nuông chiều từ nhỏ, ở trong cuộc sống như vậy bị gộp vào một chỗ ít nhiều xảy ra mâu thuẫn.

Hần vẫn cho rằng Ngô Thần nhà hần là một đứa nhỏ thật nghe lời, tuy rằng nói lá gan không lớn, nhưng mà ở nhà nghe lời, lại cố gắng tự mình đọc sách, vạn nhất khi quay lại trường học lại đánh mất thói quen đó thì làm sao bây giờ? Ngô Thần nhìn thấy Ngô ba ba không nói lời nào, cô biết là baba đã bắt đầu dao động, buổi tối lại thêm chút lực, tranh thủ sớm đem bản thân mình giải phóng đi thôi. Ngô Thần, cố lên!

Sau khi về nhà sau Ngô mẹ cũng hỏi Ngô Thần một vấn đề y chang như vậy, Ngô Thần đem lời nói với ba ba nói lại với mẹ một lần nữa, tâm lý Ngô mẹ cũng bắt đầu có dao động. Làm thế nào mới tốt cho con đây?

Sau cơm chiều, người một nhà ngồi ở trong phòng khách nghỉ ngơi, Ngô ba ba đem lời nói của Ngô Thần hôm nay nói lại với ông bà nội một lần, ông nội Ngô và bà nội Ngô cũng không có đọc qua nhiều sách, vẫn là những người làm công việc tri thức, đối Ngô Thần ôm kỳ vọng rất nhiều, dù sao Ngô gia cũng chỉ có một dòng độc đinh này mà thôi.

Bốn người thảo luận nửa ngày, Ngô Thần làm bộ như đang chuyên tâm xem tivi, đúng lúc này, Ngô Thần nhìn thấy trong Ti vi có người đàn dương cầm.

“Con muốn học cái này.” Bốn người quay đầu lại nhìn về phía Ngô Thần sau đó lại quay đầu nhìn về phía tivi.

“Thần Thần muốn học đàn dương cầm hả?” Ngô ba ba hỏi Ngô Thần.

“Vâng, nghe rất êm tai, con muốn học. Con cảm thấy người này rất đẹp, có phải con cũng có thể trở nên xinh đẹp như thế?” Ngô Thần ngẩng đầu nhìn về phía baba.

Ngô mẹ cùng Ngô ba ba đối nhìn thoáng qua nhau, “Bảo bối nếu như con chính là vì lí do vậy mà muốn học, thì mẹ sẽ không đồng ý, trừ phi con thật sự cảm thấy bản thân mình có thể học giỏi, bằng không học phí môn này thật đắt tiền, nếu đến lúc đó Thần Thần học không tốt thì chúng ta sẽ không có tiền, vậy làm sao bây giờ đây?”

“Con nhất định sẽ học giỏi. Mẹ, con không muốn đi nhà trẻ nữa, con có thể lấy tiền học nhà trẻ đi học dương cầm mà.” Ngô mẹ nhìn Ngô ba ba, “Vậy chờ mẹ quyết định rồi hãy nói sau nha? Vậy Thần Thần không đi học nhà trẻ vậy con muốn làm gì đây?”

“Không đi nhà trẻ? Sau nhà trẻ chính là học tiểu học? Con có thể đi học tiểu học!”

“Tiểu học phải sáu tuổi mới có thể đi, bây giờ thì không được, cho nên ít nhất cũng qua một năm nữa con mới có thể học, thế trong một năm nay Thần Thần làm thế nào?” Có lẽ là bởi vì Ngô Thần lúc còn nhỏ,

Ngô gia cũng đề ột số chuyện để cho Ngô Thần quyết định , cha mẹ Ngô Thần cũng đã suy nghĩ đến ý tứ của con nhỏ. Dù sao khi đứa bé trưởng thành, nếu như nó không có hứng thú thì mình cũng không thể bắt buộc.

Kỳ thật tuổi tâm lý của Ngô Thần cùng với độ tuổi bây giờ của mẹ Ngô không sai biệt lắm, Ngô mẹ hai mươi hai tuổi đã sinh Ngô Thần, hiện tại mới hai mươi bảy, mà ngô ba ba cũng mới ba mươi lăm. Thời điểm Ngô Thần trọng sinh cũng đã hai mươi sáu, hơn nữa trải qua những năm tháng đặc thù, tuổi tâm lý của Ngô Thần chỉ có thể nói rằng có thể lớn hơn chứ không nhỏ hơn.

Cho nên luận theo ý nghĩ mà nói, bọn họ đương nhiên ít nhiều cũng đã bị ảnh hưởng, dù sao tuổi tâm lý cũng không sai biệt lắm, hoặc nói là tư tưởng của Ngô Thần so với mẹ Ngô cùng Ngô ba ba còn cẩn thận hơn nhiều. Đây đương nhiên là thời đại bất đồng sẽ tạo nên con người cũng bất đồng . Ngô Thần làm sao có thể cứ như vậy mà chịu nhận sự sắp đặt đây!

“Con nghĩ ra rồi, giống như hôm nay có bạn cầm cái gì đó đánh con con cũng có thể tránh né nha. Đúng rồi, ta muốn học Thiếu Lâm tự.” Ngô Thần nhìn ba mẹ đột nhiên nói như vậy, đem bốn đại nhân của Ngô gia dọa hoảng sợ.

“Con muốn học võ thuật đúng không? Nhưng mà võ thuật đều là bạn nhỏ nam học nha, bạn nữ đều là học khiêu vũ a, nếu không Thần Thần đi học khiêu vũ được không? Đến lúc đó khiêu vũ đẹp, sẽ có rất nhiều người thích Thần Thần của chúng ta!” Ngô mẹ ở bên cạnh dụ dỗ

~Ngô thần nghiêng đầu nghĩ nghĩ”Con có thể học hết được hay không? Con cũng không đi nhà trẻ, không có việc gì phải làm nha, chị tiểu Hi lập tức sẽ chuyển đi con sẽ không có ai chơi cùng , cho nên con có rất nhiều thời gian để học này nọ nha.”

“Được rồi, vấn đề này chờ ba mẹ quyết định thật tốt rồi lại nói cho Thần Thần của chúng ta biết được không, hiện tại Thần Thần đã buồn ngủ nha, đi thôi, ngủ đi.” Ngô ba ba đem Ngô Thần ôm phòng của ông bà nội.

Ngô Thần hiện tại mỗi ngày ngủ cùng ông bà nội, bởi vì nhà ở hiện tại chỉ có hai phòng ở, ba mẹ bọn họ còn phải sinh hoạt cá nhân, Ngô Thần thừa thãi sẽ phải để cho ông bà nội chăm sóc rồi.

Buổi tối Ngô ba ba cùng Ngô mẹ ở trên giường có một đoạn đối thoại như vậy

“Em cảm thấy lời nói của bảo bối chúng ta hôm nay thế nào, hôm nay giáo viên ở trường cũng phát hiện con bé có gì đó thay đổi, anh cảm thấy con bé như vậy tốt lắm, nhưng mà cũng quả thật không giống với đứa bé 4 tuổi khác . Điều này là làm sao?” Ngô ba ba ôm Ngô mẹ nói.

“Em cảm thấy lời nói của Thần Thần hôm nay nói rất chính xác , đứa bé này từ khi bắt đầu đọc sách về sau nói những điều đến cả em cũng không thể phản bác . Con bé hiện tại mỗi ngày đều đọc sách, hôm nay em còn nhìn thấy con bé cầm cuốn Khang Hi của anh đấy. Em cảm thấy học võ lòng hiện tại đối với con bé thật sự không có gì quan trọng , là nên học những thứ tinh thông khác. Đã bốn tuổi , nếu không đi học khiêu vũ thì có thể là chậm đấy, nếu không cho con bé đi học lớp múa Latin trên lầu của công ty đi! Sau đó thời điểm giữa trưa chúng ta được nghỉ đem con bé đưa đến lớp học võ thuật, phải đi đến cung thiếu nhi học nữa, con bé cũng muốn học cả dương cầm mà đúng không? Cùng đi báo danh luôn đi, hiện tại nếu không võ lòng ngay, đến lúc lớn học thì đã chậm. Còn có một thứ phải học nha, tiếng Anh bây giờ còn không học thì đến lúc con bé vào tiểu học làm sao đây, muốn cho nó học võ lòng sớm, với tiếng Anh thì anh và em duy nhất chỉ có thể dạy con bé bằng chữ cái, nếu đến lúc vào học con bé bỏ ngỡ rồi không học được tiếng Anh thì phiền lắm!” Ngô mẹ ngay trong một buổi tối như vậy đem những thứ Ngô Thần cần phải học đều một lưới bắt hết .

“Nghĩ là muốn thì rất tốt, nhưng mà học phí này cũng không rẻ , em thử ngẫm lại khóa học dương cầm này, ít nhất phải 50 đồng tiền dạy một giờ đấy! Lương tháng hai người chúng ta có bao nhiêu đâu? ! Lần này lại là tiêu phí nhiều như thế, Thần Thần bây giờ còn cha có đến trường đâu!” Ngô ba ba nghĩ đến vấn đề vô cùng thực tế.

“Vấn đề này em cũng nghĩ đến, cho nên vừa rồi em mới không có trực tiếp đáp ứng Thần Thần, nhưng mà vì đứa nhỏ chúng ta còn có thể làm như thế nào? Cũng không thể vì thế mà hạn chế ý muốn phát triển của con bé. Nếu không chúng ta cứ xem trước như thế nào, thật sự không được thì chúng ta tự mình đi ra ngoài làm đi, anh thấy sao?” Ngô mẹ là người dám dẫn thân làm mọi chuyện, mà Ngô ba ba cũng là một

người có tư tưởng vững chắc, đời trước bọn họ ly hôn cũng chính sự khác biệt như vậy, tính cách của cha mẹ phải thay đổi thế nào mới tốt đây!

“Thôi chuyện này nói sao, trước cứ ngủ đi đã.”

Trải qua đêm nay kết quả thương lượng của cha mẹ chính là, Ngô Thần không cần phải đến nhà trẻ sinh hoạt nữa, mà tương lai của Ngô Thần từ hôm nay trở đi cùng đi cũng chuyển biến không hề giống nhau. Hướng đi của lịch sử cũng từ hôm nay trở đi sẽ có biến hóa!

4. Chương 4: Cuộc Sống Mong Muốn Đã Bắt Đầu Vận Chuyển

Cuộc sống mong muốn của Ngô Thần đã bắt đầu vận chuyển, những ngày tiếp theo, sự chú ý của cả nhà đều xoay quanh nhà cô cả. Bởi vì đương cả bị điều đến tỉnh G công tác, cô cả cùng chị họ đương nhiên là muốn đi theo. Cuộc sống ở bên tỉnh G so với cuộc sống bên này là hoàn toàn khác nhau.

Sớm đi tiếp xúc với bên ngoài tương lai sẽ càng ngày càng tốt hơn, nhưng Ngô baba và Ngô mẹ bây giờ còn là công nhân viên chức bình thường, tuy nói Ngô baba đã là một quản lý, nhưng là một cái quản lý nhỏ nhỏ trình độ phát triển vẫn còn là hạn chế ở giai đoạn nào đó, đây chính là thời điểm nên kích thích baba đi ra ngoài làm ăn.

Một nhà cô cả của Ngô Thần rất nhanh đã rời đi, kế tiếp, Ngô Thần bắt đầu kế hoạch làm thế nào để cho baba nguyện ý đi lên con đường mong muốn của mẹ Ngô.

Ngô mẹ ở đời trước sau khi cùng Ngô baba tách ra thì mở một đại lý bất động sản, mà sau đó Ngô mẹ vẫn luôn luôn than phiền rằng bản thân mình xuất phát quá chậm, bởi vì sau khi Ngô mẹ bắt đầu mở đại lý thì mấy năm sau quốc gia cũng bắt đầu không chế đối với bất động sản trong nước. Dù sao ở vào năm 2000 tốc độ phát triển của bất động sản quả thật là có thể so sánh với ••• tên lửa đang bay ••!

Thời gian hiện tại của Ngô Thần bây giờ đều kín mít, từ thứ Hai đến thứ Sáu mỗi ngày bảy giờ sáng rời giường học bồi tiếng Anh một lúc, buổi sáng ở nhà luyện tập thư pháp cùng cờ vây, giữa trưa baba sẽ trở về đón Ngô Thần đi học một khóa học nhảy Latin, buổi chiều về nhà Ngô Thần sẽ đọc sách hoặc là ôn tập sách giáo khoa tiểu học.

Sách giáo khoa là ngô baba tìm đồng nghiệp mượn lại, sách giáo khoa năm một và năm hai Ngô Thần đã giải quyết xong hết toàn bộ, hiện tại cô đang xem lại sách giáo khoa năm ba. Tuy nói kiếp trước Ngô Thần học xong đại học, nhưng mà đối với nội dung môn học tiểu học này, Ngô Thần vẫn muốn phải nắm vững chắc. Nhưng mà cô hiểu được, muốn làm thiên tài nếu không cố gắng thì sẽ không có khả năng thực hiện được.

Hiện tại trong mỗi cuộc thi đều là khảo hạch học sinh chứ không phải khảo tri thức, cho nên mỗi ngày Ngô Thần dành rất nhiều thời gian cho toán học. Buổi tối là thời gian Ngô Thần lựa chọn ở cùng người nhà, dù sao sau khi trọng sinh làm cho Ngô Thần hiểu được người trong nhà đối với cô quan trọng đến thế nào.

Cuối tuần buổi sáng Ngô Thần có giờ học tiếng Anh sơ cấp, sau đó giữa trưa vẫn như cũ là Latin, còn lại buổi chiều là đàn dương cầm cùng giờ học võ thuật. Hiện tại Ngô Thần mỗi ngày đều an bài cho bản thân thực phong phú.

Tuy rằng Ngô ba ba Ngô mẹ thấy con mình cố gắng như vậy trong lòng rất vui nhưng cũng rất đau lòng. Nhưng là bởi vì sự cố gắng của Ngô thần, áp lực của cha mẹ cũng càng lúc càng lớn. Trước khi Ngô Thần trọng sinh đến đây thì mẹ mới bắt đầu đi làm, Ngô mẹ sau khi sinh Ngô Thần vẫn luôn luôn ở nhà chăm sóc cô bốn năm, có thể là trước khi Ngô Thần trọng sinh không lâu thì mẹ mới đi làm, áp lực cũng sẽ theo những chi phí phát sinh bắt đầu xuất hiện.

Gần đây nhất Ngô mẹ luôn luôn khuyến khích Ngô baba tự mình ra ngoài làm, nhưng Ngô baba vẫn chưa khẳng định được sự quyết tâm. Dù sao này phần công việc này vẫn còn làm tốt, tự mình đi ra ngoài sự phiêu lưu rất lớn.

Một ngày nay, Ngô ba ba chuẩn bị đưa Ngô Thần đi học đàn dương cầm, Ngô Thần đột nhiên đưa ra một cái yêu cầu vô lễ .

“Baba, con muốn có một cái đàn dương cầm, học đàn dương cầm mỗi ngày đều phải luyện tập, nếu không thì rất khó tiến bộ được ba à.”

Ngô baba biết rằng Ngô Thần rất hiểu chuyện , nhưng mà yêu cầu này hiện tại đối với Ngô baba mà nói thật đúng là có chút khó khăn, không phải nói là ông không có tiền nhiều như vậy, mà là sự chi phí này đối với gia đình hiện tại là quá lớn.

“Hừ nào, những thứ này chẳng lẽ con nói có thì là phải có sao? Bình thường không phải con rất có hiểu chuyện à, chẳng lẽ gần nhất nuông chiều con quá cho nên con mới thành không hiểu chuyện như vậy?” Ngô baba trừng mắt nói với Ngô Thần.

Ánh mắt của Ngô Thần đỏ ửng.”Yêu cầu này của con chỉ là yêu cầu bình thường thôi mà ba, ba cho con đi học đàn dương cầm nhưng lại không mua đàn cho con, mỗi lần cho con đến lớp học đàn với cô giáo để làm gì cơ chứ,con không cần nữa đâu, ba ba hừ lắm.” Nói xong nước mắt đã chảy xuống.

Ngô baba nhìn thấy bảo bối của mình nâng trên tay sợ rớt ngậm trong miệng sợ tan đột nhiên khóc ra nước mắt, làm cho Ngô baba đột nhiên khẩn trương .

“Được rồi, Được rồi, ngoan, đừng khóc nữa con, đừng khóc nữa chút nữa ba mua cho con đồ ăn ngon được không? Bảo bối của ba suy nghĩ lại xem, không phải baba không muốn mua cho con, mà đàn dương cầm này không phải là rẻ, hiện tại nhà của chúng ta cũng không phải là lớn, có mua cũng không có chỗ để a, cho nên a, con ngoan nghĩ lại xem lời ba nói có đúng không?” Baba ân cần dạy dỗ Ngô Thần đạo lý này đó.

Nhưng mà hôm nay Ngô Thần muốn chính thức tẩy não cho baba, “Thê thì chúng ta mua nhà lớn hơn là được rồi phải không ạ, không có tiền thì đi kiếm đúng không ba? ! Nhà của giáo viên dạy cũng rất lớn nha, hơn nữa nhà bọn họ có rất nhiều phòng ở, vì sao nhà bọn họ có nhiều phòng ở như vậy, nhà chúng ta lại không có?” Ngô Thần biết nói nếu đã nói đến chuyện này thì phải đem nó nói đến dứt điểm thì thôi.

Giáo viên dạy đàn dương cầm của Ngô Thần Ngô baba cũng biết, chồng của nàng là giám đốc của sở sản xuất , có được cơ ngơi như thế bọn họ đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió mới có được. Lấy số tiền tiết kiệm trong ngân hàng của Ngô baba kèm thêm căn nhà cũ bán đi , giá nhà ở hiện nay cũng không cao lắm. Nếu không liệu thử xem? Trở về thương lượng cùng Ngô mẹ xem sao!

Khi Ngô Thần ở trong lớp học dương cầm vẫn luôn luôn suy nghĩ làm cách nào để cho baba bước ra ngoài đi làm đây, dù sao những tỷ phú triệu phú trước khi họ giàu có không phải họ cũng bần cùng sao! Sau khi học đàn dương cầm, Ngô Thần mới phát hiện ra bản thân được trọng sinh là may mắn đến cỡ nào, cô học dương cầm cũng chính là một phương pháp dùng để kích thích baba mà thôi, mà vì như thế cũng có lý do chính đáng để Ngô Thần dụ dỗ baba.

Phạm vi cuộc sống của trẻ con chỉ có nhiều đấy, bạn cũng không thể nói không thể hành động vượt quá khả năng của một đứa bé, nhưng nếu là những thứ đó được tác động từ giáo viên thì sao, như vậy, lý do này chắc chắn sẽ được rồi đi.

“Đi học ngoan nhé con, con không nên suy nghĩ những chuyện con nên nghĩ . Đợi lát nữa baba tới đón con tan học. Đi thôi, học đàn cho tốt. Thật cố gắng a!”

Buổi tối Ngô baba không kịp đón Ngô Thần về nhà, nhiệm vụ này giao cho ông nội Ngô. Ông nội và bà nội chuẩn bị sắp xếp cuộc sống ở chỗ cô cả tốt lắm, hai người sẽ bắt đầu cuộc sống ở cả hai bên.

Trong trí nhớ của Ngô Thần cô biết lòng của ông nội bà nội luôn luôn thương chị họ hơn, cho nên đối với chuyện sắp xảy ra này,Ngô Thần một chút cũng không ngại. Bởi vì xem xét tình huống này, baba hẳn là cùng mẹ thương lượng thật tốt rồi, mẹ Ngô luôn luôn là người thuộc phái hành động, hiện tại hẳn là đã muốn bắt đầu hành động đi. Như vậy từ hôm nay trở đi có lẽ thời gian Ngô Thần gặp được ba mẹ sẽ càng ngày càng ít rồi

Cuối tuần vẫn như cũ là baba đưa Ngô Thần đến trường, nhưng buổi học giữa trưa là ông nội phụ trách , buổi tối cũng giao luôn cho ông nội. Ngô thần biết bây giờ mọi chuyện mới chuẩn bị bắt đầu.

Ngô thần học tập phong phú như vậy cho nên thời gian trôi qua rất nhanh. Vào năm 95 Ngô Thần rốt cuộc cũng đã có được chiếc đàn dương cầm mình ao ước. Tuy rằng vẫn chưa có chuyển nhà, nhưng mà Ngô Thần biết chuyện này sẽ không còn xa nữa .

Trong một năm qua, Ngô Thần thời gian nhìn thấy ba mẹ rất ít, Ngô Thần biết ba mẹ đã chuyển nghề, tự mình mở một công ty bất động sản, cũng trở thành nhân viên làm việc trong đó. Bây giờ phòng ở đất đai còn không có quý như những năm sau, nhưng mà Ngô Thần hy vọng ba mẹ có thể sớm ngày đi khỏi tỉnh H đến tỉnh A, dù sao ở tỉnh A sự nghiệp có thể phát triển tốt hơn nhiều cơ hội làm ăn hơn.

Bây giờ Ngô Thần đã năm tuổi rồi, một năm nữa là sáu tuổi, sang năm cô sẽ bắt đầu đi học tiểu học, mà trường trình tiểu học cô đã nắm vững toàn bộ rồi, cô đã đi làm gần 6 năm, ngữ văn cô đã học và sử dụng hơn hai mươi năm cho nên những kiến thức này với cô là vô cùng đơn giản. Vấn đề duy nhất chính là viết văn tiểu học, sự ngây ngô của học sinh cấp một cô phải làm như thế nào đây, phải làm sao mới có thể giống như một đứa bé bước vào lớp một.

Thời này, trường tiểu học thành thị nội địa không có dạy tiếng Anh, cho nên Ngô Thần còn có ba năm gian để học tiếng Anh, đối với tiếng Anh Ngô Thần lựa chọn học lại toàn bộ từ đầu, những cơ bản cô vẫn nắm khá chắc, vì thế cho nên giáo viên dạy tiếng Anh vẫn luôn nghĩ rằng cô có thiên phú về ngôn ngữ.

Năm mới năm nay Ngô Thần chỉ có một nhà ba người, ông bà nội được cô cả đón lên tỉnh G ăn tết, cô út sau khi ăn cơm trưa xong cũng cùng dương út đi đến nhà chồng. Đêm nay Ngô Thần quyết định phải cùng ba mẹ nói chuyện một chút mới được, ít nhất cô cũng không thể đem năm năm chỉ để học tiểu học được.

Bữa cơm chiều ngày tết có hơi trễ, trên bàn trà bày đầy những món ăn vặt và nước trái cây. Ngô Thần còn chưa tìm được thời cơ để nói chuyện, ba ba đã bắt đầu hỏi Ngô Thần rồi.

“Bảo bối, dạo này con ở nhà tự học thế nào rồi, học được đến sách lớp mấy rồi?” Kỳ thật Ngô ba ba một chút cũng không lo lắng con gái bảo bối của mình không cố gắng, dù sao sức học của con bé ông đều để ở trong mắt. Có được mấy đứa bé từ khi bắt đầu học thì không cần nghỉ ngơi, một câu oán hận cũng không có. Ông thường xuyên cùng Ngô mẹ nói chuyện phỉếm ước gì con bé có thể kêu mệt kêu khổ một chút, thì ông sẽ khiến cho con bé phải dừng lại để nghỉ ngơi. Nhưng mà đã qua hơn một năm cố gắng, con bé không những không kêu mệt kêu khổ hơn nữa còn tỏ ra vô cùng hứng thú. Xem ra nhà chúng ta nhất định sẽ có một thiên tài .

“Dạ, con đã học xong hết rồi.”

“Ừ, tốt lắm.” Ngô baba nói rất bình tĩnh , nhưng đột nhiên ngừng lại một chút để phản ứng “Con nói cái gì, con đã học xong hết rồi ?”

“Vâng, con học xong hết rồi, cho nên con nghĩ muốn hỏi cha mẹ rằng, năm nay khai giảng con vẫn còn chưa đủ 6 tuổi, con biết chắc chắn con sẽ phải vào tiểu học, nhưng mà con muốn học nhảy cóc hết cấp luôn được không ba?” Khó có khi Ngô Thần có bộ dáng nghiêm túc nhìn ba của mình.

“Con đã nghĩ như vậy sao? Tuy rằng con nói con đã học xong toàn bộ kiến thức của tiểu học, nhưng mà ba vẫn cảm thấy con nên đi học tiểu học để cảm thụ được không khí của tiểu học là như thế nào, con thấy có được không?” Ba Ngô bắt đầu trưng cầu ý kiến của Ngô Thần .

Ở trong mắt ngô ba ba, Ngô Thần hiện tại cũng không phải một đứa bé 5 tuổi, mà ông nghĩ sự tư duy của con bé khá là giống người trưởng thành.

Lúc này mẹ cũng thu dọn sạch sẽ ngồi lại đây . Ngô baba đem chuyện vừa rồi nói hết cho Ngô mẹ, Ngô Mẹ đương nhiên cũng thực giạt mình, nhưng mà so với Ngô ba ba tốt hơn nhiều. Nguyên nhân là ở chỗ, trong lúc vô tình Ngô mẹ có một lần nhìn thấy bảo bối của mình ngồi đọc cuốn sách ngạo mạn và thành kiến , lúc đó bà cũng đã lấp bắp kinh hãi. Sau đó từ từ phát hiện bảo bối của bọn họ càng ngày đọc những quyển sách triết lý sâu xa, có rất nhiều quyển chính bản thân bà cũng không hiểu .

Mà những quyển sách trong tủ sách của Ngô ba thường xuyên bị Ngô Thần lôi ra đọc thỉnh thoảng còn cần bút viết ra một số quan điểm của con bé, cũng đủ để hiểu được bảo bối nhà bọn họ thông minh ra sao. Hiện tại có nói bảo bối nhà mình có thể trực tiếp lên học sơ trung thì bà cũng tin , chứ đừng nói là đã học xong

hết kiến thức tiểu học. Vấn đề hiện tại nhà bọn họ cần phải xử lý chính là: Ngô Thần nên trực tiếp bỏ qua cấp 1 lên luôn cấp 2 hay là học vài năm ở cấp 1 rồi nhảy cóc vào cấp 2.

Ngô mẹ: em cảm thấy rằng cho bảo bối trực tiếp học lớp 6.

Ngô ba ba: Anh nghĩ nên học lớp 3 trước đã. Rồi từ từ tính tiếp.

Ngô mẹ: Lớp 6, như vậy mới không lãng phí thời gian của bảo bối. Nếu không thì lên hẳn sơ trung đi!

Ngô ba ba: như vậy sao được, chúng ta làm sao biết được bảo bối có thể theo kịp bạn học cùng lớp hay không, nhờ cho con học đến lúc đó bị các bạn bắt nạt thì làm sao bây giờ.

Ngô mẹ: cũng đúng nha. Nhưng nếu như anh nói như vậy, con gái đi cũng cũng có khả năng bị bắt nạt ! Chúng ta cũng không thể để cho con lãng phí thời gian ở lớp 1 được? !

Ngô ba ba: Điều đó đương nhiên là không có khả năng. Cho nên con vẫn nên vào học lớp 3 là tốt nhất.

(Ngô bảo bối: con tốt nhất là ngồi im đúng không!)

Ngô mẹ: . . .

Ngô ba ba: . . .

(chỗ này lược tính 9900 chữ . . .)

Dưới sự tranh luận gắt gao của Ngô ba Ngô mẹ, Cuộc đời tiểu học Ngô bảo bối cũng được quyết định xong. Đi lớp 3 trước, cảm nhận cuộc sông tiểu học một chút, sau đó ở học kỳ sau nhảy cóc lên lớp 5, học nửa năm nữa nhảy cóc lên đến tốt nghiệp. Như vậy Ngô Thần cô cũng có thời gian để giám sát.

Kết quả này với ý nghĩ của Ngô Thần cũng không khác là bao, cô vốn là vào học lớp bốn hoặc lớp năm , nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể học thụt tiếp một năm nữa, như vậy cũng không sao. Nhưng mà bảo bối nhà họ Ngô vẫn còn chưa biết mình sẽ đến trường tiểu học nào để học đấy? Theo lý mà nói chắc hẳn là trường tiểu học gần nhà! Nhưng ông bà nội vẫn còn đang ở tỉnh G không biết ngày nào tháng nào sẽ trở về, Ngô ba ba cùng với Ngô mẹ thương lượng nếu không để cho con gái đến học ở trường tiểu học gần công ty đi.

Cứ như vậy trường tiểu học của Ngô Thần cũng đã có sự thay đổi. Mà công ty của Ngô ba ba cùng với Ngô mẹ ở trung tâm của thành phố, gần đó có trường tiểu học tốt nhất tỉnh H. Không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, theo tính tình của Ngô ba ba cùng với Ngô mẹ, trường học của bảo bối nhất định đã suy nghĩ đến rồi .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngô ba ba: Sao bảo bối của bao hôm nay lại mất hứng thế kia? Có phải đi học rất mệt hay không a?

Ngô cục cưng: không có đâu ba.

Ngô ba ba: Có thật hay không đó? Cái miệng nhỏ của con này bĩu dài ra có thể treo được một cái bình rồi này

~Ngô ba ba rất ít khi nhìn thấy Ngô bảo bối có biểu tình như vậy, cảm thấy rất đau lòng.

Ngô cục cưng: bởi vì này đại ca ca và các đại tỷ tỷ đến xem Ngô bảo bối, nhưng mà cũng không lưu lại một điểm dấu vết ~ bảo bối rất không vui

~

5. Chương 5: Lưu Mẫn

Chỗ ở hiện tại của gia đình Ngô thần là chỗ ở mới họ vừa chuyển lại đây không bao lâu, căn nhà trước là căn nhà của ông nội trước đây được xí nghiệp phân phát cho. Ba Ngô vốn cũng có một căn phòng ở chỗ khác,

nhưng vì ông phải chăm sóc ông bà nội, nên baba mới ở cùng ông bà. Hiện tại ông bà nội không có ở nhà, baba cũng đã rời khỏi xí nghiệp kia, nên căn phòng ở này cũng chuẩn bị bán đi. Nói cách khác, Ngô Thần chuẩn bị được chuyển nhà rồi !

Trước ngày khai giảng của Ngô Thần, một nhà ba người Ngô Thần chuyển vào ở nhà mới. Ông bà nội vốn đang ở nhà cô cả cũng về giúp đỡ hai ngày. Hôm nay chuyển nhà, baba mời đến rất nhiều cô chú khác đến nhà mới. Bữa tiệc tân gia này cũng tương đương với một bữa tiệc quy mô nhỏ rồi . Xem ra, năm vừa rồi công việc mới của ba mẹ làm ăn rất khấm khá nha.

Kỳ thật cũng không kỳ lạ, công việc cũ của Ngô baba vốn là quản lý công tác doanh tiêu, kiêm quản lý tiêu thụ. Mà công việc mới của baba cũng rất liên quan đến hai thứ này sao mà có thể không làm tốt được? Baba của mình làm được như vậy Ngô Thần vô cùng cao hứng.

Bởi vì cô tin tưởng Ngô baba có thể giải quyết vấn đề công việc tốt lắm , nếu ông ấy chuẩn bị tiến vào ngành nông nghiệp sản xuất, với sự hiểu biết với tương lai của Ngô Thần, cô chắc chắn sẽ giúp đỡ ba mình hết mình .

“Thần Thần, đây là chú Lưu.” Ngô baba đem Ngô Thần ăn diện như một công chúa đưa đến trước mặt một ông chú mập mập.

“Cháu chào chú Lưu.” Nụ cười của Ngô thần mang theo sự nhu thuận nhìn ông chú mập này. Người này Ngô Thần biết, đương nhiên là ở kiếp trước. Bởi vì chỉ sang năm ông ấy sẽ mở một chuỗi siêu thị, mà chuỗi siêu thị này, hầu như lung đoạn thị trường bán lẻ thành H, còn thành công vươn đến cả thành A.

Đương nhiên, người như vậy làm sao có thể không làm quen thân thiết được chứ! Vài năm sau trong tay ông ấy không chỉ nắm mối làm ăn nhỏ thôi đâu. Nếu baba có thể quen biết ông ấy, biết đâu cũng có thể được chia một bát canh thì sao? !

“Lão Ngô, đây là đứa nhỏ của nhà ông hả? Con bé còn nhỏ như vậy a? Anh so với tôi cũng có nhỏ hơn chút nào đâu!” Chú Lưu nhìn cô rồi nhìn ba ba cười nói.

“Này tôi không phải là thực hiện tốt chính sách của quốc gia cưới muộn để muộn à. Tôi đâu có lấy vợ sớm như ông đâu ha!”

“Sớm hay không sớm thì cũng vẫn vậy cơ mà. Dù sao cô bé con này thật xinh đẹp nha, lớn lên con bé nhất định sẽ là một mỹ nữ đấy!”

“Bảo bối của tôi ai dám nói nó không xinh đẹp nào!”

Bạn học Ngô Thần nghe thấy những lời tán dương này mặt mũi đen xì, nhưng cái quan hệ này thật đúng là rất tốt. Đời trước baba làm sao mà có thể quen biết được ông chú Lưu này cơ chứ?

Đang nói chuyện , thì một dì dẫn theo một tiểu loli đi đến. Đây đúng thật là một tiểu loli nha! Khoảng tầm mười tuổi, chiều cao tầm một thước ba. Vì sao cô có thể biết được chiều cao của người ta á? Ngô Thần năm tuổi vì rèn luyện cơ thể cho nên chiều cao phát triển rất tốt đã cao gần một thước.

Kiếp trước khi Ngô Thần 12 tuổi lúc đó cô cũng đã cao đến 1m6, nhưng mà sau đó mãi cho đến khi trưởng thành, chiều cao của Ngô Thần cũng không có tăng lên nhiều lắm, cho nên, đời này vì chiều cao Ngô Thần phải cố gắng hơn nữa, nếu không được 1m7 thì cũng phải được 1m68. Đời trước cô cách chiều cao tiêu chuẩn của một tiếp viên hàng không quá xa, đời này chắc chắn có thể phục thù rồi đúng không ~!

Tiểu loli cười cười đi tới. Ôi chào ôi nụ cười mới đáng yêu làm sao, làm cho người khác thật yêu thích. Nhìn vậy có thể thấy được, chú Lưu đây dễ gia giáo rất nghiêm khắc. Hơn nữa khí chất của tiểu loli cũng tốt lắm nha ~!

“Lão Ngô, đây là Lưu Mẫn của nhà tôi. Là một tiểu mỹ nữ xinh đẹp đúng không! Điều này tôi rất chắc chắn đấy.” Ngô Thần nhìn thấy khi chú Lưu nói xong câu đó thì gương mặt của tiểu Loli đỏ lên trong nháy mắt. Thật đáng yêu a ~!

“Ừ, Cô bé rất xinh . Đã lâu không gặp tiểu Lí. Tiểu Thần, đây là dì Lí và chị Mẫn Mẫn.” Baba khen tiểu loli sau đó chào hỏi mẹ của tiểu loli.

“Chào dì Lí, chào chị Mẫn Mẫn. Ôi dì Lí trông dì thật là trẻ nha, chị Mẫn Mẫn chị cười rất là xinh, em thích chị Mẫn Mẫn.” Nói xong chạy lại kéo tay của Lưu Mẫn.

Chú Lưu nghe nói như thế ha ha nở nụ cười, “Ha ha, tiểu gia hỏa này nhà ông chơi thật vui nha, may mắn là một tiểu nha đầu, bằng không tôi chắc chắn sẽ nghĩ nhà ông có một tiểu sắc quỷ.”

Ngô baba mắt ánh mắt mang theo thâm ý nhìn thoáng qua tiểu Ngô Thần, cười nói “Cho dù không phải một tiểu nha đầu, hai đứa chúng nó cũng có thể làm gì được nào? Nhiều nhất cũng chỉ là chị em mà thôi, ông còn mong muốn chúng nó có gì à? Đi vào đây nào!”

“Đi nào, tiểu Thần a, con có gì thắc mắc cứ hỏi chị Mẫn Mẫn nhé, chị Mẫn Mẫn bây giờ cũng đang học ở trường A đó, chú nghe ba con nói năm nay con cũng nhập học trường này hả, nếu như vậy thì đem sách của chị tới cho con học nha. Thành tích của chị Mẫn Mẫn cũng giỏi lắm nhé, luôn luôn ở top 3 đó. Bây giờ đang học lớp 5.” Chú Lưu vô cùng nhiệt tình giới thiệu Mẫn Mẫn cho cô. Khó trách tại sao chú Lưu này chỉ trong vòng mấy năm mà có thể phát triển cơ ngơi lớn như vậy, năng lực giao tiếp của chú ấy quả thật không chê được vào đâu.

“Vâng, có vấn đề cháu nhất định sẽ hỏi chị Mẫn Mẫn. Chị Mẫn Mẫn chị sẽ không chê em phiền toái đúng không?” Ngô Thần nhìn Lưu Mẫn hỏi.

Sống hai mươi mấy năm trên đời, Ngô Thần đã sớm hiểu được, nếu muốn tìm được bạn tốt, nhất định phải tìm người bạn nhiệt tình với mình, nếu không người bạn như vậy cũng chỉ có thể gọi là bè thôi, sớm tụ sớm tan.

“Không đâu, chị cũng rất thích tiểu Thần Thần mà.” ánh mắt Lưu Mẫn trong suốt làm cho Ngô Thần không tự chủ muốn thân cận với cô bé. Đối với người bạn như vậy, Ngô Thần rất nguyện ý thân cận.”Tin tưởng rằng cô ấy chắc sẽ không làm inh thất vọng đi.” Trong lòng Ngô Thần lặng lẽ nói với chính mình.

“Này hai tiểu nha đầu có vẻ rất hợp nhau nha. Xem ra hai nhà chúng ta thật đúng là có duyên. Đêm nay các người cho tiểu Mẫn ở lại nhà chúng ta đi, vừa vặn ngày mai sẽ khai giảng, để cho tiểu Mẫn chỉ cho tiểu Thần biết cần những gì đi! Dù sao tiểu Thần sau khi khai giảng sẽ vào học lớp ba, nhưng mà con bé chưa bao giờ tiếp xúc với các bạn khác đâu!” Mẹ Ngô và mẹ Lưu Mẫn cùng nhau ngồi nói chuyện, nàng hiện tại hiểu được làm như thế nào là tốt nhất, mặc dù có một ít nhân tố khác ở bên trong, nhưng mà nàng vẫn là thực thích đứa nhỏ hay ngại ngùng này.

“Ta biết, nhà các người thì ta không lo lắng cái gì. Nhưng tiểu nha đầu nhà người ngày mai phải học luôn lớp ba liệu có ổn không? Sự cạnh tranh trong trường này rất lớn đó!” Chú Lưu không ngại ngần nói ra nghi vấn trong lòng.

“Không sao đâu, ngày hôm qua con bé tham gia cuộc thi để xếp lớp, bài thi là bài thi cuối kỳ năm ngoái, thành tích không sai, thầy giáo còn muốn ngày mai ta mang trực tiếp con bé đến học. Thôi thì cứ xem con bé có theo được hay không, nếu không thì thay đổi lại.” Ngô baba nói một câu chứa tính mê hoặc trong lời nói, làm cho chú Lưu nghĩ rằng Ngô ba trước hết cứ thử cho Ngô Thần học lớp ba, nếu không theo được thì chỉnh lại sau.

Kỳ thật trong lòng Ngô ba ba là rất muốn nói cho lão Lưu biết được năng lực của bảo bối nhà hần, sang năm con bé sẽ trở thành bạn cùng lớp với nha đầu nhà ông đấy, nhưng mà vạn nhất người ta không tin thì sao, cho nên a, bây giờ còn phải chịu hạ thấp một ít, đến lúc đó mới có kinh hỉ phải không. Ngô baba nghĩ như vậy vui vẻ nở nụ cười! Nghĩ đến con gái rệu của nhà mình thật đúng là bảo bối mà!

Ngô Thần nhìn thấy ngô ba ba tươi cười thì biết rằng ông đang suy nghĩ cái gì. Đã hơn 30 tuổi rồi, sao lại còn có cái thú vui trẻ con thế. Kỳ thật cô vẫn cảm thấy tính tình của Ngô ba và tuổi của mẹ Ngô thật xứng đôi.

Ba mẹ hơn kém nhau 8 tuổi, họ lấy nhau khi Ngô ba đã 31 tuổi, tuổi tác của Ngô mẹ vẫn rất trẻ, khi Ngô baba gần đến bốn mươi càng thuần thực hấp dẫn, mà mẹ cũng vừa đến tuổi trông rất đậm thắm, cho nên chỉ cần baba trở thành một nam nhân chuẩn mực điển hình, mẹ khẳng định sẽ giữ chặt ba trong tay! Như vậy về vấn đề phương diện gia đình Ngô Thần cũng coi như đã thuận lợi giải quyết xong

~Nhà mới so với nhà cũ lớn hơn gấp đôi, bốn phòng ngủ, hai phòng khách, phòng của ba mẹ và phòng của Ngô Thần đều có nhà vệ sinh riêng biệt, điều này làm cho Ngô Thần cảm thấy thật vừa lòng.

Còn hai gian phòng khác, một gian đổi thành phòng tập luyện của Ngô Thần, xung quanh 4 bức tường đều là gương, dưới lát thảm thô, vừa có thể khiêu vũ vừa có thể luyện võ thuật.

Một gian khác đổi thành thư phòng, hai cái giá sách, một cái là của Ngô ba ba , một cái là của Ngô Thần , giữa phòng là một cái bàn học lớn, Ngô Thần suy nghĩ có nên mua máy tính hay không, nhưng máy tính hiện nay quả thật hơi cồng kềnh, hơn nữa Internet hiện tại cũng không được tốt lắm .Bây giờ mới sáu tuổi, máy tính hay là thôi đi!

Phòng ngủ đều được sơn màu vàng lòng đỏ trứng trông rất ấm áp, , phòng khách còn lại là màu phấn trắng, đèn treo mấy cái đèn vàng lớn.

Đồ dùng và giường của Ngô Thần đều là màu lam, bàn ghế giường tủ đều là một bộ vô cùng dễ thương. Tuy rằng cô rất muốn một căn nhà có cửa sổ sát đất, nhưng mà ở thời đại này, nhà ở như thế này đã rất độc đáo rồi , Ngô Thần vẫn là nên yên phận thôi! Đèn dương cầm của Ngô thần được đặt ở phòng ngủ, chắc là vì Ngô mẹ nghĩ Ngô Thần có thể thoát mái tập luyện và nghỉ ngơi. Mẹ thật cẩn thận!

Đêm nay Ngô thần cùng Lưu Mẫn cùng nhau ngủ ở trên chiếc giường mới của cô, mà cũng chỉ có nơi này có thể ngủ, ai da, ai bảo phòng khách trong nhà còn chưa có chuẩn bị xong!

Quần áo của Lưu Mẫn được dì Lí đưa đến, dù sao ngày mai còn phải tới trường, về phần đồ dùng học tập linh tinh , ngày mai dì Lí sẽ đem đến đây, ngày mai mới chỉ là khai giảng, nhưng vẫn cần phải đi nộp học phí a !

Ngô Thần và Lưu Mẫn thật ra không có nhiều đề tài để nói , chỉ là nhân cơ hội hỏi tình huống ở lớp 5 của nàng thôi, dù sao cô biết mình học lớp 3 cũng không học hết cả một kỳ, nếu như vào được nửa học kỳ bản thân có thể nhảy cóc, như vậy Ngô Thần sẽ lựa chọn ở khi thi học kỳ sẽ vinh quang mà nhảy cóc lên lớp 5! Đương nhiên, có được hay không mai còn phải đi hỏi hiệu trưởng.

Ngô Thần mơ mơ màng màng mà ngủ, lại mơ mơ màng màng tỉnh dậy. Đồng hồ sinh học của Ngô Thần luôn luôn chính xác , Ngô Thần dụi dụi mắt bỏ khỏi giường thay quần áo. Khi thay quần áo thì Mẫn Mẫn cũng tỉnh lại,

“Chị Mẫn Mẫn buổi sáng tốt lành, ngại quá em làm chị tỉnh ạ .” Ngô Thần ngượng ngùng cười cười với Lưu Mẫn.

“Không có, chỉ là thói quen buổi sáng khi tỉnh dậy thôi. Em cũng dậy rất sớm .” Lưu Mẫn cười cười ôn nhu đối với Ngô Thần. Tối hôm qua nhìn bộ dáng Ngô Thần ngủ , Lưu Mẫn không tự giác ở trong lòng nói với chính mình rằng phải bảo vệ thật tốt tiểu thiên sứ đáng yêu này. Khi mới buổi sáng có thể nhìn thấy em ấy nở nụ cười thật tươi trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc.

“Hôm nay em sẽ bắt đầu cuộc sống học tiểu học, chị Mẫn Mẫn phải giúp đỡ em nhé.”

“Ừ, có chuyện gì chị nhất định sẽ giải quyết tốt hộ em.” Ngay trong sáng sớm hôm nay, trong nháy mắt này, tình cảm còn thân thiết hơn ruột thịt của hai tiểu thiên sứ này được lập nên . Tương lai, mặc kệ là đã xảy ra chuyện gì, hai người đều lựa chọn dắt tay cùng nhau bước qua.

Ngày 1 tháng 9, ngày trường tiểu học cả nước khai giảng . Ngô Thần 6 tuổi được ba mẹ dắt dì, chị Lưu Mẫn cũng đi cùng, bước vào cuộc đời học sinh của cô. Thiên tài sáu tuổi bắt đầu nàng cuộc sống hoàn mỹ của nàng ~

6. Chương 6: Trường Tiểu Học A

Ánh mặt trời chiếu xuống trường tiểu học A làm cho Ngô Thần có cảm giác nó như đang phát sáng, giống như báo hiệu cho cô biết được rằng một thời học sinh huy hoàng của cô sắp đến rồi.

” Hiệu trưởng Đàm, xin chào ngài.” Ngô baba đem Ngô Thần trực tiếp đưa đến phòng hiệu trưởng . Vị hiệu trưởng mập mạp trông hình dáng có vẻ giống như Phật Di Lặc ấy, nhưng mà lại làm cho Ngô Thần có cảm giác đây chính là một lão hồ ly.

“Ngô tiên sinh đã đến a. Thành tích hiện tại học sinh Ngô Thần vào học năm 3 là không có vấn đề gì hết, các vị chỉ cần trực tiếp đến báo danh là được rồi, tôi cũng đã dặn dò chủ nhiệm lớp, ông ấy sẽ tiếp đón các vị.” Ánh mắt của hiệu trưởng này nhìn Ngô Thần làm cô có cảm giác như là sói đói lâu ngày không được ăn thịt vậy, ánh mắt hiện lên tinh quang vô cùng hung hiểm!

“Vâng, vậy xin phép đã làm phiền ngài , sau này nếu như có việc gì cần giúp đỡ xin ngài hãy liên hệ ngay cho tôi.” Ngô baba cùng hiệu trưởng hồ ly ở một bên tiếp tục nói chuyện khách sáo với nhau.

Không lâu đâu, Ngô Thần cô nhất định sẽ được mời lên đây ngồi uống trà một lần nữa cho coi , mà lần đó là tạm biệt lớp 3.

Ngô baba cùng Ngô mẹ giúp Ngô Thần nộp xong học phí, đem Ngô Thần đưa đến cho thầy Trần chủ nhiệm lớp rồi vỗ mông chạy lấy người , Lưu Mẫn cũng sớm đã bị dì Lí đem đi báo danh. Hiện tại cũng chỉ có một mình Ngô Thần cố gắng.

“Các em im lặng một chút nào, hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của chúng ta, buổi sáng hôm nay sẽ không học, đợi lát nữa ban cán bộ của lớp và các bạn học cùng nhau dọn dẹp lớp một chút , buổi chiều chúng ta sẽ chính thức vào học. Năm nay lớp chúng ta có một bạn học mới, mà bạn học này mới chỉ có 6 tuổi mà thôi, bạn ấy trực tiếp nhảy lớp đến lớp của chúng ta, thầy hy vọng các em học sinh trong lớp của chúng ta hãy cố gắng để chăm sóc cho em gái này thật tốt được không, nào đến đây em, Ngô Thần em hãy tự mình giới thiệu đi nhé.”

“Xin chào các bạn đồng học, mình tên là Ngô Thần, hy vọng ở trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau, cùng nhau cố gắng, cùng nhau tiến bộ. Cảm ơn.” Tiếng vỗ tay vang lên

~“Ừm vậy, Ngô Thần, em ngồi xuống cùng bàn với Chu Vũ nhé, em ấy là lớp trưởng lớp chúng ta , thầy tin rằng em ấy sẽ chăm sóc tốt cho em. Cao Kinh sau này em ngồi xuống bàn dưới nhé, các bạn học ngồi sau tự mình lui lại một chỗ đi. Chu Vũ, lát nữa em đem theo vài bạn học đi xuống phòng giáo vụ nhận sách giáo khoa.” Thầy Trần sắp xếp lớp ổn định, rồi đem Ngô Thần ném cho bạn cùng lớp khác —— trọng trách cao cả rơi trên người lớp trưởng lớp 3.

“Từ nhỏ mà đã bị áp bức sức lao động a ~” Ngô Thần âm thầm may mắn thay cho bản thân rằng mình còn nhỏ, có chuyện gì cần đến sức lực thì đã có các bạn cùng lớp giải quyết thay .

“Lớp trưởng, lớp chúng ta đã có thời khóa biểu chưa vậy?” Ngô nở nụ cười ngọt ngào nói chuyện với “anh” lớp trưởng.

“À, có rồi, đợi lát tớ sẽ chép cho cậu một bản.” lớp trưởng Chu rất nghiêm túc trả lời

~“Cảm ơn lớp trưởng.”

“Em tên là Ngô Thần hả, tên anh là Cao Kinh, lớp trưởng Chu là người có thành tích học tập giỏi nhất lớp chúng ta đây, em có thể được ngồi cạnh cậu ta là rất may mắn đấy nhé.” Người vừa nói chuyện chính là bạn ngồi cùng bàn cũ của lớp trưởng Chu, bây giờ cậu ta ngồi sau lưng Ngô Thần , Cao Kinh. Một nam sinh đen nhẻm. Trông thật giống Cổ Thiên Lạc nha, xem dáng vẻ của cậu ta có vẻ cũng rất yêu thích thể thao. Đáng tiếc vẫn còn quá nhỏ, không biết khi lớn lên cậu ta có thể có được dáng người của Cổ Thiên Lạc hay không • •

“Ừm, vậy về sau cậu cùng với lớp trưởng Chu phải tốt với mình nha, mình chưa từng học tiểu học bao giờ, không biết phải làm cái gì cả?”

“Ày, yên tâm đi, anh đây sẽ chăm sóc tốt cho em, em gái a ~” (nhỏ như vậy mà đã biết kêu người ta là em gái rồi, sau này hần lớn lên thì sao a ~cần phải giáo dục lại a ~)

Ngồi cùng bàn Cao Kinh là một tiểu nữ sinh xinh đẹp , nghe thành tích ở trong lớp cũng được ở trong top đầu, tên là Trần Thần, cùng tên với Ngô Thần, nhưng trong ánh mắt có vẻ không được thân thiện lắm với

Ngô Thần. Còn nhỏ mà đã có những ý nghĩ như vậy sao? Tùy thôi, Ngô Thần nghĩ, bản thân mình cũng không ở lại cái lớp này bao lâu, nếu như không thể thích ứng được thì nhảy cóc sớm thôi.

Cuộc sống tiểu học của Ngô thần vào buổi chiều chính thức bắt đầu!

Im lặng ngồi nghe giáo viên giảng bài, năm lớp 3 mới chính thức tiếp xúc với văn học, dù sao ở lớp thấp như thế cũng chỉ là văn hóa vỡ lòng. Chỗ ngồi của Ngô thần thứ nhất cạnh cửa sổ, chỗ này có thể làm cho Ngô Thần rất dễ thả hồn ra ngoài.

Ngoài cửa sổ là sân thể dục của trường học , có một chút dụng cụ giải trí. Xà đơn, cầu trượt, bàn đu dây, bàn bóng bàn, còn có vài thứ mà Ngô Thần không biết phải gọi thế nào , những thứ này chắc hẳn là dành cho cấp bậc tiểu học đi.

Tiết học này chính là tiết học của thầy Trần chủ nhiệm lớp dạy Ngữ Văn, Ngô Thần không tập trung bị thầy nhìn thấy, ông nghĩ dù sao cũng vẫn là một đứa bé nhỏ tuổi, đi học cần phải tập trung mà cũng không biết. Vậy thì thử xem xem thành tích của con bé ra sao, không thể vì con bé đi cửa sau mà kéo thành tích của cả lớp xuống được.

“Ngô Thần, đọc diễn cảm một bài thơ cổ cho thầy nghe.” Ngô Thần nghe lời đứng lên, hình như mình mơ mộng bị thầy giáo chú ý rồi!

” Lầu cao trăm thước chốn non cao

Như thể với tay hái được sao!

Khe khẽ nói năng không lớn tiếng

Sợ làm kinh động cõi Thiên Tào !!.”*

nguồn thivien.net

“Ừ, cũng không tệ lắm, nhưng mà đi học phải chăm chỉ nghe giảng biết không a, không thể vì em tuổi nhỏ mà thất thần thế được.” Ngô Thần liên tục gật đầu.

Thật sự là khó hiểu nha, chăm chú nghe giảng với tuổi thì liên hệ gì với nhau, trường học này thật đúng là kỳ quái, khai giảng ngày đầu tiên lại đi học thi từ, trong lớp đâu phải ai ai cũng am hiểu thi từ đâu cơ chứ? Ngô Thần bắt đầu dĩ vãng hồi.

Mà này một màn vừa vặn làm cho lớp trưởng Chu thấy được. Sau khi tan học về lớp trưởng Chu mới nói lời dạy thấm thía cho Ngô Thần, “Thầy giáo lo lắng cho cậu sợ cậu không theo kịp với lớp thôi, về sau có cái gì không hiểu rõ hãy hỏi tớ, nhưng trong tiết học thì không được mất tập trung , bằng không thầy Trần sẽ để ý đến cậu .”

“Ừ, lớp trưởng tớ đã biết.”

Tuy nói là đã hiểu, nhưng mà Ngô Thần vẫn không có chuyên tâm nghe giảng trong giờ học. Dù sao những kiến thức năm lớp 3 Ngô Thần đã tự học qua hết, thật sự không còn gì để học . Nhưng mà cô vẫn rất nghe lời không hề ngăn người nữa, mà tìm một cách khác để không ngăn người nữa, buổi tối về nhà chép từ đơn tiếng Anh ra giấy , sau đó để ở trong quyển sách giáo khoa. Như vậy vừa không làm cho thầy giáo có thành kiến với mình nữa, và bản thân cũng không bị mất nhiều thời gian! Đương nhiên cách này chỉ giới hạn trong giờ ngữ văn .

Ở giờ toán, thầy giáo ở trên bục giảng bài, Ngô Thần ngồi dưới làm toán nâng cao, thầy toán tuy rằng cũng phát hiện ra, nhưng mà mỗi lần kêu tên Ngô Thần trả bài , Ngô Thần đều trả lời rất nhanh. Dù sao cũng đều là toán học, cho nên thầy dạy toán đối với Ngô Thần nhắm một con mắt mở một con mắt . Còn về những môn học khác, Ngô Thần lại càng không hề bận khoăn, đều là môn học phụ, đến kỳ thi cũng không có thi đến những môn này.

Ở trường tiểu học A, các thầy cô dạy môn phụ hầu như đều để cho các thầy cô dạy môn chính mượn giờ.

Cuối cùng sau ngày tháng đầu tiên của đời học sinh Ngô Thần cũng nghênh đón kỳ thi đầu tiên, Ngô baba lại đi gặp hiệu trưởng Đàm một lần nữa, nguyên nhân ông đến tìm là vì Ngô Thần muốn nhảy cóc.

Về phần Đàm hiệu trưởng vì sao lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Thần lại có biểu hiện như sói đói lâu ngày không được ăn thịt á? Bởi vì ông biết Ngô Thần chắc chắn lại nhảy lớp, tình huống nhỏ như vậy nhưng mà có thể làm cho danh tiếng của trường tiểu học A trở nên tốt hơn, Đàm hiệu trưởng đương nhiên sẽ tạo mọi điều kiện cho chuyện này xảy ra!

Cho nên kỳ kiểm tra này Ngô Thần thi không phải bài thi của lớp 3 mà là bài thi của lớp 5.

Trường A tuy nhỏ nhưng cũng không có tổ chức một khối một ngày thi mà là tổ chức theo kiểu xem kẽ. Lớp 1 và lớp 2 sẽ không tham gia thi xen kẽ như vậy, lớp 5 và lớp 3 học sinh sẽ được trộn lẫn vào thi cùng lớp với nhau, lớp bốn trộn lẫn với lớp 6, để giảm bớt khả năng quay cóp của học sinh,

Mà Ngô Thần lớp 1 năm 3 thi cùng một lớp với Lưu Mẫn lớp 1 năm 5 . Cho nên trước kỳ thi , Ngô mẹ lại đem Lưu Mẫn đến ở nhà của mình. Từ lần cái lần ngủ lại nhà Ngô Thần đó mẹ Ngô sắp xếp cho Lưu Mẫn hẳn một ngăn tủ riêng, để mấy bộ quần áo của Lưu Mẫn ở đó, để có thể cho Lưu Mẫn tùy thời ở lại nhà mình. Ở nhà của Lưu Mẫn, Lưu mẹ tự nhiên cũng chuẩn bị y như vậy cho Ngô Thần.

Hiện tại quan hệ của hai đứa bé này càng ngày càng tốt, đối với sự biến hóa này người lớn của hai nhà đương nhiên là đồng ý. Thời đại này trẻ con đều là con một, mà tình huống này có thể làm cho đứa nhỏ nhà mình không học được cách chăm sóc người khác, khi trưởng thành mà có tính tình như vậy thì thật là không tốt?

Ngô mẹ cùng với Ngô ba ba ở năm trước kỳ thật từng có ý định cho Ngô Thần có thêm một em trai hoặc em gái, nhưng là vì muốn con gái có được đầy đủ tình yêu thương từ cha mẹ, cho nên ý định này của bọn họ đã tự bị bóp chết từ trong trứng, điều này đương nhiên Ngô ba Ngô mẹ sẽ không nói cho Ngô Thần biết.

Lưu Mẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngô Thần đi vào phòng thi. Ngày thi được chia làm hai buổi, dù sao số học sinh nhiều hơn 120 người cho nên không thể nào thi hết được trong ngày, chọn nên lớp 3 và lớp 5 thi ngày đầu tiên, sau đó là lớp 4 và lớp 6.

Ngô Thần vốn là phải được xếp xem kẽ cùng các học sinh lớp 5, nhưng mà bởi vì cô là nhân vật đặc biệt, bài thi lại là nội dung của lớp 5, cho nên thầy chủ nhiệm tương lai của Ngô Thần là thầy giáo chủ nhiệm lớp 1 năm 5 đã không nỡ sắp xếp cho cô ngồi ở xung quanh các bạn khác không quen biết.

Vì sợ trong khi thi cô bé sẽ bị sợ hãi , cho nên lại sắp xếp những bạn học cùng lớp ngồi xung quanh cô bé. Một màn này vào trong mắt các bạn học cùng lớp lại thành Ngô Thần được chiếu cố đặc biệt. Dù sao cuộc thi này là hai cấp ngồi xem kẽ với nhau , bài thi mà Ngô Thần sẽ thi là bài thi lớp 5 cho nên cũng không có gì là không hợp lý hết. Các bạn học khác cũng sẽ không dám có ý kiến gì với sự sắp xếp của thầy giáo, nhưng trong lòng đã xuất hiện sự hiềm khích với Ngô Thần.

Kỳ thi của tiểu học cũng chỉ có hai môn Ngữ Văn và Toán Học, bài thi khoảng tầm hơn 20 câu hỏi. Đối với những bạn học khác thì tương đối là khó khăn . Viết văn thì yêu cầu viết về gia đình của mình, không hạn chế kiểu viết, nhưng yêu cầu tối thiểu là bốn trăm chữ.

Ngô Thần không nhớ tiêu chuẩn của cấp 1 là thế nào , nhưng là cô biết dưới tình huống này cô không thể viết văn nghị luận được, bởi vì cô không nhớ được trong năm năm cấp 1 có được học văn nghị luận hay không. Đời trước cô nhớ hình như đến tận lớp 6 cô mới được tiếp xúc với nghị luận văn học"! Cho nên,cô lựa chọn là tự thuật, kể về gia đình của mình.

Nếu là đời trước của Ngô Thần, cô đối với gia đình chắc chắn sẽ có rất nhiều oán hận, mà Ngô Thần sau khi trọng sinh , đối với gia đình ,đối với cha mẹ chỉ có cảm ơn, cảm ơn bọn đã dành tình yêu thương sâu sắc nhất cho cô.

Toán học đề cuối cùng có bắt vẽ biểu đồ và giải thích, còn có một cái còn lại là phân tích trí lực. Chính là những bài kiểu kiếp trước thường xuyên làm, những bài kiểu này Ngô Thần đã xem qua rất nhiều lần, cho nên bài thi đối với Ngô Thần mà nói thật sự không có gì khó khăn.

Sau khi làm xong bài thi , Ngô Thần cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa, còn bài văn cô chỉ kể những gì trong gia đình mình , cô không biết là mình sẽ đạt được bao nhiêu điểm! Mà riêng phần toán học phân tích chắc cũng khoảng 115 điểm. Số điểm này cũng đủ để Ngô Thần lên lớp .

Nghĩ đến đây, cô liền đem đồ dùng thu dọn lại, chuẩn bị rời phòng thi về nhà. Khi Ngô Thần đứng dậy, Lưu Mẫn vừa vặn làm xong bài thi, nhìn thấy Ngô Thần chuẩn bị rời đi, cũng chạy nhanh thu dọn rồi cùng ra với Ngô Thần.

“Em thi thế nào, thấy khó không?” Lưu Mẫn tò mò hỏi Ngô Thần.

Tối hôm qua cô mới biết được hôm nay Ngô Thần sẽ thi bài thi của lớp 5. Tuy nói lúc ấy cô có chút giật mình, nhưng mà đây là em gái của cô, cô phải cố gắng làm tốt chức vị chị gái giúp đỡ em ôn tập. Dù sao trường trình học lớp 3 so với lớp 5 của bọn cô là không có giống nhau.

Trường tiểu học A sau khi kỳ kiểm tra đầu tiên của năm lớp 4 vào học kỳ sau trường trình học được đẩy nhanh tiến trình để chuẩn bị nghênh đón kỳ thi tốt nghiệp. Cho nên sau khi khai giảng thì Lưu Mẫn cũng không có học sách giáo khoa lớp 5 bình thường nữa mà là sách giáo khoa nâng cao. Cô có chút lo lắng cho Ngô Thần sợ con bé không biết, cho nên đêm hôm qua cô cũng đem đại cương ôn tập đến cho Ngô Thần xem.

“Cũng không tệ lắm, em đều làm được hết các bài mà. Nếu không làm được nữa, chẳng phải là xin lỗi sự chỉ dạy của chị đêm hôm qua à. Hi hi”

“Thế là tốt, chị chỉ lo khi thi sợ em không làm được bài, sợ lúc đi ra nhìn thấy bộ dáng không vui của em.”

“Yên tâm đi, chị Mẫn Mẫn! Về sau chị không cần phải lo lắng những chuyện đó đâu, những chuyện thế này sau này em sẽ xử lý thật tốt. Em không hy vọng đến lúc đó chị bởi vì lo lắng cho em mà ảnh hưởng đến chị. Chị hiểu không?” Bộ dáng Ngô Thần nghiêm túc nhìn Lưu Mẫn. Lưu Mẫn cũng bị bộ dáng nghiêm túc này của Ngô Thần làm cho kinh ngạc, nhưng nghĩ đến là do con bé lo lắng ình, trong lòng rất vui vẻ mà nở nụ cười.

“Ừ, không cần lo lắng cho chị đâu, chương trình tiểu học chị học nắm kiến thức rất vững, cho nên tiểu Thần cũng phải tin tưởng chị nha.”

“Ừ, được. Em biết chị Mẫn Mẫn là tuyệt nhất!”

Dưới ánh hoàng hôn, hai tiểu loli nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nhau dần dần bước đi xa, hòa vào ánh nắng chiều tà rực rỡ ~.

7. Chương 7: Kế Hoạch Nhỏ Cho Tương Lai

Sau khi vào tiểu học, các buổi học ngoại khóa của Ngô Thần đều được sửa lại lịch, buổi học nhảy Latin chuyển sang vào buổi tối cuối tuần. Đàn dương cầm thì được luyện tập vào trước thời gian đi ngủ một giờ, luyện tập thư pháp và cờ vây đều được an bài vào buổi tối. thuốc Đông y thì đã được Ngô Thần chuyển sang thành những thứ yêu thích mà thôi, dù sao thời gian chỉ có như vậy, con người khả năng có hạn không phải cái gì cũng học được hết, chỉ có thể lựa chọn những thứ mình thích hợp mà buông tha cho những thứ khác, có mất ~ mới có được !

Hôm nay khi về nhà, thì thấy baba cùng chú Lưu đang nói chuyện trong thư phòng, Ngô Thần và Lưu Mẫn đi vào chào hỏi rồi đi ra ngay.

Nhà Lưu Mẫn và nhà của Ngô Thần đều ở cùng trong một tiểu khu, cho nên Ngô Thần mới có thể mỗi ngày cùng đi học với Lưu Mẫn, tan học còn có thể cùng nhau về nhà. Chú Lưu cũng thỉnh thoảng mới đến Ngô gia, nhưng hầu hết bọn họ đều ở thư phòng cho nên rất ít khi gặp được. Xem ra bọn họ có lẽ đang có kế hoạch nào lớn đây

~Ngô Thần sau khi quen biết Lưu Mẫn, thì không tiếp tục học giáo viên dạy dương cầm cũ nữa mà chuyển sang học giáo sư dạy đàn của Lưu Mẫn. Giáo viên dạy dương cầm của Lưu Mẫn chính là phó giáo sư khoa âm nhạc hệ dương cầm của đại học H, thật ra giáo sư này là bác của Lưu Mẫn.

Lưu giáo sư có một con gái tên là Đường Vũ, so với Lưu Mẫn chỉ nhỏ một tháng, cho nên cũng thật tự nhiên mà trở thành chị bé của Ngô Thần. Mỗi sáng sớm thứ 7 chú Lưu hoặc baba sẽ đưa Ngô Thần đi học ở tỉnh A, sau đó khi nào học xong sẽ đón cô trở về.

Trước đây khi thời gian học dương cầm, lúc vừa mới bắt đầu, Ngô baba còn có thể ở lại nhà giáo sư chờ cô. Dần dần Ngô baba và chú Lưu càng ngày đi làm càng sớm, sau đó càng ngày càng về trễ. Đến tận mấy ngày nay cô mới biết được, thì ra là chú Lưu và Ngô baba quyết định tìm hiểu thị trường của thành phố A, nếu có thể thì sẽ mở rộng thị trường qua đó.

Đối với ý định này Ngô Thần luôn luôn ủng hộ. Ngô Thần vẫn luôn tự hỏi mình sẽ vào học trường sơ trung nào, trường sơ trung A của tỉnh H hay là trường sơ trung A của tỉnh A. Một cái là trung học trọng điểm của tỉnh một cái là trường trung học đứng đầu quốc gia. Chỉ khác nhau duy nhất là sơ trung A lại ở tỉnh A, lấy độ tuổi này của Ngô Thần, cô chắc chắn rằng ba mẹ sẽ không bao giờ đồng ý cho cô một mình đi tỉnh A học. Cho nên Ngô Thần đang suy nghĩ làm thế nào để vượt được cái vấn đề này cho ba mẹ Ngô đây, phải lấy lý do này để cho bọn họ làm một cái quyết định.

Bởi vì thời gian chờ đợi càng ngày càng dài, sau khi Ngô Thần học xong dương cầm sẽ theo xem Đường baba dạy các học sinh thanh nhạc, Đồ rê mi Đồ rê mi, trong đám học sinh của Đường baba lại có thêm một tiểu Ngô Thần. Đường baba rất thích tiếng nói của Ngô Thần, bởi vì lần trước cổ họng bị tổn thương, tiếng nói của Ngô Thần tuy rằng còn không có bị mất giọng, nhưng so với những đứa bé khác đều trầm hơn. Nếu tiếp tục phát triển hẳn là có thể trở thành một giọng nữ trung. Mà giọng nữ trung ở thời này thì mười phần là một miếng bánh hương vị tươi mới.

“Tiểu Thần, con đã bao giờ có hứng thú với ca hát hay không?” Đường baba hỏi tiểu Ngô Thần.

“Không có ạ, con đối với ca hát chỉ là sở thích. Chẳng lẽ con không có hứng thú với ca hát sẽ không được làm học sinh của chú Đường nữa ạ?” Ngô Thần tò mò hỏi Đường baba.

“Làm sao có thể như vậy được! Chỉ là chú Đường cảm thấy giọng của tiểu Thần rất hợp với ca hát nha, cho nên chú Đường chỉ muốn hỏi tiểu Thần có thích hát hay không thôi. Vậy Ngô Thần đã nghĩ sau này con muốn làm gì không?” Kỳ thật này đáp án này làm cho Đường baba thực giật mình. Hiện tại có đứa nhỏ nào lại không ôm mộng làm ngôi sao cơ chứ, vậy mà đứa bé này còn nhỏ như vậy còn có thể từ chối? Chẳng lẽ là do nó quá nhỏ chưa hiểu được hàm nghĩa của từ ngôi sao sao?

Học sinh của Đường baba có rất nhiều, bởi vì ông nội của Đường Vũ cũng là một giáo sư có tiếng, Đường baba tuy rằng vẫn còn rất trẻ tuổi khoảng chừng hơn ba mươi, nhưng ông cũng đã là một trong những phó giáo sư hệ âm nhạc, học sinh từ tay ông đào tạo nên đều bước ra đời làm nghệ sĩ, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Đáng tiếc, dù như vậy nhưng Đường baba vẫn chưa có đệ tử nào làm cho ông cảm thấy hài lòng trừ con gái Đường Vũ, bây giờ có thêm tiểu Ngô Thần 6 tuổi này. Ông biết con bé là một tiểu thiên tài, nhưng ông không thể vì thế mà buông tha cho hạt giống âm nhạc này được.

Chuyện này vẫn nên để từ từ đi, biết đâu đó khi lớn lên nhờ đâu con bé lại thay đổi quyết định.

“Con muốn giống như ba mẹ con kiếm thật nhiều tiền, sau đó đi du lịch vòng quanh thế giới!” Ngô Thần lớn tiếng trả lời vấn đề của Đường baba.

Đường baba lúc này đã nhận định Ngô Thần vẫn còn nhỏ, còn chưa có hiểu được giấc mộng là cái gì. Ông thật sự cũng không thể trách được Ngô Thần không có giấc mộng làm ngôi sao, nhưng vấn đề này kiếp trước Ngô Thần đã hiểu rõ. Cho nên, kiếp này con đường nghệ thuật chỉ là công cụ để cô bồi dưỡng khí chất mà thôi, cô chắc chắn không cho phép bản thân mình bước vào con đường nghệ thuật đâu.

~Mỗi lần Ngô Thần học xong khóa học thanh nhạc, khóa học dương cầm của Lưu Mẫn cũng xong. Sau đó chính là thời gian ba tiểu cô nương chơi đùa với nhau.

Ba người chạy như bay đến phòng của Đường Vũ. Chơi búp bê, xem poster của các ngôi sao, sau đó lại chia sẻ những bức thư tình trẻ con, đương nhiên cái này chính là của hai người kia thôi, nếu hiện tại có người dám viết thư tình cho Ngô Thần, Ngô Thần chắc chắn sẽ nghĩ người này tâm lý không hề bình thường nha!

Sau khi về nhà, Ngô baba lại đi đến nhà Lưu Mẫn tìm chú Lưu. Mỗi lần hai người bọn họ đi lên thành A đều sang nhà nhau để báo cáo tình huống, dựa theo khoảng thời gian này, Siêu thị của chú Lưu hẳn là sắp sửa khai trương rồi, chắc hẳn là chuyện này sẽ không vì Ngô Thần trọng sinh mà xảy ra hiệu ứng cánh bướm chứ? !Ý thức được chuyện này mỗi lần đi mua đồ ăn với Ngô baba, Ngô Thần sẽ đưa ra làm ý kiến

cho Ngô baba rằng sao không có chỗ tập hợp tất cả đồ ăn nhĩ, như vậy đỡ mất công đi mua đồ ăn này nọ nữa.

Hiện tại thời gian cuối tuần của Ngô Thần, trừ bỏ thứ Bảy đi thành A học đàn dương cầm thì toàn bộ đều đi học này nọ, buổi tối Ngô Thần phải đi học nhảy Latin, buổi sáng Chủ nhật Ngô Thần có môn tiếng Anh, ngữ pháp của tiếng Anh Ngô Thần đã nắm khá vững vàng rồi, sau khi khai giảng đã trở thành học phát âm cho chuẩn giọng người Anh.

Cô quyết định sớm ngày đem tiếng Anh nói như tiếng mẹ đẻ, còn phải đi thi bằng cấp 2 cấp 1 gì đó. Đây chính là điều kiện trụ cột để chuẩn bị về sau du lịch vòng quanh thế giới! Buổi chiều Ngô Thần còn học võ thuật, bởi vì khung xương vẫn còn không có cố định, Ngô Thần lo lắng học võ sẽ làm cho khung xương trở nên to lớn hơn, cho nên sau khi học xong võ thuật thì chính là nhảy Latin, về nhà lại tự mình tập Yoga, để đảm bảo dáng người thon dài cân đối!

Ngày nghỉ qua đi, thành tích thi cũng có. Điểm Ngữ Văn của Ngô Thần là 115 điểm và toán học là 118 điểm tổng lại xếp thứ hai toàn khối 5. Thành tích thứ nhất chính là Lưu Mẫn, cô chỉ kém Lưu Mẫn một điểm là có thể xếp thứ nhất.

Thành tích này làm cho Ngô Thần rất vừa lòng, cô không muốn làm thứ nhất, không muốn trở thành cánh chim đầu đàn, cô thấy vị trí thứ hai này rất được. Vậy cứ làm thứ hai đi, nhưng mà cô không chắc liệu lần nào cũng ở thứ hai, vậy thì cứ cố gắng thứ hai hoặc thứ ba đi là tốt nhất.

Từ đó, mỗi ngày Ngô Thần đều lắt lư đi theo phía sau Lưu Mẫn.

Học sinh ở lớp của Lưu Mẫn trên cơ bản đều biết đến Ngô Thần, dù sao học kỳ vừa rồi Ngô Thần đều đi theo Lưu Mẫn. Lưu Mẫn đi đâu cũng đem theo Ngô Thần, cho nên Ngô Thần gọi anh gọi chị rất ngọt miệng, Ngô Thần đã thuận lợi thu được lòng của cả lớp 1 năm 5 vào trong túi a ~(thu vào trong túi làm được sao nha? Không biết, trước thu lại đi đã ~)

Bạn học nhảy Latin cùng Ngô Thần cũng học trong lớp này, tên là Lưu Hàm, là một cậu bé trông rất sạch sẽ. Ngô Thần không hề có ý nghĩ muốn nuôi dưỡng hần đầu, thân thể này vẫn còn quá nhỏ, nếu muốn dầm ai trước cũng phải để lớn lớn chút mới dầm được a!

Bởi vì thân thể của Ngô Thần không được cao như thành tích, cho nên rất thuận lợi được ngồi bàn đầu tiên, bên cạnh không phải là Lưu Mẫn, Lưu Mẫn ngồi ở phía sau Ngô Thần. Mà Ngô Thần ngồi cùng bàn với một người cũng được coi như là một người quen đi, cô không phải quen chị ấy, mà là quen với em trai chị ấy. Người ngồi cùng bàn với Ngô Thần bây giờ gọi là Cao Bắc, là chị của Cao Kinh. Cái nhà này đặt tên thật quá là trùng hợp đi!

Trường trình nâng cao lớp 5 này Ngô Thần cũng đã học hết toàn bộ, cô lại tiếp tục làm những việc giống như những tháng trước, giờ ngữ văn học tiếng Anh, giờ toán học toán nâng cao, chỉ khác là các môn phụ cô ngồi trong giờ nghiên cứu sinh học, vật lý, hóa học của sơ trung. Môn Chính Trị ở sơ trung cũng không được đưa vào môn chính, hơn nữa trong khi thi cũng được ở sách, cho nên Ngô Thần còn quyết đoán đem môn này bỏ qua.

Ngô Thần không thói quen đem bài tập về nhà làm. Mỗi khi thầy cô giáo cho bài về nhà làm, cô sẽ ở trong những tiết sau hoặc giờ nghỉ làm hết bài, về nhà sau mới thời gian luyện thư pháp và cờ vây. Huống chi, Ngô baba và Ngô mẹ đã làm việc cả ngày rồi, chỉ có bữa ăn tối mới trở về! Ngô Thần lại không muốn trong nhà có người khác, cho nên Ngô mẹ đến bây giờ cũng không có thuê người giúp việc, nấu cơm dọn dẹp vệ sinh đều là tự mình làm.

Ngô mẹ vẫn cảm thấy Ngô bảo bối lúc nhỏ, hầu như không phản đối nếu như bà muốn làm gì, lần này Ngô Thần lại không đồng ý mượn người giúp việc, Ngô mẹ cảm thấy Ngô bảo bối rất cục có chút biểu hiện bốc đồng, cho nên nàng vô cùng thích khi Ngô Thần có biểu hiện như vậy. Bảo bối đã không thích vậy thì cũng không cần, đây chính là Ngô mẹ có cùng ý nghĩ với Ngô Thần.

Thời gian hai tháng đã trôi qua rất nhanh, sinh nhật Ngô Thần trôi qua rất bình yên, đương nhiên hiện tại lúc này muốn trải qua một sinh nhật điên cuồng cũng không thể, buổi tối này, Ngô Thần chính là tổ chức ở nhà mời vài bạn tốt trong lớp đến dự.

Sau sinh nhật Ngô Thần không lâu chính là tết nguyên đán, sai khi thi xong cũng được nghỉ tết nguyên đán. Lần thi cuối kỳ nay Ngô Thần gặp được bạn cũ đã hai tháng không gặp Cao Kinh và lớp trưởng Chu. Còn có cô bạn nhỏ ngồi cùng bàn với Cao Kinh nữa. tên của cô bé là gì Ngô Thần cũng đã quên, dù sao cũng không có học cùng, nhiều lời cũng vô ích.

Nội dung cuộc thi còn rất đơn giản, bài kiểm tra ngữ văn Ngô Thần dò từng đề mục cẩn thận, sau đó rất nhanh viết đáp án. Chính là khi viết văn, Ngô Thần vẫn là tự hỏi thật lâu, vẫn là tự thuật đi ~ tuy rằng bắt đầu được học nghị luận văn học, nhưng mà Ngô Thần lại lo lắng nếu mình viết thầy cô chấm điểm sẽ thấy không giống học sinh tiểu học.

Toán học vẫn là bài công thức như cũ, Ngô Thần làm thật sự thuận tay. Điền xong đáp án cẩn thận kiểm tra một lần nữa, vỗ vỗ mông chuẩn bị chạy lấy người ~ kết quả cuộc thi Ngô Thần không lo lắng lắm, đến lúc đó đến xem là tốt rồi. Bây giờ nên quyết định xem sẽ học trường sơ trung nào !

Cảnh tượng: thời gian bữa tối trên bàn ăn

Ngô baba: con gái, trường trình học bây giờ có cảm thấy khó không con? Có áp lực không?

Ngô bảo bối: rất tốt ba, áp lực thì con không có cảm giác được. Chính là một ngày con thấy quá ít thời gian!

Ngô mẹ: nếu cảm thấy mệt thì nghỉ ngơi cho thật tốt, ba mẹ cũng không muốn con phải gồng mình lên như thế.

Ngô bảo bối: không phải, là con cảm thấy một ngày quá ít thời gian có thể sử dụng, hiện tại ta mới học cấp 1, nên thời gian học rất thoải mái, con muốn học được nhiều thứ hơn nữa. với cả thời gian dành cho học nhảy và đánh đàn rất ít.

Ngô baba cùng ngô mẹ không nói thêm gì nữa.

Ngô ba ba: con gái lúc trước không phải con nói là muốn có chỗ đi mua đồ ăn cho thuận tiện sao? Baba và chú Lưu chuẩn bị cùng nhau mở một cái siêu thị, nguyên đán sẽ khai trương, về sau con muốn mua sắm cái gì chỉ cần đi đến một nơi thôi là có hết. Hai ngày nữa ba sẽ dẫn con đi xem, ngay trên đường từ trường học về nhà đó.

Lúc này đến phiên Ngô bảo bối hết chỗ nói rồi, baba lần này lại có thể đem cách thức vận hành siêu thị và địa chỉ đều thay đổi a! Có thể biết được ở ngay trong khu phố mà mở siêu thị? Baba thật là vì con gái mà cố gắng kiếm tiền nha?

Ngô bảo bối: Dạ, con đã biết. Ba, ta con muốn học sơ trung ở tỉnh A, ba mẹ cảm thấy thế nào?

Những lời này lại làm cho Ngô ba và Ngô mẹ im lặng tiếp.

Ngô mẹ: bảo bối a, sao con lại muốn học trường đó? Ba mẹ biết trường học kia rất tốt, nhưng là con bây giờ vừa mới tròn sáu tuổi, khi con tốt nghiệp tiểu học còn chưa tròn 8 tuổi, ba mẹ làm sao yên tâm cho con học trọ tận tỉnh A được? Ở trọ đồ ăn sẽ không đủ dinh dưỡng, cho nên trước tiên ở con cứ học lên ở sơ trung A được không? Chờ công tác bên kia của baba con ổn định, rồi chúng ta lại chuyển đi được chứ?

Ngô baba: bảo bối con hiểu học như vậy ba và mẹ đều đồng ý, nhưng mà con còn quá nhỏ, chúng ta sẽ rất lo lắng. Sang năm con mới phải điền phiếu nguyện vọng đúng không? Vậy chờ thêm năm nữa rồi chúng ta lại quyết định lại?

Ngô bảo bối: Vâng, vậy cứ như vậy đi. Con đi tập nhảy đây

~Cuộc thảo luận chấm dứt, Ngô bảo bối đem quyền quyết định học sơ trung nào ném cho Ngô baba, để kệ cho ba tự quyết đi.

8. Chương 8: Gặp

Ngày nghỉ nhưng Ngô Thần cũng không cho bản thân mình rảnh rỗi. Sáng sớm dậy học tiếng Anh, buổi sáng thì luyện đàn dương cầm, buổi chiều luyện tập thư pháp với cờ vây, làm những việc thay thế vào thời gian đi học chính khóa .

Kỳ nghỉ này Lưu Mẫn đến thành A, đến thăm hai lão nhân gia trong nhà. Cho nên trong kỳ nghỉ này chỉ có mỗi một mình cô, tuy rằng cũng có một số bạn bè kêu Ngô Thần đi ra ngoài chơi cùng, nhưng nếu như không có Lưu Mẫn đi cùng thì Ngô Thần cũng không đủ sự kiên nhẫn để chơi cùng bọn họ.

Ngày cuối tuần thứ bảy Ngô Thần phải đến thành A để học dương cầm, Ngô Thần cũng coi như đó là ngày nghỉ dành mình, , Ngô Thần cũng sẽ không vội vàng trở về, mà ở lại cùng với Lưu Mẫn đến nhà của ông bà Lưu chơi.

Ông nội Lưu chính là một lão cách mạng, trước đây ông là sư trưởng trong quân đội tỉnh H. Hiện tại tuy rằng lui đã nghỉ hưu, nhưng vẫn như cũ ở trong đại viện quân đội. Bà nội Lưu là một lão bà vô cùng hiền lành. Cảm giác ôn hòa mà Lưu Mẫn cho cô làm cô cảm thấy rất giống bà nội Lưu, tính cách rất nhẹ nhàng ~ nụ cười rất ấm áp.

Bà nội Lưu cũng rất thích Ngô Thần, trên người của đứa bé con này lại có một loại chí chất của người trưởng thành, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn đi thăm dò con bé, tới gần nó. Ông nội Lưu lại càng thích Ngô Thần, lí do là vì ông biết Ngô Thần đã học cờ vây trong hai năm.

Trình độ đánh cờ của ông nội Lưu đương nhiên Ngô Thần không thể nào cùng đẳng cấp được, nhưng ông nội Lưu phát hiện ra một điều mỗi khi con bé này thua liểng xiểng, thì con bé sẽ có tiến bộ nhất định . Ông cũng phát hiện ra Ngô Thần có tính không chịu khuất phục, cùng với thái độ lễ phép hòa nhã lại làm cho ông nội Lưu lại càng yêu thích hơn. Con bé không giống như những người khác phải sợ hãi ông, mà là sự tôn kính phát ra từ trong nội tâm, làm cho ông nội Lưu rất có cảm giác thành tựu.

Mà trong kỳ nghỉ này, Ngô Thần sẽ gặp được duyên phận nhất định của cuộc đời, mà cô không thể trốn tránh được

~Cuối tuần này, Ngô Thần cứ theo lệ thường mà đi học lớp dương cầm của cô. Ba Ngô đem Ngô Thần đưa đến trước cửa đại viện dành cho giáo sư của đại học H thả cô ở đó, bởi vì Ngô Thần đã đi đến rất nhiều lần rồi, Ba Ngô cũng không lo lắng rằng Ngô Thần sẽ đi lạc. Nhà Giáo sư Lưu ở trong viện dành cho giáo sư này đã lâu lắm rồi , Ngô Thần khoác một cái túi xách nhỏ chậm rãi bước đi trên đường .

Tiểu Ngô Thần hôm nay mặc một cái áo khoác lông dài màu tím nhạt, bên trong mặc một bộ váy công chúa, đi một đôi giày cao cổ màu trắng, túi xách nhỏ cũng màu trắng, cô bé con đi dưới cảnh sắc mùa đông tiêu điều lại trở thành điểm nhấn của phong cảnh.

Cô vừa đi vừa ngắm cảnh mùa đông nơi đây, lại không biết bản thân mình như vậy lại trở thành cảnh đẹp trong mắt của người khác.

Đến tận sau này khi kết hôn đã lâu Ngô Thần vẫn còn luôn luôn muốn hỏi Âu Dương Hiên có phải ngay từ lần gặp đầu tiên đã thăm mền cô rồi hay không! Mà cô còn không biết là, kỳ thật từ buổi trưa ngày hôm đó Âu Dương Hiên đã đặt cô vào trong trí nhớ của cậu.

~..

~“Về sau mỗi ngày thứ Sáu em trực tiếp đến nhà bà nội chị ở luôn đi. Bà nội hôm qua còn hỏi hôm nay khi nào thì em tới đó, về sau mỗi cuối tuần em cùng chị đến thành A luôn nhé, bằng không mỗi lần em đều buổi trưa mới có thể đến đây, ông bà có muốn gặp em cũng không thể gặp được nha ~” về mặt Lưu Mẫn mất hứng. Chỉ có thời điểm khi đối diện với Ngô Thần , Lưu Mẫn mới có thể biểu hiện ra loại biểu tình chân thật này, ở trước mặt người khác ,Lưu Mẫn vẫn luôn là một cô gái dịu dàng ngại ngùng , mà Ngô Thần lại biết, đó chỉ là một bộ mặt khác của cô gái này mà thôi.

“Chuyện này sau này hãy tính, sắp đến tết rồi , nếu em đi đến ở nhà ông bà nội Lưu sẽ gây thêm phiền toái đó. Thôi không nói chuyện này nữa, chúng ta đi học trước đi, sau đó ba người chúng ta cùng nhau ra ngoài

chơi.” Ngô Thần cười cười với Lưu Mẫn rồi cùng nhau đi vào học . Giáo sư Lưu đã ngồi sẵn ở đó chờ Ngô Thần .

“Tiểu Thần, trình độ đàn dương cầm của em cũng đã đủ để lấy giấy chứng nhận cấp 8 rồi , trong năm nay hãy đi lấy giấy chứng nhận đi.” Giáo sư Lưu ngồi ở đối diện của đàn dương cầm nói với Ngô Thần.

“Dạ vâng, em đã biết thưa cô. Chờ thêm một năm nữa em sẽ bảo mẹ đi cùng em ạ.”

Khiếp trước trình độ đàn dương cầm của Ngô Thần cũng thế cũng chỉ đến cấp 8, dù sao đàn dương cầm cũng không bắt buộc phải lấy được chứng nhận mới có thể được đàn! Hiện tại hai bàn tay của Ngô Thần ngón tay vẫn còn ngắn, lực không chế đối với bàn phím còn không chuẩn, lấy được giấy chứng nhận cấp 8 cũng đã không tệ rồi. Về phần giấy chứng nhận cấp 10 hay cao hơn nữa không lấy cũng chẳng sao , cô học âm luật là để bồi dưỡng khí chất mà thôi, như vậy chỉ cần có giấy chứng nhận cấp 8 là đủ rồi.

Học xong buổi học ngày hôm nay, qua một tuần nữa chính là năm mới rồi . Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Lưu Mẫn, Ngô Thần trước buổi học hôm sau vào chiều thứ 6 Ngô Thần đã ngoan ngoãn đến nhà của ông bà nội Lưu ở lại. Ba Ngô cũng thuận đường trước tiên chúc tết ông bà nội Lưu, dù sao sau lễ mừng năm mới, nhà ông bà nội Lưu cũng không phải là nơi mà Ngô gia có thể đến để chúc tết .

Cũng chính là ở trong lần này, Ngô Thần ở nhà Giáo sư Lưu gặp được Âu Dương Hiên!

Hôm nay, Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn hai người dắt nhau cùng đi đến nhà Giáo sư Lưu học, ở thời điểm chuẩn bị đi lên lầu, nhìn thấy một dì dắt theo một cậu bé đi từ hướng khác rẽ vào cầu thang.Nhà Giáo sư Lưu ở lầu 3, còn chưa lên đến lầu 3 Ngô Thần đã nhận ra dì đó và cậu bé dưới lầu lúc này cũng đang đứng trước cửa.

Thì ra cũng tới nơi này học đàn dương cầm nha ~ trông cậu ta chắc là 10 tuổi đi.

Ngô Thần cùng Lưu Mẫn chào hỏi Giáo sư Lưu rồi đi vào phòng Đường Vũ ngồi chờ đến giờ học. Lúc Ngô Thần đi ngang qua cậu bé kia trong nháy mắt thì phát hiện ra gương mặt than của cậu bé , đứa bé bình thường khác phải hay cười nhưng đứa bé này thì không, khi nhìn thấy hắn thì cảm thấy mặt hắn còn thối hơn so với Chu Vũ Chu lớp trưởng.

“Ai vậy nhỉ? Cũng đến tìm bác để học nhạc sao?”

“Đó là dì Vương , cũng là giáo sư của đại học H, khoa pháp luật, hiện tại cô ấy hẳn cũng là phó giáo sư thì phải ~ cô ấy muốn cho con trai đến nhà chúng ta học đàn violon, nhưng là hiện tại baba không có ở nhà, cho nên trước hết cứ cho con cô ấy học dương cầm cùng chúng ta đã. Cậu bé kia tên là Âu Dương Hiên, là bạn học của tớ, thành tích tốt hơn so với tớ, mỗi lần có điểm thành tích, mẹ luôn luôn so sánh cậu ta với tớ, làm cho tớ đặc biệt có áp lực!” Sau mấy câu nói đó, Lưu Mẫn và Ngô Thần cũng hiểu biết khá quát về cậu ta .

“Ày, chị có vẻ biết rất nhiều về cậu ta nha, có phải còn có cái gì đó khác muốn nói hay không?” Ngô Thần mê đắm nhìn Đường Vũ.

Đường Vũ đối với câu hỏi của Ngô Thần có chút ngây ngốc không hiểu, nhưng mà nhìn đến biểu tình đột nhiên xuất hiện của Ngô Thần cũng đã hiểu được một chút. Bĩu môi nói“Xỉ, trẻ con ,em thì biết cái gì! Nhìn cái biểu tình của hắn kia kìa, ai mà dám có ý tưởng gì nha, không chừng không cẩn thận đã bị đông lạnh chết.” Trẻ con năm lớp 6, đúng là thời điểm có những mối tình đầu , suy nghĩ cẩn thận thì có thể biết được nha? ~! Ngô Thần nghĩ lại nở nụ cười.

“Đi ra đi học đi nào ~” Giáo sư Lưu nhẹ nhàng gõ gõ cửa phòng ngủ .

“Dạ, đến đây ạ.”

“Đây là Âu Dương Hiên, hôm nay sẽ học cùng giờ với chúng ta. Ngô Thần em lên đây trước trả bài tập đi xem nào~” Giáo sư Lưu đối sự cầu tiến trong học tập Ngô rất hài lòng, dù sao một tuần con bé chỉ học có một buổi, cho nên chỉ có thể giao bài tập về nhà cho con bé để luyện tập. Về phần cô bé có chăm chỉ nghe lời luyện tập hay không, chỉ cần kiểm tra một chút đương nhiên có thể phát hiện được.

Trong nháy mắt khi ngồi vào đàn dương cầm , Ngô Thần sẽ làm cho người ta có ngay một loại cảm giác yên bình khó nói , cái cảm giác này chính là khí chất phát ra từ trong nội tâm, làm cho người ta tuyệt đối

không thể bỏ qua. Vận mệnh cùng với giai điệu giao thoa nhau, Âu Dương Hiên cảm thấy cái loạn cảm giác kỳ lạ này càng ngày càng đậm .

Ở thời điểm diễn tấu , tuy nói rằng Ngô Thần vô cùng tập trung, nhưng mà vẫn luôn có một ánh mắt khác thường luôn nhìn chăm chú cô đàn , đương nhiên cô cũng biết đó là ánh mắt của ai . Rất không lễ phép , cho dù bốn cô nương đàn có hay đến thế nào đi chăng nữa nhưng mà một nam sinh không nên nhìn một nữ sinh như vậy chứ, ánh mắt này còn mang theo tính xâm lược rất lớn. Không được nhìn ,không được nhìn

~Nghe xong lời chỉ dạy của giáo sư, sẽ được dạy một khúc nhạc mới, Ngô Thần trở lại trên ghế ngồi . Ngay khi đứng lên khỏi đàn dương cầm, ánh mắt kia ngay lập tức biến mất!

“Hô ~” Ngô Thần nặng nề thở ra một hơi, loại ánh nhìn chăm chú này làm cho người ta rất có áp lực ! Chẳng lẽ về sau mỗi lần đi học đều gặp phải như vậy sao? Ngô Thần không muốn nghĩ nhiều, dù sao người ta không làm gì đến bạn, người ta chú ý đến năng lực học tập của bạn có gì sai đâu ~ có lẽ sau khi chú Đường trở về thì mình sẽ không học cùng hắn nữa. Ngô Thần yên lặng thuyết phục chính mình, cố gắng vượt qua là tốt rồi!

Năm mới một nhà Ngô Thần phải đi đến tỉnh G , vào ngày 28 tháng chạp mua vé máy bay đến thành Z thuộc tỉnh G.

Thành Z là một thành thị vùng duyên hải , thành thị mới ngã tư đường sạch sẽ , trên đường tùy ý có thể thấy được người nước ngoài đủ mọi làn da. Đây là thành thị vùng duyên hải phát triển nhất, nó rất khác biệt với thành thị khác trong nước.

Thành thị vùng duyên hải những năm trước khi bị xâm lược thì bị trước tiên, cho nên trình độ phát triển càng gần hơn so với thế giới. Ngô Thần vẫn muốn cho cha mẹ đi thành A phát triển chính là vì cô biết trước được hương phát triển tương lai sau này, dù sao trong vòng hai năm nay nếu không cố gắng phát triển, những năm sau muốn phát triển sẽ càng ngày càng khó khăn hơn!

Tỉnh G Ngô Thần đã tới rất nhiều lần ở kiếp trước, nhưng mà cũng chưa lần nào đi dạo cẩn thận, mọi lần đều là vì công việc mới đi đến đây, có lẽ ở thời gian cô ở trên bầu trời tỉnh G còn nhiều hơn dưới mặt đất.

Dương cả lái xe đến sân bay tiếp đón một nhà ba người Ngô Thần, ông nội bà nội Ngô cha mẹ anh chị em của dương cả cũng đều đến thành Z, cô út thì không đến đây, dù sao lễ mừng năm mới vẫn phải ở nhà chồng mới tốt.

Tân niên 97 phải nói chính là một năm du lịch, có rất nhiều người tới đây khách sạn không đủ phòng để ở. Sau đó ban ngày đi ra ngoài du lịch, đi dạo cái này ,đi xem kia, ! năm 97 Hongkong được trả lại, hiện tại đi muốn đi ra ngoài vẫn còn không tiện lắm, Ngô Thần quyết định sang năm nhất định sẽ đi đến thiên đường mua sắm này, quyết định này của Ngô Thần làm cho Mẹ Ngô và cô sau này cùng nhau điên cuồng.

Cô vốn muốn đi đến sàh thị trường chứng khoán tỉnh G xem xét, nhưng mà nghĩ đến năm 97 làm năm tài chính Châu Á gặp rất nhiều nguy cơ, tuy rằng biết lần nguy cơ này đối kinh tế quốc gia của chúng ta không có gì ảnh hưởng gì lớn, nhưng Ngô Thần vẫn là quyết định tiếp tục quan sát thêm một chút nữa, bởi vì cơnhớ rõ ở năm 97 cùng năm 98 có có một vài công ty lớn cũng đưa ra thị trường, hiện tại cổ phiếu cô cũng không quá quen thuộc, nhưng cô biết được khả năng kiếm tiền từ nó trong những năm nay là rất lớn.

Từ khi trọng sinh đến nay, Ngô Thần cũng có tích góp được một ít, nhưng số tiền này cũng chỉ đủ để mua vài cổ phiếu, nhưng nếu có thể kiếm được nhiều , ai sẽ ngại kiếm được nhiều tiền đây.

Qua năm mới, công ty Ba Ngô sau kỳ nghỉ đông cũng bắt đầu vào buôn bán. Ba Ngô cùng chú Lưu năm nay sẽ khai trương gian siêu thị ngay trong lễ mừng năm mới luôn, năm mới, Ba Ngô cùng chú Lưu cần phải đi đến siêu thị phát hồng bao cho nhân viên, mà Mẹ Ngô cũng cần phải đi đến công ty, cho nên mừng 4 tết Ngô Thần đã cùng ba mẹ đi về rồi. Mà mừng 5 tết đến nhà ông ngoại chúc tết.

Các môn học ngoại khóa lập tức khôi phục sau tuần thứ nhất của năm mới, Ba Ngô đưa Ngô Thần đi đến nhà Giáo sư Lưu . Ba Ngô bảo Ngô Thần đem một ít đặc sản tỉnh G đưa cho Giáo sư Lưu, dù sao hai nhà đều quen biết nhau, nhưng thứ quý trọng nghiêm túc gì đó nên là thôi đi.

“Tiểu Thần, chị rất nhớ em, em có nhớ chị không nào ?” Lưu Mẫn ở nhìn thấy Ngô Thần trong nháy mắt nhào đến ôm lấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào tóc của Ngô Thần. Ha ha, Mẫn Mẫn đáng yêu .

“Có nhớ chứ, nhớ ới là nhớ luôn ~”

“Còn chị, còn chị? Chị xê ra đi đừng có một mình độc chiếm tiểu Thần, còn chị thì sao ~!” Đường Vũ ở bên cạnh đẩy đẩy Lưu Mẫn.

“Em cũng nhớ chị.” Ngô Thần xoay người ôm lấy Đường Vũ.

Tình cảm của ba cô gái nhỏ, như vậy thôi có thể đủ để nhìn ra, nhiều câu cũng không cần phải nói ra khỏi miệng.

Nhưng là, Ngô Thần sẽ không nghĩ đến lại nhìn thấy người kia, hần lại xuất hiện, nhưng mà bắt đầu cùng các cô học chung giờ dương cầm ~ “Hần không phải muốn học đàn violon à? Tại sao lại còn ở đây?” Ngô Thần rất ngạc nhiên nhìn Âu Dương Hiên hỏi Đường Vũ.

“Hần chuẩn bị học cả 2 thứ, bây giờ học đàn dương cầm, lát nữa sẽ đi học violon.” Đường Vũ nhìn Ngô Thần xong lặng lẽ nói.

Nếu như vậy, Ngô Thần cũng không có phản đối. Mà Âu Dương Hiên cũng không có tiếp tục dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Ngô Thần nữa.

Một người trưởng thành sẽ không chấp nhất với trẻ con, bản thân mình liền rộng lượng tha thứ đi! Hừ! Nhưng cô cũng không có phát hiện, khi đối mặt với Âu Dương Hiên tính tình của cô trở nên ngày thơ đến bất ngờ.

9. Chương 9: Khúc Nhạc Đạo Đầu

Khai giảng học kỳ mới !

Ngô Thần được mặc quần áo mới, đeo cặp sách mới lão đảo bước đến trường. Từ sau khi gặp được Âu Dương Hiên, cô đã đem hần so sánh với vương tử trong mộng của mình, nhưng không hiểu sao trong đầu luôn hiện lên gương mặt than của hần!

Cô, liệu cô có cơ hội nào nhìn thấy tảng băng này hòa tan rồi cười vui vẻ hay không?

“Tiểu Thần, đang suy nghĩ cái gì đấy?” Sau khi đến phòng học Ngô Thần vẫn còn đang suy nghĩ thời điểm tiến cử vòng vương là năm nào, năm 05? Năm 06? Tóm lại, là vẫn còn thời gian gần mười năm nữa đi!

“Không có gì a, suy nghĩ đến bộ phim “Thủy thủ mặt trăng” tối hôm qua đó ~ chị có xem không?”

“Các cậu đang nói đến phim “Thủy thủ mặt trăng” à, tớ cũng xem đó, xem hay thật, Usagi thật đáng yêu~”

“Tổ thích sao thủy Ami, thật ôn nhu ~”

“Các có thấy Tuxedo đẹp trai không?”

“...”

“...”

Một câu nói của Ngô Thần đã thành công khiến các nữ sinh tích cực hưởng ứng

~“Tốt lắm, các em học sinh im lặng một chút nào.” Không biết khi nào thì thầy Lưu đã đứng trên bục giảng rồi.

“Xem ra lại có cuộc thi nào đó, mỗi lần thầy ấy bất thành linh xuất hiện thế này chuyện này chắc 100% luôn~” Cao Bắc lên lút nói cho Ngô Thần.

Thầy Trần ngay lập tức nói ra tin tức chứng minh điều Cao Bắc nói là đúng.

“Tình ta sắp tổ chức một cuộc thi toán học toàn tỉnh ! Vòng đầu loại lần này được tổ chức ở trường của chúng ta, trường học yêu cầu lớp mình chọn ra 3 bạn để đi thi đấu, các em nếu ai muốn tham gia thì đến

chỗ của Lưu Mẫn báo danh. Nếu quá nhiều người đang ký, thì sẽ dựa theo thành tích môn toán của các em mà lựa chọn. Cuộc thi lần này giải thưởng rất hấp dẫn, nếu được lọt vào trong top 3 của cuộc thi sẽ được tuyển thẳng vào sơ trung A, còn các sơ trung khác trong tỉnh thì không cần phải nói nhiều nữa, còn có thể có được phần thưởng tiền mặt nữa, về phần tiền thưởng có bao nhiêu thì chỉ có các em đi thi mới có thể biết thôi. Tốt lắm, cứ như vậy đi! Lưu Mẫn, tan học buổi trưa em đem danh sách đến cho thầy. Còn có các em, im lặng đi, sắp vào học rồi, còn không chuẩn bị bài để vào tiết sao?” Nói xong thầy đi ngay ra khỏi phòng học.

Sau khi thầy giáo rời khỏi đây, Ngô Thần vốn nghĩ rằng cả lớp sẽ vì tin tức như vậy mà nhốn nháo, nhưng kỳ quái là, học sinh trong phòng học không có hành động nào hết, giống như chỉ đang chuẩn bị bài học sắp tới vậy.

“Sao lại không có ai đi báo danh vậy?” Ngô Thần tò mò hỏi Cao Bắc.

“Chờ xem đi, bây giờ vẫn còn sớm, bọn họ đang nhớ lại kết quả học tập năm ngoái của mình đó mà, lo lắng xem có đủ khả năng hay không~”

“Bình thường khi nào thì sẽ bắt đầu?”

“Ngay bây giờ!”

“Lưu Mẫn, tớ đi.” Người nói là ủy viên toán học của lớp Ngô Thần, thành tích toán học quả thực không sai, liếc mắt một cái cũng nhìn ra đây là một con một sách điển hình. Nhìn đầu của cậu ta này, không sợ sau này bị hói đầu à? Ngô Thần nghĩ vấn đề như vậy, một người khác lại đang vụng trộm vui vẻ.

“Cậu thật đúng là thần ấy. Lý giải thật sâu sắc!” Ngô Thần giơ ngón tay cái lên với Cao Bắc.

“Đó đương nhiên. Lần nào cũng đều là kết quả này, từ từ rồi cậu cũng thành thói quen!”

“Thần Thần, em không báo danh sao?” Lưu Mẫn hỏi Ngô Thần.

“Chị có đi không?”

“Nếu em đi, thì chị đi, với mình có tham gia cuộc thi này hay không cũng vậy cả thôi, dù sao sơ trung A đối với chúng ta cũng không phải là vấn đề khó khăn.”

“Ngô Thần, mình nói cho cậu biết chuyện này! Ngày hôm qua mẹ mình nói cho tớ biết, giáo viên dạy nhảy Latin ý là muốn cho hai chúng năm nay tham gia giải đấu nhảy Latin thanh thiếu niên, khả năng là hai chúng ta sẽ là một cặp.” Lưu Hàm từ dưới cũng ngoi lên để nói chuyện, cũng chính là bạn nhảy Latin của Ngô Thần.

“Tớ có biết gì đâu. Cô giáo có thông báo thời gian hay không? Quên đi, cuối tuần đến hỏi cô giáo là được.”

“Thật sao, Thần Thần muốn đi tham gia giải đấu Latin à? Vậy đến lúc đó chị có thể đi xem không?” Lưu Mẫn kích động hỏi Ngô Thần.

“Cái này em cũng không biết a, giáo viên vẫn còn chưa có thông báo cho em về việc này, chờ em xác định rồi sẽ nói cho chị được không?”

“Ừ ừ chị muốn đi, nhất định phải đi!”

Ngô Thần nghĩ nghĩ, “Khả năng thi đấu vòng loại không thành vấn đề, dù sao người tham gia cũng nhiều. Vào bán kết là chắc rồi! Về phần trận chung kết hẳn là phải đi đến thành A, như vậy chị làm sao mà đi được?”

“Nói như vậy thì trận đấu bán kết chị vẫn có thể đi xem không phải à?”

“chắc là vậy đi, bây giờ còn vẫn còn chưa chắc em sẽ vào được bán kết đấy?”

“Ngô Thần, làm sao cậu lại có thể không tự tin thế được, nếu khiêu vũ không tốt giáo viên của cậu sao dám cử cậu đi thi? Trình độ của Lưu hàm cả lớp chúng ta đều đã biết, cậu lại là bạn nhảy của cậu ta chắc chắn cũng phải tốt. Cả lớp chúng ta sẽ chờ mong trận đấu của của hai người đấy!” Cao Bắc rất nhanh nói luôn đáp án ọi người. Sao bọn họ lại tin tưởng với mình thế nhỉ? !

Cuối cùng Lưu Mẫn bị thầy Lưu mãnh liệt yêu cầu tham gia cuộc thi toán, dù sao này thành tích các cô không cần, nhưng trường học cần, tăng thêm một học sinh có cái thành tích tốt càng thêm một phần danh tiếng không phải sao.

Cuối tuần này bắt đầu, Ngô Thần cùng Lưu Hàm luyện tập khiêu vũ dành cho trận đấu.

Sân đấu vòng loại Latin được thiết lập tại cung thanh thiếu niên, trận đấu hôm nay, người đi cùng Ngô Thần là Mẹ Ngô. Từ khi tờ mờ sáng, Mẹ Ngô đã gọi Ngô Thần dậy, bắt đầu lắc qua lắc lại buộc tóc cho Ngô Thần. Mẹ Ngô tự mình chuẩn bị hết y phục đầu tóc cho cô, không cần nhờ một ai hết!

Chuẩn bị xong xuôi thời gian cũng không còn nhiều lắm, Ba Ngô lái xe đưa Mẹ Ngô cùng Ngô bảo bối đưa đến cung thanh thiếu niên sau đó chuẩn bị đi thành A.

“Bảo bối hôm nay con phải thật cố gắng a, baba chờ tin tức tốt của bảo bối a ~!”

“Vâng, lúc đến thành A ba phải đưa con đi nhé!”

“Được, baba chờ bảo bối đi đến thành A sau đó cùng con đi đến trận đấu được không! Cho nên bảo bối phải cố lên a!”

“Baba cũng phải cố lên a!”

Ngô Thần cùng với Lưu Hàm trình độ ở độ tuổi thiếu niên xem như phi thường xuất chúng, thuận lợi thông qua thi đấu vòng loại, tiến vào trận đấu bán kết, thời gian đấu bán kết là Chủ nhật, địa điểm ở đài truyền hình tỉnh H. Đấu bán kết Ngô Thần cố ý bảo baba làm việc với ban tổ chức để cho Lưu Mẫn và các bạn cùng lớp có thể tới đây xem,.

Ngô Thần giáo viên dạy Latin của Ngô Thần chính là một trong các vị ban giám khảo. Tuyển thủ kiệt xuất, thân là đệ tử chân truyền của giám khảo, Ngô Thần cùng với Lưu Hàm thuận lợi tiến vào trận chung kết! Địa điểm trận chung kết là ở đài truyền hình tỉnh A, trận đấu sẽ được truyền hình trực tiếp.

Trận chung kết là vào thứ Sáu, mười đội xuất sắc nhất toàn tỉnh tụ họp ở tỉnh A, Ba Ngô cùng Mẹ Ngô ở trước trận đấu một ngày liền đưa Ngô Thần đến thành A. Bởi vì trận đấu giải này cho nên đã hai tuần Ngô Thần không có tới lớp học dương cầm, Ngô Thần nhớ tới lớp học đàn dương cầm sẽ nhân tiện nhớ luôn khối băng mặt than kia, không biết hần có tham gia cuộc thi toán toàn tỉnh không nhỉ.

Giáo sư của Ngô Thần cũng không đến đây, Lưu Hàm đi cùng với Lưu mẹ, dù sao hần cũng vẫn là đứa bé 11 tuổi mà thôi.

Theo thứ tự rút thăm, sau khi mở màn sẽ đến lượt Ngô Thần và Lưu Hàm.

“Khẩn trương không?” Lưu Hàm hỏi Ngô Thần. Ngô Thần đối với chuyện như thế này bảo không khẩn trương nhất định là giả, dù có là ngôi sao hàng đầu trong các cuộc thi thể này đều khẩn trương chứ không chỉ có mình cô!

“Có chút. Cậu thì sao? Không khẩn trương à?”

“Khẩn trương đương nhiên sẽ có, nhưng là mình có thói quen đem tất cả mọi người ở đây biến thành người quen hết, nếu là ở trước mặt người quen biểu diễn vậy không có gì phải ngượng ngùng.” Lưu Hàm tự tin cười cười.

Ngô Thần phát hiện bản thân mình dùng cách này thật không sai, điều này có thể làm cho bản thân cảm thấy đặc biệt tự tin. Ngô Thần tùy ý cười cười, nụ cười này lại làm cho Lưu Hàm ngây người! Ngô Thần nhìn thấy biểu tình của Lưu Hàm cười càng vui vẻ.

“Đừng ngần người nữa, đến lượt chúng ta rồi! Cố lên!” Ngô Thần vỗ nhẹ đem Lưu Hàm từ trong trạng thái ngây ngẩn tỉnh lại.

“Ừ ~! cố lên!”

Ngô Thần với Lưu Hàm hợp vũ chiếm sự nhất trí của tất cả mọi người ở đây, thành tích cũng không có sai biệt nhiều lắm, chính là, đã đánh mất hạng thứ nhất đành phải nhận lấy thứ hai! Không phải Ngô Thần cùng với Lưu Hàm kém hơn người ta, mà là điều nhảy của người ta khó hơn bọn họ một chút cũng lớn tuổi

hơn Ngô Thần, cho nên vì vậy Ngô Thần mới mất giải quán quân. Nhưng 2 bé học lớp 5 có thể lấy được thành tích thứ 2, trong khi Ngô Thần còn chưa tròn 7 tuổi, riêng như vậy thôi cũng đủ để dọa người rồi!

Lần này đội quán quân chính là hai học sinh lớp 6, thân thể bọn họ cao lớn hơn nhiều so với Ngô Thần, thời điểm đang phát triển cơ thể này, lớn hơn 1 tuổi đã khác biệt rất lớn! Nếu tuổi Ngô Thần có thể lớn hơn một chút, Ngô Thần nghĩ sang năm có lẽ còn có thể cùng với Lưu Hàm quay trở lại để giật giải quán quân, nhưng mà Ngô Thần còn nhỏ, mà Lưu Hàm năm nay bắt đầu lớn rất nhanh, điều này làm cho nhóm Ngô Thần cùng Lưu Hàm chuẩn bị phải giải tán.

Sau khi Ngô Thần thi xong, Ba Ngô còn có việc cần đi trước! Vốn là Mẹ Ngô không muốn cùng ba ba đi với nhau, bà lo lắng Ngô Thần sẽ lạc đường ở thành A. Nhưng mà Ngô Thần cam đoan bản thân mình có thể trở về khách sạn an toàn, Mẹ Ngô mới đồng ý đi cùng với Ba Ngô. Vì sao Ngô Thần nhất định phải để Mẹ Ngô đi cùng với Ba Ngô hả? Chuyện này xảy ra trước hôm khai giảng 1 ngày

~Trước hôm khai giảng một ngày, Ngô Thần học xong khóa đàn dương cầm khóa về nhà, khi về nhà đã là buổi tối. Mà hôm đó là chú Lưu thuận tiện chở Ngô Thần về nhà. Nhưng là sau khi về nhà chỉ thấy mẹ ở nhà một mình, khi ngủ cũng là vào phòng Ngô Thần ngủ cùng! Ngô Thần cảm thấy kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao?

Sau khi Ngô Thần trọng sinh chưa từng ngủ cùng Mẹ Ngô lần nào, vậy đêm nay làm sao vậy?

“Mẹ, làm sao vậy sao? Sao đêm nay mẹ lại ngủ với con?” Mẹ nhìn Ngô Thần thật lâu, hỏi một câu làm cho Ngô Thần khó hiểu,

“Thần Thần, mỗi lần ba con đưa con đi học, sau đó ba con làm cái gì?”

Ngô Thần cảm thấy kỳ lạ, trong nhà mọi người ai cũng biết Ba Ngô chuẩn bị mở rộng thị trường sang tỉnh A, đưa cô đi học sau đó cũng là đi làm việc, rồi lại quay lại đón. Mẹ hỏi như vậy là sao ta?

“Con không biết a, chắc là ba đi làm công chuyện của ba! Làm sao vậy ạ?”

“Kia không có gì, đi ngủ sớm một chút đi con.”

“Dạ. vậy mẹ, ngủ ngon.”

Ngày hôm sau, mẹ không có trở về. Baba trở về nấu cơm chiều cho Ngô Thần, mẹ gọi điện thoại tới nói cho Ngô Thần biết đêm nay không trở về, mẹ ngủ lại nhà dì cả. Cũng không nói nguyên nhân gì, chỉ thông báo như vậy.

Thế này là thế nào a?

“Ba, mẹ nói đêm nay không về.” Ngô Thần buông điện thoại nói cho Ba Ngô.

“Ừ, ba đã biết, con ăn cơm đi.”

Tối hôm nay bữa tối ăn Ngô Thần cảm thấy khó tiêu, thật sự là nhịn không được!

“Rất cuộc là có chuyện gì xảy ra với ba và mẹ vậy?” Ba Ngô bị Ngô Thần cho một câu hỏi làm cho sững sốt. Sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười.

Thì ra chuyện tình là như vậy, Ba Ngô muốn dành Mẹ Ngô một bất ngờ, dù sao sắp đến kỷ niệm ngày cưới của bọn họ. Ngô Thần cũng sớm đã có ý định đi tỉnh A học sơ trung, tuy nói trọng tâm công tác hiện tại không có biện pháp để chuyển đi, nhưng mà vẫn có thể mua một căn nhà ở bên đó, tiện đi đi lại lại hai bên.

Mà trước đó, Mẹ Ngô có một ngày phát hiện trong túi của Ba Ngô có một chùm chìa khóa lạ, cái chìa khóa là kiểu chìa chom trộm mới, cùng với chìa khóa nhà không giống nhau! Mẹ Ngô liền hỏi Ba Ngô đây là chìa khóa gì, Ba Ngô đương nhiên kiên trì không mở miệng, nếu không làm sao có thể cho Mẹ Ngô bất ngờ được.

Sau đó là thời gian cãi nhau, Ba Ngô lại nhận được điện thoại của công ty, nói rằng tại liệu Ba Ngô yêu cầu gặp vấn đề, Ba Ngô vì không muốn cho Mẹ Ngô nghe được, liền đi ra cửa nghe điện thoại. Mẹ Ngô không có nghe được Ba Ngô nói chuyện gì, nhưng mà lại nghe ra âm thanh của phụ nữ!

Thế là hiểu lắm, làm cho Mẹ Ngô lại đưa ra câu hỏi mà bà luôn lo sợ trong vòng hai năm nay. Bà hỏi có phải Ba Ngô bây giờ có tiền cho nên có tình nhân bên ngoài không? Ông có phải muốn ly hôn không?!

Vấn đề này làm cho Ba Ngô dở khóc dở cười, đành phải cam đoan tuyệt đối không có việc này! Nhưng mà Mẹ Ngô làm sao có thể tin tưởng, vẫn tức giận, nghĩ muốn chờ Ba Ngô giải thích. Bây giờ trang trí nhà mới chưa có hoàn thiện hết, Ba Ngô cũng không thể cho Mẹ Ngô một đáp án, hai người vẫn giằng co như vậy, đến hôm nay thì xảy ra chuyện này!

Ngô Thần sau khi biết được đáp án này, nhất thời cảm thấy hết chỗ nói rồi. Vốn cho rằng gia đình mình khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề, đối hai người bọn họ rất yên tâm, nhưng mà đã xảy chuyện gì đây? Mẹ rời nhà trốn đi? Hay là vẫn hiểu lầm?

Quên đi, phải để cho Ngô Thần ra tay thôi! Ba Ngô xử lý vấn đề liên quan đến Mẹ Ngô thì cực kỳ ngốc~ nói nhiều như vậy, nói ngắn gọn chính là, Mẹ Ngô bởi vì sự bất ngờ của Ba Ngô mà sinh ra hiểu lầm!

Cho nên ở trận đấu ngày hôm nay Ba Ngô đem Mẹ Ngô đi xem cái bất ngờ đó, Ngô Thần lựa chọn không đi, cô không muốn làm bóng đèn. Trên người mang theo tiền, mang theo số điện thoại của ba ba điện thoại, còn có danh thiếp của khách sạn, thậm chí địa chỉ nhà mới. Ba Ngô bình thường rất lo lắng cho bảo bối, nhưng là hôm nay lại dị thường tin tưởng vào Ngô Thần.

Ngô Thần nghĩ đến như vậy ngay lập tức cảm thấy vui vẻ! Từ trong đài truyền hình tỉnh đi ra, Ngô Thần quyết định đi vào nội thành đi dạo. đài truyền hình tỉnh A vẫn còn là đài truyền hình cũ, cách nội thành cũng không xa lắm. Tuy rằng Ngô Thần đối với thành A cũng không quen thuộc, nhưng hẳn là không đến mức đi lạc!

Nghĩ xong việc này, Ngô Thần mới ngẩng đầu phát hiện, hình như cô bị lạc rồi!

Cô đi dọc theo đường lớn quay lại, sau đó đi một vòng lớn quay lại trước cửa của đài truyền hình. Ở cô tự hỏi nên đi phương hướng nào, thì bàn tay nhỏ bé bị người khác nắm lại. Ngô Thần theo bản năng đem cái tay kia hất ra, nhưng mà quay đầu phát hiện, dĩ nhiên lại là ~ hắn!

10. Chương 10: Bàn Tay To Nắm Lấy Bàn Tay Nhỏ Bé

Ngô Thần suy nghĩ thật lâu cũng chưa hiểu, làm sao mà có thể để chuyện này xảy ra được!

Nửa giờ trước, Ngô Thần trở lại trước cửa chính đài truyền hình tự hỏi bản thân phải đi hướng nào, còn chưa có quyết định được thì bị người khác kéo tay lại.

Mà người giữ chặt tay của cô kia không phải ai khác chính là băng mặt than Âu Dương Hiên!

“Sao em vẫn còn ở lại đây?”

“A? Cái gì cơ?” Ngô Thần vẫn chưa hiểu được ý của cậu.

“Cha mẹ em đâu? Sao lại để cho em ở lại đây một mình thế?”

Âu Dương Hiên nghe được giáo sư Lưu nói, buổi sáng hôm nay Ngô Thần ở đài truyền hình có một cuộc thi cho nên cố ý tới đây xem. Trước lúc Ngô Thần lên sân khấu thi đấu cậu đã nhìn thấy cha mẹ của Ngô Thần đứng ở dưới, nhưng cậu cũng không có đi qua chào hỏi.

Kỳ thật cậu cũng không hề có nghĩ muốn cho cô bé biết cậu hôm nay tới xem cô thi đấu! Ừm, cũng không có vì lý do gì hết, chẳng qua là tâm lý của trẻ con dạo này có hơi bất thường mà thôi.

Nhưng mà, từ trong đài truyền hình đi ra Âu Dương Hiên rất nhanh phát hiện được Ngô Thần một mình đứng trước cửa nhìn mê man, điều này làm trong lòng Âu Dương Hiên đột nhiên cảm thấy rất tức giận, cha mẹ cô bé đâu?

“Bọn họ có việc đi trước rồi, tự mình em sẽ đi về khách sạn. Anh làm sao thế?” Ngô Thần sợ hãi hỏi Âu Dương Hiên. Chẳng hiểu sao bộ dáng này của cậu làm cô cảm thấy chột dạ.

“Bọn họ sao lại có thể yên tâm để cho em một mình đứng ở đây cơ chứ? Em mới chỉ là một đứa bé hơn 6 tuổi, làm sao mà có thể yên tâm được!” Âu Dương Hiên càng nghĩ càng tức giận hơn. Cha mẹ cô ấy sao lại có thể làm như vậy cơ chứ!

“Ồ như vậy thì có làm sao chứ? Em có thể tự mình đi về thì làm sao phải làm phiền công việc của cha mẹ , thôi kệ đi, nhưng chuyện này có quan hệ gì đến anh?” Lời nói của Âu Dương Hiên làm cho Ngô Thần cũng có chút bực mình, anh ta dựa vào cái gì mà dám nói như vậy, tuy rằng Ngô Thần đối với bộ dáng bây giờ của Âu Dương Hiên có chút sợ hãi.

“Có quan hệ gì đến anh sao? Cho dù không có quan hệ gì đi nữa, cha mẹ em cũng không thể bỏ mặc một đứa trẻ như em ở đây như vậy được chứ! Còn cho em tự mình đi về? Em có thể về được không?” Âu Dương Hiên bị một câu hỏi của Ngô Thần làm cho càng bực mình hơn nữa , còn hỏi liên quan gì đến cậu sao? Không liên quan đến chuyện của cậu thì không thể quan tâm đến cô bé sao? Nhưng mà Âu Dương Hiên càng tức giận thì ngoài mặt càng lạnh lùng, nhưng bởi vì người đứng trước mặt cậu là Ngô Thần nên cậu lại càng không có cách nào khác để phát hỏa!

“Có cái gì mà không được! Anh đừng có kinh thường em! Em sẽ tự mình đi về cho anh xem!” Ngô Thần vênh mặt hất hàm, hùng dũng oai vệ chọn một hướng để bước đi . Lại dám kinh thường cô đây sao? Hừ! Cứ chờ xem đi!

Nhưng mà, đây là thế nào? Ngô Thần muốn đi đến khu phố trung tâm, nhưng mà đi một vòng thế nào lại quay lại trước cửa đài truyền hình.

“Thôi được rồi,em nói đi,em muốn đi đâu? Anh đưa em đi!” Âu Dương Hiên bất đắc dĩ nhìn cô bé con này, sưng nịnh hỏi cô.

Ngô Thần ủy khuất nhìn cậu”Chính là bởi vì anh đi theo em, bằng không em khẳng định đã có thể về được rồi! Em muốn vào nội thành chơi~!”

“Đi thôi, bên này.” Nói xong rất tự nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngô Thần dắt cô đi theo một hướng khác.

Hai người càng chạy càng xa, ánh mặt trời đem bóng của hai người kéo càng ngày càng dài.

Khi hai người đi đến nội thành cũng đã giữa trưa , Âu Dương Hiên quyết định mang Ngô Thần đi ăn cơm trưa đã rồi mới dắt cô đi chơi.

“Trưa rồi em muốn ăn cái gì không?” Âu Dương Hiên hỏi Ngô Thần.

“Em không biết, có cái gì ăn ngon không?”

“Ăn mì nhé? Phía trước có tiệm mì sườn nổi tiếng, được không?”

“Ừm, vậy theo anh đi.”

Ngô Thần đến bây giờ cũng chưa hiểu được, ý định của cô là muốn thăm lại chốn xưa nhưng thế nào lại biến thành cô cùng Âu Dương Hiên đi dạo phố rồi ? Anh ta làm sao lại xuất hiện ở cửa đài truyền hình vậy?

“Sao anh lại đến đài truyền hình thế?” Ngô Thần tò mò hỏi Âu Dương Hiên.

“Anh có việc đi ngang qua. Làm sao vậy ?”

“Không sao, em chỉ muốn hỏi một chút thôi.” Sau đó lại im lặng, mà bàn tay của Ngô Thần vẫn còn bị Âu Dương Hiên nắm chặt.

Kỳ thật Ngô Thần cảm thấy cảm giác như vậy cũng rất tốt, giống như có một người anh trai đang bảo vệ mình.

“Âu Dương ca ca, về sau em gọi anh như vậy được không?”

“Có thể, em muốn gọi thế nào cũng được.” Ngô Thần cảm thấy mình nhìn lầm rồi, hình như cô thấy khoe miệng của Âu Dương Hiên hơi hơi nhếch lên trên ? Độ cong càng lúc càng lớn! Anh ta, đang cười? !

Ha ha, Ngô Thần cảm thấy bản thân mình thật phi thường có thể làm ặt than cười.

Cảm giác này thật tuyệt!

“Đến rồi, vào đi thôi.” Âu Dương Hiên vô cùng lịch sự mở cửa cho Ngô Thần đi vào trong tiệm mì.

“Ông chủ, cho cháu hai bát mì sườn.”

Mì nước ở những năm này thì chất lượng hơn rất nhiều, hơn nữa giá lại còn rẻ hơn một nửa! Thời đại bây giờ thật là tốt, thức ăn sạch sẽ chất lượng, sau này giá cả đã không còn đi đôi với chất lượng nữa rồi! Ví dụ như những nam sinh còn nhỏ như Âu Dương Hiên về sau muốn mời nữ sinh khác đi ăn cũng không dám làm như thế này, vì mỗi lần đi sẽ rất tốn kém.

Ngô Thần vẫn còn nhớ rõ kiếp trước lúc cô còn học tiểu học, lúc cô mười tuổi đi chơi trò chơi, mang theo năm mươi đồng có thể chơi cả một ngày. Nhưng mà qua vài năm, năm mươi đồng không thể dùng làm cái gì được, chơi một trò chơi ít cũng phải mất hơn 10 tệ! Khi đó tất cả mọi thứ đều tăng giá lên chóng mặt, đáng tiếc tiền lương lại không đi theo giá hàng hóa tăng lên!

Ngô Thần còn nhỏ không thể ăn hết được một bát mì to như vậy, chỉ ăn được non nửa thì ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Hiên ăn. Âu Dương Hiên ăn đặc biệt im lặng, chậm rãi từ từ mà ăn. Nhìn cậu ăn, Ngô Thần lại cảm thấy rất hưởng thụ. Ngô Thần ý thức được mình lại có loại ý tưởng này, nhanh chóng lắc đầu, cô sao lại có thể trở thành háo sắc như thế được?

Âu Dương Hiên mặc dù khi ăn cũng không có ngẩng đầu lên nhìn Ngô Thần, nhưng mà ánh mắt của Ngô Thần nhìn cậu, cậu vẫn là cảm giác được, nhìn cô ngơ ngác nhìn mình ăn, sau đó lại nhìn thấy bộ dạng cô rung đùi đắc ý, cảm thấy tâm tình tốt vô cùng. Giống như lúc này được nắm lấy tay của cô bé vậy~.

Ánh mặt trời hôm nay sáng lạn vô cùng! Ha ha

~Âu Dương Hiên sau khi ăn xong trả tiền thì lại dắt tay Ngô Thần đi, Ngô Thần lừa lừa giật tay ra, nhưng Âu Dương Hiên gắt gao nắm chặt lại làm cho Ngô Thần vô kế khả thi.

“Bây giờ em muốn đi đâu?”

“Chúng ta đến chỗ chơi trò chơi nhé? Được không?”

Nhìn biểu tình như vậy của Ngô Thần, Âu Dương Hiên vô ý thức gật gật đầu. Dù cô muốn đi đâu, chỉ cần cô cho cậu đi cùng cô, thì đi đâu cũng được!

Ngô Thần lôi kéo Âu Dương Hiên đến thẳng máy nhảy.

Máy nhảy là trò mới xuất hiện đầu năm nay. Âu Dương Hiên đi ra quầy mua xèng để chơi trò chơi, Ngô Thần đứng ở thềm cửa máy nhảy chờ Âu Dương Hiên quay lại. Cô quyết định đưa cậu lên thuyền giặc, cô muốn cậu cùng nhảy với cô!

Âu Dương Hiên vẫn còn chưa biết được Ngô Thần chuẩn bị tính kế với cậu, có lẽ cho dù cậu đã biết những cũng vẫn sẽ đồng ý. Bây giờ tình cảm của cậu đối Ngô Thần thuộc loại một loại tình cảm mông lung, trẻ con đến tầm mười một mười hai tuổi tâm lý phát triển bình thường đều có một chút cảm giác mơ hồ như vậy, nhưng bạn học sinh giỏi Âu Dương Hiên nào đã có thể phân biệt được tình cảm nào là loại tình cảm nào, trước đây cậu thường căn cứ vào tuổi tâm lý của mình để mà điều chỉnh phù hợp, đây chính là cách mà cậu dùng để nhận biết được đâu là mối tình đầu của mình. Mà Âu Dương Hiên bây giờ lại đem tình cảm dành cho Ngô Thần thành tình cảm mong muốn được bảo vệ!

Khi Ngô Thần nhìn thấy Âu Dương Hiên liền vẫy vẫy tay gọi Âu Dương Hiên, đến khi Âu Dương Hiên đi đến trước mặt của cô.

“Âu Dương ca ca, cùng nhau nhảy đi.”

“Ha ha, được.” Âu Dương Hiên hiểu được ý nghĩ của Ngô Thần, chỉ là chơi trò chơi thôi cậu sao có thể từ chối cô bé được ~!

Ngô Thần vốn nghĩ rằng Âu Dương Hiên sẽ từ chối, cô nghĩ rằng học sinh giỏi như cậu sẽ không bao giờ thêm chơi loại trò chơi này. Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết, vì sao Âu Dương Hiên ngay cả những trò chơi như thế này cậu ta vẫn có thể chơi cực giỏi? Cô lúc đầu vốn chỉ muốn chơi đùa mà thôi, hơn nữa cô

biết khiêu vũ làm trụ cột, nhưng tại sao Âu Dương Hiên kia lại lợi hại như vậy ,đó là vì sao a? Chẳng lẽ cậu là cậu bé toàn tài?!

Người chung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, hai người cũng đã nhảy đến phần cuối. Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên bắt đầu dĩ cười cười. Thật là quá thất bại ! Không thú vị chút nào!

Lúc này cô mới phát hiện, Âu Dương Hiên hôm nay mặc cái quần kaki màu vàng sậm, áo T-shirt màu trắng, phụ trợ cho chiều cao 1m6 Âu Dương Hiên phá lệ chói mắt. Ngô Thần phát hiện trong lòng của cô rất khó chịu, cô không muốn phải chịu thua người ta cho nên trong lòng mới nảy lên một cái! Ha ha, rất dọa người đi, bị một đứa bé mười một tuổi chọc cho khó chịu trong lòng! Không thể để cho người khác biết được chuyện này, trăm ngàn lần không thể!

Đúng lúc Ngô Thần cùng Âu Dương Hiên đứng đối diện nhau cười nói, một âm thanh không được hài hòa cho lắm chen vào giữa hai người bọn họ. Hai người không hài lòng lắm cùng nhau nhíu nhíu mày.

“Bé con em nhảy thật đẹp nha, nhảy cùng anh một ván đi ~” người nói chuyện là một cậu bé mập có một đôi mắt hoa đào. Kỳ thật cậu ta cũng không phải là béo lắm, nhưng những cậu bé tầm tuổi này đều cao khoảng 1m60 nhưng so với thân hình khoảng 120 cân(60kg của mình) , thì quả thật có hơi mũm mĩm nhỉ!

“Anh là ai? Anh nói nhảy cùng anh một ván tôi phải nhảy sao?” Ngô Thần bắt mắt nhìn bé mập, nói xong chuẩn bị kéo Âu Dương Hiên rời đi.

“Ý của anh không phải như vậy mà. Anh tên là Hoàng Tuấn, học sinh lớp 5 của tiểu học A, là bạn học của cái cậu đi cùng em đó!” Hoàng Tuấn dùng ánh mắt thâm ý nhìn Âu Dương Hiên. Nhưng Âu Dương Hiên hoàn toàn không thèm để ý đến cậu ta, bây giờ trong lòng Âu Dương Hiên chỉ muốn ở cùng Ngô Thần chơi đùa mà thôi không muốn ai quấy rầy hết , biểu tình trên mặt cậu bây giờ hoàn toàn là ý đó ai cũng có thể nhìn ra.

Ánh mắt của Ngô Thần dừng lại ở người tự xưng là bạn học của Âu Dương Hiên. Là cùng lớp à? Chỉ là bạn cùng học mà thôi muốn thi đấu với cô sao, cô không thèm để ý đến, không có hứng thú ! Nghĩ vậy, Ngô Thần kéo tay của Âu Dương Hiên , “Âu Dương ca ca, đưa em về nhà đi!”

Âu Dương Hiên nhìn cô lôi kéo bàn tay của mình, tâm tình từ khó chịu chuyển sang như nắng sớm.”Được,anh đưa em về nhà.” Nói xong cùng Hoàng Tuấn chào hỏi qua loa dẫn Ngô Thần rời đi.

Hoàng Tuấn cảm thấy hôm nay tính tình Âu Dương rất khác so với mọi hôm , trở nên nhu hòa vô cùng . Trêu chọc rất vui! Nếu như vậy, cậu làm sao có thể để cho hai người bọn họ cứ thế mà đi được!

Cùng với những bạn đi cùng chào tạm biệt, liền lắt lư đi theo bọn Âu Dương Hiên rời đi.

“Bé con, em tên gì a? Anh vừa mới nói cho em biết tên của anh , em cũng phải nói tên của em cho anh biết chứ?”

Ngô Thần nhìn thoáng qua Hoàng Tuấn, cảm thấy bé mập này thật là buồn cười, nhỏ như vậy đã hiểu được như thế nào là cảm được thì buông được, xem ra cũng không là đứa trẻ của một gia đình bình thường.

“Em đâu có bắt anh phải nói tên cho em biết ạ? Em chỉ hỏi anh là ai thôi, cũng đâu có muốn anh phải nói tên cho em biết đâu ~”

Hoàng Tuấn sờ sờ đầu, bắt đầu dĩ nhìn về phía Âu Dương Hiên, cậu phát hiện khóe miệng của Âu Dương Hiên lại xuất hiện một độ cong, quát to một tiếng”Âu Dương Hiên, cậu đang cười ? !”

Âu Dương Hiên tà tà nhìn thoáng qua Hoàng Tuấn, “Tớ đang cười chẳng lẽ có cái gì không được bình thường sao?”

“Đương nhiên là không bình thường rồi, bình thường mặt cậu cứng như đá ấy làm đếch gì có biểu tình nào! Núi có lở ngay trước mặt cậu chắc cậu cũng không biến sắc! Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi có bao giờ tớ nhìn thấy cậu cười đâu!” Nói xong lại nhìn thoáng qua Ngô Thần đi bên cạnh . Đây cô bé này là ai? Có thể làm cho Âu Dương Hiên có sự thay đổi rõ ràng như vậy?

“Đừng có nhìn em như thế . Em là bạn học cùng lớp đương cảm với Âu Dương Hiên, tên là Ngô Thần, đến từ thành H. Cũng là học sinh lớp 5!”

“Em bao nhiêu tuổi ? Học lớp 5 á?”

“Em năm nay 7 tuổi . Anh không có nghe nhầm đâu, đúng là học lớp 5!”

“A, thì ra em là thiên tài nhỏ tuổi nha! Ha ha, khó trách có thể làm cho Âu Dương Hiên của chúng ta thay đổi được sắc mặt không bao giờ có biến hóa nha!”

“Cám ơn đã khích lệ! Anh không biết là cái cảm giác làm cho anh ấy cười là vô cùng có thành tựu à?”

“Em cũng cảm thấy như vậy hả? Chính vì lí do đó mà anh đây luôn luôn nỗ lực làm cậu ta cười ~ đáng tiếc lại bị em giành trước !”

“ha ha ha ~ anh buồn cười thật ~ không, phải nói là anh thật rảnh!”

“Sao thế? Chẳng phải em cũng cảm thấy rất có thành tựu à! ?”

Âu Dương Hiên nghe được hai người càng nói càng lộn xộn, nhin không được đem này đề tài dừng lại .

“Tiểu Thần, em ở chỗ nào?”

“Dạ? Ở khách sạn tên là Seven Hours. Ngay đường Giải Phóng đó anh.”

“Ừ, anh biết chỗ đó . Có cần phải về ngay không? Cha mẹ em có sốt ruột không?”

Ngô Thần nghĩ nghĩ, “Chắc là không đâu, ba mẹ em đi có việc mà, trước giờ cơm chiều trở về là được. Không cần vội, từ từ đi thôi.”

“Em có mệt không?”

“Không có. Đi thôi, em nhớ hình như ở gần đây.”

Bảo ở gần đây không có nghĩa là nó không xa, Ngô Thần một đường cùng Hoàng Tuấn nói nói cười cười, có khi lại trêu chọc Âu Dương Hiên. Nhưng Âu Dương Hiên chỉ nghe hai người bọn họ nói chuyện, cũng không xen mồm vào, chỉ khi nào nói đến chuyện gì buồn cười miệng hần cũng chỉ nhếch nhếch lên. Đi một đoạn khá dài, hơn nữa còn khiêu vũ một buổi sáng, đi bộ một đoạn trước bữa trưa, sau đó còn chơi trò chơi, Ngô Thần cảm thấy càng ngày càng mệt.

Âu Dương Hiên nhìn thấy cái dạng này của Ngô Thần, ngồi xổm trước mặt Ngô Thần nói “Còn một đoạn nữa mới đến, lên đây đi, Âu Dương ca ca công em trở về.”

Ngô Thần vốn đang có chút do dự, nhưng nghe được cậu mặt xưng hô như vậy cho nên không cảm thấy ngại ngần nữa, nếu là ca ca, vậy phải tốn ít sức lực cho em gái chứ. Chạy lấy đà, nhảy lên! Cái lưng này, thật là thoải mái! Ngô Thần nghe Hoàng Tuấn cùng với Âu Dương Hiên nói chuyện chậm rãi ngủ. Mà mẹ Ngô cùng với ba Ngô luôn ở khách sạn chờ Ngô Thần, nhìn thấy Ngô Thần được Âu Dương Hiên công về đến mới yên tâm.

Mà Ngô Thần vẫn chưa tỉnh lại, trong mơ khoe miệng còn hơi nhếch lên.

11. Chương 11: Trang Công Mộng Điệp?

Từ ngày gặp mặt đó về sau, Ngô Thần gặp lại Âu Dương Hiên cũng không cảm thấy ngại ngần nữa .

Mà Lưu Mẫn và Đường Vũ chính là không có việc gì thì rất thích dùng ánh mắt “Bọn chị biết rồi đó nha” nhìn Ngô Thần, làm cho Ngô Thần cảm thấy hình như bản thân mình làm cái gì để cho bọn họ hiểu lầm.

Nhưng mà nếu đã hiểu lầm thì, cứ để hiểu lầm như vậy đi !

Cuối tuần đi học nhảy Latin, giáo viên dạy Latin của Ngô Thần nói cho Ngô Thần biết bởi vì tỉ lệ chiều cao không thích hợp, Ngô Thần và Lưu Hàm có thể không được làm bạn nhảy của nhau nữa. Tuy rằng đã sớm biết đến kết quả này, nhưng mà Ngô Thần và Lưu Hàm vẫn là có chút khó khăn để chấp nhận!

Đến ngày thứ hai, Lưu Mẫn vào Cao Bắc đều phát hiện Ngô Thần cùng với Lưu Hàm cảm xúc có chút khác thường, các cô tưởng là vì do hai người bọn họ không đạt được giải thưởng như ý.

“Thần Thần, em không cần phải buồn như vậy đâu, hai người đều rất tuyệt mà, không cần phải không vui như thế. Năm nay không lấy được giải nhất vậy sang năm cố gắng alf được mà!”

“Ừ, Lưu Mẫn nói đúng đó! Ngô Thần cậu không cần bởi vì trận đấu mà ảnh hưởng đến cảm xúc của cậu. Nghĩ lại mà xem những phương diện khác em đều rất tốt, em tuyệt vời lắm !”

“Ha ha, mấy người không cần quá khắt trương như vậy đâu. Bọn mình buồn không phải là vì lí do như vậy, chính là vì chiều cao của mình hơi thấp, so với Lưu Hàm có chút không phù hợp nữa, cho nên giáo viên nói chúng ta cần phải đổi bạn nhảy! Chúng ta là vì điều này cho nên có chút không vui mà thôi!” Ngô Thần bắt đầu dĩ cười cười. Kỳ thật thì Ngô Thần cũng đã thuyết phục chính mình, chỉ là trong lòng còn có chút không thoải mái thôi! Lại là bởi vì chiều cao!

“Em mới sáu tuổi mà đã ột thước hai, theo đà phát triển này đến khi em bằng tuổi chị còn cao hơn cả chị đấy. Cho nên không cần nghĩ nhiều đến thế, đây không phải do em!” Lưu Mẫn xoa xoa đầu Ngô Thần.

“Đừng xoa đầu của em! Đầu không thể vò loạn đâu a, hỏng hết kiểu tóc bây giờ!”

“A a, tiểu bắt điểm lời nói thật quyết đoán nha! Những lời này không sai!” Lưu Hàm đang chuẩn bị chạy sang an ủi Ngô Thần thì nghe được lời nói này, cậu biết là Ngô Thần cũng đã lường trước được việc này, cô bé con này thực sự rất thông minh.

Chỉ là bản thân bây giờ không biết bạn nhảy sẽ là ai!

“Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem tớ là ai! Tớ không tốt như vậy, hai chúng ta có thể hợp cạ như vậy sao?” Ngô Thần cười nói với Lưu Hàm.

“Vậy anh đây sẽ chờ em lên lên rồi cùng nhau làm cặp đôi hoàn mỹ nhé! Bé con!”

“Vậy cứ chờ mình lớn lên rồi nói sai! Nói không chừng khi mình lớn lên cùng là lúc Lưu Hàm nhà chúng ta trở thành nghệ sĩ múa đẳng cấp thì sao nhỉ, tớ đây sẽ mặt dày mà tìm đến cậu nhé xin làm bạn nhảy của cậu được chứ~! Có thể được như thế không a!” Ngô Thần đáng thương hể hể nhìn Lưu Hàm.

“Ha ha, Đương nhiên là được nha! Tớ đây mà nổi danh thì sẽ kéo thêm cậu nổi lên! Đồ ngọc này, nghĩ đến chuyện đó làm gì. Mau lớn lên nhanh chút, chúng ta cùng nhau đi giật giải quán quân quốc tế nhé!” Sau này tương lai, thời điểm khi Lưu Hàm chân chính bước trên vũ đài của quốc tế, Ngô Thần cũng chỉ có thể làm chân chạy hậu trường mà thôi

~“Cha mục tiêu lớn như vậy sao, ôi chao như vậy mình rất là áp lực đấy!” Ngô Thần cười cười nhìn Lưu Hàm, không nói nữa. Ngô Thần biết rằng khả năng chuyện này xảy ra là rất nhỏ, từ khi trọng sinh cho đến nay cô luôn muốn một cuộc sống bình thản, cô thậm nghĩ sau này muốn buôn bán làm ăn, tốt nhất cô chỉ cần làm chủ đứng sau lưng không cần ra mặt là tốt rồi, âm thầm thao tác, làm người điệu thấp mới là giấc mộng của cô!

Sau khúc nhạc nho nhỏ ngày hôm đó, thời gian trôi qua rất nhanh đã kết thúc lớp 5. Trong cuộc thi cuối kỳ năm lớp 5, Ngô Thần không tính toàn tốt cho nên lỡ tay nặng mất vị trí top 1 bằng vàng.

Đối với kết quả này Ngô Thần cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng là bất đắc dĩ thì cũng đã thành rồi, thành tích mà tốt thì so sánh với không tốt thì vẫn hơn chứ đúng không!!

Nghỉ hè bắt đầu Ngô Thần ở lại luôn tại thành A, từ sau khi cặp đôi Ngô Thần và Lưu Hàm bị chia cắt về sau Ngô Thần quyết định không tiếp tục theo học khiêu vũ Latin nữa. Dù sao Ngô Thần học vũ đạo chỉ là vì khí chất, bây giờ học cũng đã có chút thành tựu cho nên không cần học nữa cũng không sao. Còn võ thuật thì cô chuyển từ lớp ở thành H sang thành A, ở tỉnh H giáo viên dạy võ thuật cũng không phải là người có chuyên môn sâu lắm. Hiện tại thầy dạy võ ở tỉnh A là bộ đội mới xuất ngũ trong quân đội, vì chuyện này cho nên Ngô Thần cũng rất tự nhiên mà có thêm 3 vị sư huynh!

Một người trong đó chính là cậu bé gặp lần trước khi đi chơi cùng Âu Dương Hiên —— bé mập Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn đúng thật là một cậu bé nói nhiều, luôn hòa nhập rất nhanh. Nhưng Ngô Thần rất nhanh phát hiện được, những vị sư huynh này của cô tuyệt đối không phải người tầm thường.

Đại sư huynh chính là Hoàng Tuấn, tuyệt đối là một công tử phú nhị đại. đi học đón về luôn luôn có người đưa rước, hiện tại chính là một đứa nhỏ bốc đồng! Nhưng mà Ngô Thần hiểu được, những đứa bé của những gia tộc này có rất ít thời gian dành cho bản thân, hiện tại hẳn có thể đến nơi này học võ, lều ở nhà hẳn là cậu ấy cũng đã mất rất nhiều mồ hôi nước mắt mới có thể đánh đổi được cơ hội này.

Nhị sư huynh tên là Cao Hứng! Đúng vậy đây chính là tên của cậu ấy! Cao Hứng tên là Cao Hứng cho nên anh ấy cả ngày luôn luôn vui tươi hơn hớn.

Tam sư huynh là Mộ Dung Tấn. Cụ thể nhà anh ấy làm gì thì cô cũng không có biết biết rõ ràng, chỉ biết rằng là anh ấy có tiền, có rất nhiều tiền!

Nhưng ánh mắt chúng ta không thể chỉ nhìn vào như vậy đúng không ~ nhưng à Ngô Thần lại đau thương phát hiện, ở lớp học võ này cô chính là một người bình thường nhất!

Ngô thần trong cả kỳ nghỉ đều ở lại tỉnh A. Bởi vì cha mẹ còn có rất nhiều việc cần phải làm ở thành H , Ngô Thần lại rất thích ở lại tỉnh A, chuyện này khiến ẹ Ngô phải thuê một bảo mẫu để chăm sóc nấu nướng cho Ngô Thần.

Nhưng tay nghề của thím Trần lại là khẩu vị của tỉnh A, cùng với khẩu vị của thành H thật sự là khác quá xa, làm cho Ngô Thần mãnh liệt kháng nghị mà tiến bước ~ mẹ Ngô còn muốn tìm một người khác thay thế, nhưng lại bị Ngô Thần mãnh liệt cự tuyệt.

Ngô Thần quyết định, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Kiếp trước tay nghề nấu nướng của Ngô Thần không phải là giỏi nhưng cũng đủ để chăm sóc mình. Tục ngữ nói, muốn bắt lấy lòng của nam nhân đầu tiên phải nắm được cái dạ dày của anh ta. Vì thế, Ngô Thần phải cố gắng khổ luyện nấu nướng, để có thể nuôi béo chính bản thân cô!

Ngô Thần ở thời kì trưởng thành, cô quyết định tự mình phối hợp với một số vị thuốc được học từ chỗ ông ngoại làm món ăn bồi bổ cho bản thân mình.

Hôm đó, Ngô Thần nấu một bữa ẹ Ngô cùng ba Ngô thưởng thức bốn món một canh, tuyệt đối đầy đủ dinh dưỡng.

Mẹ Ngô đã bị chuyện này của Ngô Thần làm cho đả kích, bà quyết định chờ khi nào con bé lên đến sơ trung bà sẽ chuyển hẳn lên đây để chăm sóc cho con, chứ ai lại để con gái mình mới có từng này tuổi đầu lại đi học nấu ăn cho bản thân mình đâu, nấu được những món như thế này con bé phải học mất bao lâu a!

Ba Ngô cũng quyết định tình nguyện để cho bản thân mình mệt mỏi cũng phải để cho bà xã ở lại đây chăm sóc con gái. Tuy nói là con bé vẫn còn nhỏ, nhưng chính là bởi vì con bé còn nhỏ cho nên càng đau lòng! Từ đó, mẹ Ngô bắt đầu một cuộc sống ở hai thành phố nửa bên này nửa bên kia. Mà ba Ngô cũng hai ngày trở về một lần.

Cuộc sống của năm lớp 6 cứ như vậy mà trôi qua. Cuộc sống cứ êm đềm như thế, nên học thì học, nên chơi thì chơi. Ngô Thần đã cùng ba vị sư huynh, hai chị gái, một anh trai cùng nhau hẹn ước tháng 9 năm nay sẽ hội họp ở sơ trung A tỉnh A.

Hàng năm tháng năm, sẽ có thời gian các trường học trọng điểm chiêu sinh. Ngô Thần cùng Lưu Mẫn đều muốn đi tỉnh A học sơ trung cho nên rất cần phải tham gia cuộc thi này. Nếu như kết quả cuộc thi này tốt , thì bọn họ không cần phải tham gia thêm cuộc thi tốt nghiệp trung học nữa cứ thế mà đi lên thôi, nói cách khác trong những ngày kế tiếp cô được sống một kỳ nghỉ trọn vẹn không cần lo lắng gì hết!

Trước khi cuộc thi đến, Hoàng Tuấn, Âu Dương Hiên, Đường Vũ, Cao Hứng, Mộ Dung Tấn và Ngô Thần, Lưu Mẫn hẹn ước, chờ các cô vào sơ trung sau đó sẽ tổ chức ăn mừng cô thuận lợi thi đỗ.

Tại sao bọn họ đối với cô lại có lòng tin vậy à. Hàng năm sơ trung A đều sẽ nhận một số học sinh xuất sắc từ tỉnh H chuyển thẳng lên!

Kỳ thật hôm nay Ngô Thần và Lưu Mẫn chỉ có thể xem như là đi thăm trường trước mà thôi, trước cuộc thi tuyển sinh, giáo viên của trường sơ trung A đã gọi điện đến Lưu gia và Ngô gia, hy vọng hai cô có thể

đi lên tỉnh A để tham gia cuộc thi tuyển sinh. Dù sao thành tích bình thường cũng có thể được nhận thông qua kỳ thi, còn những học sinh hạt giống tốt như vậy trường học phải nhanh chân mà đoạt lấy!

Thuận lợi giải xong đề toán, Ngô Thần ngồi ở chỗ ngồi bắt đầu ngẩn người. Nghĩ lại những chuyện xảy ra sau khi trọng sinh được vài năm, hạnh phúc đến mức cho Ngô Thần quên mất hôm nay là ngày gì!

Ngô Thần có khi nghĩ rằng, liệu cuộc sống hiện tại này liệu có phải một giấc mộng hay không, hay là cuộc sống thật sự mà cô đang trải qua. Nếu là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi liệu cô có thể tiếp tục sống ở cuộc sống cũ hay không?

Nghĩ đến cuộc sống hiện tại, ba của Ngô Thần đã trở thành một nam nhân thành công điển hình, nhưng vẫn coi trọng gia đình là trên hết, mẹ của Ngô Thần cũng không vì cuộc sống không như ý mà muốn ly hôn.

Về phần bản thân Ngô Thần cô thì lại càng không phải nói, có hai chị em tốt, ba sư huynh tốt, vài người bạn tốt, còn có một người tình cảm rất khó nói. Cô còn có cái gì không hài lòng? ! Năm nay bắt đầu cô còn bắt đầu tìm cách gây dựng sự nghiệp nho nhỏ, cuộc sống như vậy, cô đã càng ngày càng trở nên không giống như cuộc đời trước của mình, cuộc sống như vậy đã muốn làm cho cô quên mất sự đấu tranh, quên đi những đau khổ, lòng cô thầm nghĩ phải cố gắng làm cho cuộc sống này tốt lên!

Nếu có một ngày cuộc sống này biến mất, cô, nên làm thế nào cho phải? !

Lưu Mẫn ngồi ở phía sau Ngô Thần. Viết xong bài thi, cô liền nhìn thấy bộ dáng này của Ngô Thần, vốn chỉ tưởng rằng em ấy sau khi làm xong bài nhàm chán thì ngẩn người, nhưng sau đó lại cảm thấy xung quanh em ấy lại xuất hiện cỗ khí bi thương nhàn nhạt, em ấy bị làm sao vậy?

Chuông hết giờ vang lên, cô bước đi đến giữ chặt lấy tay của Ngô Thần, hai mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt của em ấy. Ý muốn hỏi Ngô Thần bị làm sao

~“Ha ha, có chị Mẫn Mẫn ở đây tốt ~!” Rất nhiều nói không cần thiết phải nói ra, đối phương có thể tự hiểu được trong lòng là tốt rồi!

12. Chương 12: Chấm Dứt Một Thời Kỳ

Ngô Thần và Lưu Mẫn từ trong trường đi ra, đến cổng trường A gặp những người đã hẹn từ trước.

“Ai nha, cô bé này trông thật đáng yêu, tở thích!” Ngô Thần còn chưa đi đến trước bọn họ thì chợt nghe thấy tiếng nói của một cô gái, âm điệu phương bắc điển hình.

Bởi vì kiếp trước cô từng sống một thời gian khá dài ở phương bắc, cho nên Ngô Thần cảm thấy giọng nói của cô gái này thật thân thiết. Làm cho cô nhớ những bạn bè trước đây của cô, những cô gái đồng bắc nhiệt tình ~ Lưu Mẫn giật mình nắm chặt lấy tay của Ngô Thần, đem cô bé đang ngây ngốc kéo trở về. Lưu Mẫn cảm thấy hôm nay Ngô Thần trở nên đặc biệt đa sầu đa cảm

~Cái quán mà Hoàng Tuấn chọn chính là nơi ở gần trường A, Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn chỉ có thể đi theo mà thôi. Những Hoàng Tuấn vẫn lựa chọn trưng cầu ý kiến của mọi người, dù sao lần tụ hội này là cậu làm ông chủ tổ chức để chúc mừng cho Ngô Thần và Lưu Mẫn được nhập học trong trường.

Những người đến hôm nay trừ bỏ vài người Ngô đã biết từ trước, còn hai nữ sinh và một nam sinh khác. Âu Dương Hiền chỉ giới thiệu tên, và nói bọn họ là bạn học.

Trong ba người kia nam sinh tên là Vương Ninh, dáng người cao cao gầy gầy, đeo một cái kính gọng vàng trông vô cùng nghiêm túc.

Một nữ sinh hơi cao lớn tên là Ma Giai, giọng nói của cô ấy là giọng phương bắc, Ngô Thần biết cô chính cô gái vừa mới nói chuyện.

Còn lại một người nữ sinh khá im lặng nhưng không thể nào bỏ qua được sự tồn tại của cô ấy, tên là Hải Biên.

Cùng ba người bọn họ chào hỏi qua, Ngô Thần bắt đầu cùng cô bạn mới tên Ma Giai này nói chuyện!

“Tiểu Thần, em năm nay bao nhiêu tuổi nha? Trông em nhỏ như vậy mà đã tham gia cuộc thi này rồi sao!” Ma Giai ôm lấy bả vai của Ngô Thần bước lên phía trước.

“À! Em năm nay 8 tuổi rồi! Sao chị lại hỏi thế, khinh thường em nhỏ phải không?” Ngô Thần cười dùng giọng đồng bắc nói trả lời câu hỏi của Ma Giai.

“Ôi, cô bé con mới bấy lớn mà đã có thể nói được giọng đồng bắc rồi! Chị thích! Về sau em chính là em gái cuat Ma Giai chị, có chuyện gì trực tiếp nói cho chị là được!” Ma Giai sáng khoái đem Ngô Thần nhét vào trong phạm vi bảo hộ của cô.

“Ôi, vậy em ở ngay đây cảm ơn chị trước~!”

“Ày chuyện này có gì đâu mà phải cảm ơn!” Nói xong, hai người ha ha nở nụ cười, những người khác nhìn thấy hai cô gái cười tươi như vậy cũng tự giác nở nụ cười!

Âu Dương Hiên lúc này mới tìm được cơ hội nói chuyện cùng Ngô Thần, tuy nói rằng lúc vừa gặp mặt đã chào hỏi nhau, nhưng mà cậu vẫn chưa kịp cùng cô nói cái gì khác nữa, cô đã bị Ma Giai bắt cóc! Hiện tại rốt cục cũng đã đến phiên cậu.

Âu Dương Hiên trực tiếp đi đến trước mặt Ngô Thần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dắt qua ngã tư đường.

Hình ảnh này làm cho đám trẻ con ở đây trợn mắt há hốc mồm, cái này cũng quá là cỏi mở đi! Nhưng mà trong lòng bọn họ cũng đều hiểu, chuyện này tuyệt đối không nên đi quấy rầy, nếu không thì chuẩn bị nhận sự trả thù của Âu Dương Hiên phúc hắc đi! Cậu ta trả thù bình thường là ở những lúc bạn lơ là nhất, chờ đến khi bạn phát hiện ra thì đã quá muộn rồi!

“Hôm nay em thi như thế nào?” Âu Dương Hiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngô Thần chậm rãi bước đi, vai phải đeo túi sách nhỏ của Ngô Thần.

Tuy nói rằng Âu Dương Hiên có chút bá đạo, nhưng mà Ngô Thần cảm thấy động tác như vậy mình vẫn có thể chấp nhận được, dù sao mình với cậu ta cũng có chút cảm giác, tuy rằng cậu ta vẫn còn có chút ngây thơ

~“Cũng không tệ lắm ~ mà anh cũng biết à, chuyện này đối với em cũng không phải là chuyện gì lớn!” Ngô Thần nhìn xuống đếm những viên đá vuông lát dưới đường, chỉ khi làm trẻ con mới có thể làm những chuyện ngớ ngẩn này ~!

Âu Dương Hiên nhìn thấy hành động như vậy của Ngô Thần cảm thấy rất là đáng yêu, cô vẫn còn là trẻ con đó ~! Nhưng mà hình như cậu cũng đã quên, chính bản thân cậu cũng vẫn là một đứa trẻ a!

Nghe được câu trả lời của Ngô Thần, Âu Dương Hiên sẽ không nói nữa, kỳ thật cậu không phải quá lo lắng cho cuộc thi hôm nay của Ngô Thần. Thành tích Ngô Thần thế nào cậu biết rõ, khó khăn như vậy không có khả năng khiêu chiến với cô, cậu chính là muốn biết mà thôi, cậu chính là thích những câu hỏi như vậy, cậu chính là thích cô ~! Lại càng thích bầu không khí hiện tại lúc này!

Trong ngày hôm nay, mười đại nhân vật kiệt xuất của tỉnh A đã ra lò!

Ngô Thần nhìn nhóm những người bạn nhỏ này, xem ra nhóm bạn này có thể được gọi là một quần thể a!

Vật hợp theo loài, chính là mấy đứa nhỏ này có đứa nào là có bối cảnh gia đình bình thường đâu? Cũng chỉ có kiếp này Ngô Thần cô mới có thể gia nhập vào được quần thể này!

Kiếp trước gia đình Ngô Thần chỉ có thể tính là gia đình bậc trung, tuyệt không giàu có giống hiện tại. Khi đó Ngô Thần làm sao có thể quen biết được những đứa trẻ này, cho dù có quen biết, cũng làm sao có thể hòa nhập được giống như bây giờ?!

Ngô Thần cúi đầu cười cười, trong đầu tư nhiên xuất hiện một cái ý nghĩ! Cô nói cho chính mình, nếu cứ lo lắng mất đi, như vậy ngay lúc này hãy tận hưởng không khí này thật tốt đi!

Một đám thiếu niên mười hai tuổi mang theo một đứa bé tám tuổi thì có thể đi đâu? Đáp án là KTV!

Dù sao chiều dài cơ thể vẫn chưa đủ, nét trẻ con trên mặt vẫn chưa hết, nếu muốn đi đến chỗ chơi của người lớn cũng chỉ có thể đến những chỗ như là KTV

~Hoàng Tuấn trên người có danh xưng là công tử có một ít thói quen! Mười cá nhân mở một cái hội sở ký danh, kỳ thật cũng chính là căn phòng sa hoa mà thôi! Chẳng qua được tặng thêm một số món ăn.

“Anh béo, những thứ này chúng ta có thể ăn hết không?” Ngô Thần tức giận hỏi Hoàng Tuấn.

“Nhiều người như vậy mỗi người ăn một chút là xong hết ấy mà! Ăn không xong thì gói đem về, đợi lát nữa còn phải ăn cơm, chẳng lẽ buổi tối người em còn muốn về nhà?” Hoàng Tuấn khinh bỉ nhìn thoáng qua Ngô Thần.

“Thôi được rồi ~” Ngô Thần lười phải nói chuyện với Hoàng Tuấn, vừa thấy cũng không biết là củi gạo đắt tiền!

Nhưng là Ngô Thần rất nhanh liền phát hiện ra cô sai lầm rồi. Tuy nói bọn cô chỉ có mười người, ăn cũng ăn không hết, nhưng mà nếu là đại chiến đồ ăn vật thì sao? Như vậy chỉ có thiếu chứ không có thừa !

Bởi vì Ngô Thần chẳng may ném một hạt ô mai về phía tam sư huynh Mộ Dung Tấn, hoàn toàn châm ngòi cho cuộc đại chiến! Tám người khác không chút do dự mà gia nhập chiến trường, chiến hỏa đương nhiên chính là đồ ăn vật! Khởi động một cái hiệu suất cực cao ~! Cứ như vậy một hồi chiến hỏa, cũng làm cho Ngô Thần cùng với Vương Ninh trở nên quen thuộc ! Cái này gọi là không hòa thuận

~“Thôi được rồi, bây giờ đã không còn cái để ăn nữa ! Mộ Dung Tấn chuyện cậu làm cậu chịu trách nhiệm, đi ra mua vài thứ nữa quay lại đây, tớ không thể động đậy nữa rồi !” Hoàng Tuấn hai chân duỗi thẳng cẳng trên sofa.

“Nhìn qua cũng thấy là đồ béo thiếu vận động, mới hoạt động có một tí mà đã mệt thành như vậy ~ hứ” lần này đến phiên Ngô Thần khinh bỉ lại Hoàng Tuấn !

Kết quả cuối cùng chính là Âu Dương Hiền cùng Mộ Dung Tấn cùng nhau đi mua.

Âu Dương Hiền làm đại biểu cho Ngô Thần , dù sao cũng là Ngô Thần gây nên đại chiến, như vậy cô đương nhiên sẽ phải đi giải quyết vấn đề, chính là Âu Dương Hiền nghĩ rằng cô tuổi quá nhỏ mà thay thế cô đi. Như vậy làm cho 8 người còn lại dừng ánh mắt hiểu rõ nhìn Ngô Thần cùng Âu Dương Hiền, Âu Dương Hiền không sao cả xoa xoa đầu Ngô Thần ! Ngô Thần lại thoải mái cọ cọ ~(giống như một con chó nhỏ ôi chào ~)

Ngô Thần im lặng ngồi ở kia nghe bọn họ ca hát, Hoàng Tuấn tuy nói nhìn qua thực tục tằng, nhưng một khi đã hát thì rất có cảm xúc, cậu ta với Vương Ninh cùng nhau phối hợp , thanh âm phá lệ hấp dẫn!

Đường Vũ cùng Lưu Mẫn thì không cần phải nói, khi các cô bỏ sách giáo khoa xuống thì thường xuyên hát với nhau, Ngô Thần sẽ không muốn phải giới thiệu, dù sao chính là tốt lắm, phi thường tốt!

Sau đó lại chuyển qua Phí Tường , rồi đến Đặng Lệ Quân , Mao Trữ ~ Ngô Thần thật sự là không biết hát như vậy có tốt hay không nữa, những ngôi sao ca nhạc này cô hoàn toàn không biết, những ca sĩ này không có ca sĩ nào cô quen biết, làm sao mà hát được? !

“Ngô Thần, sao em không hát?” Người hỏi là cô gái tên Hải Biên.

“Ừm, những bài hát này em không có biết hát ~” Ngô Thần nhăn mặt ,khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Hải Biên. Hải Biên nhìn thấy bộ dạng này của Ngô Thần, kìm lòng không được đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Thần, sau đó nhìn thấy Ngô Thần nhìn mình, cảm thấy không tốt lập tức buông tay.

“Thực xin lỗi, chị chỉ cảm thấy em như vậy rất đáng yêu , cho nên mới nhéo mặt em ~!” Hải Biên nói lời xin lỗi với Ngô Thần.

Ngô Thần nhìn bộ dạng này của Hải Biên, cảm thấy có cô gái đơn thuần như thế này tồn tại thật kỳ diệu.

Vừa rồi bản thân mình chỉ là bị động tác của cô ấy làm cho hoảng sợ, nhưng mà bình thường Lưu Mẫn cũng sẽ thường xuyên nhéo mình như vậy. Cô chính là không nghĩ tới nữ sinh như Hải Biên ngay lần đầu gặp cô cũng làm động tác như vậy, nhưng cô cũng không chán ghét thân cận của Hải Biên !

“A ~ không có việc gì! Ta cũng rất thích chị Hải Biên a, chị cũng thực đáng yêu. Em vừa rồi không nghĩ chị sẽ có hành động thân mật thế với em thôi ~! Em rất thích được thân thiết với chị!”

“Thật sao, thật sao? Chị thích tiểu Thần lắm, chị vẫn luôn mong muốn có một em trai hoặc một em gái, vậy Ngô Thần người đồng ý làm em gái chị nha?” Hải Biên kích động nhìn Ngô Thần, cô không nghĩ tới Ngô Thần cũng sẽ thích mình như vậy!

“Được chứ , mọi người có thể thích em như thế, ta thật cao hứng a ~! Vậy về sau chị Hải Biên cũng là chị của em!”

“Ừ , Ngô Thần về sau phải được thường xuyên đến chơi với chị nhé! Không đúng, chúng ta lập tức sẽ thành bạn học! Chị tin rằng chúng ta nhất định sẽ là bạn cùng lớp, như vậy chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng nhau a!” Hải Biên kích động lôi kéo tay của Ngô Thần ,vui vẻ nở nụ cười. Mà Lưu Mẫn cùng Đường Vũ còn có Ma Giai cũng gia nhập các cô! Các cô bé hành động như vậy không khỏi khiến các cậu chú ý đến.

Kỳ thật Âu Dương Hiên luôn luôn chú ý Ngô Thần, vừa rồi nhìn thấy gương mặt Ngô Thần nhăn nhó là lúc cậu lo lắng nhất, sợ rằng cô bé đã xảy ra chuyện gì

~Hải Biên là một nữ sinh kiêu ngạo , ở trong lớp cũng chỉ cùng vài người bạn họ là có quan hệ không tồi, tuy rằng cậu biết Ngô Thần có thể dễ dàng làm cho người ta yêu mến, nhưng vẫn là không nhìn được mà lo lắng có phải Hải Biên nói gì đó làm cho Ngô Thần không vui hay không. Nhưng sau lại nhìn thấy các cô vui vẻ nở nụ cười, mới yên tâm.

Cậu bây giờ đã thật sự thay đổi, chỉ cần một động tác nhỏ của Ngô Thần cũng có thể làm cho cậu khẩn trương nửa ngày ~! Âu Dương Hiên bất đắc dĩ cười chính mình, nhưng cậu vẫn vui vẻ chịu đựng!

Sau khi ca hát kết thúc, một đám trẻ chạy đi ăn lẩu. Nhà hàng lẩu này chính là của nhà Hoàng Tuấn, cho nên mười người bạn họ không chút khách khí mà gọi những món đặc biệt, dù sao cũng không cần trả tiền, Hoàng Tuấn chỉ cần ký vào biên lai là được rồi, ăn uống của nhà tư bản !

Mỗi người ngồi xung quanh nhau, bên trái Ngô Thần là Lưu Mẫn, bên phải là Âu Dương Hiên, hai người luôn luôn tại giúp Ngô Thần gấp thức ăn, có đồ ăn gấp trực tiếp đến bát của Ngô Thần. Ngô Thần chỉ cần ăn là được, những cái khác cô cũng không cần làm. Những người khác cũng muốn gấp giúp cô, chẳng qua là do xa quá, với không tới a!

Một đám trẻ con ăn uống, trò chuyện đông tây nam bắc . Nếu không phải là còn quá nhỏ, Ngô Thần đoán rằng , lấy tốc độ uống này của bọn họ, có khi lúc này đã ngã xuống một đám rồi ~!

Ngô Thần vội vàng ăn, làm sao mà còn quản được chuyện gì chứ, cô chính là nghĩ rằng có chị gái cùng bạn trai nhỏ ái muội chăm sóc cũng thật tốt! Bọn họ còn quãng thời gian tám năm nữa để ở bên nhau ~

13. Chương 13: Đêm Trước Ngày Tốt Nghiệp

Đầu tháng sáu , như trong dự kiến Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn nhận được điện thoại tư vấn A, thông báo cho hai người rằng hai người đã đỗ vào trường và ngày 20 tháng 8 phải có mặt ở trường để ghi danh, sau đó tiến hành một tuần huấn luyện quân sự cho tân học sinh.

Cuộc điện thoại này gọi đến chính thức thông báo kết thúc cuộc sống tiểu học của Lưu Mẫn và Ngô Thần!

Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn đến trường học trình đơn xin tốt nghiệp sớm. Tuy rằng Đàm hiệu trưởng trường tiểu học đối với học sinh ưu tú của trường mình bị xoay đi mất trong lòng có chút không nở, nhưng mà nghĩ lại đều từ trường học của mình đi lên thôi mà có sao đâu. Sau đó hai người đi đến phòng học chào tạm biệt các bạn tốt, dù sao cũng không thể am thầm lặng lẽ mà đi như thế được đúng không

~“Hai người cứ mà như vậy đi sao a! Vậy sau này có bài làm khó tớ biết hỏi ai đây ~” cảm xúc trong lòng Cao Bắc có chút thương cảm, nghe được hai bạn tốt có thể trực tiếp lên sơ trung tính A, từ tận đáy lòng cô cảm thấy rất cao hứng, nhưng mà nghĩ đến thành tích của chính mình , chỉ có thể học lên sơ trung thuộc

hệ của tiểu học đang học mà thôi, nhưng nếu lên sơ trung A là không thể, như vậy về sau càng khó gặp lại ~ nghĩ đến đây, cô bắt đầu cảm thấy đau lòng!

“Có chuyện gì cậu có thể gọi điện thoại cho tớ hoặc là tiểu Thần mà, số điện thoại của hai đứa chúng mình không phải cậu cũng đã biết à? Nếu đến lúc đó đi đến thành A đổi số điện thoại, tớ cũng sẽ gọi điện thoại báo cho cậu ~ cho nên cậu không cần phải như vậy ~!”

Lưu Mẫn làm sao có thể không biết được ý nghĩ của Cao Bắc, cô rất để ý đến Cao Bắc, nhưng cô càng để ý Ngô Thần hơn! Nếu Ngô Thần đã muốn lựa chọn con đường này, mà con đường này bản thân mình cũng thích hợp, cô đương nhiên sẽ không phản đối vô nghĩa cô sẽ cùng Ngô Thần đi con đường này.

“Mẫn tỷ tỷ nói rất đúng a, có cái vấn đề gì cậu đều có thể gọi điện thoại a. Hai chúng mình chỉ là tốt nghiệp trước thôi, cũng đã rời đi thành H đầu, cho nên a cậu không cần phải như vậy ~!” Ngô Thần cũng không muốn nhìn thấy Cao Bắc ngày thường luôn cười hì hì hôm nay lại lộ ra bộ dáng như vậy. Cô đã cùng Lưu Mẫn thương lượng qua, hai ngày nữa sẽ đi đến thành A để làm quen với hoàn cảnh ở tỉnh A, nhưng nhìn thấy Cao Bắc như vậy, thật sự là cô không đành lòng mà nói ra những lời nói đó.

Lưu Mẫn nghe được lời nói này của Ngô Thần rất là cảm động. Cô cùng với Cao Bắc quan hệ thật sự rất tốt, hai người cùng nhau học chung từ năm nhất đến bây giờ, sáu năm quan hệ cảm tình không phải nói tách ra là có thể tách ra ~!

“Không có việc gì đâu, hai người không cần an ủi tớ, cho dù có tách ra chúng ta cũng vẫn là bạn bè phải không? Tớ chỉ có thể thay hai các người các cậu cảm thấy cao hứng mà thôi! Vừa mới nhớ ra chính là chúng ta cách nhau cũng không có xa lắm, chỉ cần các cậu vẫn nhớ đến tớ là tốt rồi. Được rồi, các cậu trở về đi, tớ cần phải cố gắng học tập, cũng không thể để cho các cậu vượt tớ xa đến thế được!” Cao Bắc xoa xoa hai bàn tay, sau đó cùng hai cô cười cười, liền cầm đầu vào giải đề cương.

Ngô Thần đi đến chào hỏi Lưu Hàm. Lưu Hàm biết, Ngô Thần chắc chắn là sẽ không ở lại đây! Tình cảm của cậu đối với Ngô Thần rất khác biệt. Khi hai người bọn họ không được gặp chung nữa, Ngô Thần lại không đến học khiêu vũ nữa, lúc ấy cậu còn từng tự kỷ nghĩ rằng cô làm như vậy bởi vì cậu. Đáng tiếc, Ngô Thần lại nói cho cậu biết, cô học vũ đạo chỉ là vì hứng thú, mà không phải là sự nghiệp!

Khi đó Ngô Thần cũng biết rằng vì sao khi còn học ở lớp 3, cái cô bạn Trần Thần kia lại nhìn cô mang theo địch ý ~ bởi vì cô ta chính là bạn nhảy trước của Lưu Hàm mà giáo viên định ra, mà sau đó Ngô Thần đến giáo viên liền đánh rớt cô ta. Hiện tại Ngô Thần đã rời đi đương nhiên Trần Thần lại trở thành bạn nhảy của Lưu Hàm!

Sau Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn tách ra, cô quyết định đến quán internet để lên mạng một chút. Tuy rằng cô còn rất nhỏ, nhưng mà lúc này thành H vẫn chưa nghiêm khắc quản giáo độ tuổi có thể lên mạng, dù sao Internet hiện tại cũng chưa có thể hấp dẫn người như kiếp trước

~Năm ngày trước Ngô Thần cùng cha mẹ đi một chuyến đến thành S, vào sân cổ phiếu ở thành S mua lấy hai cổ phần mà cô quen thuộc. Hiện tại giá của hai cổ phần này còn chưa cao, nhưng Ngô Thần lại đem ra toàn bộ gia sản của mình, hơn nữa cô lại xin ba mẹ 5 vạn để đầu tư thêm vào.

Vì sao ba Ngô lại có thể đồng ý cho Ngô Thần làm như vậy à? Bởi vì ba Ngô cũng hiểu biết một ít về lĩnh vực thị trường chứng khoán, khi Ngô Thần nói muốn đến sân thị trường chứng khoán thành S thị, lúc đó ông có hỏi Ngô Thần vì sao cô lại nguyện ý mạo hiểm như vậy, Ngô Thần trả lời “Có phiếu lưu mới có được khả năng lớn hơn, hơn nữa tiền của con cũng không nhiều, cứ đem vào đó mất thì coi như thôi, nếu được chẳng phải là có thêm tiền đóng học phí à. Con còn nhỏ, không cần quá để ý đến chuyện được mất!”

Sau khi ba Ngô nghe được câu trả lời thành thực như vậy của Ngô Thần, đối với thị trường chứng khoán cũng hứng thú lên rất nhiều. Mình còn không dám mạo hiểm bằng con gái nhỏ a, hiện tại mình mới hơn ba mươi tuổi, nếu đã muốn không bằng liều thử một phen, mình còn nhiều thời gian như vậy mà! Cho nên hôm đó mới có ba Ngô cùng Mẹ Ngô cùng đi với nhau.

Nhìn thấy Ngô Thần thật cẩn thận cất giữ mấy tờ biên lai kia, Mẹ Ngô thỏa mãn nở nụ cười. Bản thân mình có một ông chồng tài giỏi, lại có một cô con gái còn tài giỏi hơn, cả đời người phụ nữ sống không phải vì như thế này à? Bản thân mình làm sao không thỏa mãn cho được!

Ba Ngô nhân cơ hội cũng cùng nhân viên công tác thị trường chứng khoán tiến hành rồi trao đổi, về sau công việc càng ngày càng tốt làm thế nào để có thể đưa công ty ra thị trường chứng khoán! Mà công ty của ông càng ngày càng lớn, thành H đã không thể thỏa mãn khẩu vị của ba Ngô, ông muốn một không gian lớn hơn nữa, tuy rằng đi thành A vì nguyên nhân đầu tiên là vì Ngô bảo bối, nhưng nguyên nhân chân chính, chính là ở chỗ đã tâm ba Ngô, nói tóm lại ông và lão Lưu mới chuẩn bị kế hoạch xâm nhập vào thành A~!

Ngô Thần tuy rằng biết chính mình mua những cổ phiếu này nhất định có thể tăng thêm giá trị, nhưng đã là một dân buôn “cổ” thì đều có một loại tâm lý, Ngô Thần vẫn có thói quen quan tâm tình huống của thị trường chứng khoán. Internet tại thành H thị vẫn còn chưa có thể kéo đến từng nhà, cho nên chỉ có ở thành A nhà Ngô Thần mới có máy tính, ở thành H chỉ có thể đi quán nét.

Hoàn hảo, cổ phiếu có vẻ ổn định. Tuy nói có xu thế dâng lên nhưng không lớn lắm, nhưng không sao vẫn còn sớm, không cần gấp gáp.

Đột nhiên Ngô Thần nhìn thấy một trang web quảng cáo, hiện lên một logo hình chim cánh cụt, Ngô Thần mới nhớ ra mình hình như vẫn chưa có số QQ đâu nha ~ cô vội vàng vào web đăng ký.

Hiện tại đây số này mới chỉ có 6 chữ số, Ngô Thần liên tục làm mấy số, vài năm sau, người sử dụng QQ càng ngày càng nhiều, những số đăng ký mà ít số thế này bán đi cung thu được không ít tiền đâu, cho dù Ngô Thần hiện tại không thiếu tiền, nhưng làm nhiều một vài số, đưa cho bọn Lưu Mẫn dùng cũng tốt đúng không?

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Mẹ Ngô đã đem quần áo đồ dùng cá nhân của Ngô Thần đóng gói lại hết, bởi vì sau khi Ngô Thần đi đến thành A học, Mẹ Ngô cũng đi theo!

Ba Ngô cũng đem bộ phận quan trọng trong công ty đã chuyển đến thành A, nói cách khác, cả nhà Ngô Thần cũng chuẩn bị chuyển đi thành A rồi!

Ông bà nội mấy năm nay luôn ở lại thành Z không có trở về. Không khí ở bên đó so với nơi này tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa ba Ngô cùng Mẹ Ngô ở đây lại mở rộng sự nghiệp cũng không có thời gian để chăm sóc hai lão nhân, cho nên ba Ngô hàng tháng đều gửi một chút tiền qua cho hai lão nhân gia! Hai ông bà vì anh chị em ông mất hơn nửa đời người, nếu bọn họ nguyện ý ở bên kia hưởng hưởng phúc, sống cuộc sống mình mong muốn, như vậy con trai con dâu sẽ cung cấp cho hai ông bà cuộc sống tốt nhất.

Về phần cô út và dưỡng nữ của Ngô Thần, ba Ngô cũng đem siêu thị giao cho bọn họ quản lý, coi như là giúp đỡ bọn họ cải thiện đời sống!

Mà ngay tại lúc nhà Ngô Thần chuẩn bị chuyển đến thành A, thì ông ngoại Ngô Thần đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ông ngoại Ngô Thần tuổi đã à lại bị ngã từ trên cầu thang xuống đất, làm cho chân bị gãy. Nếu là người trẻ tuổi hoàn hảo thì không sao hết, nhưng ông đã cao tuổi rồi chỉ cần ngã nhẹ một cái sẽ gặp chuyện lớn, huống chi ông lại ngã từ cầu thang xuống

~Mẹ Ngô chỉ có thể buông hết mọi chuyện trong tay, cùng đi cả thay phiên nhau chăm sóc ông ngoại. Tuy rằng có mời bảo mẫu, nhưng người ngoài chăm làm sao mà bằng con cái chăm sóc.

Dì cả của Ngô Thần hiện tại cũng đang làm việc ẹ Ngô, thay Mẹ Ngô quản lý một phần công ty. Kỳ thật là Mẹ Ngô cùng dì cả chia đều công ty này, dù sao chị em một nhà, có thể giúp đỡ thì giúp đỡ. Ngô Thần còn có một cái dì cả ở nông thôn, tính tình cũng không thích hợp lắm, Mẹ Ngô sẽ ở dùng cách khác để giúp đỡ hai người chị họ này. Nói cách khác, bởi vì Ngô Thần trọng sinh, cuộc sống một nhà Ngô Thần đều đã hoàn toàn thay đổi!

14. Chương 14: Chuyến Du Lịch Tốt Nghiệp.

Theo lời của Âu Dương Hiên buổi tụ hội tốt nghiệp kỳ thật phải nói chính xác là một chuyến du lịch .

Trước kỳ thi của bọn Âu Dương Hiên, Ngô Thần và Lưu Mẫn đã đến tỉnh A . Nhà của Lưu Mẫn thực chất chính là ở tỉnh A, chỉ là chú Lưu muốn đi đến thành H phát triển nên bọn họ mới đến thành H. Hiện tại chú Lưu cũng đem toàn bộ công ty chuyển đến tỉnh A , Lưu Mẫn tự nhiên cũng quay trở về, chỉ là không ở một mình một nhà nữa, mà là ở cùng nhà ông bà nội Lưu.

Cuộc thi tuyển sinh của Ngô Thần và Lưu Mẫn diễn ra vào lúc thời tiết khá mát mẻ. Bây giờ nhìn thấy nhiều phụ huynh đứng giữ trời nắng chang chang chờ con mình thi tốt nghiệp, Ngô Thần vô cùng may mắn vì kỳ thi của mình đã sớm chấm dứt. Mà cuộc thi lần trước, cô cũng chỉ cho ba mẹ đưa đến sau đó bảo bọn họ rời đi, dù sao khi thi xong các cô cũng vẫn còn có hoạt động khác

~Tiếng chuông thông báo cuộc thi chấm dứt vang lên, Ngô Thần cùng Lưu Mẫn đã cũng đứng ở trước cổng trường cùng chờ đợi 8 người kia.

“Ồ đây!” Ngô Thần vẫy vẫy tay khi nhìn thấy bọn họ.

“Đến đây a, mấy đứa đã chuẩn bị xong hết chưa?” Ma Giai nắm lấy cánh tay của Ngô Thần hỏi 2 người bọn cô.

“Đồ đặc, chuẩn bị cái gì vậy a?”

Ngô Thần tò mò hỏi bọn họ.

“Em không biết gì sao? Đợi lát nữa chúng ta sẽ đi Trương Gia Giới a!” Đường Vũ tò mò hỏi Ngô Thần.”Chị còn cố ý dận dò Lưu Mẫn cơ mà , chị bảo cô ý phải nhớ nhắc em ~!”

Ngô Thần nhìn Lưu Mẫn, vì sao mình lại không biết nhỉ?

Cô thấy trong tay của Lưu Mẫn trong tay mang hai cái túi to. Hình như lúc cô vừa bước ra cửa cái túi này là mẹ cô đưa cho Lưu Mẫn, lúc ấy Ngô Thần còn rất tò mò không biết bên trong là cái gì đây!

“Đừng nhìn nữa, đồ đặc của em ở trong này này. Lần trước chị gọi điện thoại đến nhà của em,em không có ở nhà, là dì nhận điện thoại. Sau đó chị nói luôn chuyện này với dì, dì nói rằng sẽ giúp e chuẩn bị đồ đặc sẵn” Lưu Mẫn buồn cười nhìn vẻ mặt rối rắm của Ngô Thần. Cái bộ dạng này thật sự rất là đáng yêu ~!

“Được rồi ~ dù sao mọi người cũng đã quyết định , em đây cứ đi theo mọi người là tốt rồi.” Nói xong Ngô Thần te te chạy lại định cầm lấy túi đồ của mình, nhưng mà Lưu Mẫn không có đưa cho cô. Lưu Mẫn bây giờ đã cao gần đến 1m6 cầm hai cái túi trong tay cũng không nặng, nhưng mà nếu đưa cho Ngô Thần, thân thể của cô vẫn còn nhỏ thế kia, Lưu Mẫn vẫn là không nên để cho con bé bị mệt.

Lúc nà một bàn tay khác nhận lấy túi đồ của Ngô Thần trong tay của Lưu Mẫn ~ chắc chắn cần phải nói là ai các bạn cũng biết đúng không! Đúng vậy , chính là bạn trai bé nhỏ của Ngô Thần: Âu Dương Hiên. Cậu thật sự là một đứa bé tâm lý a!

“Được rồi, đi thôi.” Hoàng Tuấn ra lệnh một tiếng, một đám thiếu niên mỗi đứa chậm rãi ngồi lên một chiếc xe . Bởi vì đều là con một của gia đình , bọn họ rất vui vẻ vì được cùng bạn bè đi ra ngoài, nhưng vấn đề là thói quen người nhà dưỡng thành, cho nên mỗi người đi một xe.

Mà Ngô Thần vẫn còn nhỏ, cho nên gia đình cô đem cô giao cho Lưu Mẫn, mà Lưu Mẫn cũng vô cùng đặc ý khi được giao cho nhiệm vụ này.

Bọn họ sau khi đến được Trương Gia Giới , ăn qua loa bữa cơm, bọn họ đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Ngô Thần cùng Lưu Mẫn vẫn rất khỏe, chỉ ngồi xe vài giờ thôi mà, chẳng qua mấy người kia sang nay phải đi thi , mà thi xong không được nghỉ ngơi lại phải ngồi xe. Bọn học chắc không quen ngủ trên xe , cho nên một đám trở về phòng nằm xuống là ngủ mất.

Khi Ngô Thần cùng với Lưu Mẫn cũng chuẩn bị nghỉ ngơi , có người gõ cửa phòng Ngô Thần .

“Ai thế?” Lưu Mẫn hỏi.

“Tớ, Âu Dương Hiên. Tiểu Thần đã ngủ chưa?”

Ngô Thần nhìn thoáng qua Lưu Mẫn, liền đứng dậy trên người vẫn mặc bộ váy ngủ đi mở cửa.”có chuyện gì thế?”

“Hình như em chưa muốn ngủ? có muốn đi dạo hay không?” Âu Dương Hiên nhìn một thân váy ngủ của Ngô Thần.

Ngô Thần quay lại nhìn thoáng qua gương mặt đã mơ mơ màng màng muốn ngủ của Lưu Mẫn, nhẹ giọng nói”Ủm thôi, em không đi đâu . Hôm nay buổi sáng anh đã dậy sớm như thế, lại ngồi xe lâu như vậy , anh không mệt à? Nghỉ sớm một chút đi, sáng mai còn phải dậy sớm mà!”

Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên, tuy rằng nhìn qua cậu trông vẫn rất có tinh thần, nhưng là dù sao vẫn là một đứa trẻ, thức lâu như vậy cũng nên đi ngủ ! Lúc này, bởi vì hai người lại ngồi xe cùng với nhau, Đường Vũ kéo Lưu Mẫn lôi ngồi cùng với cô , Ngô Thần bị giao cho Âu Dương Hiên. Sau khi lên xe Âu Dương Hiên vuốt vuốt mũi, cô cũng biết rằng cậu cũng mệt mỏi , Ngô Thần muốn cậu ngủ trên xe nhưng cậu không chịu ngủ. Cuối cùng Ngô Thần dựa vào Âu Dương Hiên mà ngủ, khi tỉnh lại nhìn thấy Âu Dương Hiên cũng dựa vào đỉnh đầu cô lẳng lặng ngủ.

Bây giờ cô không muốn cậu phải chịu mệt mỏi. Sau khi Âu Dương Hiên rời đi , Ngô Thần cũng rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp, trước lúc nhắm mắt cô nghĩ, không biết anh ấy có nghĩ đến mình không nhỉ !

Sáng sớm ngày hôm sau, nhân viên phục vụ khách sạn thực xứng với chức vụ sáng sớm đã lên gọi dậy.

Cốc cốc cốc, “Xin chào, thời gian của các vị đã đến, xin mời dậy ạ.” Sau đó lại gõ cửa vài tiếng.

Ngô Thần mông lung tỉnh lại, nghe được cách vách lại vang lên tiếng gõ cửa. Thật sự phục vụ tận tâm!

Trẻ con thật tốt, sáng sớm dậy cũng không cần trang điểm, không cần chăm sóc da, chỉ cần dậy rửa mặt bôi chút kem dưỡng ẩm là được rồi. Một vài người bắt đầu lục tục đi đến dưới nhà ăn sáng.

Đồ ăn sang đơn giản là mì nước, hoặc là cháo còn có trứng gà, cộng thêm một vài món ăn sang khác.

Những đồ ăn này thực sự làm ột vài người không có hứng thú, Ngô Thần cũng chỉ là tùy tiện ăn một ít, ăn một quả trứng gà. Cầm lấy một bịch sữa đem từ nhà theo, chậm rì rì hút. Mẹ Ngô rất cẩn thận đem những thứ Ngô Thần cần mỗi ngày đều chuẩn bị , ngay cả sữa cũng để vào hai hộp, để cho Ngô Thần uống, còn ngày mai có thể đến cửa hàng mua.

“Tiểu Thần, vì sao em lại mang theo sữa đến đây mà không nói với bọn chị ,bọn chị cũng không mang đó ~!” Đường Vũ u oán nhìn Ngô Thần.

“A? Em không biết mà, những thứ này đều là mẹ chuẩn bị cho em!” Ngô Thần âm thầm thầm nghĩ, nếu như em nói ọi người biết em cầm sữa theo, các người lại không cười nhạo em sao ~ em có thể phát biểu ý kiến à ?

Nhưng mà khi bọn Ngô Thần chuẩn bị đi Trương Gia Giới, ở trên đường khi xuống xe nghỉ ngơi, cô có ghé qua quán bên đường mua chút cơm trưa. Lúc ấy bọn họ nhìn thấy Ngô Thần mua mấy thứ này đều bĩu môi, nói Ngô Thần cô là đang đi chạy nạn chứ không phải đi du lịch.

Nhưng khi bọn đi dạo xung quanh cũng đã là giữa trưa, giữa trưa thời điểm đi ra ăn cơm , bọn họ phát hiện ra ý kiến này của Ngô Thần cỡ nào sáng suốt! Đồ ăn trong khu này làm cho người ta không dám khen tặng, “Không phải người ta nói đồ ăn ở Trương Gia Giới tốt lắm à?” Hải Biên không nhẫn nại mà nói .

“Đồ ăn ở Trương Gia Giới đúng là rất ngon, nhưng là đó là ở nội thành, đây mới là ven thành mà thôi.” Nói xong, Ngô Thần đem cơm trưa và thịt gấp cho Hải Biên. Hải Biên đem cơm với thịt bỏ vào trong miệng, đơn giản gặm gặm mấy miếng, sau đó lại thôi. Về phần mấy người kia cùng với tình huống của Hải Biên cũng không sai biệt lắm.

Chỉ có Ngô Thần một người vẫn ăn trông rất ngon miệng. Tuy rằng đồ ăn không ngon lắm, nhưng mà món cá này hương vị cũng không tệ. Ăn no thì mới cao lên được!

Ăn xong sau Ngô Thần mới phát hiện một đám người đều nhìn cô

~“Làm sao vậy? Ăn không quen sao?” Ngô Thần buồn cười hỏi bọn họ.

“Tiểu Thần, anh thật bội phục em, sao mà em có thể đem những món này ăn đến vui vẻ như vậy hả?” Cao Hứng kích động hét lên với Ngô Thần.

“Em thấy ăn cũng được mà. Các anh có muốn ăn cá hay không, hương vị cũng ngon lắm.”

Mộ Dung Tấn bấu môi ghét bỏ nhìn thoáng qua món cá, “Hổng thèm!”

“Vậy lát nữa các anh đói thì sao, lát nữa chúng ta phải leo núi đó, các anh còn có sức không?” Ngô Thần hảo tâm nhắc nhở.

“Không có việc gì chỉ là ăn thôi sao. Em ăn được anh cũng ăn được? Phải ăn mới có sức để đi.” Hoàng Tuấn gọi người đến đặt đồ ăn. Bởi vì lộ phí của tất cả mọi người đều trên người của cậu

~Khi mới đi đến chỗ cáp treo, các cô gái đã không thể bước đi được nữa. Quá mệt mỏi rồi.

“Mệt sao?” Hoàng Tuấn hỏi các cô một câu.

“Mệt a! Chúng ta có thể đổi chỗ để đi hay không, chờ ngày mai chúng ta được ăn no rồi lại đến đây leo núi được không? Nếu không chúng ta ngồi cáp treo đi lên nhé?” Đường Vũ đề nghị.

“Các cậu có ý kiến gì không?” Hoàng Tuấn trưng cầu ý kiến của mọi người.

Mọi người nhìn nhau, dù sao cũng chỉ là một đám trẻ con vẫn còn có suy nghĩ không muốn thua kém ai hết, cuối cùng không ai nói chuyện.

“Nếu như vậy, chúng ta quay lại xe đi Hoàng Long động đi. Cảnh sắc chỗ đó rất đẹp, đến lúc đó cũng được ngồi thuyền du lãm, sẽ không mệt ~!” Ngô Thần đưa ra đề nghị của mình.

“Các cậu nghĩ sao? Cảm thấy đề nghị của tiểu Thần sao?”

Mấy nữ sinh vội vàng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mà vài nam sinh cái gì cũng chưa nói. Dù sao bữa sáng ăn không được no, bữa trưa ăn cũng không nobắt bọn họ leo núi cũng hơi quá sức.

“Vậy chúng ta ngồi xe đi Hoàng Long động!” Cuối cùng Hoàng Tuấn thống nhất kết luận, tiểu đội mười người tiến đến Hoàng Long động!

“Tiểu Thần, Sao em lại biết nhiều nơi ở đây thế?” Sau khi lên xe, Lưu Mẫn tò mò hỏi Ngô Thần.

Ngô Thần cô biết con bé từ nhỏ, trong hai năm quen biết nhau, các cô đều không tách khỏi nhau, trên cơ bản là vậy. Mà cô cũng chưa từng được nghe nói qua con bé đã từng tới nơi này, vậy làm sao con bé biết được nhỉ?

“Em tìm hiểu trên mạng đấy! Em thường xuyên lên mạng hiểu cho nên biết chỗ này có những phong cảnh nào! Dù sao của ta giấc mơ của em là muốn được du lịch thế giới a, những chỗ nổi danh của đất nước sao em lại có thể không xem qua cho được?” Ngô Thần mỉm cười nhìn Lưu Mẫn.

Kỳ thật Ngô Thần quen thuộc chỗ này trừ bỏ nguyên nhân này là đầu tiên, còn có cái nguyên nhân khác chính là đời trước Ngô Thần đã tới đây, hơn nữa còn cùng cô bạn thân nhất đi đến đây. Hiện tại cái cô bạn kia cũng chỉ có tám tuổi, thời điểm hai người quen nhau chính là lúc Ngô Thần học sơ trung, Ngô Thần cũng có tính toán, sau hai năm nữa sẽ tìm lại cô bạn kia.

Những chuyến đi kế tiếp, cả đoàn hầu như đều nghe theo lời nói của Ngô Thần, dù sao bọn họ cũng không hiểu biết nơi này, mà cô có kinh nghiệm du lịch kiếp trước nên cũng cứu được bọn họ!

Bọn họ ở ngoại thành chơi ba ngày, trong ba ngày này bọn họ cực kỳ nhớ những món ăn mẹ nấu, một đám người lại lẫn lộn đến nội thành. Mà trong nội thành, bọn họ quyết định hợp tác với nhua —— nấu cơm dã ngoại!

Bọn họ ở nội thành đi dạo một ngày, trở về mệt mỏi ghé vào trong phòng Ngô Thần nghỉ ngơi.

“có đi đâu, làm gì nữa hay không?” Vương Ninh tháo xuống cặp kính xuống, mệt mỏi tựa vào trên sofa.

“Các cậu thích làm gì thì làm thôi?” Hoàng Tuấn hỏi mọi người.

“Tiểu Thần, em muốn chơi gì hay không?” Âu Dương Hiên ngồi ở bên cạnh Ngô Thần, thuận tiện cho Ngô Thần dựa vào mình nghỉ ngơi.

“Chỗ nào cũng không muốn đi ! Chỉ là thành phố thôi, có cái gì khác với tỉnh A đâu!” Ngô Thần nói một câu làm cho tất cả đều nhớ nhà.

“Đúng vậy! Thế thì chúng ta về nhà đi!” Đường Vũ lập tức đưa ra ý kiến của cô.

Hoàng Tuấn nhìn chung quanh một vòng, phát hiện trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ mặt khát vọng.

“Tớ vốn đang tưởng chúng ta có thể đi nấu cơm dã ngoại nữa chứ, nếu mọi người đều nghĩ như vậy thì về thôi, chúng ta ngồi nghỉ lát nữa rồi đi về thôi!” Hoàng Tuấn nói lời cậu muốn nói.

“Ừm? Nếu đại sư huynh muốn nấu cơm dã ngoại, thì cuối tuần chúng ta đến công viên ở tỉnh A nấu cũng được , nấu cơm dã ngoại ở đâu mà chả như nhau?”

“Đúng đúng đấy~!” Tất cả mọi người đều tỏ vẻ nhận thức đồng ý. Bọn họ đi du lịch một thời gian, ba mẹ bọn họ lo lắng cho nên chỉ cho bọn họ đi vùng phụ cận ngắm phong cảnh. Sau cuối tuần này bọn họ lại phải học tiếp, làm gì còn ngày nghỉ chân chính nào nữa đâu!

Một đám người chậm rãi mà đến, lại tiêu sái mà về ~!

15. Chương 15: Mười Tiểu Tướng

Bọn họ vốn định tụ hội một lần nữa nhưng mà không được, bởi vì sau khi bọn họ trở về không lâu thì nghề nghiệp đón trận thiên tai lớn nhất của năm 98!

Ngô Thần cảm thấy may mắn, vì bọn họ đã trở lại từ sớm, nếu không có trở về, cô không thể tin được rằng sẽ xảy ra chuyện gì! Bởi vì cô nhớ rõ thiên tai năm 98 chính là là trăm năm mới có được một trận đại thiên tai như vậy! Ngô Thần nghĩ, cô có nên nhắc nhở Âu Dương Hiên một chút không? Bởi vì cô biết ba Âu Dương là lãnh đạo tỉnh H, hiện tại mưa to như vậy hẳn là nhắc nhở Âu Dương Hiên để cho cậu làm một chút báo động với cha của cậu ấy?

Nghĩ đến thì phải làm ngay. Bản thân mình có thể cố gắng giảm bớt được thiệt hại của thiên tai gây ra đến đâu thì tốt đến đó!

Sau bữa cơm chiều , Ngô Thần gọi một cuộc điện thoại cho Âu Dương Hiên!

“Âu Dương ca ca, em là Ngô Thần.”

“Ừ, tiểu Thần có chuyện gì vậy?” Lúc này Âu Dương Hiên vừa cùng cha mẹ ăn xong bữa tối, người một nhà ngồi đang ở phòng khách nói chuyện phiếm.

“Không có chuyện gì cả, chỉ là em thấy trời mưa lâu như vậy, không biết liệu có thể bị lũ lụt hay không!”

“Lũ lụt? Ha ha, tiểu Thần của chúng ta cũng bắt đầu suy nghĩ đến đại sự như vậy à!” Âu Dương Hiên ở bên cạnh nở nụ cười, nhưng mà ba Âu Dương sau khi nghe được lời này lại im lặng .

“Âu Dương ca ca, anh sao có thể nói em như thế, em có nghĩ đây là đại sự đâu! Chỉ là muốn tìm anh nói chuyện phiếm thôi.Đã mưa hai ngày nay rồi, xem ra buổi nấu cơm dã ngoại của chúng ta không thể thực hiện được rồi .” Ngô Thần nghĩ lại vẫn thấy mặt mũi nói đến vấn đề này cũng tốt, dù sao là trẻ con, dễ hiểu mà nói chỉ là thắc mắc vớ vẩn trẻ con!

“Cho dù lần này không đi được cũng không có vấn đề gì mà, chúng ta còn có rất nhiều thời gian đứng không?”

“Ha ha, ừm, vậy trong khoảng thời gian này Âu Dương ca ca tốt nhất là cũng nên ở nhà đi nhé! Có thời gian ta sẽ gọi điện thoại nói chuyện với anh!”

“Được, mấy ngày nay em cũng không cần đi ra ngoài nhé ~!”

“Ừm, Âu Dương ca ca gặp lại sau!”

“Ừm ,gặp sau.”

Cúp điện thoại,Ba Âu Dương hỏi Âu Dương Hiên “Bạn học của con sao?”

“Vâng, chính là bạn học đương cầm cùng với con đây, thiên tài nhỏ tám tuổi!” Âu Dương Hiên kiêu ngạo nói cho ba Âu Dương.

“Ha ha, bạn học này của con rất thông minh nhanh nhạy đấy.” Sau đó xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ”Trận mưa này quả thật cũng hơi lâu rồi!” Âu Dương Hiên theo tầm mắt của ba nhìn lại, bên ngoài những hạt mưa to đang dùng lực cọ rửa cửa sổ nhà mình .

Mà ba Ngô cùng mẹ Ngô ở bên đang trêu đùa Ngô Thần, dù sao trong mắt bọn họ Ngô Thần vẫn chỉ là cái đứa nhỏ tám tuổi , vẫn là rất ngây thơ không biết gì hết, là một đứa con nít thích đi theo sau ông người khác, tuy rằng đến hết hè, con bé sẽ lên đến sơ trung !

Trong khoảng thời gian này trời mưa liên tục, tuy nói tỉnh A không bị thành quá nhiều ảnh hưởng, nhưng là tỉnh H một số nội thành khác đều rơi vào tình cảnh ngập nước.

Ngô Thần trong khoảng thời gian này đều ngoan ngoãn ở nhà ngây ngốc . Bởi vì có lần nhắc nhở của Ngô Thần, ba Âu Dương thực hiện những việc đầu tiên chống lũ cho thành phố. Tuy rằng vẫn là có rất nhiều địa phương xuất hiện tình trạng ngập úng nặng nề, nhưng mà so với lần thiên tai kiếp trước đã khá hơn rất nhiều. Cũng bởi vì ba Âu Dương nhanh chóng làm những công tác chống ngập úng,mà bên trên cũng tặng thưởng cho ông thật lớn!

Nghỉ ở nhà gần hai tháng, bởi vì trận mưa này mất những một tháng. Ngô Thần ở nhà tự mình luyện cầm, khiêu vũ, luyện võ thuật, yoga, luyện thư pháp chơi cờ ••• một người chơi đến không biết trời đất ở đâu! Ở còn lại một tháng cuối, Ngô Thần lại đem khóa võ thuật và dương cầm học bù .

Một cuối tuần trước ngày khai giảng, bọn Ngô Thần cùng nhau tụ họp tại biệt thự ngoại ô nhà Hoàng Tuấn!

Hoàng Tuấn cho người làm trong nhà nghỉ hẳn một ngày, còn lái xe thì dặn buổi chiều 5 giờ tới đón, một đám trẻ con bắt đầu nghênh phá!

“Giữa trưa không có ai nấu cơm cho đâu, cho nên chúng ta tự mình xử lý nhé !” Hoàng Tuấn nói cho bọn họ biết.

“Hoàng Tuấn, cậu rất hiểu lòng tớ nhé , ta đã sớm muốn tự mình làm cơm thử xem !” Ma Giai cao hứng vung tay.

“Thôi đi, cậu thì làm được cái gì?” Cao Hứng khinh bỉ nhìn thoáng qua Ma Giai.

“Sao cơ! Nếu không thử làm sao mà biết được? Cậu chờ đó, đợi lát mở to mắt mà xem!” Ma Giai hung ác nhìn thoáng qua Cao Hứng. Hai tiểu oan gia này, mỗi lần gặp nhau đều phải ồn ào vài câu, thật không biết cuối cùng có thể có được cái kết như phim hay không!

Âu Dương Hiên nắm tay Ngô Thần trực tiếp ngồi vào trên sofa, đem tivi mở lên, sau đó đi ra tủ lạnh lấy sữa, mấy người khác đang cao hứng ngồi trong phòng bàn tán loạn xạ. Bình thường trước mặt người khác hoặc ở bên ngoài đều là những đứa trẻ rất ổn trọng , nhưng một khi gặp được nhau, tính trẻ con bộc lộ hết không bỏ sót tật nào!

Âu Dương Hiên bóc một quả vải đưa đến miệng của Ngô Thần , Ngô Thần cầm lấy tay của cậu đưa vải đến miệng ,há mồm nhấp nhấp. Mà một đám người kia nhìn nhiều cũng thành thói quen !

Khi lần đầu tiên Âu Dương Hiên đút cho Ngô Thần ăn, bao gồm cả Ngô Thần và 8 người còn lại đều ngây ngẩn cả người. Nhưng Âu Dương Hiên sắc mặt vẫn bình thường nhìn Ngô Thần, Ngô Thần há miệng ăn , Âu Dương Hiên lại tiếp tục đút.

Như vậy vài lần, người ở đây đều thấy nhưng không thể trách . Chỉ là có Lưu Mẫn, thời điểm vừa mới bắt đầu như thế cô có chút mất hứng, bởi vì Âu Dương Hiên đoạt lấy hết công việc bình thường cô hay làm,

nhưng hiện tại nhìn đến hành động này của Âu Dương Hiên cô biết, bản thân mình là không ngăn cản được! Ai!

Âu Dương Hiên đang chuẩn bị miếng đào gọt gọn gàng đưa cho Ngô Thần ăn ,có một bàn tay sắp lại gần, Ngô Thần cùng Âu Dương Hiên nhìn đi qua,

“Làm sao vậy?” Ngô Thần nhìn Cao Hứng nghi hoặc hỏi. Âu Dương Hiên cũng nhú mày nhìn cậu.

“Vậy cái gì mà vậy, này, Ngô Thần , chúng ta đến luyện mấy quyền đi!” Cao Hứng nhìn sắc mặt Âu Dương Hiên một chút liền đen lại, nhanh chóng rút trở về.

“Không đi đâu! Mệt lắm.” Sau đó cầm lấy tay của Âu Dương Hiên kéo đến trước mặt đem miếng đào ăn vào.

“Ừm, rất ngọt.” khoe miệng Âu Dương Hiên nhếch lên nhìn thoáng qua Cao Hứng, “Hoàng Tuấn, Cao Hứng muốn cùng cậu luyện quyền cước.”

“A, cậu khi nào thì lại dám khiêu chiến uy lực của tớ thế!” Hoàng Tuấn nghe được Âu Dương Hiên nói, cậu đang ngồi đánh bài quay sang nhìn thoáng qua Cao Hứng”Tiểu Cao Hứng a, đừng nóng vội, chờ Hoàng ca đánh xong ván này đã , sẽ cho em hiểu như thế nào là thư giãn gân cốt!”

Ngô Thần nghe thấy như thế nở nụ cười, lời nói này , chính là lời của thầy giáo dạy võ hay nói! Bởi vì Hoàng Tuấn là đại sư huynh của bọn họ, Cao Hứng và Mộ Dung Tấn đi đến chỗ đó học võ thuật cũng đều là đi cùng Hoàng Tuấn. Hoàng Tuấn ở trong đám người này có được uy tín nhất định . Đương nhiên, vũ lực cũng lớn hơn một chút, Cao Hứng lần này đành phải chịu nhìn dưới dâm uy của Hoàng Tuấn, mà không dám phản kháng! Phản kháng thì chính là bị ăn đánh!a ha

~“Nhị sư huynh a, anh nghĩ muốn bắt nạt em à? Anh vẫn nên tìm đại sư huynh thư giãn gân cốt đi?” Ngô Thần không có ý tốt nhìn Cao Hứng.

“Đừng, anh đi đến phòng bếp xem!” Nói xong ôm đầu chạy trốn.

Hết thấy lại khôi phục lại yên bình lúc đầu. Ngô Thần tiếp tục uống nước ăn hoa quả xem tivi, Âu Dương Hiên tiếp tục ngồi làm bảo mẫu, còn có bốn vị tiếp tục gìn giữ truyền thống trung hoa ngàn năm ngồi chơi mặt chược, cuối cùng còn thừa bốn vị ở dưới bếp tiếp tục cố gắng!

~Nhưng cuộc sống êm đềm này không được lâu lắm ! Phòng bếp truyền đến mùi cháy khét lẹt, xem ra này muốn ăn được bữa cơm này còn phải chờ lâu lắm đây!

“Các cậu có làm được hay không đấy? Nếu không được chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài về cũng được!” Hoàng Tuấn đứng dậy đi đến cửa phòng bếp, nói với vài người bên trong.

Trong phòng bếp, có Ma Giai, Đường Vũ, Lưu Mẫn còn có cả Cao Hứng, bốn người đều đau khổ nhìn đồ ăn trong nồi! Lại cháy !

“Nếu không chúng ta gọi cơm đi, bằng không chúng ta thật đúng là không biết phải chờ tới mấy giờ đâu!” Mộ Dung Tấn nhìn thoáng qua phòng bếp bây giờ đã thành chiến trường, đã muốn hơn mười giờ rồi, còn phải chờ bao lâu nữa, cho dù làm xong có thể ăn được không?

Mộ Dung Tấn không khỏi rung mình một chút, nghĩ đến đến lúc đó bởi vì ăn phải đồ hỏng mà vào bệnh viện, chuyện như vậy cũng quá đi ~!

Ngô Thần cũng không nhìn được nữa , đứng dậy đi vào phòng bếp. Mở tủ lạnh ra, bên trong còn có rau xanh, quả hồng, trứng gà, còn có một ít thịt ,những cái khác bọn họ đã phá hỏng gần hết

~Yên lặng tính toán đồ ăn trong tủ, sau đó đáng thương hề hề nhìn thoáng qua bọn họ”Các anh các chị, em đói lắm rồi ~! Có thể làm cho ta một chút gì đó để ăn tạm hay không?”

Ma Giai bốn nhanh chóng gạt đầu, mà kia bốn người còn lại hoài nghi nhìn Ngô Thần một cái, Âu Dương Hiên lẳng lặng nhìn thoáng qua Ngô Thần, sau đó mở miệng hỏi “Muốn ăn cái gì? Anh làm cho em.”

Tuy nói rằng Âu Dương Hiên chưa bao giờ từng làm đồ ăn, nhưng sách dạy nấu ăn cũng đã đọc 2 quyển, cậu tin tưởng bản thân mình hẳn là vẫn có thể làm cho Ngô Thần ăn cơm được.

Ngô Thần lắc lắc đầu, “Mà thôi để em tự làm luôn, các anh chị ra ngoài đi. Rất nhanh sẽ xong ~!”

Sau đó xoay người nhìn nồi cơm điện, trời ạ, bọn họ định ăn cái gì thế? Ngay cả cơm cũng chưa nấu!

Ngô Thần xoay người, lấy nồi cơm điện chuẩn bị nấu cơm.

Mở tủ lạnh ra, lấy ra cà chua, trứng gà, rau cần, thịt bò, hạt tiêu, thịt lợn, cải trắng, nhìn lại trên mặt bàn còn có một con gà và một vài con cá chưa bị động đến, nghĩ nghĩ, trứng rán, rau cần xào thịt bò, thịt lợn kho tàu, thịt nạc xào cải trắng, gà luộc, cá hấp ~ lại thêm một món canh rong biển nữa, 6 món 1 canh, chỗ đồ ăn này mười người ăn chắc là đủ!

Chặt chặt, xào xào!

Đồng hồ vừa qua khỏi mười hai giờ, Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiền đem vài món bưng đi ra, làm cho đám cao hứng nhìn bữa cơm mình làm. Một đám người nhìn bảy món đồ ăn này, sùng bái nhìn Ngô Thần.

“Thật là lợi hại! Tiểu Thần, em đúng là chúa cứu tế ~!” Cao Hứng khoa trương nịnh hót một câu, sau đó chuẩn bị tặng cho Ngô Thần một cái ôm mạnh mẽ, lại bị Âu Dương Hiền vô tình chặn lại. Cao Hứng bịu môi, ngồi xuống chuẩn bị chờ đợi được ăn cơm.

“Mọi người chịu khó ăn đi ~ chắc là cũng không khó ăn lắm!” Ngô Thần nhìn bộ dáng mọi người, sợ đồ ăn mình làm không hợp khẩu vị của bọn họ, khẩn trương mà nhìn.

Âu Dương Hiền nhanh tay gấp một miếng trứng gà vào bát của Ngô Thần, Vương Ninh lại gấp một miếng thịt kho bỏ vào miệng, gật gật đầu “ăn ngon lắm ~” sau đó cười nhìn Ngô Thần.

Ngô Thần cao hứng cười híp cả mắt, hóa ra tay nghề nấu ăn của mình được công nhận vui đến thế!

Kết quả cuối cùng chính là, cơm không đủ để ăn! Ngô Thần đã quên mất bọn họ đang ở độ tuổi lớn, dưới loại tình huống này, một nồi cơm làm sao mà đủ.

Ngô Thần lại đi nấu ít mì mới có thể làm cho bọn họ ăn no.

Cao Hứng ăn chống đỡ thân thể ngồi phịch ở trên sofa, nhìn Mộ Dung Tấn bên cạnh nói một câu “Các cậu có thấy vừa rồi giống như là Âu Dương Hiền và Ngô Thần làm tiệc gia đình đãi chúng ta không?”

Mộ Dung Tấn suy nghĩ một chút, rất nhanh gật gật đầu, “Ta vừa rồi cũng cảm thấy rất kỳ quái, thì ra là như vậy ~!”

Hoàng Tuấn khinh bỉ nhìn thoáng qua Âu Dương Hiền bên cạnh, vừa rồi Cao Hứng nói câu kia vài người đều nghe hiểu được, Âu Dương Hiền cái gì cũng không nói, còn nhếch nhếch miệng ~!

Tại phòng bếp đột nhiên nghe thấy Đường Vũ nói một câu “Chúng ta cùng nhau kết bái đi ~! Giống như trong TV ấy”

Mấy nam sinh không hiểu sao Đường Vũ lại có ý kiến như vậy, nhưng những lời này lại làm cho bọn họ có cùng suy nghĩ. Quan hệ của bọn họ vốn rất tốt, nếu kết bái, chỉ cần đối phương cần giúp đỡ nhất định là nhận được sự giúp sức lớn nhất của 9 người còn lại.

Kỳ thật cho dù bọn họ có kết bái hay không, quan hệ của bọn họ tốt như vậy mà nói, về sau có chuyện gì một đám người khẳng định đều vươn tay hỗ trợ. Nhưng đám bọn họ đều là con một, có anh chị em ở bên đều cảm thấy cao hứng!

Sau đó một đám trẻ con đứng ở trong viện, đối với mặt trời, nói lời thề ưng thuận cả một đời.

“Có phúc cùng hưởng!” Mười người cùng nhau lớn tiếng nói

Từ hôm nay trở đi, mười tiểu tướng của tỉnh A được sinh ra ••• đại ca là Hoàng Tuấn, nhị ca Âu Dương Hiền, tam ca Vương Ninh, tứ tỷ Hải Biên, ngũ tỷ Lưu Mẫn, lục tỷ Đường Vũ, thất ca Cao Hứng, bát ca Mộ Dung Tấn, cửu tỷ Ma Giai, thập muội Ngô Thần!

16. Chương 16: Cuộc Sống Học Sinh Trung Học Của Ngô Thần

Ngày hai mươi tháng tám, toàn bộ học sinh trường sơ trung A đến báo danh!

Ngô Thần là học sinh ngoại trú, cho nên hôm nay cô chỉ cần báo danh nộp tiền rồi đi lính đồng phục. Về phần vấn đề đi học sau này của Ngô Thần, trước khi khai giảng bọn Âu Dương Hiên đi đến nhà Ngô Thần ăn tiệc cơm trong lúc đó đã vỗ ngực cam đoan với ba Mẹ Ngô rằng, về sau những vấn đề của Ngô Thần trong lớp ,trong trường cứ giao cho bọn cậu không có gì phải lo lắng hết .

Ba Ngô mặc dù có chút lo lắng, nhưng đối với những đứa bé này hầu như ông đều biết chúng nó, nếu chúng đã dám đảm bảo như vậy, ông cũng sẽ không nói gì nữa !

Báo danh buổi sáng, buổi chiều đã bắt đầu tập quân sự buổi đầu tiên.

Đúng như những gì bọn họ suy nghĩ, sơ trung A chia top 100 trong trường thành hai lớp, còn những học sinh khác xếp vào những lớp sau. Một đám mười người Ngô Thần vừa vặn đều được ở trong lớp 1!

Những người phụ trách tập quân sự cho tân sinh trường sơ trung A chính là người thuộc quân khu tỉnh H. Người đến khuyến khích tân sinh sơ trung A là một vị chính ủy trong quân đội, vừa kéo thay đây lại là cha của Ma Giai. Chú Ma sau khi nhìn thấy mười người bọn họ, liền mời bọn họ đến nhà làm khách ăn một bữa cơm, một đám người gặt đầu hưởng ứng , sau đó chạy đến tập hợp đội ngũ năm nhất.

Người trong quân ngũ có mấy ai lại không nhận ra vị chính ủy này đâu cơ chứ? Thấy vị chính ủy luôn nghiêm túc nay lại nói chuyện với một đám nhỏ hiền hòa như vậy, làm sao có thể không chú ý đến bọn nhỏ này được? Có mấy vị tinh ý rất nhanh đã phát hiện trong đó có 1 đứa lên là Ma Giai? Tóm lại, bọn Ngô Thần chiếm được sự dãi ngộ cao nhất của các vị huấn luyện viên ~ chuyện này cũng nói sau đi!

Huấn luyện viên của lớp Ngô Thần là một người họ Ngô, cùng họ với Ngô Thần. Nhìn quân hàm chắc hẳn là sĩ quan.

Huấn luyện viên Ngô huấn là người có vẻ vui tính, trong thời gian nghỉ ngơi thường xuyên dạy bọn họ hát . Là một người rất có khả năng làm hoạt náo viên, ~ một đám nhóc con mười hai mười ba tuổi , đứa nào chả tò mò với bộ đội chứ? !

Cho nên trừ bỏ Ngô Thần và những người khác, mỗi khi nghỉ ngơi ,xung quanh huấn luyện viên đều đã ngồi chen chúc vài cái đứa nhỏ, nghe huấn luyện viên kể chuyện.

Tập quân sự dù có thoải mái đến đâu cũng là tập quân sự.

Tháng tám ánh mặt trời đặc biệt chói chang. Mỗi ngày đứng ở dưới ánh nắng vài giờ, ngay cả Ngô Thần đã được học võ rồi mà còn cảm thấy quá tải hướng chỉ những cô gái nồn nà này.

Nhìn đi, lại có người té xỉu !

Huấn luyện viên cho bọn họ tiếp tục đứng nghiêm, đem nữ sinh nọ đưa đến bên gốc cây. Hoàn hảo sơ trung A cũng vẫn còn rất có nhân tính, cố ý để cạnh sân thể dục dựng một lều cấp cứu nhỏ, bày vài cái ghế dựa, bác sĩ mang theo thuốc ngồi ở đó chờ!

Chỉ cần thấy người ngất xỉu , nhanh chân chạy đến đem thuốc cho người đó.

Chuyện té xỉu khi tập quân sự đâu có ít. Khi vừa mới bắt đầu , Âu Dương Hiên có chút lo lắng cho Ngô Thần . Dù sao cô mới chỉ có tám tuổi, không giống với bọn họ. Mà khi Hoàng Tuấn nói rằng cậu quan tâm quá sẽ bị loạn thì cậu mới nhớ tới, Ngô Thần học võ từ nhỏ!

Mỗi lần huấn luyện xong, Ngô Thần đều mệt mỏi tựa vào trên người bọn họ. Sau đó Âu Dương Hiên sẽ đi qua đem Ngô Thần ôm lại chỗ râm mát, cho cô uống nước, giúp cô nghỉ ngơi một lát. Quá một lúc, Ngô Thần sẽ khôi phục lại trạng thái ban đầu, thậm chí còn tốt hơn trước. Ngô Thần như vậy mà không thích cô cho được? !

Trước khi tập huấn kết thúc, theo thường lệ cần phải thao diễn lại một lần .

Trong lớp của Ngô Thần người được dẫn đầu là Ma Giai, và Cao Hứng.

Hai người, một người là vì được huấn luyện từ nhỏ, còn có một người là bởi vì học võ làm trụ cột. Cho nên ở giữa một đám sàng sàng chọn chọn, hai người thuận lợi trở hết tài năng!

Hai người đứng ở phía trước đội ngũ, huấn luyện viên đứng bên cạnh hô khẩu hiệu, một đám người hùng dũng khí phách hiên ngang tiêu sái quá chỗ ngồi ban giám hiệu, hướng thẳng tới chỗ ánh nắng mặt trời chói chang!

Trước khai giảng một ngày, sau bữa cơm chiều người một nhà Ngô Thần ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm. Ba Ngô hỏi Ngô Thần bây giờ còn có muốn nhảy lớp nữa không, Ngô Thần lắc đầu nói "con rất thích các bạn bây giờ, cho nên con quyết định từng bước một mà tiếp tục!"

Nhìn ánh mắt Ngô Thần sáng rực rỡ, đối với kết quả này ba Ngô và mẹ Ngô đều thật sự rất cao hứng. Ngô Thần bây giờ mới tám tuổi, cho dù học từng năm một cho đến khi học đại học cũng chỉ mới có mười bốn tuổi, bọn họ thật sự rất lo lắng cho Ngô Thần sợ cô còn bé quá mà đã phải ra ngoài xã hội.

Ngô Thần hiểu được ý nghĩ của ba mẹ, nhưng sau khi trọng sinh, Ngô Thần vẫn đang hưởng thụ đắm chìm trong cuộc sông bây giờ. Hiện tại sẽ lên trung học, Ngô Thần tuy rằng đã thông qua thị trường chứng khoán bắt đầu kiếm tiền, ngoài những thứ đó ra cuộc sống của cô và những đứa bé khác đâu có khác gì nhau?

Đời trước cô làm bất động sản, đời này cô khẳng định không có khả năng sẽ vứt bỏ nó. Trừ thứ đó ra mình còn muốn làm gì nữa? Ngô Thần sau khi trọng sinh luôn muốn học những thứ mình đã bỏ lỡ. Học đàn dương cầm, vũ đạo, võ thuật, Yoga, thư pháp, cờ vua, còn có bắt mạch và thuốc đông y. Ngô Thần cẩn thận nghĩ nghĩ, thì ra mấy năm nay mình đã học được rất nhiều thứ!

Những thứ này và tương lai của mình có quan hệ gì? Mình cũng không có đi làm nghệ thuật gia, như vậy, ngoại trừ kinh tế ra thì mình muốn làm gì?

Ngô Thần không nghĩ tới muốn thay đổi thế giới này. Làm thầy thuốc sao? Từ cổ chí kim, y thuật có thể cứu người mà không thể cứu thế! Chính trị, đối với bộ não nhỏ của Ngô Thần mà nói, cô càng lo lắng cho bản thân mình càng bước sẽ càng sai, chỉ có thể buông tha! Cho nên, vẫn là hưởng thụ cuộc sống như bây giờ đi!

Trùng sinh một lần, vậy nên làm cho cuộc sống của mình hoàn mỹ một lần.

Mùng 1 tháng chín, là ngày nhập học chính thức.

Buổi sáng Âu Dương Hiên cùng với Cao Hứng hai người đạp xe đạp tới đón Ngô Thần. Âu Dương Hiên là cố ý tới mà Cao Hứng là ở cùng một tiểu khu với Ngô Thần. Bởi vì khu nhà mới của Ngô Thần là ba Ngô lo cho chuyện học hành của Ngô Thần mà cố ý chuyển tới đây, khi vào ở không lâu thì phát hiện nhị sư huynh cũng ở cùng một khu với cô.

Vốn là Ngô Thần muốn tự mình đạp xe đạp cùng với Cao Hứng đến trường, nhưng mà Âu Dương Hiên kiên quyết không đồng ý phương án này, tình nguyện để bản thân chạy tới chạy lui cũng không đồng ý Ngô Thần tự mình đạp xe. Nếu như vậy, Ngô Thần liền đề nghị, để inh ngồi xe của Cao Hứng đi vậy càng tiện. Một khắc kia, Âu Dương Hiên liếc nhìn Cao Hứng một cái, Cao Hứng liền trực tiếp phản bội lại Ngô Thần.

Cuối cùng, thì thành tình huống như hôm nay!

Trong phòng học, một đám tùy tiện ngồi xuống. Khi Ngô Thần tiến vào phòng học, Lưu Mẫn và vài người khác đã đến. Bởi vì giáo viên còn chưa xếp chỗ ngồi, cho nên bọn họ cứ tự chọn chỗ mà ngồi. Bọn họ hai hàng đối xứng, một bên còn lại lại chỗ bên cạnh Vương Ninh, mà bọn họ có ba người Ngô Thần, Âu Dương Hiên cùng Cao Hứng. Cao Hứng tự giác ngồi vào bên cạnh Vương Ninh, mà Âu Dương Hiên cũng chủ động dẫn theo Ngô Thần ngồi vào bên cạnh Lưu Mẫn.

Lưu Mẫn thật cao hứng Âu Dương Hiên có thể làm như thế! Cô vốn là muốn cùng ngồi với Ngô Thần, bởi vì hiện tại nhà mình không còn ở cùng khu với Ngô Thần nữa, cho nên không thể buổi sáng mỗi ngày dẫn Ngô Thần đến trường. Ý tứ của Âu Dương Hiên đối với Ngô Thần cô cũng hiểu được, nhưng mà những việc mình muốn được chăm sóc cho Ngô Thần bị Âu Dương Hiên tiếp nhận cho nên vẫn vô cùng không hài lòng. Giống như cô em gái bé bỏng mình chăm bẵm hàng ngày đến nay lại bị nâng mất! Hiện tại Âu Dương Hiên có thể đem Ngô Thần ngồi ở bên cạnh cô, cô thật sự thật rất cao hứng.

“Tiểu Thần, chị rất nhớ em. Nếu không, em đêm nay đến nhà của chị ngủ nhé!” Lưu Mẫn ôm Ngô Thần nói.

“Ừm, để la nữa e gọi điện xin phép ba mẹ.” Ngô Thần ở trong lòng Lưu Mẫn cọ cọ, gật đầu đáp ứng.

“ừ ừ , tiểu Thần thật ngoan!” Nói xong còn khiêu khích nhìn thoáng qua Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên cũng không để ý đến cái liếc mắt của Lưu Mẫn, im lặng ngồi vào bên cạnh Ngô Thần, thay Ngô Thần lấy sách vở, sau đó xoay mặt cùng Hoàng Tuấn nói chuyện .

Lưu Mẫn thấy không thú vị bĩu môi. Cô biết bản thân mình thật nhàm chán, nhưng mà nghĩ đến Âu Dương Hiên cướp mất tiểu Thần, thì đặc biệt khó chịu!

Ngô Thần nhìn thấy Lưu Mẫn như vậy làm sao mà không hiểu được, chỉ có thể cùng cô nói giỡn. Hai người không có khả năng ở bên nhau cả đời, tương lai mỗi người đều có một cuộc sống riêng, cô chỉ hy vọng hai cô cả đời thân thiết thế này là vui rồi!

Chủ nhiệm lớp Ngô Thần họ Trần, giáo viên tiếng Anh. Buổi học đầu tiên, là tuyển ban cán sự, có thể tự đề cử bản thân!Người có kinh nghiệm được ưu tiên.

Xã hội này rất nhiều người được ưu tiên vì bối cảnh đặc biệt. Không hề ngoài ý muốn, lớp trưởng được Âu Dương Hiên thuận lợi bắt lấy!

Trải qua một sự sang lọc, Lưu Mẫn được làm phó lớp trưởng, Vương Ninh bí thư chi bộ, Hoàng Tuấn là uỷ viên kỷ luật, Đường Vũ uỷ viên giải trí, Cao Hứng cán bộ môn thể dục, Ma Giai phụ trách tuyên truyền ~. Những vị trí cán sự cơ bản đều đã bị bọn họ bao gần hết !

Trong lớp các bạn học cũng không có ai bất mãn , dù sao thành tích cùng năng lực của bọn họ đều vô cùng tốt. Trong cuộc thi lên cấp, Âu Dương Hiên đoạt lấy thành tích thứ nhất tiến vào lớp một năm nhất, bọn họ có thể nói cái gì? !

Ngô Thần chỉ là một cây nấm lùn, lực thuyết phục không lớn. Nhưng cô biết, cô đã có bọn họ chống đỡ, nếu như bầu Ngô Thần làm gì thì cô chắc chắn trốn không thoát! Đã có bọn Âu Dương Hiên đứng mũi chịu sào sao cô phải mệt nhọc chính mình.

Sau khi vào trường học này, Ngô Thần so với trước đây càng thêm cố gắng, nếu đã tìm được mục tiêu của chính mình, cô sẽ kiên trì không ngừng một đường đi trước. Mà các bạn cùng học trong lớp, chín người trong nhóm nói riêng, những người ở đây đều là những người nổi bật trong độ tuổi này. Bọn họ sẽ trở hết tài năng, nhieu bản thân mình không cô gắng khăng đinh là không theo kịp! bản thân mình chỉ hơn bọn họ hai mươi năm khiếp trước, để mà so sánh với nhau thì bọn họ mới chân chính là thiên tài đi.

Ngô Thần bởi vì được mẹ Ngô yêu cầu,từ đầu tháng 8, bắt đầu một khóa học khiêu vũ quốc tế! Bởi vì cuộc sống sau này, Ngô Thần không thể tránh khỏi sẽ đi tham gia rất nhiều vũ hội. Cho nên, Ngô Thần rất nghe lời đem khiêu vũ quốc tế vào trong kế hoạch của mình!

Bởi vì Ngô Thần là học sinh ngoại trú, cho nên chưa cần phải đi học tự học buổi tối. Ngô Thần lựa chọn ở thời gian buổi tối cùng ba đến công ty xem xét một tí các kế hoạch. Ba Ngô thật cao hứng Ngô Thần hiện tại có thể có cùng ông học tập về phương diện này, dù sao về sau mặc kệ công ty như thế nào, Ngô Thần đều phải tiếp quản. Hiện tại nếu cô có thể nhiều học tập một chút, sau này ông lại càng yên tâm được chút đó!

Hôm nay, Ngô Thần đang chuẩn bị đi vào thư phòng, nghe được trong thư phòng truyền ra giọng của chú Lưu. Từ sau khi chuyển nhà,chú Lưu cùng ba ba cũng rất ít có thời gian có thể gặp mặt ở trong nhà.

“Cháu chào chú Lưu.” Ngô Thần ngoan ngoãn chào hỏi chú Lưu.

“A, tiểu Thần đã trở lại à!” chú Lưu ba cũng chào hỏi Ngô Thần, sau đó lại tiếp tục cùng ba Ngô bàn bạc kế hoạch, nhưng lại nghe được ba Ngô bảo Ngô Thần ngồi xuống bên cạnh mình.

Chú Lưu vô cùng kinh ngạc nhìn thoáng qua ba Ngô, bọn họ đang thảo luận chuyện công ty mà cho Ngô Thần ngồi đây là sao? ! Sau đó càng kinh ngạc là, lão Ngô thế nhưng lại đem kế hoạch đưa cho Ngô Thần xem, bảo Ngô Thần đưa ra ý kiến.

Ngô Thần đương nhiên thấy được biểu tình của chú Lưu, cũng hiểu được đây là ba Ngô tự mình bỏ qua lập trường.

Ngô Thần nhìn qua một chút bản kế hoạch kia. Đây là một kế hoạch bất động sản, là chỗ mà tỉnh H quyết định khai phá, bọn họ cho đầu thầu những vùng đất này, chuẩn bị khai phá những vùng ven ngoại thành H.

Ngô Thần nhìn một chút những khi vực kia và giá, sau đó trong lòng dự toán một chút. Gia bây giờ so với những năm sau thì rẻ hơn rất nhiều, có phải là nên gọi ý cho ba biết về sau thị ủy sẽ chuyển về vùng ngoại thành bây giờ hay không? Sau đó lại phủ định ý nghĩ của chính mình! Vậy thì chọn hai chỗ này đi!

Ngô Thần chọn hai khu vực. Hai người xem qua đều có chút giật mình!

Hai chỗ này một cái là lão Lưu nhìn trúng , một cái là ba Ngô Thần nhìn trúng . Bọn họ là vì nghe được một ít tiếng gió cho nên mới quyết định chọn hai khu vực này, như vậy Ngô Thần là vì cái gì? Lão Lưu vốn tưởng ba Ngô nói cho Ngô Thần biết, nhưng nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của lão Ngô ông mới hiểu, hơn nữa bản kế hoạch này hôm nay ông mới mang tới , làm sao Ngô Thần có thể biết được?

Chẳng lẽ con bé đặc biệt mẫn cảm với chuyện này sao?

Ba Ngô trực tiếp hỏi Ngô Thần, “Vì sao con lại chọn hai chỗ này?”

Ngô Thần nhìn thoáng qua ba Ngô sau đó nhìn thoáng qua chú Lưu, suy nghĩ một hồi mở miệng nói”Bởi vì dựa theo tình huống hiện tại của tỉnh B và tỉnh S để xem xét, Xu thế phát triển nội thành về sau, nhất định cũng là theo hướng ngoại ô kéo dài. Mà hai chỗ này dựa theo bản đồ là nó cách nội thành bây giờ gần nhất, lúc chúng ta mới đến tỉnh A không bao lâu, ở chỗ này đã chuẩn bị xây một cái cầu vượt. Con nói đúng không?” Ngô Thần ở trên bản vẽ chỉ thẳng một chỗ.

Ba Ngô cùng chú Lưu nhìn thoáng qua nhau sau đó gật gật đầu.

“Con tin tưởng ba và chú Lưu khẳng định cũng đều có con đường tin tức của chính mình . Dựa theo phương diện của thành H lúc này để xem xét,có thể trong vòng hai năm trở lại đây sẽ có thay đổi. Mà hiện tại xem ra, trong nội thành bây giờ cũng đã không còn chỗ tốt, như vậy chúng ta chỉ có thể làm theo phương hướng này đúng không?” Ngô Thần nháy mắt mấy cái nhìn ba Ngô và chú Lưu.

Hai người đã không còn lời nào để nói , cô bé này vừa nói đã nói đến đúng phần trọng tâm. Mà sao con bé lại có thể suy đoán ra được những điều này chắc chắn sẽ xảy ra. Đứa bé này, thật sự là quá lợi hại !

Tình huống sau đó chính là, ba Ngô và chú Lưu dựa theo kết quả thảo luận của ba người, nhanh chóng đối với hai khu vực kia trả giá, sau đó thiết kế, cho vay chuẩn bị khai phá xây dựng.

Mà thời gian Ngô Thần bị áp bức cũng càng ngày càng nhiều!

17. Chương 17: Phát Thanh Viên Nhỏ

Thời gian gần đây của Ngô Thần càng ngày càng bận rộn!

Bởi vì lần trước cô dùng trực giác xử lý được kế hoạch của ba Ngô, ba Ngô vào buổi tối hàng ngày bắt đầu dạy Ngô Thần học quản lý kinh tế. Ban ngày học tập, buổi tối cũng học tập, Ngô Thần cuối cùng cũng hiểu được những người thừa kế của một gia tộc cần phải vất vả thế nào !

Cuối tuần trong khóa học dương cầm, Âu Dương Hiên thấy được Ngô Thần tinh thần mệt mỏi . Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ngô Thần như vậy, cho dù ở lúc học quân sự cô cũng không mệt mỏi đến như vậy.

“Em làm sao thế? Tối hôm qua không ngủ được hả?” Ngô Thần ngẩng đầu Âu Dương Hiên một cái, sau đó lắc đầu.

“Không phải đâu , tối hôm qua trên cơ bản là không có được ngủ! Quá mệt mỏi a !” Ngô Thần thàn oán.

Âu Dương Hiên nhíu mày, bé con này thức đêm làm cái gì? !”Em không ngủ thì em làm cái gì?”

“Chính là ông bố vô lương tâm của em đó! Hơi bị quá đáng! Áp bức sức lao động trẻ con của em ~!” Ngô Thần cảm giận oán giận cùng với Âu Dương Hiên.

Lúc sau Đường Vũ cũng chen vào, vừa rồi cô cùng với Lưu Mẫn học ở bên trong

~“Tiểu Thần a, em đây là sao thế, tối hôm qua em đi ăn trộm hả!” Đường Vũ kinh ngạc nhìn Ngô Thần

~“Chị ra rồi à ~” Ngô Thần nhìn thoáng qua Đường Vũ, nhắm mắt lại dựa vào Âu Dương Hiên nghỉ ngơi một lát, lát nữa cô còn phải học nữa đấy ~ Ngô Thần nghĩ đến những trường trình học có chút đau đầu, làm sao có thể biến thành như vậy được nhỉ? !

“Chẳng lẽ trong gia đình của các em trẻ con đều như vậy hả? Chị cũng nhìn thấy Mộ Dung Tấn thường xuyên đeo đôi mắt gấu mèo đi vào lớp đấy ,Tiểu Thần chẳng lẽ sau này em lại muốn sống cuộc sống như vậy hay sao?” Đường Vũ đau lòng nhìn thoáng qua Ngô Thần.

“Cái này là không thể nào đâu! Về sau sẽ quen dần là tốt rồi. Cứ nhìn Hoàng Tuấn thì biết, sau thành thói quen là tốt rồi, quen là tốt rồi!” Ngô Thần nhắm mắt lại trả lời vấn đề của Đường Vũ .

Đường Vũ nhìn thấy Âu Dương Hiên nhìn chăm chăm vào ánh mắt Ngô Thần , đột nhiên nói “Thần thần, em tìm một người bạn trai về giúp em đi!”

Đường Vũ nói câu đó xong, Âu Dương Hiên nhú mày một chút, không nghe thấy Đường Vũ, tiếp tục nhìn Ngô Thần. Kỳ thật cũng là đang chờ câu trả lời Ngô Thần .

“Cái này là quên đi! Nếu sau này em theo nghiệp gia đình, còn chuyện sau này thì đến đâu tính đến đó! Cái đầu nhỏ của em không nghĩ được nhiều thứ như thế đâu, có lẽ sau này em sẽ tìm một người giúp đỡ em là tốt rồi!” Ngô Thần suy nghĩ thật lâu rồi cho Đường Vũ đáp án này.

Ngô Thần cũng đã nghĩ đến chuyện này, bản thân mình chưa biết theo con đường nào, nếu như không tìm một người đồng hành . Bằng không mình chỉ là một đứa bé có thể làm được cái gì? Nhưng hai người hai công việc thì cuộc sống gia đình làm sao mà mỹ mãn được ~! Về phần những lời này, cô sẽ không nói cho người khác, tự mình hiểu được là tốt rồi.

“Tiểu Thần sau này em muốn làm cái gì?” Âu Dương Hiên đột nhiên hỏi Ngô Thần vấn đề này.

Ngô Thần sững sốt một chút, “Hiên tại xem ra, công việc trong nhà khẳng định là em trốn không thoát . Có thể học sớm được chút nào thì thoải mái chút ấy! Khi học đại học em muốn học khoa Hán ngữ, em cũng muốn học cả pháp luật nữa, nhưng mà em cũng không thể làm luật sư , chỉ có thể học để hiểu biết mà để sau này không bị lừa mà thôi, đại khái về luật pháp cũng có thể hiểu được ! Làm sao vậy?”

“Không sao. Anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em thôi.”

Ngô Thần thật sự là không có sức đi trả lời vấn đề bọn họ, sau đó chính là Đường Vũ nói, Ngô Thần nghe, có khi trả lời hai câu. Bởi vì đợt lát nữa còn phải đi học, Ngô Thần hiện tại chỉ hận không được nằm xuống ngủ một giấc , bằng không đợt lát nữa nhất định sẽ mơ hồ. Nói một hồi, Lưu Mẫn cũng học xong, nhìn thấy Ngô Thần như vậy cũng đau lòng muốn cho cô trở về nghỉ ngơi.

Lưu Mẫn đối với chuyện của Ngô Thần cũng biết chút ít , bởi vì ngày đó ba Lưu sau khi trở về tìm Lưu Mẫn nói chuyện của Ngô Thần.

Kỳ thật ba Lưu cũng hy vọng Lưu Mẫn về sau có thể trực tiếp thay ông tiếp quản gia nghiệp, nhưng mà Lưu Mẫn bây giờ rõ ràng còn chưa có ý nghĩ như vậy, chỉ có thể mượn chuyện của Ngô Thần để nói cho Lưu Mẫn hay, nhắc nhở cô, tuổi của cô cũng không nhỏ lắm cũng nên học tập những chuyện này rồi !

Lưu Mẫn biết ý định của ba, chỉ là cô vẫn cảm thấy mình không thích hợp với chuyện này. Tuy rằng biết gia đình của mình chỉ có một mình cô, về sau công việc của ba không thể tránh được. Nhưng bây giờ, cô vẫn muốn sống cuộc sống của mình.

Khi thấy Ngô Thần nói như vậy, lại nghe được Đường Vũ nói vấn đề lý tưởng với Ngô Thần , cô biết, ý nghĩ của mình còn thật ngây thơ. Đến ngay cả Ngô thần mới có 8 tuổi đã hiểu chuyện như vậy, vậy mà cô còn trốn tránh cái gì? !

Ngô Thần gián tiếp giúp ba Lưu một vài kế hoạch, cho nên ba Lưu đối với Ngô Thần càng ngày càng tốt!

Bởi vì quá trình học tập dày đặc như thế này làm cho Ngô Thần hận không thể một ngày có 48 tiếng. Trước cuộc thi giữa kỳ 1, Ngô Thần bỏ hết những khóa học của ba Ngô an bài ,tập trung cho cuộc thi ở trường. Cô cũng không muốn bản thân vì những công việc này mà thành tích bị hạ xuống. Thứ hạng bị hạ xuống , sau này muốn bổ sung lại càng khó khăn !

Sau ba ngày tập trung ôn thi, kỳ thật cô cũng chỉ là xem xét củng cố lại trí nhớ của bản thân mà thôi, nhưng bởi vì môn học khá nhiều, cho nên Ngô Thần mất ba ngày mới có thể học hết toàn bộ.

Hô ~ sau khi có thành tích, Ngô Thần thở dài nhẹ nhõm. Tuy rằng không phải trong top ba, nhưng vẫn đứng thứ năm. Cô không muốn đi đến Thanh Hoa hay Bắc đại, với đại học mà cô mong muốn ,cứ duy trì thành tích như hiện tại là tốt rồi ! Mà giấc mộng đại học của Ngô Thần R đại ở tỉnh B! Khi Âu Dương Hiên biết mục tiêu này của cô,vô cùng quyết đoán đem mục tiêu của mình tiến tới khoa kinh tế và pháp luật của Đại học R!

Sau kỳ thi , chính là đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần.

Đại hội thể dục thể thao được cử hành ngay tại trong sân thể dục của trường, bởi vì hạng mục và số lượng người tham gia nhiều, cho nên đại hội thể dục thể thao chia làm hai ngày.

Học sinh lớp 1 hầu như không có ai thuộc dạng một sách hết, dù sao nếu có một sách cũng không có vấn đề gì hết ~! Mấy chục cái hạng mục thi loại trừ Ngô Thần ra đều đã phân chia hoàn hảo!

Cao Hứng uỷ viên thể dục nhìn thấy tình huống này cảm thấy rất là vừa lòng, vì các bạn học cùng lớp hầu như là những bạn học cùng nhau từ cấp 1, có thể hiểu được công tác của cậu, Cao Hứng cảm thấy đặc biệt cao hứng ~! Ha ha ~!

Ngô Thần bởi vì tuổi quá nhỏ cho nên bị trực tiếp xem nhẹ! Cho nên chỉ có thể phụ trách viết biển hiệu cổ vũ, còn được Âu Dương Hiên đề cử giáo viên cho cô phụ trách phát thanh lần đại hội lần này. Ngô Thần thấy có thể giúp được các bạn học , đối với an bài của bọn họ thấy vô cùng cảm kích! Cảm ơn bọn họ hiểu tấm lòng của cô

~Kỳ thật nói đến chuyện phát thanh này, cũng chính là ngồi ở trên sân khấu, đọc các bản cáo của các lớp đưa lên. Nhưng Ngô Thần thật cao hứng có thể làm như vậy, cô không hy vọng bởi vì tuổi cô nhỏ mà bị bọn họ để danh nghĩa bảo vệ độc lập khỏi tổ chức. Cho nên, cô thật sự thực cảm kích, thực cảm tạ, tóm lại, phi thường cảm động ~!

Trước đại hội thể dục thể thao một ngày, Ngô Thần đi đến radio báo danh.

“Em là Ngô Thần?” Một nam sinh lớn lớn hỏi cô.

“Dạ, em là Ngô Thần.”

“Em đã từng làm công tác này bao giờ chưa?”

“Đã làm rất nhiều rồi ạ ~!” Cô quả thật không có nói dối đâu, cô đã làm nhiệm vụ phát thanh viên này nhiều lần ở kiếp trước rồi đấy.

“Vậy là tốt rồi, buổi sáng ngày mai em cứ tới đây, trước trận đấu anh còn phải giải thích một số thứ nữa. Lời diễn thuyết của em sáng mai anh sẽ đưa cho”

“Được rồi, vậy làm phiền học trưởng !”

“Ha ha, học muội em thật đáng yêu a! Anh tên là Vương Húc, học trên các em một lớp. Chủ yếu là trường học lần này yêu cầu phải người phối hợp với những người cùng độ tuổi nhưng mà, thật cao hứng khi được quen một cô bé đáng yêu như em!” Vương Húc cười hì hì nhìn Ngô Thần.

Lúc Vương Húc vừa nhìn thấy Ngô Thần, một con bé ột mét ba có chút kinh ngạc, nhưng là nghe được cô nói tiếng phổ thông so với mình còn chuẩn hơn, nên cái gì cũng không nói. Dù sao ở đâu thực lực cũng đều rất quan trọng!

Buổi chiều tan học về nhà, Ngô Thần ngồi ở xe đạp của Âu Dương Hiên, đầu dựa vào lưng của Âu Dương Hiên , nhẹ nhàng nói câu”Cám ơn!”

Âu Dương Hiên hơi cười cười ~!

Hẹn nhau giờ ra cửa, bởi vì tám giờ là các cuộc thi sẽ bắt đầu, Âu Dương Hiên cần phải đi sớm phụ trách. đi lớp Mà Ngô Thần cũng cần phải đi đọc bài viết cho quen, cho nên hẹn nhau bảy giờ gặp.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Thần đứng trước gương ,nhỏ giọng nói câu cổ lên, rửa mặt xong đi xuống lầu. Âu Dương Hiên đã ở dưới lầu chờ Ngô Thần ! Tự nhiên leo lên xe, tự nhiên mà lái xe, bọn họ càng ngày càng ăn ý!

Sau khi đến trường học , hai người trực tiếp đi đến sân vận động. Các lớp đều có chỗ để nghỉ ngơi, Ngô Thần đi qua chào hỏi bọn Lưu Mẫn bọn họ sau đó phải lên trên sân khấu để tìm Vương Húc.

“Học trưởng.” Ngô Thần thực dễ dàng tìm được rồi Vương Húc.

“Ừ, để anh giới thiệu với em , đây là Tương Khanh, cũng là học sinh năm hai, bình thường là người cùng anh thay phiên nhau phát thanh. Nếu em có hứng thú, cũng có thể đến với radio của bọn anh ~! Giọng nói của em rất chuẩn đấy!” Vương Húc đem hai người giới thiệu cho nhau một chút. Sau đó bắt đầu phân chia lớp.

Wương Húc cố ý đem bản thảo của lớp 1 năm nhất cho Ngô Thần, ” Chắc em sẽ có hứng thú với tờ này đấy ~!”

“Ha ha, cảm ơn học trưởng!”

Ngô Thần vui vẻ nhận bản thảo, có thể làm chút chuyện cho lớp cô rất hưng phấn!

“Thưa các quý vị khách mời và các bạn học sinh thân mến, đang hướng đến phía khán đài chính là nhóm học sinh lớp một năm nhất của trường chúng ta. Khi huấn luyện tân sinh bọn họ cũng đã đạt được những thành tích vô cùng nổi bật..... ●●●●●●” Giọng Ngô Thần hơi non nớt ttheo radio truyền đến, các bạn cùng lớp nghe được cảm thấy vô cùng cao hứng.

Một đám trẻ con nghe được bạn học giới thiệu đều ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi một cách tiêu chuẩn qua khán đài.

Bởi vì cần phải tập trung phát thanh, cho nên Ngô Thần vẫn đều ngồi ở trên khán đài, thời gian giữa trưa bọn Âu Dương Hiên tới đón Ngô Thần cùng đi ăn cơm.

“Mệt không em?” Âu Dương Hiên ôn nhu hỏi Ngô Thần.

Ngô Thần lắc đầu, nhìn về phía bọn họ”Mọi người cũng không ai thèm kể cho em nghe tình huống ngày hôm nay sao!” Sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhìn bọn họ.

Hải Biên bắt đầu nhìn Ngô Thần, xoa xoa đầu của cô”Con bé này! Kết quả của trận đấu thể nào không phải đều do em thông báo hả? Những ai có thể tiến vào trận chung kết ngày mai chẳng lẽ em còn không biết!”

“Hừ, chuyện em biết cùng với chuyện mọi người kể cho em là khác nhau hoàn toàn nha! Em cũng không thể nói cổ lên được với mọi người!” Nói xong dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn không thể nhìn được nữa, càng nhìn càng cảm thấy mình tội lỗi chồng chất, nhanh chóng đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Âu Dương Hiên. Cậu vốn là muốn đi lên an ủi Ngô Thần, nhưng mà nghĩ lại đến cái ý nghĩ bảo hộ toàn tập của Âu Dương, thì cậu cảm thấy tốt nhất là không nên manh động ~!

“Được rồi, đừng dùng một chiêu như thế nữa ! Đói không em?” Âu Dương Hiên lên tiếng , Ngô Thần muốn nói thêm nữa nhưng lại sợ cậu trừng mắt, đành phải nhẫn nhịn khẩu khí này~! Thức thời là trang tuần kiệt!

“Đói chứ, chúng ta đi ăn cơm thôi!” Nói xong chạy tới ôm cánh tay của Lưu Mẫn . Lưu Mẫn thấy cô như vậy rất cao hứng, mà Âu Dương Hiên chỉ bắt đầu dĩ cùng với bọn Hoàng Tuấn đi ở phía trước.

Hai ngày sau, lớp 1 năm nhất nhận được quán quân toàn khối, nhận được phần thưởng cổ vũ đặc biệt!

Cuộc sống sau đó lại khôi phục lại trạng thái ban đầu, mỗi ngày giữa trưa vẫn là mười người cùng nhau ăn cơm, sau đó buổi chiều Âu Dương Hiên cùng Cao Hứng vẫn như cũ đưa Ngô Thần về nhà, lại sau đó lại đắm đuối vào học tập

~Trước đêm kết thúc học kỳ, Tỉnh A đã vài năm không có tuyết rơi nay lại rơi một trận lớn! Đây là Ngô Thần phát hiện sau khi tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau, mà hôm nay chính là ngày sinh nhật 8 tuổi của cô !

18. Chương 18: Ngoài Ý Muốn

Âu Dương Hiên tiến lên cầm lấy cặp sách của Ngô Thần, ôn nhu nói một câu "Sinh nhật vui vẻ!"

"Ha ha, cảm ơn anh. Quà đâu?" Ngô Thần vươn bàn tay nhỏ bé đến trước mặt Âu Dương Hiên quơ quơ.

Âu Dương Hiên nở nụ cười, từ trong ba lô đem ra một hộp nhỏ.

"Em mở ra có được không?" Ngô Thần nhìn nhìn Âu Dương Hiên.

"Mở ra đi."

Ngô Thần cẩn thận mở giấy bọc ra. Là một chiếc lắc tay, hình như giá của nó cũng không hề rẻ

~"Em rất thích." Ngô Thần cười hì hì đeo luôn vào tay, sau đó đem hộp nhét luôn vào túi.

Nhìn thấy bộ dạng này của Ngô Thần, miệng của Âu Dương Hiên mở càng ngày càng lớn!

Bởi vì tuyết rơi, Âu Dương Hiên cũng không đạp xe đến, hai người chậm rãi sóng vai đi đến trường học. Đằng sau có người la lên, "Hai người đợi tớ với!"

Hai người xoay người dừng lại bước chân. Cao Hứng trên người mặc bộ đồ trông giống hệt bông tuyết, chỉ kém lẫn lộn trong tuyết ~!

"Tại sao anh lại mặc đồ màu trắng như thế này? Lại còn mặc nhiều như vậy nữa?" Ngô Thần nhìn Cao Hứng giả dạng bông tuyết, thật sự là không nhìn được mà không dă kích cậu.

"Em không biết là như vậy rất phối hợp hoàn cảnh này hay sao?" Cao Hứng hưng phấn nhìn Ngô Thần, mở to hai mắt mà khẳng định trả lời Ngô Thần khẳng.

"Hoàn cảnh thế nào thì em không có thấy, em chỉ thấy một cục tuyết to dùng thôi. Vừa rồi em còn tự hỏi sao cục tuyết con có thể nói chuyện đấy? Liệu nó có thể lẫn đến chỗ em hay không!" Ngô Thần bắt đầu dĩ biu môi. Sau đó vươn bàn tay nhỏ bé, không nói lời nào.

Cao Hứng nghe lời nói của Ngô Thần trong lòng đang chịu đựng sự dă kích, nhìn cô vươn tay, lại mờ mịt nhìn cô! Đây là cái ý tứ gì?

"Quà của tiểu Thần!" Âu Dương Hiên ngắn gọn giải thích nghi hoặc cho Cao Hứng.

"Hà? Anh quên rồi ~!" Cao Hứng nhúc nhúc, ngượng ngùng nhìn vào mắt Ngô Thần.

"Hừ, vậy mà anh cũng đòi làm thất ca!" Sau đó xoay người nắm lấy tay Âu Dương Hiên đi đến trường.

"Đừng nóng vội, vào buổi tối anh nhất định sẽ có quà cho em!" Cao Hứng đi đến bên cạnh Ngô Thần, nhún nhường xin lỗi.

Sau khi đến trường học, những người khác trong nhóm đều đi tới chúc mừng sinh nhật cô, còn về phần lễ vật, nhất trí yêu cầu buổi tối sẽ đưa cho cô!

Bên ngoài tuyết càng ngày rơi càng nhiều, một đám người sau khi tan học, không có đi ăn cơm, mà là lại chạy tới sân thể dục tham dự đại chiến ném tuyết! Kết quả chính là sau hôm sinh nhật của Ngô Thần nhóm

người bọn họ bị bệnh mất một nửa, tiểu thọ tinh Ngô Thần, lại sốt cao đến tận kỳ thi cuối kỳ mới khỏi! Kỳ thật, cũng chỉ bệnh hai tuần lễ mà thôi!

Bọn Âu Dương Hiên chiều nào sau khi học xong cũng đi thăm Ngô Thần, cùng theo Ngô Thần từ bệnh viện về nhà, theo từ trên giường đi đến phòng khách, sau đó tiếp tục cùng bọn họ diên đảo. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì kỳ nghỉ bệnh này, Ngô Thần bị tụt thứ hạng, cho nên phải cố gắng tiến độ học tập, một lần nữa làm cho Ngô Thần cảm thấy bản thân phai cố gắng thật nhiều.

Tân niên năm 98, cả nhà Ngô Thần chuẩn bị chuyển du lịch đầu năm, nhưng mà, lại có một cuộc điện thoại làm đảo lộn cả một nhà.

Trước năm cũ, ba Ngô mẹ Ngô mang theo Ngô Thần đi bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe, kết quả kiểm tra sức khỏe khoảng tầm hai ngày là có. Nhưng, ngày cuối cùng của năm cũ, điện thoại nhà Ngô Thần vang lên, là điện thoại bệnh viện gọi tới, trong quá trình kiểm tra bọn họ thấy trong người của mẹ Ngô có khối u khác thường, cho nên yêu cầu mẹ Ngô đến bệnh viện kiểm tra một lần nữa.

Điều này làm cho Ngô Thần nhận được điện thoại liền ngây dại!

Kiếp trước thân thể mẹ Ngô luôn luôn khỏe mạnh. Nhưng đây là làm sao vậy?

Ba Ngô nhìn đến Ngô Thần sau khi nhận được điện thoại lại có biểu hiện này, lo lắng đứng lên.

“Thần Thần, con làm sao vậy?”

Ngô Thần túm lấy cánh tay của ba Ngô, “Bệnh viện nói là mẹ phải đến kiểm tra lại một lần nữa!”

Ba Ngô nghe thế cũng bị dọa đến, sau đó ôm lấy Ngô Thần, không biết là nên an ủi Ngô Thần hay là an ủi chính ông, chậm rãi nói “Không có việc gì, không có việc gì đâu. Mẹ khẳng định là không có việc gì!”

Ba Ngô đem Ngô Thần đưa công ty tìm mẹ Ngô, trực tiếp chạy đến bệnh viện.

Ngô Thần ngồi ở trên ghế chờ của hành lang bệnh viện, ba Ngô mang theo mẹ Ngô đến phòng của bác sĩ nghe kết quả. Sau đó nhìn thấy ba Ngô mang theo mẹ Ngô đi ra, lại tiếp tục chạy đi làm một loạt kiểm tra khác.

Ngô Thần vẫn lo lắng ngồi ở trên ghế, rốt cuộc là sai ở chỗ nào rồi? ! Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì mình trọng sinh cho nên mới làm mẹ xảy ra chuyện này à?

Mẹ của Ma Giai là y tá trưởng của khoa nội, Mỗi ngày nghỉ mẹ Ma Giai đi làm, cô thường đem cơm đến ẹ.

Hôm nay đang chuẩn bị về nhà, cô lại nhìn thấy Ngô Thần ngồi ngây ngốc ở trước phòng bác sĩ, chuyện gì xảy ra vậy?

“Thần Thần? Em làm sao vậy?” Ma Giai ngồi xổm trước mặt Ngô Thần nhìn Ngô Thần.

Ngô Thần ngơ ngác nhìn Ma Giai, sau đó nước mắt không tự chủ được chảy xuống, “Giai Giai, em sợ lắm, rất sợ!”

Nhìn thấy Ngô Thần như vậy, Ma Giai ngây ngẩn cả người, gắt gao đem Ngô Thần ôm vào trong ngực “Không có việc gì đâu, không có việc gì mà, nhưng chuyện gì xảy ra thế? Nói cho chị nghe, cái gì chị cũng có thể giải quyết cho em hết!”

“Em sợ, đều là bởi vì em, mà mẹ mới có thể bị như vậy! Mẹ sẽ không có việc gì đúng không?” Ngô Thần bất lực nhìn Ma Giai. Ánh mắt kia như muốn Ma Giai khẳng định

Ma Giai nghe thấy trong lời nói của Ngô Thần chữ “Mẹ”, đại khái cũng hiểu được việc này hẳn là có liên quan đến dì Ngô, nhưng mà Ngô Thần vì sao lại ngồi đây 1 mình?

“Không có việc gì, nhất định là không có việc gì! Chú Ngô và dì Ngô đâu? Sao em lại ngồi đây một mình?”

Ngô Thần nhìn bốn phía, mới nhớ tới hình như vừa rồi ba nói với công dẫn mẹ đi kiểm tra, bảo cô ngồi đây đợi một lát.

“Mẹ đi kiểm tra rồi!” Ngô Thần ôm chặt Ma Giai, gắt gao tựa vào trong lòng của cô.

“Vẫn còn chưa có kết quả chính xác đúng không ? Có lẽ căn bản là không có chuyện gì đâu ~! Chỉ là có chút dị tượng cho nên mới đến kiểm tra phía không? Nếu vẫn còn chưa có kết quả, chúng ta cũng không cần dọa bản thân như thế. Đến lúc đó lại đem đến áp lực cho người nhà, đúng không?”

Ngô Thần nhìn Ma Giai, nghe cô nói những lời này, biểu hiện của mình lại đem đến áp lực cho cha mẹ. Mẹ đã như vậy còn phải lo lắng cho cô, thật sự là tự dọa bản thân lại đe đến thêm phiền toái!

“Tiểu thần, không có việc gì rồi, mẹ không có việc gì!” Ba Ngô cùng mẹ Ngô kiểm tra xong đúng lúc nhìn thấy Ngô Thần dựa vào người Ma Giai. Nhìn thấy Ngô Thần như vậy, trong lòng mẹ Ngô lại càng không dễ chịu. Đứa con của mình vẫn còn rất nhỏ a !

Ba Ngô lại ôm Ngô Thần, vẫn nói không có việc gì không có việc gì an ủi cô, điều này làm cho Ngô Thần vừa dừng được nước mắt lại chảy xuống dưới. Tựa vào trong lòng mẹ, “Đều là Thần Thần không tốt, Thần Thần không ngoan, còn làm mẹ lo lắng, đều là lỗi của Thần Thần !”

“Không có việc gì, ngoan nào, bảo bối của mẹ rất ngoan, con của mẹ không ngoan thì ai ngoan đây?” Mẹ Ngô hôn vào má Ngô Thần gắt gao ôm chặt lấy Ngô Thần. Buổi sang khi nhận được tin tức bé cưng nhà mình vẫn luôn giữ thái độ bình tĩnh như vậy, bây giờ con bé cũng đã có thể khóc ra , bà cũng an tâm. Bà không lo lắng vấn đề của bản thân mình, chỉ lo không biết con bé có bị dọa sợ hay không.

Ngô Thần ở trong lòng mẹ gật gật đầu, sau đó gắt gao ôm mẹ. Ma Giai cùng ba Ngô mẹ Ngô chào hỏi, nhìn Ngô Thần một chút rồi xoay người rời đi, thuận tiện chạy đi gọi điện thoại, đem việc này thông báo cho Âu Dương Hiền một chút.

Âu Dương Hiền sau khi nhận được điện thoại, đem điện thoại nắm chặt ở trong tay, trầm mặc trong chốc lát, xoay người trở lại trong phòng. Không phải cậu không muốn gọi điện thoại cho cô, không phải cậu không muốn ở cùng cô, mà là hiện tại, cô càng cần nhất là cha mẹ, sự quan tâm của cậu, vẫn là đợi thêm lát nữa đi!

Bản kết quả là Ngô Thần cùng xem với ba mẹ, hoàn hảo, chỉ là một cái u lành. Định được ngày phẫu thuật, người một nhà về nhà chuẩn bị lễ mừng năm mới ngày mai.

Cảm xúc của Ngô Thần vẫn không có giảm bớt lo lắng, cô cho rằng mẹ bị thế đều là vì mình, nhưng chuyện này cô nhất định sẽ không nói cho ai biết hết. Chỉ có thể chờ mẹ Ngô thật sự không sao cô mới yên tâm!

Ba Ngô cùng mẹ Ngô vẫn chú ý biến hóa của Ngô Thần , tuy nói rằng so với buổi sáng thì tốt hơn, nhưng vẫn là gắt gao ở bên cạnh mẹ Ngô. Bọn họ biết, Ngô Thần là lo lắng bệnh tình của mẹ Ngô. Đứa con của mình, mà mình lại có thể không biết sao? Nếu bảo bối có vấn đề gì, bọn họ sẽ càng lo lắng hơn!

Buổi tối, Ngô Thần đúng giờ đi nghỉ ngơi. Trước khi ngủ, nhận được điện thoại của Âu Dương Hiền .

“Em ngủ chưa?”

“Em vẫn chưa.”

“Mệt không?”

“Ha ha, anh biết rồi a.”

Sau đó một mảnh lặng im”Anh tin tưởng mình có thể là một người biết lắng nghe.”

Ngô Thần sưng sốt một chút, khóe miệng khẽ nhếch”Ừm, em biết. Bây giờ em tốt lắm, rất hạnh phúc.”

Âu Dương Hiền nghe được câu trả lời của cô, cau mày, không nói gì, chỉ bảo Ngô Thần nghỉ ngơi thật tốt, rồi cúp máy.

Ban đêm sao rất đẹp, nhưng là thời tiết có chút lạnh, trong lòng có chút phiền muộn.

19. Chương 19: Sinh Nhật

Giải phẫu của mẹ Ngô tiến hành thực thuận lợi. Ở trong bệnh viện nằm hơn một tuần, trước kỳ khai giảng của Ngô Thần thì được cho về.

Sau khi khai giảng Ngô Thần, bởi vì lần bệnh trước cho nên làm cho các kzf thi cuối kỳ của Ngô Thần bị chậm lại, nói cách khác là, trước khi khai giảng học kỳ mới Ngô Thần phải thi cùng với các học sinh yếu kém thi lại.

Thời gian thi lại được định trước ngày khai giảng 2 hôm, bởi vì các môn phải thi rất nhiều, cho nên vẫn cứ dựa theo như những ngày thi bình thường khác. Ngô Thần cũng chiến đấu trong hai ngày này. Âu Dương Hiên, vô cùng có trách nhiệm hai ngày này đưa đón cô đi thi không cần phải đến tay người khác. Mỗi ngày sáng sớm đúng giờ đến đón Ngô Thần đi thi, thi xong thì đứng ở cửa chờ cô trở về.

Ngô Thần nhìn thấy Âu Dương Hiên như vậy, thật sự không biết nên phải nói cái gì mới tốt. Bản thân tuy vẫn không có phản đối sự ái muội này, nhưng, nếu cùng với người nhỏ hơn mình nhiều như vậy kết tình chị em? Điều này làm cho Ngô Thần rất là rối rắm. Tình hị em ở thời đại này cũng không kỳ quái, nhưng một cái người 31 và một người 14? Như vậy phải gọi là trâu già gặm cỏ non đi? (Thần Thần hình như đã quên, chính cô bây giờ mới chỉ có chín tuổi!)

Âu Dương Hiên vẫn đều biết rằng Ngô Thần đối với cảm giác của cậu là thực bất đắc dĩ, nhưng bởi vì cậu nhận ra cô cũng không bài xích, mới có dũng khí kiên trì như thế. Có lẽ, cho dù cô bây giờ có cự tuyệt thì cậu cũng sẽ kiên trì. Cậu tin tưởng bản thân mình, có thể đem cô bảo vệ thật tốt, cánh tay này bản thân mình nhất định có thể nắm được!

“Tối hôm nay, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi.” Đây là sau khi Âu Dương Hiên đưa Ngô Thần đi thi buổi thi cuối cùng.

“A? Được” Ngô Thần đáp ứng, sau đó nghĩ lại, tại sao tối nay lại muốn ăn cơm nhỉ?

Không thể nghĩ ra được đáp án Ngô Thần liền buông tha cho vấn đề này, hiện tại nên nghĩ đến đề thi, ngàn lần là phải trúng tủ nha! Trong lúc thi, Ngô Thần vô tình thấy đồng hồ trong phòng học, đồng hồ hiện lên cả ngày tháng và giờ.

“Xong rồi, hôm nay là sinh nhật của cậu ta, mình thế mà lại quên!” Ngô Thần ảo não gãi gãi đầu. Lần trước bởi vì mẹ bị bệnh nên cô đã quên mất sinh nhật của Hoàng Tuấn, may mắn là Âu Dương Hiên hôm đó có gọi điện đến nhắc nhở, nếu không cô khẳng định phải nghe Hoàng Tuấn ai oán bên tai thật lâu.

Nhưng mà hôm nay, cô cũng lại quên mất sinh nhật của Âu Dương Hiên! Trời ạ! May mắn là bây giờ mình nhớ ra, bằng không những ngày kế tiếp liệu cô có bị tên phúc hắc này chỉnh cho đẹp mặt không, thật đúng là vấn đề đáng để hỏi tới.

Âu Dương Hiên đã đứng chờ ở cổng rồi, chờ Ngô Thần thi xong đi ra. Nghĩ đến biểu tình vừa rồi của Ngô Thần, cậu khẳng định rằng là đã đem sinh nhật của mình quên mất, mình có chút thất vọng nhưng cũng không thể trách cô. Cô gần đây có lẽ là rất mệt mỏi, bằng không lần trước cũng sẽ không quên sinh nhật của Hoàng Tuấn!

Âu Dương Hiên rút cuộc vẫn thay Ngô Thần giải thích, hay là tự giải thích cho bản thân?

Ngồi ở phía sau của cậu, Ngô Thần nhẹ nhàng tựa đầu lên trên lưng của Âu Dương Hiên, nghĩ chính mình nên tặng cậu cái gì đây? Năm trước tặng sách, năm nay nên tặng gì?

Ngô Thần ngồi ở phía sau rối rắm, Âu Dương Hiên bởi vì Ngô Thần tựa đầu lên lưng cậu thành thói quen nên tâm tình tốt hơn hẳn.

“Anh có thích cái gì không?” Ngô Thần nhẹ giọng hỏi Âu Dương Hiên.

“Ừm? anh cũng không thiếu cái gì cả.” Âu Dương Hiên khước miệng khẽ nhếch lên, bé con này hình như đã nhớ ra rồi. Nhưng có thói nào tặng quà cho người khác lại đi hỏi người ta không? Nghĩ vậy, Âu Dương Hiên lại rối rắm.

“Không thiếu sao? Vậy em sẽ tự xem !” Ngô Thần đã muốn nghĩ đến muốn đưa cái gì rồi , cái đó cho cậu chắc là rất hợp đi!

“Được.”

Âu Dương Hiên trước tiên đem Ngô Thần về nhà cất cặp.

Ngô Thần ở trong phòng mình ra được một cái hộp nhỏ. Đây là thứ cô mua khi đến sàn chứng khoán lần đầu tiên để làm kỷ niệm. Tuy nói không phải đồ gì quý giá, nhưng là đối với Ngô Thần lại có ý nghĩa đặc biệt, đây là thứ minh chứng cho khả năng kiếm tiền của cô đó.

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần đưa một cái hộp nhỏ, cầm lấy món quà của Ngô Thần.

Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên, nở nụ cười. Cô biết cậu sẽ cho cô có cơ hội để giải thích .

“Sinh nhật vui vẻ.” Ngô Thần nhìn thấy Âu Dương Hiên nở nụ cười chói mắt, thật sự là rất đẹp trai !

“Ha ha, anh còn tưởng em đã quên.” Âu Dương Hiên cười nhìn hộp nhỏ trong tay của mình “Anh có thể mở nó ra không?”

“Ừ, có thể. Cái này không phải là đồ vật quý giá gì, nhưng , đây chính là thứ đầu tiên em dùng tiền của bản thân mình để mua đấy. Anh nhất định phải quý trọng nó!” Ngô Thần hung hăng nhìn Âu Dương Hiên, giống như muốn nói cho cậu biết, nếu không cất giữ nó cẩn thận cô sẽ mắng cậu đến chết.

“Anh biết rồi .”

Thành thạo nắm lấy bàn tay của Ngô Thần , đến phía sau của xe đạp. hai người cùng nhau đi đến khách sạn.

Khi hai người đến khách sạn , bọn Hoàng Tuấn đều đã đến nơi. Bởi vì vẫn trong kỳ nghỉ lễ, bọn họ cũng đã lâu chưa gặp nhau. Mượn cơ hội hôm nay vài người bọn họ lúc giữa trưa đã tụ tập một lần . Mà Ngô Thần còn phải thi, Âu Dương Hiên phải đi cùng cô, cho nên bây giờ mới nhìn thấy bọn họ.

“Thần Thần.” Hải Biên nhìn Ngô Thần đến thì đến gần ôm Ngô Thần, u oán nhìn cô “Ngày nghỉ em cũng không chịu đến gặp chị!”

“Không phải đâu. Chỉ là trong ngày nghỉ nhà em có chút việc, cho nên mới không tìm mọi người.” Ngô Thần nhanh nhẹn giải thích.

“Làm sao vậy? Chị có thể giúp được cái gì không?” Hải Biên khẩn trương nhìn Ngô Thần.

“Không có việc gì đâu, có cái gì thì em nhất định sẽ không khách khí đâu!” Ngô Thần chon mặt ở trên vai Hải Biên cọ cọ.

Động tác này của Ngô Thần làm cho Hải Biên sung sướng, gắt gao ôm cô thật chặt , miễn cho Đường Vũ và Ma Giai ở bên cạnh có cơ hội cướp đi. Ma Giai cùng với Đường Vũ bĩu môi, cô cũng mấy ngày có được gặp Ngô Thần đâu. Chuyện của mẹ Ngô Thần các cô đều biết, nhưng đây là chuyện riêng của nhà Ngô Thần các cô không tiện nói nhiều. Hừ, nhưng như vậy cũng khiến cho các cô được thỏa mãn cũng tốt.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên . Ngô Thần kinh ngạc nhìn vào người đi vào.

Ba Âu Dương với mẹ Âu Dương lần đầu tiên than gia vào tiệc sinh nhật của Âu Dương Hiên . Chính xác mà nói, đây là lần đầu tiên Âu Dương Hiên ở bên ngoài làm sinh nhật .Mọi năm sinh nhật, Âu Dương Hiên chỉ làm ở nhà mời Hoàng Tuấn vài cái nam sinh đến ăn một bữa cơm, nhưng bây giờ, bởi vì người trong nhóm nhiều, mới lựa chọn ở bên ngoài làm sinh nhật. Bọn họ đến đây cũng chủ yếu muốn gặp nhóm bạn tốt của Âu Dương Hiên .

Mẹ Âu Dương đi vào sau, nhìn một đám đứa nhỏ tầm tuổi nhau, liếc mắt một chút nhìn thấy Ngô Thần. Bởi vì Ngô Thần thật sự còn quá nhỏ, tuy nói vóc dáng cũng khá cao , nhưng gương mặt non nớt giữa một đám thanh thiếu niên này vẫn nổi bật.

“Đây là tiểu Ngô Thần phải không?” Mẹ Âu Dương nhìn Ngô Thần cười cười.

“Con chào dì. Dì thật trẻ! Nhưng làm sao dì lại biết con là Ngô Thần ạ?” Ngô Thần ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn mẹ Âu Dương.

“Ha ha, cái miệng nhỏ nhắn này thật ngọt ngào. Bởi vì tuổi con nhỏ nhất tổng đám này nè, cho nên có thể trực tiếp nhận ra đó.” Mẹ Âu Dương cũng đã gặp qua Ngô Thần một lần, chính là lần Ngô Thần cùng Âu Dương Hiên gặp nhau lần đầu tiên, người phụ nữ dẫn Âu Dương Hiên đến học đàn chính là Mẹ Âu Dương. Mẹ Âu Dương nhớ rõ, Ngô Thần đương nhiên cũng nhớ rõ. Nhưng lần đó không chú ý lắm, hôm nay cũng tính là lần đầu tiên gặp mặt đi.

Ba Âu Dương nhìn Ngô Thần, ông lại nhớ đến lần đầu tiên con trai mình kể về cô bé, giọng điệu của nó lúc đó ông chưa bao giờ nghe qua .

Con của ông ông hiểu nó, từ nhỏ đã được ông dạy không được biểu hiện quá nhiều cảm xúc trên mặt, cho dù khi ở nhà đối với những câu hỏi chất vấn của ông nó cũng không dối sác, nhưng lúc nó nói đến bé con này, trên mặt lại có biểu tình ngưng ngưng. Sau đó nụ cười trên mặt càng đậm, ông biết, nó bị cô bé này ảnh hưởng.

Cẩn thận nghe Ngô Thần cùng mẹ Âu Dương nói chuyện, ông phát hiện cô bé này thật sự không giống một đứa bé chín tuổi. Nói chuyện rất cẩn thận, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy không được tôn trọng, và bất mãn. Thật sự là đứa nhỏ kỳ lạ !

Ba Âu Dương cùng với mẹ Âu Dương chỉ là tới gặp bọn họ một chút, sau đó bởi vì công việc mà rời đi. Dù sao công việc của ba Âu Dương phải đi thì cũng không có gì để nói, nhưng mẹ Âu Dương cũng đi. Sau đó để lại không gian cho đám nhỏ.

Người lớn vừa đi, đám nhỏ này từ trong trạng thái trầm ổn thoát ra, một đám người ríu ra ríu rít nói không ngừng.

“Xem ra, chú Âu Dương đối với Ngô Thần rất vừa lòng a!” Hoàng Tuấn lặng lẽ cùng Âu Dương Hiên nói. Nhưng, hiện tượng này ai cũng phát hiện ra . Vừa rồi dì Âu Dương lực đều đặt mọi chú ý lên trên người của Ngô Thần, quan hệ của bọn họ , bối cảnh của bọn họ , người lớn trong nhà còn gì để soi mói sao?

“Ừ.” Âu Dương Hiên thấy sau khi ba mẹ đến thì tình huống tiến triển theo hướng như vậy, khóe miệng vẫn luôn nhếch lên . Cậu làm sao không biết ba mẹ vì sao lại đối Ngô Thần có cảm giác kỳ lạ, vì bản thân mình khi ở nhà nói đến Ngô Thần đã không kìm nén được cảm xúc, ba mẹ cẩn thận thế sao không phát hiện được! Minh chính là cố ý làm như vậy. Cậu muốn cha mẹ nhìn thấy sự tài giỏi của Ngô Thần, để cho bọn họ có cùng suy nghĩ như mình về Ngô Thần. Về phần chuyện phương diện học tập của Âu Dương Hiên, cho tới bây giờ sẽ không phải là vấn đề của ba Âu Dương và mẹ Âu Dương cần phải tự hỏi. Con của bọn họ hiểu chuyện nhiều lắm.

Sau khi ăn xong, Hoàng Tuấn đem ra một cái bánh kem lớn, đây là quà cậu chuẩn bị thay cho Âu Dương Hiên. Hai người từ nhỏ cho đến bây giờ, mỗi lần sinh nhật, bánh ngọt đều là do đối với phương chuẩn bị, điều này cũng khiến cho họ bớt phiền não đau đầu chuyện tặng quà.

Nhưng có mấy phần tử hiếu chiến tại đây, bánh ngọt này sao mà có thể dùng vào chức năng chính xác của nó được? !

Đại chiến bánh ngọt chính thức bùng nổ!

Khi về nhà , trên người ai cũng đầy bánh ngọt. Trên mặt đã được rửa sạch sẽ, nhưng trên quần áo là không thể giải quyết được. Nhưng đây không phải là những thứ mà phụ huynh đưa bé tầm tuổi này nên có sao?

Bọn họ cũng không biết rằng, văn phòng của giáo sư trong trường vẫn sang trọng, bởi vì là kỳ thi lại cho nên các giáo viên nhất trí cho rằng toàn là những bài thi kém chất lượng. Do đó đây là lần đầu tiên bọn họ phải thay đổi lại quyết định này. Nhưng khi nhìn thấy tên Ngô Thần, bọn họ lại bất đắc dĩ thay đổi lại.

Bài thi của Ngô Thần thì không bao giờ có điểm kém rồi! đây chính là ý nghĩ của tất cả các giáo viên trong trường.

Ai ~ làm học sinh khó, làm giáo viên càng khó hơn a.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 1

Đối với cảm xúc của Âu Dương Hiên, từ trước đến nay vẫn luôn là điều rối rắm trong lòng của Ngô Thần.

Bản thân mình là một nữ nhân sắp 30, chưa từng ăn qua thịt lợn chả lẽ chưa từng thấy heo chạy hay sao? Huống chi thịt lợn cô cũng đã ăn qua rất nhiều! Tuy rằng nói tuổi tác không phải là khoảng cách, nhưng là hiện tại bản thân mình sao lại có thể coi trọng một nam sinh chưa trưởng thành được! Đây là lần đầu tiên Ngô Thần lần đầu tiên ý thức được mình có ý tưởng không thuần khiết với Âu Dương Hiên.

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn , cảm nhận được ánh mắt mang theo sự xâm chiếm của hắn, sao lúc đó mình không cảm giác được 2 người sẽ xảy ra chuyện như thế này? Ngô Thần luôn luôn tại thâm oán chính mình, vì sao lại bị một nam sinh phúc hắc ôm chặt như thế?

Việc này khi nào thì bắt đầu đây

Thời điểm vừa mới bắt đầu, Ngô Thần đem nghĩ hắn vô cùng nghĩa khí cho nên đem hắn thành anh trai mà nương tựa, nhưng dần dần cô nhận ra rằng, thì ra hắn bản chất thật sự của hắn là gấu chó.

Nhưng khi cô phát hiện được ra điều này, thì bản thân có lẽ đã trở thành mục tiêu của hắn, trốn không thoát !

Trong cạm bẫy ôn nhu kia, Ngô Thần gãy không ra. Giống như âm trà bình thường, tinh tế thưởng thức, càng uống càng thuần!

ta là phân cách tuyến

Dưới ánh mặt trời buổi ban trưa kia, Âu Dương Hiên đã vô tình quyến luyến bóng dáng nhỏ bé đó.

Đó là lần đầu tiên họ gặp mặt, cậu thấy được cô, cô không biết cậu.

Cho nên, bọn họ trong lúc đó ai biết được là ai sẽ bắt ai đây?

Sau đó, gặp lại sau cuộc thi của cô, cậu dắt tay cô, cậu không nghĩ sẽ lại buông ra. Bàn tay này, để cho cậu nắm lấy thật chặt. Lúc cô ngả người trên lưng cậu mà ngủ, nhất định , cả đời này cậu sẽ không bao giờ nghĩ sẽ buông cô ra nữa.

Mỗi lần gặp mặt, ánh mắt của cậu luôn luôn dõi theo cô. Nhìn nụ cười tươi rói của cô, cái miệng của cậu luôn không tự chủ được mà kéo lên.

Ngay trong lần đầu tiên đụng chạm, Hoàng Tuấn đã nhắc nhở mình, cô làm cho cậu bất đồng.

Đúng vậy, từ trước đến nay mình luôn luôn làm chủ mọi cảm xúc. Nhưng , ở trước mặt của cô, cảm xúc trong lòng không chịu tuân theo sự khống chế của cậu. Nhìn thấy thời điểm cô bị thương tổn , chính mình cũng không hiểu vì sao lại tức giận , khi đó có lẽ mình còn chưa hiểu được. Nhưng, rất lâu, không được nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đó, không nhìn được nụ cười tươi kia, mình biết, đây chính là người mà cậu muốn bảo vệ cả một đời ~!

21. Chương 21: Cái Gì Cơ Tình Dịch Á!

Thời gian trôi qua như bay.

Năm đầu tiên trong cuộc sống trung học hồi hã của Ngô Thần đã kết thúc.

Ngô Thần bước vào năm học thứ hai, cô năm nay đã chín tuổi rồi nhưng so sánh với các bạn trong lớp cũng không thấp hơn là bao. Tuy nói rằng cô mới chỉ có cao gần 1m4, nhưng năm hai sơ trung các bạn cũng chỉ có cao hơn 1m5 một chút mà thôi.

Ngô Thần rất quan tâm đến chiều cao của bản thân, cô hiểu được, nếu bây giờ không cố gắng chăm chút để cao thêm, đến khi dậy thì phát triển thì sự phát triển chiều cao của cô sẽ bị kìm hãm.

Ngô Thần ngồi cùng bàn với Âu Dương Hiên, thứ nhất là vì nguyên nhân tuổi tác, còn điều quan trọng là thành tích. Lớp 1 có thói quen là, học sinh có thành tích tốt được tự do lựa chọn chỗ ngồi, ngồi cùng với ai cũng được kể cả là một mình. Ngô Thần là người có thể bớt được việc gì hay việc ấy, nếu ngồi cùng bàn với Âu Dương Hiên mà mình vẫn hài lòng, thì đổi đi đổi lại làm gì ệt.

Tuy rằng vị trí cùng bàn với lớp trưởng có rất nhiều người hay để ý, nhưng những người này thành tích cũng chỉ có thể xếp sau Ngô Thần. Về phần những người có thành tích tốt kia, đều có ánh mắt, soa lại phải chọc cho lớp trưởng cái làm gì?

Năm hai lần đầu tiên Ngô Thần được tham gia hoạt động chung —— trận đấu bóng rổ nữ.

Bởi vì Ngô Thần khi tập võ, thường xuyên được bọn Hoàng Tuấn huấn luyện chơi bóng. Mình có thể chơi bóng như thế nào như là công lao to như “ao nước” của ba vị sư huynh. Làm cho Cao Hứng khi nhận được thông báo của trận đấu, điều đầu tiên nghĩ đến chính là Ngô Thần.

“Tiểu Thần, năm nay có một trận đấu bóng rổ nữ, em có muốn đi không?” Cao Hứng đi vào lớp đến trước bàn của Ngô Thần, đem tờ giấy báo danh để trước mặt Ngô Thần.

Ngô Thần nhìn tờ báo danh một chút, nghĩ hay là mình cũng tham gia nhỉ. Từ khi vào trường cho tới nay, bởi vì tuổi của mình, rất nhiều vận động ngoại khóa cô đều bỏ lỡ. Lần này nếu có thể được tham gia hoạt động cùng lớp như thế, cô chắc chắn sẽ không từ chối.

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần, tuy rằng cậu rất lo lắng cho cô sợ cô sẽ mệt nhọc, nhưng là ý của cô thế nào cậu đều hiểu.

Nếu cô nghĩ muốn tham gia như vậy, vậy việc mình nên làm bây giờ, là ở cùng cô là tốt rồi.

Buổi chiều sau khi tan học, là thời gian luyện tập.

Ngô Thần lần đầu tiên đi đến sân vận động. Nhìn Ma Giai ở bên cạnh nóng lòng muốn thử, thì nhẹ nhàng nở nụ cười. Thật sự là là đứa nhỏ yêu vận động.

~“Tốt lắm, các cậu mau tới đây.” Cao Hứng hướng bọn Ngô Thần vẫy vẫy tay bảo đến gần.

Lần đấu này, lựa chọn giữa các lớp, buổi chiều các lớp đều tự huấn luyện. Trong lớp Ngô Thần trừ bỏ cô và Mai Giai ra, còn có ba nữ sinh nữa.

Thành tích hoạt động của lớp 1 phi thường tốt, mỗi lần thời điểm có trận đấu nào, rất nhanh sẽ có người ngồi vào danh sách, sau đó cố gắng tranh thủ để lấy thứ hạng.

Đây là chuyện mà kiếp trước Ngô Thần không được tham gia.

Kiếp trước Ngô Thần thường nghĩ, đệ thộc sinh giỏi sẽ càng tranh thủ thời gian mà học tập, nhưng bây giờ cô không giống như thế, sau thời gian học tập vẫn còn sung sức để tham gia vận động. Như thế học sinh mới có thể đạt được thành tích tốt đi, vận động kết hợp với học tập như vậy mới tốt!

Năm người ở đây cố gắng thân thiết với nhau để hiểu nhau hơn mới có thể phối hợp tốt.

Chủ công thủ đương nhiên là Ma Giai, cô ấy có thần kinh vận động thiên phú, ở trong đám nam sinh cũng có thể chiếm được ưu thế.

Trận đấu đều được tổ chức vào buổi trưa và sau giờ học chính khóa. Dù sao thời gian học tập không thể chiếm dụng, trường học cũng không áp bức học sinh.

Trận đấu đầu tiên của lớp 1 đối thủ là lớp 6. Sơ trung A chia năm hai thành 7 lớp, trừ bỏ lớp 1 và lớp 2 là những học sinh chọn của lớp tuyển ra, những lớp khác đều là do máy tính tự động sắp xếp. Đối mặt với

mấy nữ sinh lớp 6, năm người Ngô Thần không hiểu vì sao sức chiến đấu tự nhiên hùng hực đốt cháy trong cơ thể.

Nữ sinh lớp 6 mãnh liệt tiến công, nữ sinh lớp 1 nhân cơ hội mà đoạt lại bóng. Tuy rằng đều là học sinh, tiêu chuẩn ảnh hưởng của bóng rổ chưa được mạnh, nhưng ảnh hưởng đến những người xem. Đấu tranh kịch liệt chấm dứt, cuối cùng lớp 1 lấy hai điểm mỏng manh là thắng được trận đấu này. Tuy rằng trận này thắng, nhưng mới chỉ là trận đầu tiên, những trận sau càng ngày càng kịch liệt.

Mà trên đường đến trận chung kết, bọn Ngô Thần suýt nữa gặp nguy hiểm. Sau khi thắng được lớp 7, bởi vì lớp 1 thắng lợi, lớp 7 không phục, thiếu chút nữa từ trận bóng rổ thành trận quyết đấu.

Bọn Ngô Thần đương nhiên không chịu yếu thế, nhưng là này dù sao cũng là trường học! Các giáo viên có thể áp chế được học sinh lớp 7 chỉ có thể nhận lấy kết quả này.

Cuối cùng trận chung kết bọn Ngô Thần không có cơ hội tham dự .

Ở trong vòng bán kết , bị lớp 3 hung hăng kéo tụt điểm số, mất đi tư cách vào vòng trong. Nhưng đối với kết quả này năm người rất vừa lòng , năm trước lớp 1 bán kết cũng không vào được, trận đấu lần này bởi vì có phòng thủ Ngô Thần , mới có thể giúp cho lớp 1 được giải ba, bọn họ đã vô cùng vừa lòng rồi !

Vốn tưởng rằng nửa học kỳ này cứ như vậy mà trôi qua, nhưng trước khi kết thúc, đã xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Chuyện là như vậy!

Một ngày khi giữa giờ nghỉ ngơi của buổi tự học, có một nữ sinh không cùng khóa gọi Ngô Thần. Đối với nữ sinh này Ngô Thần không có một chút ấn tượng, nói cách khác, Ngô Thần không hề biết cô ta.

Ngô Thần cùng cô ta đi đến cầu thang, chờ cô ta nói ra mục đích tìm mình.

“Về sau mày cách Âu Dương Hiên xa ra một chút!” Cô gái cao ngạo kia nhìn Ngô Thần.

Đối với những lời nói này của cô ta Ngô Thần có chút ngáy ngẩn cả người. Cô ta nói cái gì? Cách xa Âu Dương Hiên một chút? Chuyện này liên quan gì đến cô ta chứ?

“Vì sao? Tôi cùng với cậu ấy như thế nào liên quan gì đến chị?” Ngô Thần nhíu mày nhìn .

“Tao là của học tỷ của mày, tao thích Âu Dương Hiên, cho nên mày phải cách cậu ta xa ra một chút.” Nói xong còn lườm Ngô Thần một cái. Không tự chủ được ưỡn ngực, dáng người khô đét của con bé này làm sao so sánh được với cô chứ!

Nhìn thấy ánh mắt của cô ta, Ngô Thần nhíu mày càng chặt, “Cô thích làm trâu già gặm cỏ non à?” Ngô Thần châm chọc liếc mắt nhìn cô gái kia, tinh quang trong mắt chợt lóe mà qua. Kiếp này chưa có một ai dám nói chuyện như vậy với cô đâu!

“Mày!Mày nói cái gì?” Cô gái hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Thần. Cô bây giờ rất muốn giáo huấn con bé tên Ngô Thần này. Từ khi biết đến Âu Dương Hiên cô vẫn luôn chú ý đến cậu, nhưng mỗi ngày đều nhìn đến cậu ta chở con bé này về nhà, sự bất mãn với con bé này càng ngày càng tăng lên. Tuy rằng biết cô ta mới có chín tuổi cùng với Âu Dương Hiên có thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn không muốn cô ta ở bên cạnh Âu Dương Hiên.

“Không nghe thấy gì à? Nếu như cô coi trọng Âu Dương Hiên ? Vậy người cô phải tìm là cậu ta, chứ không phải tôi.” Nói xong xoay người rời đi.

Cô gái kia thấy Ngô Thần định xoay người rời đi, cô ta vẫn còn chưa có đồng ý với mình đâu. Nghĩ vậy, chuẩn bị vươn tay giữ chặt lấy Ngô Thần chuẩn bị đi lên lầu.

Ngô Thần sao có thể dễ dàng để cho cô ta giữ lại được mình. Cảm giác được có người muốn động vào mình, cô liền xoay người hướng sang con đường bên cạnh. Nữ sinh kia bởi vì Ngô Thần đột nhiên rời đi, mất đi điểm chống đỡ “Ba” té ngã trên đất.

Cô gái này chưa từng chịu qua sự khi nhục như vậy , nhìn đến bóng dáng Ngô Thần rời đi , oán hận nói một câu”Ngô Thần mày nhớ kỹ đấy, cách Âu Dương Hiên xa một chút, bằng không tao sẽ giải quyết mày!” Nói xong khép khiêng đứng lên tiêu sái lên lầu trở lại phòng học.

Sau khi Ngô Thần bị gọi ra, Âu Dương Hiên có cảm giác không tốt. Nhưng là bởi vì Ngô Thần chưa nói cái gì đã đi mất, cậu cũng không đi cùng. Khi thấy Ngô Thần trở về , cậu nhanh chân tránh ra để cho Ngô Thần vào chỗ.

“Làm sao vậy sao?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc Ngô Thần , Âu Dương Hiên khấn trương .

Ngô Thần lườm Âu Dương Hiên, “Hoa đào của anh tốt nhất anh tự giải quyết cho tốt, đừng để nó lây lan sang người của tôi.” Nói xong thì không để ý tới Âu Dương Hiên nữa bắt đầu làm đề vật lý.

Âu Dương Hiên bị Ngô Thần nói những lời này làm cho ngơ ngác. Hoa đào của mình? Trừ cô ra cậu còn chọc vào ai sao? Nhìn Ngô Thần một lúc lâu hy vọng Ngô Thần có thể cho cậu đáp án.

Đáng tiếc Ngô Thần hạ quyết tâm không để ý đến cậu.

Nghĩ đến ánh mắt của người tên Lâm Tuyết vừa rồi, mình chưa bao giờ phải chịu sự khinh bỉ như thế. Bởi vì còn nhỏ thân thể chưa dậy thì nên mới bị khinh bỉ như thế? Ngô Thần nghĩ như vậy liền càng tức hơn. Chính là bởi vì Lâm Tuyết bị ngã sắp xuống , bằng không Ngô Thần không chừng sẽ nhìn không được mở miệng châm chọc lại vài câu. Nhưng sao bản thân mình lại có thể rảnh rỗi đến thế chứ?

Nhìn Ngô Thần nhăn mặt mày, Âu Dương Hiên nghi hoặc càng lúc càng lớn.

Hôm nay cô là làm sao vậy?

Vương Ninh vừa trở về thấy Ngô Thần như thế, có lòng tốt nhắc nhở Âu Dương Hiên một chút. Vừa rồi cậu ở dưới lầu đi lên đúng lúc đó vô tình nghe được Ngô Thần đoạn nói chuyện của Ngô Thần và cái cô Lâm Tuyết kia, nhưng là dù sao cũng là”Tình địch” gặp mặt, Vương Ninh cảm thấy tốt nhất không nên ra mặt.

“Một người tên là Lâm Tuyết bởi vì cậu cho nên vừa rồi đến tìm Ngô Thần.” Vương Ninh “Hảo tâm” nhắc nhở Âu Dương Hiên, tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình nghe được đoạn tuồng vừa này.

“À? Tổ đã biết.” Âu Dương Hiên nhíu nhíu mày. Cái người tên Lâm Tuyết kia cậu đại khái có chút ấn tượng, người khác cũng đã từng nói qua với cậu, nhưng cậu cho tới bây giờ không hề đặt ở trong lòng. Nhưng hôm nay thế nhưng lại ảnh hưởng đến Ngô Thần, như vậy cậu nên làm chút chuyện gì đó thôi .

Qua vài ngày, Ngô Thần nghe được Lâm Tuyết vì có hành vi xấu làm ảnh hưởng các bạn học khác nên bị đuổi học. Sau lại bởi vì một ít lý do, mới để cho cô ta chuyển sang trường khác học.

Nghe thấy chuyện như thế Ngô Thần chỉ là bất ngờ một chút, sau đó khước miệng khê nhếch lên, tiếp tục làm chuyện của mình.

Chỉ là nhớ tới thái độ hôm đó của Âu Dương Hiên.

22. Chương 22: Tốt Nghiệp Và Chia Ly

Trừ chuyện của Lâm Tuyết kia, cuộc sống của Ngô Thần vẫn theo kế hoạch của cô tiến hành.

Học kỳ sau của năm hai trường học tổ chức cuộc thi sơ khảo số hạng. Tuy nói rằng cuộc thi này đối với học sinh lớp 1 thì không có mấy lực khiêu chiến, nhưng vẫn nên chuẩn bị một chút nếu bạn không muốn rớt top. Không ngoài sở liệu, thành tích cuộc thi sơ khảo này, lớp 1 cờ đỏ tung bay. Người kém nhất lớp cũng được xếp ở hạng thứ 98 của trường! trong học tập, địa vị của lớp 1 chính là để vương.

Kỳ thật sau cuộc thi cuối kỳ của năm hai,bọn Ngô từ trước tháng ba đã học xong toàn bộ nội dung của sơ trung. Đến đầu tháng ba,lớp Ngô Thần chủ yếu học nội dung của cao trung.

Trường Cao trung A trong cuộc thi tuyển chọn học sinh đề thi cũng sẽ không hoàn toàn là nội dung học của sơ trung, trong cuộc thi thậm chí còn có thể cho thêm một số kiến thức cao đẳng nữa.

Ngô Thần đối với thầy giáo hiện tại rất vừa ý những thứ cô đang học bây giờ, chính là những kiến thức cô đã từng được học qua. Mà trong vòng hai năm vừa qua cô cũng đem kiến thức cao trung chải chuốt qua một lần.

Ngoại ngữ thứ hai mà Ngô Thần chọn là tiếng Pháp. Cô vốn là muốn học thêm tiếng Tây Ban Nha, nhưng là bởi vì đầu tháng ba có quá nhiều chuyện xảy ra, chỉ có thể buông tha ý định này.

Đầu tháng ba cuộc sống của mười người trong nhóm vẫn thoải mái còn có thể trêu chọc lẫn nhau, nhưng khi dần dần vào hạ thì chấm dứt, kỳ thi sắp tới gần .

Vốn tưởng rằng cuộc sống như vậy sẽ vẫn tiếp tục diễn ra. Nhưng một lần tụ hội trong ngày nghỉ khiến cho Ngô Thần hiểu được, bối cảnh vĩ đại làm cho bọn họ sẽ phải lựa chọn sớm hơn so với người khác.

Kỳ thi cũng không khiến cho bọn họ cảm thấy nhiều áp lực, ngày nghỉ bọn họ vẫn thường xuyên hẹn nhau gặp mặt.

Nhưng lần gặp mặt này cảm xúc của Hải Biên rõ ràng không được thoải mái. Nhưng là Hải Biên vẫn nói không có gì, bọn Ngô Thần cũng không ép cô phải nói.

Bọn họ tin tưởng rằng Hải Biên nếu không muốn nói, như vậy thì bản thân cô có thể tự giải quyết. Đây là niềm tin tưởng của bọn họ vào những thành viên trong nhóm.

Sau khi ăn xong, Hoàng Tuấn đề nghị cùng đi lên đỉnh núi xem mặt trời lặn. Vài người cảm thấy đề nghị này phi thường có ý nghĩa.

Ngồi ở trong đình nhỏ trên núi, Ngô Thần dựa vào Âu Dương Hiên. Các cô gái đều ngồi cạnh nhau, tay nắm tay.

“Có lẽ, những lần tụ họp thế này về sau tớ sẽ vắng mặt .” Hải Biên đột nhiên nói ra một câu như vậy. Dem mọi người ở đây ngây ngốc. Đây là ý tứ gì?

Ngô Thần vẫn nghĩ đến bọn họ có thể cùng nhau vượt qua sáu năm nữa, nhưng lời này của Hải Biên có ý gì?

“Cậu làm sao vậy?” Đường Vũ ngồi ở bên cạnh Hải Biên nắm chặt tay của Hải Biên , khẩn trương hỏi cô.

“Đừng khẩn trương như thế. Ha ha, chỉ là một thời gian nữa có lẽ tớ sẽ ra nước ngoài du học!” Hải Biên nhìn nhìn mọi người, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời dần lặn.

“Cậu phải rời khỏi chúng tớ sao ?” Ma Giai nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, chắc là cũng không lâu lắm đâu!” Nói xong nước mắt nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Ma Giai cùng với Đường Vũ đem Hải Biên ôm chặt lấy. Giống như sợ hãi buông tay ra thì cô sẽ bay mất vậy.

Ngô Thần ngơ ngác nhìn mọi người, sau đó phản ứng lại rất nhanh. Đau khổ nở nụ cười một chút, càng sống lâu càng trẻ con, trí óc cũng thoái hóa cả rồi. Đây là chuyện tốt mà, có cái gì mà phải khóc đâu!

“Đừng khóc nữa. Cho dù tứ tỷ có đi du học , cũng vẫn là tứ tỷ mà!” Ngô Thần đi đến bên cạnh ba cô gái, ngồi xổm trước mặt Hải Biên. Nhìn ba người không ngừng nhỏ nước mắt, tuy rằng biết đây là chuyện tốt, nhưng là trong lòng vẫn có chút đau lòng!

“Thần Thần nói rất đúng a, cho dù du học , mười tiểu tướng chúng ta vẫn là mười tiểu tướng a.” Hoàng Tuấn hơi bi thương nói những lời này, sau đó nhìn ánh mặt trời tiếp tục nói “Một thời gian nữa, tớ cũng muốn đi!”

Mọi người lại giật mình. Hải Biên và mọi người cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hoàng Tuấn.

Hoàng Tuấn nhìn thấy lời nói của mình khiến ọi người trầm mặc, ha ha nở nụ cười.”Đừng có gấp thế, chính là đi ra nước ngoài đọc sách sớm hơn mọi người ba năm thôi. Về sau các cậu phần lớn cũng sẽ đi du học mà không phải sao?” Nghe được lời nói của cậu, mỗi người đều tỉnh táo nghĩ nghĩ.

Hoàng Tuấn nói là sự thật a! Lấy gia thế của những người ở đây, cho dù trung học không ra nước ngoài, nhưng đại học có khả năng khá lớn . Như vậy hiện tại thương tâm thì làm gì ? Sớm hay muộn cũng đều phải đổi mặt mà?

Mười người cũng không phải người hay suy nghĩ vụn vặt, suy nghĩ cẩn thận lại, Hải Biên cùng ba cô gái cũng không khóc nữa, chỉ là rất quý trọng thời gian còn lại có thể ở cùng nhau .

“Các cậu khi tốt nghiệp đều sẽ xuất ngoại sao?” Ma Giai hỏi vài người.

“Tớ sẽ không đi du học , giấc mộng của tớ là nhập ngũ làm một quân nhân. Cho nên sẽ không có khả năng xuất ngoại .” Ma Giai nói xong quyết định của chính mình, thì im lặng chờ mọi người trả lời.

Ngô Thần nhìn thoáng qua Ma Giai, chậm rãi nói”Em thì cũng chưa chắc, ít nhất đến khi học đại học cũng chưa chắc đã đi được. Dù sao khi em tốt nghiệp xong cao trung thì tuổi vẫn còn nhỏ, học đại học trong nước sau đó mới ra nước ngoài cũng không muộn.”

“Đại học tớ sẽ học trong nước!” Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần nói ra mục tiêu của mình. Nếu đã biết nhu cầu trong lòng của Ngô Thần, cùng mục tiêu của mình còn hoàn toàn ăn khớp, như vậy mình làm sao có thể buông tha cho cơ hội này.

Trừ bỏ Mộ Dung Tấn đột nhiên cũng nói ra không lâu nữa cậu cũng xuất ngoại, cái những người khác đều nói rằng sẽ học trong nước. Đến khi nên xuất ngoại, lực học tập và điều kiện gia đình cả bọn họ đều có thể thực hiện, nên bây giờ cũng không vội cho lắm.

Mười người bắt đầu tính toán những bước đi đầu tiên trong đời, những con đường trong tương lai, mười người bọn họ đã lựa chọn rất tốt. Như vậy, sẽ không do dự nữa, một đường tiến thẳng về phía trước.

Cho dù có ba người trong nhóm chuẩn bị xuất ngoại, thì thành tích trong cuộc thi cũng vẫn phải thật tốt .

Tháng sáu, cuộc thi cuối kỳ đến. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, mười người thuận lợi từ trường thi đi ra. Ngồi trên xe, hướng sân bay chạy tới.

Mười người vẫn như cũ kéo nhau đi du lịch mỗi khi năm học kết thúc, đây đã là tục lệ của nhóm.

Mười người công một túi to lên lưng, mục đích lần này của bọn họ là —— Tây Tạng.

Tây Tạng ở mọi người trong mắt người du lịch vĩnh viễn là những điều thần bí . Tây tạng có độ cao so với mặt biển trên bốn ngàn mét. Mật độ dân cư rất ít, cảnh quan tự nhiên vô cùng đều hấp dẫn những ai đi đến nơi đây.

Mười người cùng nhau đi xuống máy bay, rõ ràng cảm thấy cảm giác khó thở. Bởi vì những năm gần đây bọn họ không có dịp đi du lịch với nhau , cho nên mọi người nhất trí lựa chọn Tây Tạng. Đứng ở nơi cao nhất trên thế giới, làm cho trong lòng mỗi người đều có thể vĩnh viễn ghi nhớ chuyến du lịch này.

Mười người trước tiên đi vào nội thành đến khách sạn để hành lý. Vốn muốn ở trong nhà người dân ở đây, nhưng là bọn họ lo lắng không quen với cuộc sống của người Tây Tạng, cho nên quyết định ở lại trong khách sạn!

Sau đó đi đến mục đích đầu tiên của chuyến du lịch —— Cung điện Potala.

Cung điện Potala từng sống ở tây bắc nội thành Lhasa, là một công trình kiến trúc vô cùng quy mô. Khu này là một quần thể kiến trúc lớn mà chủ thể của nó là Bạch Cung và Hồng Cung, lầu chính có mười ba tầng, cao 115. 7 mét,có từ tẩm cung, phật điện, linh tháp điện, nơi ở của tăng ni và có cả nhà giam. Cung điện Potala nằm trên cả một ngọn núi, làm cho mười người khi vừa đến chân, đều vì khí thế của nó làm cho rung động.

Khi đến nơi này cái nôi của tín ngưỡng Phật giáo, cho nên nên phải đi lễ bái trước, Ngô Thần đã đã bị sự thành kính của nơi này làm cho choáng ngợp. Nhưng khi đứng ở chỗ này, Ngô Thần mới hiểu được, ở Tây Tạng làm cho bản thân cô cảm thấy vô cùng thành kính!

Những người khác không có nghĩ nhiều lắm đến tôn giáo, đều tự thành kính lễ bái, khẩn cầu những mong muốn trong lòng. Mà Ngô Thần càng thêm tận tâm hơn. Vì bản thân cô có thể trọng sinh một lần, cho nên cô càng tin tưởng hơn vào vấn đề tâm linh. Hiện tại bản thân cô chính là đem cảm kích trong lòng nói cho Phật Tổ, cảm kích vì ngài đã cho cô cơ hội này!

Từ cửa chính đi ra, cẩn thận để tránh vấp phải cửa. Sau đó bọn họ lại đi chung quanh xem cảnh nơi đây, cảnh trong Lhasa bọn cô phai mắt hai ngày mới có thể đi hết được.

Vào ngày thứ ba, mười người ngồi xe đi đến nóc nhà thế giới —— dãy Himalaya. Không biết đã qua bao lâu, Ngô Thần mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn cảnh sắc bên ngoài, lại bị rung động.

Tuy rằng biết nơi đây tuyết hàng năm không tan chảy, nhưng là nhìn thấy từng dãy núi kéo dài không ngừng, những ngọn núi tuyết trùng trùng điệp điệp. Cảnh sắc nơi đây vô cùng hùng vĩ! Rất đồ sộ, rất mê người!

Khi đến dưới Himalaya, mấy người Ngô Thần đã muốn không khí lực để đi thả quan nữa. Bọn họ đi tìm một nhà trọ để dừng chân, chấp nhận ở tạm nơi này một đêm, ngày hôm sau đi đến dãy Everest.

Chuyến du hành Tây Tạng lần này, làm cho tâm linh của mười người như được tinh lọc một lần. Thời điểm quay lại Lhasa, bọn họ cùng nhau đi mua rất nhiều đặc sản Tây Tạng làm quà đưa cho người nhà và bạn học.

Khi ngồi trên máy bay, Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần bên cạnh ngủ. Nhẹ nhàng đem đầu cô nằm lên trên vai của mình, để cho cô ngủ thoải mái hơn. Lưu Mẫn nhìn thấy mặt ôn nhu như vậy của Âu Dương Hiên, mâu thuẫn trong lòng của cô đã hoàn toàn biến mất. Nếu như cậu ta có thể đối tốt với Thần Thần như vậy, mình còn có thể có ý kiến gì nữa! Lưu Mẫn trong lòng âm thầm chúc phúc cho Ngô Thần, tin tưởng sau này con bé nhất định có thể vĩnh viễn hạnh phúc!

Trở lại tỉnh H, tuy nói những ngày nghỉ ngơi đã hết, nhưng những điều này chẳng làm ảnh hưởng đến thời gian gặp nhau của bọn họ. Thời gian đã không còn nhiều lắm, bởi vì lưu luyến cho nên bọn họ vô cùng quý trọng khoảng thời gian này được ở bên nhau.

Mà Hải Biên cũng đã xác định sẽ đi Pháp du học, học quản lý và thiết kế trang sức, để trở về kế thừa tập đoàn. Hoàng Tuấn và Mộ Dung Tấn sẽ đi Anh học ngành quản lý kinh tế.

Vào thời điểm bảy người còn lại trong nhóm chuẩn bị khai giảng năm học mới, ba người Hoàng Tuấn cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho cuộc sống mới nơi đất khách quê người!

23. Chương 23: Định Ước

Nhìn người con gái trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, Ngô Thần nhìn cô bé trong gương cười cười.

Trùng sinh đã được vài năm rồi, những điều gì cô không hài lòng trong kiếp trước, lần này cô cũng đã cố gắng thay đổi triệt để. Làn da trắng nõn, mắt không cận thị, mái tóc đen bóng. Cô giờ đã mười một tuổi, cũng như kiếp trước cô cũng đã cao đến 1m6. Cô không biết liệu kiếp này có thể đột phá được gen di truyền hay không.

Ba người Hoàng Tuấn sau khi đi du học, nhóm họ chỉ còn còn lại bảy người cứ theo lẽ thường ở trung học A mà viết nên truyền kỳ cho các học sinh khóa sau. Bọn họ dẫn theo toàn bộ học sinh lớp 1 liên tục lấy được giải quán quân của đại hội thể thao, đội bóng rổ nữ năm nay dưới sự dẫn dắt dũng mãnh của Ma Giai mà đoạt vòng nguyệt quế. Học hành vẫn như mọi khi không thể siêu việt hơn được nữa.

Học sinh trong lớp 1 vẫn là những người bạn cũ, tuy rằng có thêm một vài bạn mới, nhưng mà bọn họ rất nhanh đã thích ứng được với không khí lớp 1.

Hôm nay Ngô Thần bỏ hẳn hai giờ để chăm chút cho bản thân. Bởi vì tối hôm nay, Ngô Thần cùng với ba mẹ đi tham dự một buổi tiệc tối dành cho những quan chức của tỉnh H. Đồng thời, hôm nay cô cũng đảm nhiệm chức vụ là bạn nhảy của Âu Dương Hiên.

Ba Âu Dương bởi vì mấy trong những năm qua thành tích của ông rất tốt, đến nỗi từ từ những năm trước nữa, những buổi tiệc như vậy chủ nhân không biết từ khi nào đã đổi sang ba Âu Dương rồi. Nói cách khác chính là, ba Âu Dương được thăng quan !

Tuy rằng mới chỉ có mười một tuổi, nhưng đêm nay Ngô Thần lựa chọn một bộ lễ phục hơi thành thực một chút màu tím. Trên cổ đeo một chiếc vòng hình giọt nước được thiết kế riêng, làn váy thướt tha tới gót chân, trên chân đi một đôi giày cao gót nhỏ màu vàng, trang điểm nhẹ nhàng, làm cho cả người Ngô Thần nhìn qua càng thêm diễm lệ.

Ngô Thần cũng thường xuyên theo cha mẹ đi một ít buổi tiệc của giới thương nhân. Nhưng năm nay mình cũng đã bước vào trung học , nhưng cô và các nữ sinh trung học khác không giống nhau. Cô chính là con gái duy nhất của Ngô tổng, mà lần đi này cũng chính thức tuyên bố ọi biết rằng cô chính là người thừa kế tương lai của công ty, là chủ nhân tương lai của công ty. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cô không thể trốn tránh trách nhiệm của vòng lẩn quẩn này.

Ba Ngô trong vòng hai năm này đã đem tổng công ty chuyển đến tỉnh A, còn ở tỉnh H chỉ còn cơ sở ban đầu mà thôi , đương nhiên dù có như vậy ông cũng không buông tay mảnh đất tỉnh H này.

Ngô Thần đi theo ba mẹ cùng nhau đến khách sạn lớn nhất tỉnh A—— Cẩm Tú Đình, vừa đến nơi cô đã gọi điện cho Âu Dương Hiên biết.

Âu Dương Hiên nhìn thấy dáng vẻ đêm nay của Ngô Thần thì thoáng sửng sốt, sau đó mặt không đổi sắc chào hỏi ba Ngô và mẹ Ngô. Ba Ngô và mẹ Ngô đương nhiên cũng hiểu được tâm tư của Âu Dương Hiên đối với con gái của mình. Tuy nói rằng tuổi con gái của ông vẫn còn rất nhỏ, nhưng hiện tại con bé cũng đã bắt đầu học năm nhất cao trung , về sau chuyện của con mình cũng không thể quản được nhiều , chỉ có thể nói những chuyện thích hợp với con gái mà thôi. May mắn đứa con này của họ rất hiểu chuyện, cam đoan trước khi trưởng thành sẽ không làm chuyện gì làm cho bọn họ phải bận lòng.

Ba Ngô tuy đối với Âu Dương Hiên canh như canh sói xám vô cùng không vừa ý, nhưng cũng không thể phủ nhận được sự tài giỏi của Âu Dương Hiên . Sau khi được mẹ Ngô phân tích, cũng dần dần buông đi thành kiến, coi cậu như một người bình thường mà đối đãi. Hiện tại ông phát hiện Âu Dương Hiên càng ngày càng làm cho ông vừa lòng.

Bọn chúng bây giờ vẫn còn nhỏ, tình yêu và hôn nhân về sau rất khó có khả năng có được người vừa ý. Bây giờ con mình lại thích một đứa bé mà mình lại hiểu rõ nó như vậy , cho dù là thời cổ đại đi nữa thì cũng không nên ngăn cản . Cứ để cho bọn trẻ tự do phát triển đi. Đứa bé đó mình cũng quen biết ít nhiều cũng có thể hạn chế tội nó !

Ngô Thần nhìn thấy dáng vẻ hơi sửng sốt của Âu Dương Hiên thì vui vẻ nở nụ cười. Cô thực vừa lòng khi Âu Dương Hiên có biểu tình này, thật sự là vô cùng sung sướng .

Bước lên đem tay của mình đặt vào bàn tay được vươn ra từ trước của Âu Dương Hiên ,sau đó đi theo phía sau ba mẹ, khoác vào cánh tay của Âu Dương Hiên , đi đại sảnh của bữa tiệc.

Những bữa tiệc như thế này Ngô Thần đến không ít, nhưng đây là lần đầu tiên cô xuất hiện với thân phận bạn của Âu Dương Hiên. Giá trị con người của Âu Dương Hiên bây giờ rất cao, nên có rất nhiều người nhắm vào cậu ta .

Công tử của Âu Dương gia, từ tình huống bây giờ xem, tiền đồ về sau của cậu ta chắc chắn không nhỏ. Hôm nay thế mà lại đem theo bạn nhảy tham dự , đây chính là lần đầu tiên đấy! Cho nên đèn pha chiếu vào người Ngô Thần càng ngày càng nhiều.

Ba Ngô mang theo mẹ Ngô cùng với Ngô Thần đi đến trước mặt ba Âu Dương, cũng cần phải nói lời chào hỏi với chủ nhân chứ. Ba Âu Dương và mẹ Âu Dương đang nói chuyện với người khác, thấy bọn họ đi đến đây cũng xin phép rồi đi tới bên cạnh ba Ngô.

Ba Âu Dương với mẹ Âu Dương đã chú ý bọn họ từ lúc họ mới đi vào . Nhìn thấy Ngô Thần đứng bên cạnh con trai mình, chuyện tương lai sau này thế nào bà không dám nói trước . Nhưng một đôi kim đồng ngọc nữ như thế này, hai người hôm nay đều chăm chút tỉ mỉ, khiến cho hai người bọn họ càng có vẻ như trời sinh một cặp.

Ánh mắt của con mình không tồi chút nào! Khi Ngô Thần đến gần ba mẹ Âu Dương hai người đều có ý nghĩ như vậy.

Ba Ngô cùng với ba Âu Dương nói chuyện xong, Ngô Thần chạy nhanh đến chào hỏi ba Âu Dương và mẹ Âu Dương. Bản thân mình và Âu Dương Hiền coi như tối nay đã xác định chính thức quan hệ rồi. Nếu như cô đã đồng ý, vậy cũng phải tạo ấn tượng tốt bên phía nhà chồng chứ!

“Chú Âu Dương, dì Âu Dương, mọi người khỏe không ạ.”

“Tiểu Thần hôm nay cháu thật đẹp.” dì Âu Dương làm nữ chủ nhân trả lời Ngô Thần rồi ân cần thăm hỏi.

“Ha ha, cảm ơn dì đã khích lệ. Dì cũng đẹp lắm ạ, hôm nay so với lần trước cháu nhìn thấy dì thì dì cũng không có thay đổi gì hết!”

Ba Âu Dương với mẹ Âu Dương đều nở nụ cười, “Cháu nha cái con bé này , miệng cũng thật ngọt.” mẹ Âu Dương cười nhìn Ngô Thần, Âu Dương Hiền nhìn thấy trong mắt của mẹ nhận được sự đồng ý, làm cho cậu thật cao hứng.

“Hai đứa đi ăn chút gì đi. Bạn học của các con cũng có mấy đứa đến rồi đấy, đi xem đi.” Ba Âu Dương lên tiếng , Âu Dương Hiền dắt Ngô Thần đi bắt đầu tự do hoạt động.

“Hôm nay còn ai đến nữa hả?” Ngô Thần tò mò hỏi Âu Dương Hiền. Vừa rồi ba Âu Dương nói bọn họ còn có vài bạn học sẽ đến đây, Ngô Thần vẫn nghĩ trong lòng, trừ bỏ Lưu Mẫn chẳng lẽ còn có ai cũng cần tới tham gia lần yến hội này à?

“Cao Hứng cũng sẽ đến. Ba của Vương Ninh năm nay cũng thăng chức, chắc lát nữa bọn họ sẽ tới đây.” Âu Dương Hiền nhỏ giọng trả lời vấn đề của Ngô Thần .

“Sao em lại không biết chuyện này? Tam ca cũng quá keo kiệt , như vậy mà cũng không thêm mời khách ăn cơm.” Ngô Thần quệt cái miệng nhỏ nhắn oán giận .

Âu Dương Hiền buồn cười nhìn Ngô Thần, “Cũng không phải là Vương Ninh được thăng chức, vì sao cậu ấy phải mời khách?”

“Được rồi! Nhưng là cũng không thể không nói cho chúng ta biết chứ! Cho dù chúng ta có biết cũng sẽ không áp bức cậu ta mà, có anh thay cậu ta chống đỡ, mà anh lại còn che đậy giúp !” Ngô Thần nói xong lời này, chợt nghe thấy đằng sau có tiếng ho khan.

Ngô Thần cùng Âu Dương Hiền xoay người lại vừa vặn nhìn thấy Vương Ninh và Lưu Mẫn đi đến. Cao Hứng cũng từ một phương hướng khác lạng lách đi đến chỗ hai người.

Hai người này không biết từ khi nào lại cấu kết với nhau, bí mật phát triển tình cảm trở thành như bây giờ. Khi Ngô Thần mới biết chuyện này, còn giận dữ Lưu Mẫn rất lâu. Chị gái thân thiết nhất của mình có chuyện lớn như thế mà không chịu nói với mình, đối phương còn là tam ca của mình nữa, thế tại sao mà mình lại là người biết sau . Tuy rằng cũng có vài người trong nhóm biết sau cô, nhưng mà cô vẫn là rất tức giận!

“A, tránh ra .” Ngô Thần lườm Vương Ninh 1 cái, đi đến chen vào giữa hai người bọn họ , tách hai bàn tay đang nắm của họ ra. Cao Hứng thấy như vậy một màn như vậy không hề nề mặt mà cười ha hả.

Wương Ninh thấy Ngô Thần làm như vậy rất là bất đắc dĩ, cậu biết là cô đang bực tức vì chuyện của mình và Lưu Mẫn không nói cho cô biết trước.

“Được rồi, em gái à, có chuyện gì thì em cứ nói cho tam ca biết, đừng tức giận nữa mà. Em bớt giận đi , tam ca của em đã bị chị Lưu Mẫn của em oán sắp chết rồi.” Vương Ninh bất đắc dĩ nhìn hai người đang đứng chung 1 chỗ.

Khi Lưu Mẫn đồng ý thử đến với cậu, cậu vốn định trực tiếp nói ọi người biết. Nhưng Lưu Mẫn lại lạnh lùng nói rằng cậu phải thử việc hai tháng rồi mới được nói ọi người biết, cuối cùng mọi người lại oán thăm cậu giữ bí mật. Làm đàn ông dạo này khó khăn thế sao!

Ngô Thần bấu môi nhìn Vương Ninh, tuy nói là mình có chút mất hứng vì bọn họ lừa gạt mình, nhưng thấy cậu ta đối xử với Lưu Mẫn ân cần . Sau đó cô cũng hiểu được Lưu Mẫn bị Âu Dương Hiên cướp mất cô đi , cho nên muốn ỉnh biết được cảm giác của cô ấy khi đó . Nhìn vào mắt của Lưu Mẫn, trong mắt có sự áy náy, cầm tay của Lưu Mẫn nhét vào tay của Vương Ninh.

Từ hai ngày trước khi nói cho Ngô Thần biết tin tức này, Ngô Thần mỗi ngày nhìn thấy mình đều chu cái miệng nhỏ lên, điều này làm cho Lưu Mẫn cảm thấy mình đã mắc phải sai lầm lớn. Không biết phải là nên làm thế nào để con bé bớt giận .

Đương nhiên sẽ không phải tức giận chuyện cô và Vương Ninh thành một cặp, Ngô Thần sẽ không phải đùa bé không hiểu chuyện như thế, con bé chỉ bức tức vì bị giấu diếm thôi.

Nhìn thấy Ngô Thần đem tay của Lưu Mẫn đưa cho Vương Ninh, Lưu Mẫn cùng với Vương Ninh đều sưng sốt một chút, sau đó vui vẻ nở nụ cười. Âu Dương Hiên cũng tiến lên nắm chặt tay của Ngô Thần , Ngô Thần như vậy ai mà có thể không thích cô được.

Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên đại sảnh yến tiệc đi một vòng. ĐI qua chào hỏi ba mẹ Lưu Mẫn và ba mẹ Vương Ninh, sau đó đến chào hỏi ba mẹ của Cao Hứng, ba mẹ của Hoàng Tuấn, Hải Biên và ba mẹ Mộ Dung Tấn .

Ba Lưu và ba Vương thấy Lưu Mẫn và Vương Ninh có thể đến với nhau coi như cũng hài lòng. Hai người cũng được xem là mười sáu tuổi , chỉ là tình yêu mà thôi cho nên bọn họ cũng có thể đồng ý. Cũng hoàn toàn tin tưởng con của mình ,chúng nó sẽ không vì vấn đề tình cảm mà làm hỏng các kế hoạch trong tương lai. Nếu hai chúng nó sau này có thể ở cùng một chỗ, đối với hai gia đình cũng tương đối vừa lòng .

Mở màn khiêu vũ là ba Âu Dương và mẹ Âu Dương mẹ, sau đó những người ở đây cũng đem bạn nhảy vào sân. Âu Dương Hiên và Ngô Thần đều được huấn luyện chuyên môn về vấn đề này, hơn nữa đã nhảy cùng nhau vài năm rồi, phối hợp rất là ăn ý.

Nhảy một vài khúc, Âu Dương Hiên và Ngô Thần đi ra khi bên ngoài nghỉ ngơi. Chỗ này người cũng không nhiều lắm, một cái cửa sổ sát đất nhằm mục đích bảo hộ. Ngô Thần tựa vào bên cạnh tay vịn, nhận lấy cốc nước trái cây Âu Dương Hiên đưa đến, uống hai hớp.

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần, đêm nay Ngô Thần tỉ mỉ trang điểm rất đẹp, sau khi nhảy ở bên trong, vì vận động mà hai gò má của Ngô Thần càng thêm hồng hào. Âu Dương Hiên nhìn thấy không tự chủ được kéo Ngô Thần vào trong lòng mình.

Tuy nói rằng mấy năm nay Âu Dương Hiên vẫn đều ở bên cạnh Ngô Thần , chăm sóc cho Ngô Thần rất tốt, nhưng hành động như vậy cũng chưa từng có. Ngô Thần vừa bị Âu Dương Hiên kéo vào trong lòng có sưng sốt một chút, sau đó lại thả lỏng người cứ như vậy tựa vào trong ngực của cậu

Âu Dương Hiên cũng cảm giác được Ngô Thần hơi cứng người, nhưng mà hoàn hảo, cô không có kháng cự lại cái ôm của mình.

“Anh biết em hiểu được tình cảm của anh, về sau để cho anh được tiếp tục chăm sóc em được không?” Âu Dương Hiên ở bên tai Ngô Thần nhẹ giọng nói.

“Anh không biết là em còn quá nhỏ à?” Ngô Thần dựa sát vào Âu Dương Hiên, nhìn ánh sao bên ngoài nhỏ giọng trả lời cậu.

“Anh biết. Đã chờ được năm năm rồi, anh không ngại chờ thêm mấy năm nữa.” Âu Dương Hiên vòng tay ôm cô thật chặt, giống như biểu thị chủ quyền của mình.

Ngô Thần bị câu nói này của cậu chọc cười . Gật gật đầu, “Vậy đợi đến lúc em trưởng thành được không?” Ngô Thần ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hiên, nhìn thấy cậu vì nhận được câu trả lời vừa ý mà đôi mắt sáng lên, nhìn cậu gật đầu đáp lại, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Ngô Thần dựa sát vào trong lòng Âu Dương Hiên , cô gái với chiều cao 1m6 cùng một người con trai cao 1m8 đứng giữa khung cảnh đầy ánh sao, mặc kệ tuổi tác bọn họ ra sao người khác nhìn thấy quả thật là một cảnh đẹp!

24. Chương 24: Công Việc Đầu Tiên

Bắt đầu học kỳ đầu tiên của cao trung,vào buổi chiều cuối tuần Ngô Thần sẽ đến nhà Âu Dương cùng với Âu Dương Hiên theo mẹ Âu Dương học kiến thức pháp luật. Bắt đầu từ năm nay Ngô Thần bắt đầu xử lý một số chuyện của công ty, nếu không hiểu biết pháp luật và kiến thức kinh tế, thì con đường cô sẽ đi chỉ toàn màu đen hắc ám mà thôi.

Mẹ Âu Dương đối với Ngô Thần là càng nhìn càng vừa lòng. Tâm tư của con mình bà đương nhiên là biết, từ lần gặp mặt đầu tiên trong sinh nhật đó của Âu Dương Hiên, đến lần trước thấy Ngô Thần lấy thân phận làm bạn nhảy Âu Dương Hiên xuất hiện. Kỳ thật Âu Dương gia đối Ngô Thần cũng biết một chút. Hiện tại cho Ngô Thần đi theo mẹ Âu Dương học pháp luật, cũng là mẹ Âu Dương tự mình đề cử, bảo Âu Dương Hiên gọi con bé tới.

Khi Ngô Thần nghe được Âu Dương Hiên nói chuyện này cảm thấy rất kinh ngạc. Gần đây cô cũng tự mình nghiên cứu một ít vấn đề pháp luật, nhưng cô cũng không phải học sinh chuyên khoa luật, không ai dạy thì mình không thể hiểu được. Mà mẹ Âu Dương lại là một giáo sư khoa luật của đại học H lại có thể nguyện ý làm giáo sư ỉn.

Ba Âu Dương với mẹ Âu Dương xem Ngô Thần thế nào, bằng ánh mắt Ngô Thần cũng hiểu được,bọn họ rất yêu quý mình. Nếu mẹ Âu Dương nguyện ý thả từng bước như thế, mình sao mà phải lo lắng nữa? Cho nên Ngô Thần bắt đầu đi theo mẹ Âu Dương học luật kinh tế.

“Thần Thần, tối nào đi Âu Dương cũng ở trong nhà, không phải cần chờ đến cuối tuần con mới tới.” Sau khi Ngô Thần học xong giờ học, mẹ Âu Dương lôi kéo Ngô Thần ở nhà bà ăn cơm chiều. Buổi chiều nào học xong cũng được ở lại ăn bữa tối

~“Dì à, chủ yếu là thời gian học tập của bọn con bây giờ rất bận rộn , nếu không con khẳng định sẽ thường xuyên đến nhà dì a . Đến lúc đó dì nhất định sẽ chê con tại sao luôn luôn đến làm phiền.” Ngô Thần dường như làm nũng nhìn mẹ Âu Dương .

“Con nha tiểu nha đầu lừa đảo này, dì là người như vậy đó hả! Ngày nào con đến đây cũng được, dì không có ý kiến.” Nói xong gõ nhẹ vào đầu Ngô Thần.

“Hi hi. Con biết dì thương con. Có thời gian con nhất định sẽ đi cùng Âu Dương Hiên đến thăm dì. Dì cũng biết hằng ngày con phải xử lý công việc trong công ty với ba con, bằng không con cũng muốn ngày nào cũng tới chơi với dì mà!” Nói xong còn dựa vào vai mẹ Âu Dương cọ cọ.

“Lão Ngô này thật đúng là, tiểu Thần còn nhỏ như vậy sao cứ áp bức lao động thế chứ. Đổi thành là dì, dì khẳng định sẽ thương tiếc con.” Nói xong gấp một miếng sườn để vào trong bát của Ngô Thần. Tuy rằng nói ai oán như vậy, nhưng bà đương nhiên hiểu được, sống trong gia đình thương nhân như vậy những đứa bé này bắt buộc phải thế. Giống như Âu Dương Hiên nhà bà, mỗi ngày không phải học chính trị thì cũng là pháp luật. Mà theo hướng của Ngô Thần về sau, mỗi ngày thằng bé còn phải học thêm cả luật kinh tế.

Con của mình cố gắng như vậy, nói là mình có chút đau lòng, nhưng vui mừng vẫn nhiều hơn. Nhìn thấy tương lai của cả con dâu mình từ khi còn nhỏ đã cố gắng như vậy, thì bà lại càng thêm hài lòng .

Ba Âu Dương cùng với Âu Dương Hiên ngồi bên cạnh nghe, thường thường cũng sẽ chen vào hai câu. Đương nhiên hai người thật cao hứng khi nhìn thấy mẹ Âu Dương và Ngô Thần có thể thân thiết như vậy, dù sao quan hệ mẹ chồng con dâu cũng là quan hệ phức tạp nhất mọi thời đại. Âu Dương Hiên thấy được Ngô Thần có thể làm ẹ yêu quý như vậy cậu rất vui, mặc dù có đôi lúc mẹ đem Ngô Thần chăm sóc tốt hơn cả chăm sóc cho con để là cậu.

Vào lúc năm học đầu tiên của cao trung gần kết thúc, Cao Hứng đột nhiên mang đến cho Ngô Thần một tin làm cho Ngô Thần do dự thật lâu.

Radio tỉnh H công khai tuyển người dẫn chương trình!

Khi Ngô Thần nghe được tin tức này là lúc đang ở cùng với Âu Dương Hiên thảo luận một vụ án, đây chính là đề thảo luận cuối tuần này của bọn họ. Mà Cao Hứng đem tin tức này đến làm cho Ngô Thần rối rắm thật lâu.

Radio và đài truyền hình không giống nhau, radio càng yêu cầu nghiêm khắc hơn. Ngô Thần rất muốn đi thử xem, vì đây cũng đã từng là một giấc mộng đời trước của cô. Nhưng tình huống học tập hiện tại của mình bây giờ, mình còn không chắc sẽ có thể duy trì được nếu thêm công việc này hay không.

Ngô Thần không lo lắng rằng cô có được tuyển hay không. Nếu Cao Hứng đã đến nói cho cô biết, nói cách khác chính là tin tức mà ba Cao thả ra. Coi như là không có năng lực sẵn thì cũng được ba Cao chiếu cô, được tuyển là không thành vấn đề. Nhưng cái chính là bản thân mình có muốn đi hay là không?

Âu Dương Hiên nhìn thấy biểu tình trên mặt Ngô Thần càng ngày càng rối rắm thì biết cô đang nghĩ gì. Khi cậu nghe Cao Hứng nói cái tin tức kia, thì thấy Ngô Thần vẫn luôn có biểu hiện như thế này, cậu cũng không biết nên phải nói cái gì nữa!

Đưa tay xoa đầu cô, mái tóc dài của cô vĩnh viễn làm cho cậu yêu thích đến mức không muốn buông tay.

“Nếu em đã muốn thì cứ đi đi.” Âu Dương Hiên thay Ngô Thần ra quyết định.

Ngô Thần nghe thấy lời nói của Âu Dương Hiên, nhìn chằm chằm vào cậu nhìn nửa ngày, vỗ vỗ mặt mình.

“Được rồi, nếu không chúng ta cứ thử đi xem thế nào!” Nói xong tội nghiệp nhìn Âu Dương Hiên “Hiên, nếu như thế, sau này em không thể về nhà cùng với anh được!”

Từ buổi tiệc tối hôm đó, cách xưng hô với nhau của hai người cũng thay đổi. Cậu từ “Tiểu Thần” biến thành “Thần Thần”, mà cô từ “Âu Dương Hiên” biến thành “Hiên”.

“Không sao đâu, đến lúc đó chúng ta cũng phải sắp xếp thời gian nữa, để cho nó không chiếm dụng vào thời gian đi học của chúng ta. Cho nên, anh vẫn phải làm tốt công việc của anh chứ!” Âu Dương Hiên thấy Ngô Thần nói thế vừa cao hứng vừa bất đắc dĩ, cô chỉ lo về chuyện này thôi sao?

“Vậy được rồi! Vậy cơ hội đưa đón em vẫn sẽ giao lại cho anh!” Ngô Thần vô lại nói xong câu đó, nhìn ánh mắt sủng nịnh của Âu Dương Hiên, ngượng ngùng dựa vào cánh tay Âu Dương Hiên cọ cọ.

Không ngoài ý muốn nghe được tiếng cười Âu Dương Hiên.

Thời gian Ngô Thần đi phỏng vấn được sắp xếp vào buổi chiều thứ 7. Ngô Thần có thể đi phỏng vấn sau khi cùng Âu Dương Hiên đến nhà Đường Vũ học tập. Âu Dương Hiên cũng thay phương tiện đi lại bắt đầu từ hai chân chuyển sang hai bánh giờ lên cao trung thì chuyển sang bốn bánh, hơn nữa này mọi chi phí đều là Âu Dương Hiên tự mình trả lấy. Nếu không phải Ngô Thần còn quá nhỏ tuổi, thì cũng có khả năng cô cũng sát nhập vào bộ tộc những người có xe bốn bánh.

Âu Dương Hiên từ năm trước bắt đầu đi theo Ngô Thần bắt đầu làm quen với đầu tư tài chính, tự mình ở trên thị trường chứng khoán tung hoành một phen. Mà cậu vẫn còn có thói quen gửi cho các tòa soạn những bài bình luận văn vẻ. Việc này làm cho Âu Dương Hiên đem được những kiến thức mình đã học áp dụng được vào thực tế.

Thứ 7 hai giờ chiều.

Đến dưới tòa nhà, Âu Dương Hiên đem xe dừng lại cùng với Ngô Thần đi vào bên trong. Vốn là Ngô Thần muốn để cho Âu Dương Hiên đi đầu đó cô tự vào, nhưng Âu Dương Hiên lại làm như không hiểu ý của cô theo cô đi vào.

Được rồi, Ngô Thần thừa nhận, kỳ thật đối với hành động này của Âu Dương Hiên trong lòng cô vẫn rất cao hứng.

Âu Dương Hiên cùng Ngô Thần trực tiếp đi vào văn phòng phó ban, đây là văn phòng của Cao ba ba . Sau khi Ngô Thần báo danh, Cao Hứng trực tiếp nói cho Ngô Thần biết trước khi phỏng vấn thì đi tìm ba của cậu, nói là ba Cao có chuyện muốn nói với cô.

“Chú Cao chào chú ạ.”

“Tiểu Thần đến rồi à. Lại đây, ngồi đi.” Hai người nghe lời ngồi ở trên sofa trong văn phòng .

Chú Cao liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó nói với Ngô Thần, “Hôm nay phỏng vấn chỉ là để cho các ủa nhx đọa nghe được giọng nói mà thôi. Nếu đã được nhận thì có thể trực tiếp đi nhận tiết mục !”

“Không cần phải tiến hành sang lọc một chút ạ?” Ngô Thần tò mò hỏi ba Cao.

“Kỳ thật sàng chọn cũng chỉ là chọn giọng nói và năng lực những điều này của cháu ta đã biết hết rồi. Cho nên ta trực tiếp nhận cháu vào luôn cho rồi. Chẳng lẽ cháu lại muốn tốn thêm thời gian à?” Ba Cao buồn cười nhìn Ngô Thần.

Ngô Thần nhanh chóng lắc đầu, nở nụ cười sang lạng với ba Cao “Có chú Cao ở đây thật tốt!”

“Cái con bé này!” chú Cao vỗ vỗ đầu của Ngô Thần. Sau đó vừa lòng nhìn hai đứa bé này, đây là những đứa trẻ mà con trai mình xưng huynh gọi muội. Hiện tại người lớn của mấy nhà này đều biết chuyện của tụi nhỏ, đều cảm thấy rất thích hợp. Thì cũng kệ tụi nó đi! Bây giờ ông gặp hai đứa nhỏ này lại càng cảm thấy hài lòng.

Bọn họ vốn ở tổng cùng một tiểu khu, mẹ Cao mẹ và ba Ngô có đôi khi cũng hợp tác nhau trong công việc, cho nên người lớn hai nhà cũng rất thân thuộc với bọn trẻ.

Ba Cao bảo Âu Dương Hiên ở bên ngoài đợi thêm chút nữa, rồi dẫn Ngô Thần vào một văn phòng.

Đây là một văn phòng hội nghị. Trên đầu bàn kia ngồi một vài vị khoảng hơn ba mươi tuổi, có nam có nữ. Nhìn thấy ba Cao đi vào rất nhanh đứng dậy tiếp đón. Sau đó ba Cao ngồi xuống, chờ Ngô Thần tự giới thiệu.

“Xin chào các vị giám khảo. Cháu tên là Ngô Thần, hiện tại đang là học sinh năm nhất cao trung A. Cháu rất vui khi có được cơ hội đến đây để học tập kiên thức với mọi người. ●●●●●●●●●●” Ngô Thần đem những lời đã nghĩ ra trong đầu nói ra, rồi chờ những câu hỏi của các vị ở đây.

Trong đó một nam nhân nhìn thoáng qua dáng vẻ khá cao, ôn hòa hỏi Ngô Thần “Theo như lời cháu nói thì cháu mới học năm nhất cao trung, nếu như có một tiết mục hàng ngày giao cho cháu thì cháu phải làm sao?”

Ngô Thần nghĩ nghĩ” Nếu như ở thời gian cho phép, cháu nghĩ là có thể được ạ .”

“Ý của cháu là, nếu thời gian không cho phép người thì cháu sẽ không hoàn thành được công tác của cháu phải không?” Câu hỏi có chút sắc bén .

“Không, cháu nghĩ chú đã hiểu nhầm lời nói của cháu . Nếu như cháu không hoàn thành được phần công việc này thì ngày hôm nay cháu sẽ không đứng ở đây . Nếu cháu đã đồng ý nhận phần công tác này, cháu đương nhiên sẽ hoàn thành nó thật tốt.”

“Như thế này, nếu chúng tôi cho người một tiết mục về vấn đề kinh tế, cháu có thể hoàn thành được hay không?” Nghe được ông hỏi những lời này, Ngô Thần nở nụ cười càng ngày càng tự tin.

“Cháu nghĩ phần công tác này chắc chắn có thể làm được.” Những tiết mục như thế này kiếp trước của Ngô Thần cô cũng đã từng nghiên cứu rất lâu, kiếp này cô lại còn học về kinh tế cũng đã được vài năm, dù thế nào đi nữa cô cũng hoàn toàn tin tưởng vào bản thân!

Rất thuận lợi thu phục được các vị giám khảo này! Về phần thời gian công tác sẽ do ba Cao chỉ định, thời gian được định ra là từ 6 giờ chiều đến 7 giờ chiều hàng ngày. Vừa vặn đúng thời gian kết thúc chương trình học ở trường, cũng đủ thời gian để Ngô Thần hoàn thành phần công việc này.

Sau khi tạm biệt ba Ngô, Ngô Thần cao hứng ôm lấy Âu Dương Hiên.

“Em vui lắm hả?” Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần tươi cười vui vẻ thì hỏi cô.

“Ừm, coi như là em đã hoàn thành được một giấc mộng của em đi!”

Đúng vậy. Coi như mình đã hoàn thành được tâm nguyện đời trước của cô rồi, về sau kiếp trước và kiếp này cô sẽ không đi cùng đường với nhau nữa !

Nhìn Âu Dương Hiên bên cạnh , Ngô Thần nở nụ cười sáng lạn , cô cảm thấy thật hạnh phúc!

25. Chương 25: Rối Rắm

Ngô Thần lại rối rắm !

Nguyên nhân lần này là, cô nên chọn ban xã hội hay là ban tự nhiên?

Từ lần phỏng vấn trước , Ngô Thần bắt đầu cuộc sống mỗi ngày đi làm. Buổi chiều tan học lập tức ngồi lên xe của Âu Dương Hiên chạy tới radio. May là Radio cách trường học không quá xa, nếu không phần công việc này cô không cách nào đảm nhận được .

Ngô Thần tự hỏi về sau cô muốn học ban tiếng Trung thì tốt nhất nên chọn ban xã hội, nhưng cô lại vừa muốn học kinh tế, như vậy phải học ban tự nhiên. Âu Dương Hiên đã lựa chọn xong xuôi hết rồi, không suy nghĩ mà chọn ban tự nhiên, dù sao cậu ta sau này muốn học kinh tế và pháp luật chọn ban tự nhiên cũng không sao hết.

“Quyết định rồi , chọn ban tự nhiên !” Ngô Thần quyết định chọn ban tự nhiên để học. Vì sao à? Ngô Thần đã suy nghĩ thật lâu rồi. Thứ nhất, nếu nói ban tự nhiên dễ thì không dễ khó cũng không khó, trình độ ở ban tự nhiên nhất định sẽ cao hơn với ban xã hội, nếu như mình chọn ban xã hội sau này muốn thi kinh tế phải thi toán lý hóa thì kiến thức thực sự không hề dễ dàng .

Thứ hai, khi thi đại học khoa tiếng Trung chỉ cần thành thục môn Văn và Tiếng Anh thôi. Những môn này ở hai ban đều được học, cho nên không hề ảnh hưởng đến những dự định trong tương lai của cô.

Vấn đề thứ ba là, các bạn thử nghĩ mà xem? Anh bạn trai đương nhiệm của Ngô Thần không hề do dự mà chọn ban tự nhiên. Nếu không sau này cô làm sao có thể có được một lái xe chuyên dụng như thế này nữa chứ, cô ở tổng hợp lại tất cả những điều kiện trên, không do dự nữa mà chọn ban tự nhiên.

Cũng may thành tích của Ngô Thần luôn luôn ổn định, cô cũng không giống các bạn nữ khác phần lớn chuyển sang khoa văn, dù sao thì Ngô Thần vẫn là —— không bao giờ đi con đường bình thường.

Kỳ thật chủ yếu là bởi vì vài năm gần đây cô luôn luôn giúp ba xử lý một số vấn đề của công ty, cho nên một số kiến thức cơ bản của đại học cô cũng đã xem qua một ít. Ngô Thần tính toán cô đã chọn được một con đường tương lai khá tốt!

Năm thứ 2 cao trung, bọn Ngô Thần và Đường Vũ tách nhau ra. Đường Vũ đã muốn xác định chọn con đường nghệ thuật, cho nên quyết định đi học thanh nhạc. Mà sáu người còn lại thống nhất lựa chọn ban tự nhiên.

Ngô Thần, Âu Dương Hiên và Lưu Mẫn là vì muốn học đại học kinh tế, Cao Hứng và Vương Ninh thành tích các môn tự nhiên rất tốt, Ma Giai muốn vào đại học quân đội, khoa điện tử, vì vậy cũng chỉ có thể học ban tự nhiên.

Đến năm hai cao trung Ngô Thần không tiếp tục học võ và khiêu vũ nữa. Bởi vì thời gian của bản thân càng ngày càng ít. Võ thuật phòng thân cũng đã đủ, khiêu vũ thì mình cũng thường xuyên phải tham gia vũ hội tiện thể tập luôn cùng được, hơn nữa bình thường mỗi ngày cô đều tập Yoga. Như vậy đến cuối tuần thời gian cũng được xấp xỉ thư thả.

Buổi sáng cuối tuần Ngô Thần đến học một khóa tiếng Pháp, vì môn ngoại ngữ thứ hai này, Ngô Thần cũng ăn không ít khổ cực. Vì không có trụ cột ở kiếp trước, phải bắt đầu từ đầu, đúng thật là không phải khó bình thường. Buổi chiều Ngô Thần phải tới nhà Đường Vũ học đàn, đây là môn mấy năm qua Ngô Thần

chưa bao giờ nghỉ. Đương nhiên cũng không chỉ học mỗi đàn dương cầm, còn có đàn violon cũng đại khái học một ít. Buổi sáng chủ nhật đến công ty, buổi chiều đi đến nhà Âu Dương Hiên cùng với mẹ Âu Dương nghiên cứu pháp luật.

Ngô Thần chỉ cảm thấy thời gian càng ngày càng không đủ.

Sau học kỳ đầu tiên của năm hai, rất nhiều học sinh của cao trung A xin đi ra nước ngoài du học . Mà Lưu Mẫn cũng quyết định đi du học.

Ngô Thần đối với quyết định này của Lưu Mẫn mười phần đồng ý. Đương nhiên Vương Ninh cũng sẽ cùng Lưu Mẫn đi du học, hai người đều quyết định xuất ngoại học tài chính.

Thời gian bọn họ được ở cùng với nhau càng ngày càng ít, chậm rãi đám người Ngô Thần phát hiện ra một chuyện rất thú vị. Cao Hứng và Ma Giai không biết khi nào thì bắt đầu ở trước mặt bọn họ không được tự nhiên, bọn họ đương nhiên là tìm ra được manh mối.

Hai người này cho tới nay vẫn là một đôi oan gia. Đám người Ngô Thần đã sớm chờ xem sự phát triển tiếp theo của hai người, không nghĩ tới thế nhưng ở ngay tại thời điểm mấu chốt này lại phát sinh. Phát hiện này làm cho bọn họ nhìn ái muội một phen

“Được rồi, các cậu đừng nhìn như vậy nữa.” Cao Hứng nhin không được , trực tiếp ồ ào .

“Không nhìn? Vậy nói được không?” Vương Ninh nhìn gương mặt nhăn nhó của hai người không nhin được mà trêu chọc.

“Còn hơn hai người các cậu, chúng tớ còn trực tiếp thông báo ọi người!” Ma Giai nhìn thấy bị trêu trọc không hề nhăn nhó, hớn hở đáp trả lại.

“Cái gì chúng tớ cũng không giống nhau cơ? Chúng tớ làm sao vậy kìa? Hay là hai người các cậu làm sao?” Lưu Mẫn cười tủm tỉm nhìn hai người.

Sau đó chợt nghe đến bốn người nói qua nói lại cậu không tốt với tôi không tốt, Ngô Thần thật sự không nghe nổi nữa”Được rồi , nào nhị sư huynh anh nói đầu đuôi ra xem nào!”

Chuyện là vậy. Ma Giai cùng Cao Hứng tính cách của hai người khá giống nhau, lại đều là yêu thích vận động. Nên thường xuyên hẹn nhau đi đá bóng hoặc đấu võ, thế nhưng đấu mãi cũng không nảy sinh một chút ít tình cảm khác thường. Khi đó bọn họ còn nhỏ cho nên không biết phải xử lý chuyện này ra làm sao, hiện tại hai người này quyết định sau này đều nhập ngũ , cho nên tính tình của quân nhân tương lai là phải thẳng thắn yêu thích thì nhận, nhăn nhó xoay quanh như vậy không phải là tính tốt.

Cứ như vậy cho đến hôm nay xảy ra một màn này.

Nhưng đột nhiên có sự thay đổi nhỏ, Ngô Thần lại bắt đầu thường xuyên kề cận Âu Dương Hiên. Mới đầu Âu Dương Hiên vô cùng cao hứng khi thấy Ngô Thần có biến hóa này, nhưng dần dần cậu cảm thấy có gì đó không thích hợp , cậu vẫn nghĩ rằng cô bỏ bốn người kia đồng hóa . Nhưng sau lại phát hiện, Ngô Thần biến hóa như vậy chắc chắn có chuyện gì xảy ra ! Vậy là có chuyện gì?

Tua lại vài ngày trước

~Khi biết Ma Giai và Cao Hứng thành đôi không lâu sau đó, Ngô Thần cứ nghĩ cuộc sống trung học của bọn cô cứ như vậy mà trôi qua thôi. Nhưng có một ngày, Vương Ninh đột nhiên gọi một cuộc điện thoại cho Ngô Thần.

“Alo, tiểu Thần.”

“Vâng, Tam ca à, sao hôm nay rỗng lại gọi điện đến nhà tôm thế này!” Ngô Thần tuy rằng đã tha thứ cho bọn họ chuyện giấu diếm, mà cô vẫn có thói quen hay trêu chọc Vương Ninh, ai bảo giấu diếm cô làm chi . Hừ!

“Được rồi. Tam ca xin lỗi em đấy. Cguyện này chúng ta dừng tại đây nhé?” Sau đó giọng nói đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, “Có chuyện anh cảm thấy cần phải nói cho em biết một tiếng.”

Ngô Thần bị sự nghiêm túc của Vương Ninh làm cho kinh ngạc nhảy dựng lên, chuyện làm cho tam ca trở nên nghiêm túc chắc là chuyện không nhỏ đâu! Nhưng là vì sao lại nói ỉn biết?

“Vâng, anh nói đi.” Ngô Thần hít sâu một hơi, giảm bớt cảm xúc. Đợi Vương Ninh nói chuyện kinh người gì đó.

“Chú Âu Dương được chuyển đến thành phố khác làm việc.” Vương Ninh trực tiếp nói ra, hắn cảm thấy nói như vậy Ngô Thần hẳn là có thể hiểu được. Đáng tiếc, hắn đánh giá quá cao Ngô Thần.

“Như thế thì sao ạ? Anh muốn em đi theo chú Âu Dương hay sao? Như thế thì cũng phải hỏi chuyện ba em chứ?” Ngô Thần nghi hoặc hỏi Vương Ninh, chuyện này có quan hệ gì đến mình à?

Vương Ninh bắt đầu dĩ , con bé này thế mà cũng không hiểu được à?

“Chú bị điều đến tỉnh khác làm bí thư, người một nhà đều phải đi theo.”

Ngô Thần nghe đến câu đó, cũng đã có thể tiêu hóa được một chút tin tức này rồi. Cả nhà cần phải đi với nhau đúng không?

“Ý của anh là gì?” Ngô Thần vẫn còn cố giả vờ không muốn hiểu.

“Anh tin tưởng là em sẽ hiểu , cho nên, có lẽ sau này các em chắc phải tách ra một thời gian.” Vương Ninh nhắm mắt đem giấy dựa cuối cùng Ngô Thần đánh nát .

Ngô Thần giật mình tỉnh táo lại, “Ừ, em đã biết. Cảm ơn anh Tam ca.”

Cúp điện thoại , Ngô Thần liền vẫn ngồi ở ngoài ban công, cô cũng không biết suy nghĩ cái gì nữa. Ngồi một lúc lại nhớ đến lần đầu tiên gặp Âu Dương Hiên , rồi lại nghĩ đến những năm qua bọn họ làm bạn bè, một hồi nhớ tới •••••

Cuối cùng cô phát hiện, trong vòng mấy năm nay, Âu Dương Hiên thành như đã trở thành một phần cuộc sống của cô. Tin tức của tam ca nói cho cô biết là, cuộc sống như vậy sẽ có sự thay đổi. Phải không?

Như vậy, mình có thể làm được gì đây? Mình không thể ích kỷ yêu cầu anh ấy không được đi. Như vậy, lúc anh ý đi mình có đau khổ không? Điều đó là đương nhiên rồi .

Như vậy cũng chỉ là, làm mình càng thêm quý trọng thời gian ở bên hắn , sau đó tách ra một thời gian, đại học sẽ gặp nhau?

Ngô Thần bối rối , bắt đầu từ bao giờ mình đã ý vào anh ấy như thế? !

Kết quả của lần suy nghĩ này, Ngô Thần bắt đầu vô hình hành động giống như một số đôi yêu nhau mới làm. Đương nhiên chỉ là muốn được gần Hiên thêm một chút mà thôi, còn những hành động khác Ngô Thần tự cảm thấy mình rất ổn!

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, Âu Dương Hiên theo thường lệ đưa Ngô Thần về nhà, chỉ là khi Ngô Thần xuống xe cậu liền ngăn cản.

“Được rồi, em nói đi em làm sao thế.” Âu Dương Hiên nhìn chằm chằm vào ánh mắt Ngô Thần.

Ngô Thần nhìn hắn, cũng cảm thấy biến hóa của mình gần đây cũng quá lớn.

“Dạ? Nói cái gì cơ, em có chuyện gì đâu!”

“Không cần phải nói dối anh! Có chuyện gì em cũng không cần phải suy nghĩ một mình , nói cho anh biết anh sẽ giải quyết cùng với em.” Âu Dương Hiên thâm tình chân thành mê hoặc nhìn Ngô Thần. Được rồi, Ngô Thần cô treo cờ đầu hàng.

“Anh sắp phải đi à?” Ngô Thần cúi đầu nhẹ giọng hỏi. Âm thầm mắng bản thân không có tiền đồ.

“Hử?” Âu Dương Hiên vẫn chưa hiểu được câu hỏi của cô.

Nghe được Âu Dương Hiên trả lời theo thói quen, Ngô Thần đem vấn đề tuôn thẳng ra, “Anh sắp đi với chú Âu Dương sao?”

Lúc này Âu Dương Hiên rất cục biết gần đây Ngô Thần hành động như thế là vì sao , là Vương Ninh nói cho cô biết à?

“Em luôn suy nghĩ về chuyện này à? Vì sao không hỏi anh?” Âu Dương Hiên nhún mày nhìn Ngô Thần, cô tình nguyện một người nghĩ ngợi lung tung cũng không muốn hỏi cậu sao? Cậu thực sự là thua cô luôn .

“EM không muốn hỏi anh vấn đề đó em sợ câu trả lời của anh, em không chịu nổi bầu không khí ly biệt đâu.”

“Ha ha, ” Âu Dương Hiên nở nụ cười”Em đúng là đứa ngốc mà.” Đem Ngô Thần ôm vào lòng, nhẹ giọng nói”Anh sẽ không xa em đâu, đừng lo!”

Ngô Thần ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Âu Dương Hiên, “Anh không đi á?”

“Ừ. Không đi. Mẹ cũng không đi.”

“Chẳng lẽ hai người để cho chú Âu Dương đi một mình à? Thật vô tâm!” Cởi bỏ được khúc mắc trong lòng Ngô Thần, cô lại bắt đầu thăm oán Âu Dương Hiên .

“Bởi vì sang năm đã là năm ba rồi , hiện tại anh học bên này đang rất tốt. Mẹ cũng chờ ta tốt nghiệp thì sẽ đi, hơn nữa công tác của bà bây giờ cũng cần thời gian để chuyển giao cho người khác. Cho nên là em bớt suy nghĩ đi.” Vì khơi thông cho cái đầu nhỏ của Ngô Thần này, Âu Dương Hiên không ngại giải thích nhiều hơn một tí.

“Ha ha, vậy là tốt rồi.” Nói xong tự động nhào vào lòng Âu Dương Hiên.

Đêm rất đẹp, sao rất sáng. Đôi mắt đen thâm thúy kia còn sáng hơn cả sao trên màn đêm ~

26. Chương 26: Tỉnh B

Năm cấp ba Ngô Thần vẫn lựa chọn chuyên tâm vào học hành, cũng đã gần một năm cô làm việc ở radio .

“Tiểu Thần này, tương lai cháu có định theo nghề này hay không?” Đây là chủ nhiệm trưởng trình của Ngô Thần nói chuyện với cô.

“Chú Hạ, tương lai chắc hẳn là cháu sẽ không theo ngành này đâu ạ.” Ngô Thần mỉm cười nhìn vị chủ nhiệm cười âm ỉ như Phật Di Lặc đằng kia.

“Vậy thật sự là đáng tiếc . Tuổi này của cháu đã có được tiêu chuẩn như thế này rồi , về sau học chuyên sâu vào một chút nữa, tiền đồ không thể nói trước được!” Chủ nhiệm đáng tiếc lắc lắc đầu.

“Chú Hạ, ngài ý của chú là nếu cháu đi làm ngành khác thì sẽ bị mai một hay sao ạ?” Ngô Thần dường như làm nũng nhìn chú Hạ.

“Ha ha, con bé này. Chú chỉ tiếc ở đài phát thanh bị mất đi một phát thanh viên giỏi như cháu thôi, chú có nói đến chuyện gì khác nữa hả ~!” Nhìn chú Hạ buồn cười trềng mắt lườm mình, Ngô Thần cười cười chạy nhanh đi.

“Được rồi, chú cũng không nói nhiều với cháu nữa. Nhưng tháng một sang năm có tuyển chọn một số nghệ thuật viên mới, chú hy vọng cháu sẽ đi. Dù sao ỉnh thêm một cơ hội cũng tốt.”

Nói xong Ngô Thần chào tạm biệt chủ nhiệm, rời khỏi đài phát thanh cùng với Âu Dương Hiên . Về phần chú Cao, tối hôm qua Ngô Thần cũng đã cố ý đi qua chào hỏi.

“Giải quyết xong rồi à?” Âu Dương Hiên nhìn chằm vào tình huống giao thông phía trước, còn thời gian quay mặt nhìn Ngô Thần.

“Ừ, đã giải quyết xong rồi. Nhưng chủ nhiệm đề nghị em đi thử dự thi triệu tập nghệ thuật sinh.” Ngô Thần vẫn là đem chuyện này kể cho Âu Dương Hiên để hai người cùng nhau thương lượng.

“Em muốn đi không?” Đây là vẫn là phương pháp quyết định của Âu Dương Hiên , nếu Ngô Thần muốn đi, cậu sẽ không ngăn cản.

“Có chút muốn đi thôi. Nhưng em biết, nếu như mình có thi được , cũng sẽ không đi học được .” Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên. Anh đã vì mình lựa chọn học đại học R , như thế mình sao có thể rời bỏ được.

Âu Dương Hiên cảm nhận được ánh mắt Ngô Thần mình, bọn họ tự hiểu lấy ở trong lòng, cậu hiểu được ý nghĩ của đô, cô cũng hiểu được cảm thụ của hắn .

“Vậy em cũng nên nghỉ ngơi một chút đi. Đến lúc đó coi như một chuyến du lịch, anh với em cùng nhau đi.”

“Được.” Ngô Thần cười gả đầu lên vai của Âu Dương Hiên . Đời này chỉ cần có một người nuông chiều cô như vậy là đủ rồi!

Cuộc sống cấp ba chính là mỗi ngày đều được kiểm tra.

Bọn họ cùng với Lưu Mẫn và Vương Ninh chọn trường học. Đương nhiên là bọn họ là sẽ không đi thi , nhưng bọn họ có thể cùng đi đến thành B cùng.

Kết thúc kỳ một, bốn người Ngô Thần mang theo hành lý đơn giản tiến quân đến thành B, mà khách sạn linh tinh các kiểu lần này được Đường Vũ phụ trách .

Ngô Thần cảm thấy giống như bước cùng một đường với đời trước, chỉ là lần này quá trình không nhau, kết quả cũng không giống nhau.

Kiếp trước Ngô Thần đến đây là theo giáo viên đi dự thi, nhưng là bởi vì chiều cao không đủ mà không thể lọt vào vòng trong.

Đời này Ngô Thần tuy rằng chỉ mới có mười ba tuổi, nhưng cũng vừa vừa đủ 1m65. Trừ bỏ gương mặt có chút trẻ con thân hình hơi bằng phẳng, thì khó có thể tìm ra được cô khác chỗ nào so với các bạn đồng lứa. Mà lần này Ngô Thần, thật sự đúng như lời nói của Âu Dương Hiên đến cuộc thi này như là chuyến du lịch giải sầu.

Lần này Ngô Thần đến nơi thi mà kiếp trước bản thân mình ngay cả cửa cũng không bước được vào.

Đi vào tỉnh B ,bọn Ngô Thần cứ theo lẽ thường là một người một gian phòng. Rửa mặt chải đầu xong xuôi, năm người bọn họ bắt đầu đi thăm quan thành thị cổ xưa này.

Cùng đi đến quảng trường trang nghiêm , cùng nhau du lịch cổ cung to lớn , cùng nhau nhìn nghi thức hạ cờ. Bọn họ giống như được xuyên qua thời không tìm hiểu lịch sử ngàn năm của đất nước, cảm nhận được sự rung động mà thành phố này mang lại.

Ngày hôm sau vài người bọn họ tách nhau ra hành động . Đường Vũ cần phải tiếp tục đi học, Lưu Mẫn cùng Vương Ninh muốn đến một số trung tâm tư vấn cho những người muốn đi du học xem thử, Âu Dương Hiên xách theo Ngô Thần bắt đầu đi dạo.

Ngô Thần cùng Âu Dương Hiên chỉ tự do đi dạo. Dạo chơi công viên giống như đem nơi này thăm quan một chút, sau đó đi đến đại học mà tương lai bọn họ sẽ học 4 năm ở đây.

Nhìn thấy từng dãy lớp học, từng viện ký túc xá, trong đầu Âu Dương Hiên hiện ra một ý nghĩ lớn mật . Nhưng ý nghĩ này đến bây giờ vẫn chưa có thể thực hiện được, cho nên cậu quyết định không nói cho Ngô Thần biết.

Đi dạo đến buổi chiều, Ngô Thần thật sự không biết nên làm gì nữa.

“Đi đâu nữa bây giờ?” Ngô Thần mệt mỏi tựa vào trên vai của Âu Dương Hiên .

“Không muốn đi dạo nữa hả?” âm thanh của Âu Dương Hiên ôn nhu như trước.

“Không muốn đi nữa. Mệt quá, đói nữa!” bụng Ngô Thần kháng nghị lên tiếng phôi hợp lại.

Âu Dương Hiên cười cười nhìn Ngô Thần, nụ cười cứng chiều, đón một chiếc xe taxi, đem Ngô Thần ôm vào. Nói địa chỉ một chỗ, sau đó tự nhiên xách Ngô Thần đến một nơi cô không biết.

“Đi đâu thế anh?” Tuy rằng Ngô Thần có chút mơ hồ, nhưng là ở trên xe taxi cô vẫn ngủ không được .

“Đi đến nhà ông nội của anh.” Âu Dương Hiên lạnh nhạt nói.

“Ồ.” Ngô Thần bình tĩnh trả lời, sau đó đột nhiên đứng lên “Anh nói đi đâu cơ? Nhà ông của anh á?” Ngô Thần kinh ngạc hỏi Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên ở vừa nghe được câu trả lời trước của Ngô Thần ,cậu còn bận suy nghĩ tại sao cô có thể bình tĩnh đến thế? Phản ứng như bây giờ mới là bình thường nè

~“Ừm, ông nội và bà nội của anh đều ở tỉnh B.”

“Vì sao anh không nói cho em biết trước. thế sao anh còn muốn ở khách sạn?”

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần một cái, “Em không nhớ là anh đã từng kể cho em nghe rồi à?”

Ngô Thần nghĩ nghĩ, hình như trước đây có nói qua thì phải.

“Biết mà, nhưng là cái đó và anh đến ở nhà ông bà có quan hệ gì?”

“Nếu em đã biết, anh đã đến đây sao có thể không về nhà ông bà nội?” Âu Dương Hiên trừng phạt nhéo nhéo má của Ngô Thần .

“Vậy được rồi. Nhưng tại vì sao anh không về thẳng đây luôn?”

“Nếu em nguyện ý ở cùng với anh, anh không ngại mà về đây ngay hôm nay.”

Thật sự là một con gấu chó đen tối, mình còn không dám ở lại trong nhà của anh ta! Huống gì là nhà ông bà nội! Ngô Thần vụng trộm oán thầm trong lòng, đương nhiên lời này là không thể nói .

Đây là một cái đại viện, nhưng là không phải đại viện quân đội.

Âu Dương Hiên mang theo Ngô Thần đi vào.

Ở đây là những ngôi nhà nhỏ độc lập, xem ra xung quanh đây ở không ít cán bộ cao cấp

~Người ra mở cửa là một phụ nữ trung niên, xem ra người giúp việc trong nhà.

“Tiểu Hiên cháu về à, mau mau vào đi.”

“Dì Cốc , ông bà nội có ở nhà không ạ?” Ngô Thần chào hỏi dì giúp việc,rồi đi theo Âu Dương Hiên vào nhà.

“Đương nhiên rồi. Hôm qua cháu gọi điện nói tối nay về ăn cơm, ông bà nội cháu từ chiều đã quay về chờ rồi.” Nói xong tiếp nhận túi túi hộp hộp Âu Dương Hiên và Ngô Thần đem đến để vào một bên, dẫn hai người bọn họ đi vào phòng khách.

“Tiểu Hiên cháu đến rồi hả.” bà nội Âu Dương Hiên thấy Âu Dương Hiên tiến vào, đã đứng dậy đã đi tới.

“Bà nội. ông nội đâu?” Nói xong giới thiệu Ngô Thần với bà nội, “Bà nội, đây là tiểu Thần.”

Bà nội mỉm cười nhìn Ngô Thần, Ngô Thần nhanh chóng cung kính chào hỏi.

“Ngoan ngoan, mau vào ngồi đi. Ông nội cháu đang ở trong thư phòng đó, biết cháu tới rồi ông ấy sẽ tự xuống ngay .” Nói xong ông nội Âu Dương Hiên từ trên lầu bước xuống .

“Ông nội.” Âu Dương Hiên chào ông, Ngô Thần cũng đi theo chào một câu “Ông nội.”

“Các cháu ngoan. Đã về đây rồi sao lại không đến đây ở với ông bà.” Nói xong thăm oán nhìn thoáng qua Âu Dương Hiên. Xem ra, ông nội với ông nội của Lưu Mẫn không giống nhau a, chắc ông là cán bộ giới chính trị!

“Không phải là cháu đã về đây rồi ạ.” Âu Dương Hiên chạy nhanh giúp đỡ ông ngồi vào trên sô pha, mà bà nội Âu Dương cũng nắm tay của Ngô Thần cùng nhau ngồi xuống sô pha.

“Đây là tiểu Thần hả.” Ông nội Âu Dương hỏi Âu Dương Hiên một chút tình hình hiện tại, rồi nhìn về phía Ngô Thần.

“Cháu chào ông, cháu là Ngô Thần ạ.”

“Ừ, thật đúng là một con bé con lanh lợi. ba mẹ Âu Dương Hiên kể cho chúng ta rất nhiều về cháu. Chúng ta cũng rất ngạc nhiên muốn biết rằng cô bé mà Âu Dương Hiên dầm từ nhỏ ra sao. Xem ra ánh mắt của tiểu Hiên tốt lắm!”

Đối mặt với sự trêu đùa của ông nội Âu Dương, mặt Ngô Thần dần dần đỏ lên. Nói cái gì cũng được, nhưng là nói đến chuyện này thật là có chút ngại ngùng. Đây chính là ra mắt người lớn trong truyền thuyết sao!

“Ông nội Âu Dương, nếu ông nói như vậy nữa cháu sẽ xấu hổ đó.” Ngô Thần hờn dỗi nhìn thoáng qua ông nội Âu Dương.

“Ha ha. Được rồi, bé gái da mặt mỏng. Về sau cứ gọi là ông nội thì được rồi, như vậy mới đúng.”

“Dạ, ông nội.”

Thời gian còn lại chính là bà nội Âu Dương hỏi, Ngô Thần đáp. Đều là hỏi xung quanh cuộc sông hàng ngày của bọn họ. Người lớn trong nhà đều biết hai người bọn họ hay ở chung một chỗ với nhau, hỏi Ngô Thần hay là hỏi Âu Dương Hiên cũng giống nhau thôi.

Sau bữa cơm chiều, Ông bà nội Âu Dương nhất trí yêu cầu hai người bọn họ ở lại trong nhà. Không thể làm trái ý nguyện của hai lão nhân, hai người đành phải về khách sạn thu dọn hành lý, chào hỏi Lưu Mẫn và Vương Ninh một câu, sau đó cùng nhau về nhà ông bà nội.

Lưu Mẫn và Vương Ninh ở tỉnh B không quá mấy ngày thì về nhà. Bởi vì bọn họ đến đây cũng là để xem xét tư liệu du học, cách cuộc thi cũng không còn mấy thời gian nữa. Cho nên việc xong việc thì đi trở về.

Ngô Thần bởi vì có một cuộc thi ở đây, nên ở lại đợi thêm vài ngày. Mấy ngày nay Ngô Thần ở nhà ông bà nội Âu Dương đọc sách, viết chữ, có thời gian thì đi dạo phố.

Thông qua hai ngày ở chung thì Ngô Thần biết được, ông nội Âu Dương vốn là một cán bộ kỳ cựu, ở trong giới chính trị cũng được coi nổi tiếng chính trực. Chính là Ngô Thần đối với những chuyện này không am hiểu nhiều lắm, khi lần đầu tiên gặp mặt cô cũng chỉ thấy hai người bọn họ tính tình hòa ái như Âu Dương Hiên vậy. bà nội Âu Dương còn là giáo sư của đại học R, rất nhiều nhân sĩ chính trị đều là học sinh được bà rèn giũa.

Một nhà Âu Dương Hiên đều là những nhân vật cấp cao a!

Đến ngày thi, Ngô Thần sáng sớm đã dậy chuẩn bị, cô còn đeo thêm một cái kính cho đạo mạo. Khi ra cửa, Ông nội Âu Dương cùng bà nội Âu Dương còn trêu trọc cái kính trên mặt cô, lại làm ặt Ngô Thần đỏ bừng. Lôi kéo Âu Dương Hiên chạy nhanh chạy tới trường thi.

Khi đối diện với máy quay, bởi vì cô đã không còn áp lực nữa, Ngô Thần thực tự nhiên mà phát huy, làm cho hội đồng giám khảo phải hỏi một vấn đề Ngô Thần. Ngô Thần biết, nếu mình thực sự muốn đi con đường này, trường học thế nào mình có thể tự lựa chọn.

Đáng tiếc, những điều này chỉ là để thỏa mãn tâm tư đời trước của cô mà thôi. Mà đời trước và kiếp này hoàn toàn không giống nhau!

27. Chương 27: Tốt Nghiệp Năm Thập Học Sinh

Cuộc thi tốt nghiệp ngày càng đến gần.

Sau năm mới không lâu, trường nghệ thuật tuyển sinh xong, học viện quân sự và một số trường yêu cầu đặc biệt khác, cũng bắt đầu tuyển sinh. Ma Giai và Cao Hứng đều đi tham gia kiểm tra sức khỏe quân sự, nếu như tình trạng không có vấn đề gì, cũng sẽ như các trường khác, chờ đợi thông báo là tốt rồi.

Tháng tư tới, những trường nghệ thuật hoặc là quân đội bắt đầu gửi thư thông báo trúng tuyển. Chỉ cần bạn có khả năng, như vậy bạn có thể nhận được thư báo trúng tuyển. cũng cùng ý nghĩa là bạn đã bước một chân vào cánh cổng đại học rồi.

Đường Vũ không có gì bất ngờ cô nhận được thông báo trúng tuyển của viện âm nhạc tỉnh B, đương nhiên cô cũng còn nhận được một thư thông báo trúng tuyển của một trường đại học H. Nếu như bị rớt đại học B, thì còn có trường khác. Mà khoa âm nhạc đại học H thì cô đi thi cũng chỉ là ra về mà thôi. Ba mẹ chính là giám khảo, có thể trượt được à?

Sau khi Đường Vũ nhận được thông báo trúng tuyển, Ngô Thần vốn nghĩ rằng mình không đạt nhưng mấy ngày sau thư thông báo lại đến tay.

Lúc nhận được bức thư thông báo kia, Ngô Thần thật sự cảm thấy kích động, cô đã nghĩ rằng nếu như bản thân nhận được thư thông báo hẳn là sẽ không kích động đâu. Cô đã có ý nghĩ buông xuôi chuyện này, như vậy sẽ không có kỳ vọng nữa. Nhưng sau sự kích động khi nhận được thư thông báo thì làm được gì đâu?

Ngô Thần cầm thư thông báo trong tay nhìn thật lâu, cuối cùng đem nó đặt ở tầng cuối cùng của giá sách. Nếu đã quyết định không muốn học, như làm thế mình sẽ không nghĩ linh tinh nữa.

Mà Cao Hứng cùng Ma Giai kết quả kiểm tra sức khỏe cũng đã có, kế tiếp chỉ cần xem xét thành tích của bọn họ mà thôi. Chuyện học hành bọn họ luôn luôn cố gắng cho nên Ngô Thần chẳng phải lo lắng, nói cách khác, hiện tại Ma Giai và Cao Hứng nếu không có gì bất trắc xảy ra sẽ được bước chân vào ngôi trường mà mình mong ước. Về phần thẩm tra gia đình, lấy bối cảnh của hai người bọn họ vốn là không cần phải lo?

Cuộc thi tốt nghiệp đến gần, cô được thể nghiệm lại thế nào là nước sôi lửa bỏng. Đề thi tốt nghiệp của năm 04 cô cũng đã từng được làm qua, nhưng đó là chuyện cách đây bao nhiêu năm rồi! Ngô Thần suy nghĩ đến vài này cũng không nhớ nổi đề thi thế nào. Có lẽ là ông trời không cho cô cơ hội này nữa nha

~Vẫn là thôi quên đi, trình độ bây giờ của bản thân mình khi thi còn có gì mà lo lắng. Hơn nữa đến khi đó biết đâu nhìn thấy đề thi cô sẽ nhớ ra đáp án thì sao ta ~! Ngô Thần chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Trước cuộc thi hai ngày, các trường học thông nhất cho nghỉ ngơi. Cho phép học sinh trở về nhà nghỉ hai ngày, điều tiết lại trạng thái!

Thời gian quá ngắn, Ngô Thần cũng không nghĩ muốn đi nơi nào hết, được nghỉ hai ngày, cô định ở nhà ngủ cả hai ngày. Nhưng chỉ được ở nhà ngủ một ngày, ngày hôm sau đã bị Âu Dương Hiên bắt đi.

“Đi đâu thế?” Ngô Thần ngáp một cái hỏi Âu Dương Hiên, tối hôm qua Ngô Thần đọc một quyển tiểu thuyết rất hay cho nên gần sáng mới ngủ, hiện tại mới chín giờ sáng đã bị Âu Dương Hiên lôi đi.

“Ở nhà ngủ lâu không tốt đâu.” Âu Dương Hiên nhìn vẻ mặt buồn ngủ của Ngô Thần, thì đã biết chắc chắn hôm qua cô ngủ không được ngon.

“Anh biết thừa đêm hôm qua em không có ngủ.” Ngô Thần ai oán nhìn Âu Dương Hiên.

“Đi ăn trưa với anh rồi anh đưa em về.”

“Ý anh là sao, tìm em chỉ vì đi ăn hả?”

“Vậy em muốn thế nào?” Âu Dương Hiên nhíu mày nhìn Ngô Thần.

“Vậy sao anh không ăn luôn ở nhà em đi?” Ngô Thần đứng ở tại chỗ nhìn Âu Dương Hiên, mình thẩm hại như thế này rồi, vì sao không chịu cho người ta ngủ ngon một giấc chứ!

“Theo anh đi ăn vẫn tốt hơn.” Không đợi Ngô Thần tiếp tục vấn đề này nữa, kéo tay Ngô Thần ấn vào trong xe, tự mình lái xe ra bên ngoài.

Hôm nay Âu Dương Hiên lại đem Ngô Thần đi đến nông trại ăn sao?

Đây là cảm giác khi Ngô Thần nhìn thấy những ngôi nhà mái ngói, sao hôm nay anh ấy lại có hứng thú như thế này nhỉ?

“Tuy rằng biết em không cần phải giảm bớt áp lực, nhưng anh vẫn là muốn mang em đi hít thở không khí mới mẻ.” Đây là khi Âu Dương Hiên nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ dò hỏi của Ngô Thần, nên cho cô đáp án.

Nghe câu trả lời như thế, Ngô Thần đương nhiên không thể tiếp tục ai oán nữa. Ngược lại có biểu cảm thật cao hứng, đương nhiên đó cũng là biểu cảm chân thật trong lòng cô.

Ngô Thần vui vẻ ăn đồ ăn trong bát , thường thường cũng gấp một ít đồ ăn bỏ vào trong bát của Âu Dương Hiên, sau đó lại ăn đồ ăn được Âu Dương Hiên gấp cho. Hai người một không gian im lặng không khí tràn đầy mùi hương dịu ngọt.

Ngày thi Âu Dương Hiên không có đến đón Ngô Thần, bởi vì ba Ngô và mẹ Ngô quyết định nghỉ một ngày thực hiện chức trách của phụ huynh. Cho nên vô tình đem giấc mộng hoàn mỹ cuộc sống trung học đón đưa của Âu Dương Hiên phá vỡ . Nhưng là ba mẹ vợ tương lại cho nên cậu hôm nay đành phải chịu! ! Mà mẹ Âu Dương hôm nay cũng làm công việc của phụ huynh thường ngày —— đưa con em đi thi!

Khi thi toán và văn, Ngô Thần đem bài thi đại khái xem lại một lần. Đề cương thi nằm đó trong đầu của Ngô Thần dần dần được hiện ra, cái này cũng được coi là một tác tệ đi

Nhưng mà đối với Ngô Thần vẫn là một cuộc khiêu chiến mới.

Vì sao à? Kiếp trước Ngô Thần ở học là trường nghệ thuật, khi trung học cũng là ban xã hội. Cho nên những đề thi này Ngô Thần đương nhiên là chưa được làm qua. Nhưng , trải qua năng lực đã được mài giũa tại cao trung A, những bài thi này có thể làm áp lực cho cô không à? Đáp án khẳng định là không !

Sau khi thi xong, chính là cần phải có quyết định bước đầu tiên cho tương lai . Vào năm 04 này cũng không có giống như năm 08 khi cô đi thi, không có điểm sàn chính xác cho các trường. Hiện tại chỉ có thể căn cứ vào thực lực của mình mà đoán trước điểm .

Lớp một đều đã thống nhất được hết và điền vào bản nguyện vọng. Nếu không sao mà cao trung A có thể được là một trong những trung học tốt nhất nước? Lớp 1 mà không có cái gan này , vậy những học sinh lớp khác chẳng phải là phế vật à.

Ngô Thần không có lựa chọn đắn đo nhiều. Nguyên vọng 1 là đại học R , sau đó cô điền nguyện vọng 2 nguyện vọng 3 là đại học H và đại học S.

Khi kết thúc cuộc sông cấp ba các bạn sẽ làm gì đầu tiên nào ?

Ngô Thần đưa bé này, hôm nay việc đầu tiên làm chính là không về nhà ban đêm . (những chuyến du lịch dài ngày của nhóm cô là không tính đâu nhé ~)

Ông thầy người chủ trì lần này cho lớp cô chính là chủ nhiệm của lớp 1, kỳ thật cũng chính là chủ nhiệm năm đầu tiên của cấp 3. Là giáo viên ngữ văn. Bởi vì ông rất vui tính, bắt đầu từ khi bước vào cấp 3 Ngô Thần và các bạn cùng lớp chẳng có tôn ti trật tự gì với thầy giáo cả. Không phải là hỗn hào hay không, vì khi vừa bắt đầu năm học thầy đã phớt lờ cười cười nói nói với đám học sinh cứ gọi ông là ông Thầy được rồi, đến học sinh lúc đầu còn không dám nhưng sau dần cũng quen với tình tình như trẻ con của thầy.

Ông thấy Âu Dương Hiên không chọn đại học B thì có chút thất vọng với cậu, nhưng là thấy cậu chọn đại học R thì ông cũng không cầu nhàu nữa . Ý tứ của Âu Dương Hiên ai cũng hiểu được, nhất là trong tương lai cậu nhất định sẽ đi theo truyền thống của gia đình, thứ hai là người trong lòng kia của cậu ta cũng đi học địa học R. Đều là những người sáng suốt, cần gì phải nhiều lời nữa! Ông chỉ là có chút đau lòng rằng hai đứa bé này hoàn toàn có thể học được trường đại học tốt hơn nữa mà thôi.

Cả lớp sau khi thi xong tự động tản đi, hẹn nhau buổi tối chờ ở khu vực dành cho người đi bộ trong phố

Âu Dương Hiên dẫn Ngô Thần về nhà trước. Còn các vị phụ huynh sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ sáng nay, đã bị Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên cường chế đuổi về nhà. Bản thân mình không có gì lo lắng, làm sao phải để cho bọn họ khổ sở chờ đợi làm gì chứ.

Trở về tắm rửa , thay đổi quần áo. Chờ không bao lâu, Âu Dương Hiên một thân nhẹ nhàng khoan khoái tới đón Ngô Thần .

Âu Dương Hiên đêm nay không có lái xe, bởi vì lát nữa sẽ phải uống rượu. chuyện này đến ngay cả Ngô Thần còn không tránh được, huống chi là Âu Dương Hiên.

Hai người đi xe tới đường dành riêng cho người đi bộ, bởi vì còn có một ít thời gian nữa mới đến giờ hẹn, Ngô Thần kéo Âu Dương Hiên đi dạo coi như thăm lại chốn xưa. Có một câu nói ——I just want someone

who will understand me even when no words are spoken. (tôi hy vọng có một ai đó sẽ hiểu tôi mặc dù tôi chưa từng nói gì.)

Âu Dương Hiên và Ngô Thần chính là hai người đều hiểu đối phương. Mỗi lần hai người đi đến đường dành riêng cho người đi bộ, Ngô Thần luôn có thói quen lôi kéo Âu Dương Hiên đi đến nơi hai người bọn họ lần đầu tiên”Ước hẹn” Có đôi khi chỉ là đi nhìn một chút, có đôi khi lại là nhìn nhiều hai cái, có đôi khi đi chơi trò khiêu vũ ở gần đó. Coi như là một phương thức tăng tiến tình cảm đi.

Hôm nay thời gian quá ngắn, Ngô Thần chỉ là kéo Âu Dương Hiên tùy tiện đi mà thôi. Bình thường thời gian học tập của bọn họ quá nhiều, thời gian rảnh của học sinh trung học là quá ít. Ngay cả thời gian đi dạo phố cũng là điều xa xỉ .

Ông thầy dẫn bọn họ đến một phòng ở khách sạn. Đương nhiên nhiều người như vậy một cái phòng đương nhiên là không đủ, nhưng ở khách sạn có một số phòng dành cho hội nghị cỡ trung, bên cạnh còn có thông sang một phòng lớn khác. Đây cũng là nguyên nhân mà ông thầy chọn đi.

Sau khi đồ ăn được đưa lên, ông thầy đứng lên”Nào, các bạn học sinh, dành cho hai năm phần đầu quên mình của chúng ta nào, hay làm một ly đi.”

“Cụng ly.”

Ngô Thần đem ly rượu này một hơi uống hết.Kỳ thật tử lượng của Ngô Thần không kém, chỉ là khi không cần uống cô sẽ không uống. Đời trước làm kinh doanh lâu như vậy, không biết uống rượu thì sao được, nhưng Ngô Thần thực sự rất ghét hương vị của rượu.

Một đám người thoải mái chère chén, vì giải thoát kiếp trung học, vì về sau sẽ ít gặp nhau.

Ông thầy uống say ngà ngà, lại bắt đầu dạy học.

” Có người đã từng nói qua, hiện tại mấy đứa còn ở trong trường thấy thôi còn khách khí chào một câu: Chào thầy ạ! Mười năm sau khi các cô các cậu trở về trường, thấy tôi sẽ nói: ai nha, lão mập này vẫn còn ở đây cơ à?”

Nghe được ông thầy nói xong câu đó, mọi người đều ha ha nở nụ cười, nhưng khi cười nước mắt cũng không nhịn được mà rơi xuống. Những người ở đây, số ít trong đó đã cùng nhau được tôi luyện ở cấp ba, còn có rất nhiều người như Âu Dương Hiên hoặc đám Cao Hứng lại có đến mười mấy năm tình cảm . Hiện tại đã tốt nghiệp xong, thời gian sau này gặp nhau càng khó hơn.

Không biết là ai ồn ào muốn đi hát. Nhưng mà bây giờ đã có người ngà ngà say rồi, mà khi say lại muốn giải thoát những nỗi niềm trong lòng! Vậy hát đi.

Nhìn đến cảnh tượng này, Ngô Thần lại nghĩ tới cuộc sống ở kiếp trước. Khi tốt nghiệp cũng như vậy, chỉ là người đến không có nhiều như thế. Một đám bạn bè tốt tụ họp, cùng nhau chơi, ăn uống, cùng hát cùng khóc.

“Mấy năm nay một người

Phong cũng quá vũ cũng đi

Từng có lệ từng có sai

Còn nhớ rõ kiên trì cái gì

Chân ái quá mới có thể biết

Hội tịch tịch hội quay đầu

Chúng có mộng chung có người trong lòng trung

Bằng hữu cả đời cùng nhau đi

Này ngày không hề có

Một câu cả đời

Cả đời tình một ly rượu

Bằng hữu chưa từng cô đơn quá

Một tiếng bằng hữu người hội biết

Còn có thương còn có đau

Còn muốn đi còn có ta”

Một ca khúc Bạn bè này, vĩnh viễn là một ca khúc hay nhất để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng họ.

28. Chương 28: Chuyện Lãng Mạn

Gần đây Âu Dương Hiên có hơi phiền não, bởi vì Hoàng Tuấn đang lưu lạc nơi xứ người gọi điện nhờ cậu hỗ trợ, hơn nữa việc này lại là việc mà cậu thực sự không am hiểu. Bất đắc dĩ, chỉ có thể nói cho 7 người kia cùng nhau thảo luận. Nhiều người thì sức lớn!

Vương Ninh và Lưu Mẫn đã quyết định sẽ đi nước Mỹ du học, thư thông báo cũng đã nhận được, bây giờ chỉ đang ở chờ visa. Bởi vì quan hệ của hai người, hai nhà Vương Lưu muốn trước khi họ xuất ngoại thì cử hành lễ đính hôn, để chính thức xác định quan hệ của hai người bọn họ.

Điều ấy Vương Ninh vô cùng đồng ý, dù sao khi vào đại học sẽ phát sinh chuyện gì thì ai cũng không biết, cậu nguyện ý cho Lưu Mẫn một sự đảm bảo. Nhưng Lưu Mẫn lại từ chối, nguyên nhân của cô là, ai biết được khi vào đại học sẽ có chuyện gì xảy ra, hoặc là đến lúc đó hai người phát hiện không thích hợp rồi chia tay thì làm sao?

Biết được đáp án này, Vương Ninh bực bội một trận thật lớn. Tóm lại, kết quả là hai người bọn họ vẫn giống như cũ.

“Làm sao thế, sao mặt cậu lại lo lắng thế? Cần chúng tớ giúp gì không?” Vương Ninh vừa đến đã phát hiện tâm trạng của Âu Dương Hiên! Vương Ninh rất ngạc nhiên, chuyện gì có thể làm cho Âu Dương Hiên khó xử như vậy?

“Hoàng Tuấn nghĩ muốn làm một buổi cầu hôn hoàn mỹ dành cho Hải Biên.”

“Cầu hôn á?” Mọi người kinh ngạc.

Chuyện tình của Hoàng Tuấn với Hải Biên bọn họ cũng đã biết. Ở hai người đi du học không đến một năm, bởi vì hai người đều lưu lạc bên ngoài, cho nên thường xuyên gặp mặt nhau. Anh và Pháp cũng không xa lắm, tình cảm của hai người cứ như thế mà tiến lên. Nhưng là hiện tại bọn họ mới mười tám tuổi thôi mà, nhanh vậy đã cầu hôn rồi sao? Có phải quá sớm hay không?

“Bọn họ đã xảy chuyện gì à?” Ngô Thần ái muội nhìn Âu Dương Hiên. Âu Dương Hiên tức giận nhìn thoáng qua cô bạn gái bé nhỏ, nghĩ rằng, bé con này chuyện gì cô cũng có thể nghĩ ra được!

“Em có thể tự mình đi hỏi bọn họ!” Đây là câu trả lời của Âu Dương Hiên.

“Chắc là yêu cầu trong nhà của bọn họ đi.” Vương Ninh nghĩ đến mình, rồi nhìn lại gia đình của Hoàng Tuấn và Hải Biên, khả năng như vậy là rất lớn.

“Vậy cậu phiền về chuyện gì?” Ma Giai tò mò hỏi Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên nhìn mọi người, nói câu “Cậu ta bắt tớ phải nghĩ cách.”

“Ha?” Âu Dương Hiên nói ra điều này làm mọi người giật mình. Hoàng Tuấn đi cầu hôn mà lại bắt Âu Dương Hiên phải nghĩ cách? Quá dị quá đi! Con người mạnh mẽ như vậy cũng có lúc gặp khó khăn!

“Cho nên tớ nghĩ mọi người phải cùng nhau đến nghĩ biện pháp, chỉ có một mình tớ thì tớ không thể giúp cậu ta được.”

“Dùng máy bay điều khiển!” Không tới mấy phút, Đường Vũ đã lên tiếng giảm bớt không khí .

“Tục tăng.” Lưu Mẫn không chút do dự phủ quyết đề nghị này.

“Thế nào là tục tăng , cậu không thích như thế biết đâu người khác lại thích thì sao?”

“Như vậy cũng không tốt máy bay biết đâu sẽ có trục trặc !” Ngô Thần cũng đem cách này phủ quyết .

“Vậy các cậu nói đi làm sao bây giờ?” Đường Vũ hỏi mọi người.

“Xem ra lần này chúng ta phải đi Pháp một chuyến rồi .” Ngô Thần cảm thấy, nếu như Hoàng Tuấn muốn bọn họ hỗ trợ, bọn họ có thể đi một chuyến sang Pháp cũng tốt.

“Ừm, tớ cảm thấy cách của tiểu Thần tốt lắm. Bảo Hoàng Tuấn và Mộ Dung Tấn cũng đi qua luôn, sau đó chính người chúng ta xuất hiện, cuối cùng lại cho Hải Biên một kinh ngạc. Các cậu cảm thấy như thế nào?”

Vài người bọn họ cũng gật gật đầu. Bọn họ từ lúc mới học năm nhất sơ trung ,khi hết năm học , đều rủ nhau đi du lịch. Bây giờ tốt nghiệp cao trung xong lại vắng ba người bọn Hoàng Tuấn, bọn họ cũng không có tâm trạng để đi. Nhưng là hiện tại xem lại, cùng nhau ra nước ngoài du lịch cũng tốt! Còn có thể chứng kiến quá trình một đôi giai nhân cầu hôn.

Nói thì phải làm liền. Âu Dương Hiên trở về liên lạc với Hoàng Tuấn và Mộ Dung Tấn, Vương Ninh trở về tìm khách sạn ở Paris , bọn Ngô Thần trở về chuẩn bị visa với hành lý. Hoàn hảo là mấy người trong nhóm thường xuyên đi du lịch nên cũng có sẵn visa, nếu không với bây giờ ý nghĩ đột nhiên đến thế này không biết phải làm thế nào.

Vé máy đặt vào buổi sáng thứ Năm, bọn họ phải đến sân bay của tỉnh B. Cho nên mấy người sau khi xin phép người lớn, trong ngày hôm sau kéo theo hành lý xuất phát luôn.

Khi đến Paris đã là 5 giờ chiều. Tuy nói là đi ra nước ngoài, nhưng lần bay này cũng không có qua hết một ngày.

Hoàng Tuấn cùng với Mộ Dung Tấn đã ở sân bay chờ đợi . Nhìn thấy bóng dáng của mấy người , hưng phấn tiến lên vừa kéo vừa ôm . Đặc biệt là Hoàng Tuấn, đối với hành trình lần này của bọn Ngô Thần là vô cùng cảm kích.

Tuy nói thời điểm lễ mừng năm mới hàng năm, Ba người Hoàng Tuấn đều trở về. Nhưng là bởi vì thời gian được nghỉ không giống nhau, mười người bọn họ vốn không có nhiều thời gian để gặp nhau.

Lần này là vì màn cầu hôn của Hoàng Tuấn , không bằng nói là một chuyến xuất ngoại du lịch.

Chín người nắm chặt thời gian tiến hành đàm phán đêm khuya. Bởi vì cách nửa tháng, Hoàng Tuấn sẽ từ Anh bay qua Pháp gặp Hải Biên một lần. Ngày mai vừa vặn lại là ngày hẹn nửa tháng, Hoàng Tuấn cũng chính là muốn ngay ngày mai bắt gọn Hải Biên.

Dưới ánh mắt trêu chọc của 8 người còn lại, Khuôn mặt tuần tú của Hoàng Tuấn đỏ bừng ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Hiên.

“Được rồi,các cậu có ý kiến gì thì mau nói đi.” Hoàng Tuấn coi như không nhìn thấy ánh mắt mờ ám của đám người còn lại, cậu bây giờ còn đang lo lắng sốt ruột cho nửa đời còn lại của mình đấy!

“Thật là không có lương tâm a , chúng tớ thiên tâm vạn khổ đến đây với cậu, chẳng lẽ cậu không muốn khao chúng tớ cái gì hay sao!” âm thanh quái dị của Cao Hứng râm rì nói với Hoàng Tuấn.

“Được rồi, chờ ngày mai xong việc , tớ nhất định sẽ hậu tạ các cậu!” Nói xong còn tạo dáng chấp tay bái bái với Cao Hứng.

“Ha ha, được rồi đại sư huynh, đừng có dọa người thế chứ ! ” Ngô Thần bốn cọt nhìn Hoàng Tuấn.

“Thôi được rồi. Chúng ta giải quyết chuyện ngày mai đi.” Âu Dương Hiên vẫn là người có nghĩa khí nhất đem giải cứu Hoàng Tuấn ra khỏi đám chó săn ái muội này.

“Nếu không chúng ta cứ làm như vậy •••••” vì lần cầu hôn này của Hoàng Tuấn , Ngô Thần đem những kiến thức đời trước mình đã được học đào bới ra thêm lần nữa, lãng mạn đến mức không chịu nổi. Nếu không sẽ làm phí mất buổi cầu hôn của Hoàng Tuấn!

“Cái này có thể làm. Chúng ta bây giờ phân chia công tác rồi tiến hành đi!” Giải quyết dứt khoát.

Công tác chuẩn bị đến rạng sáng, bọn họ cuối cùng cũng đem chuyện này giải quyết hết . Tự giác trở về phòng nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần vì cố gắng ngày mai.

Buổi chiều ngày hôm sau , Hải Biên còn chưa tan học thì đã nhận được tin nhắn của Hoàng Tuấn “Em yêu , anh bây giờ đang ngồi xồm ở góc tường mặc cho gió lạnh thổi đến rét run, em có tấm lòng ấm áp, hãy chạy nhanh ra ngoài giải cứu cho anh đi.”

Xem xong tin nhắn này, Hải Biên ha ha nở nụ cười. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh nắng vô cùng tươi sáng a, tháng bảy rồi trời không gió lấy đâu ra gió lạnh xâm nhập đây, thật là làm màu mà.

Nhưng hai chân cũng bước đi nhanh hơn. Khi nhìn thấy Hoàng Tuấn , Hải Biên nở nụ cười. Hôm nay Hoàng Tuấn ăn mặc rất chỉn chu, còn cầm trên tay một bó hoa hồng lam, mỉm cười nhìn Hải Biên.

“Hôm nay anh chuẩn bị đi đâu hay sao thế?” Hải Biên tiến lên nhận lấy bó hoa trong tay của Hoàng Tuấn, rất tự nhiên khoát tay của cậu.

“Đi xem phim đi.” Nói xong kéo Hải Biên vào xe.

Trong rạp chiếu phim không có nhiều người lắm, có vài đôi tình nhân ngồi toán loạn trong phòng chiếu. Chỗ này vốn là chỗ xem phim dành cho các cặp đôi, vé Hoàng Tuấn mua là vị trí chính giữa, đưa Hải Biên vào chỗ ngồi gần gần, thì đi ra ngoài mua đồ ăn .

Hải Biên im lặng đang ngồi trên ghế , thường thường trước khi phim chiếu thì có một số quảng cáo chiếu trước, nhưng mà, cô không biết cô chính là mục tiêu của những người ngồi xung quanh.

Rất nhanh phim đã bắt đầu chiếu. Hải Biên kinh ngạc nhìn màn hình, nhân vật trên màn hình chính là cô và Hoàng Tuấn. Đây là có chuyện gì thế ,Hải Biên kinh ngạc che miệng lại, để tránh inh hét lên. Những bức ảnh này chính là những ảnh hai người họ đã chụp với nhau, nhưng là vì sao lại ở trên màn hình.

Cô cẩn thận nhìn chung quanh xem phản ứng của những người xung quanh, nhưng bởi vì ngồi ở chính giữa hàng thứ nhất nên cô không thấy được ai cả, vẫn nên quyết định im lặng chờ Hoàng Tuấn giải thích là được rồi.

Hình ảnh chấm dứt, thì lại xuất hiện hình ảnh của Hoàng Tuấn.

“Biên, anh thật may mắn mới có thể gặp được em, anh rất hạnh phúc vì có thể được ở bên em chăm sóc em với tư cách là người em yêu.Em có đồng ý để cho anh mang lại hạnh phúc cho em không? Có thể nói là, em có đồng ý làm vợ anh không?”

Đèn trong phòng chiếu đột nhiên sáng rực lên, Hoàng bước lên trên thảm rải hoa hồng đến gần Hải Biên, lấy ra một hộp nhỏ ở trong túi ra, quỳ một chân xuống , nâng lên trước mặt Hải Biên, “Em có đồng ý đi cùng anh nửa đời còn lại không?” Nghe thấy thế nước mắt Hải Biên không kiềm được mà chảy xuống dưới. Ý tứ của những người trong nhà cô đã sớm biết, nhưng là cô không biết rằng Hoàng Tuấn có chịu sự an bài như vậy hay không, nhưng giờ nhìn thấy tám người bạn thuở nhỏ, và Hoàng Tuấn đang quỳ một gối trước mặt mình,cô khóc không thành tiếng gật gật đầu, “Được em đồng ý.” Vươn tay phải, đeo chiếc nhẫn kim cương của Hoàng Tuấn lên tay, vòng tay ôm chặt lấy Hoàng Tuấn.

Thật sự thực hạnh phúc , vô cùng hạnh phúc a!

Đường Vũ và Lưu Mẫn cũng đã khóc, Lưu Mẫn lại nghĩ, có phải là mình cũng đã bỏ lỡ một nghi thức như vậy hay không. Còn Đường Vũ bởi vì là dân nghệ thuật cho nên tế bào nghệ thuật lấn áp mà khóc như mưa.

Ngô Thần và Ma Giai thần kinh thô nhất cũng cảm động , chỉ là không chảy nước mắt, chỉ tựa vào trong lòng bạn trai của mình mà thôi.

Cảnh tượng này từ tối hôm qua bọn họ bàn bạc đã đoán ra được cảnh tượng này, nhưng nhìn tận mắt, một số người không nhìn được mà thốn thốn. Mấy người Âu Dương Hiên nghĩ rằng, bây giờ đã như vậy rồi liệu

sau này đến lượt mình cầu hôn thì phải làm sao ! Nghĩ xong mấy người đồng loạt cúi xuống nhìn cô gái nhỏ bé trong lòng của mình, âm thầm thở một hơi.

Cho dù khó đến mấy cũng phải cố mà làm cho các cô cảm động!

29. Chương 29: Trước Ngày Nhập Học

Tối hôm đó sau khi cầu hôn thành công, Hoàng Tuấn vô cùng vui mừng đem bọn họ đi chiêu đãi một bữa. Hai người đã gọi điện thông báo cho người nhà, người ở nhà quyết định khi nào bọn họ tròn hai mươi sẽ tổ chức đám cưới . Việc tổ chức thế nào không phải là việc mà bọn họ phải lo đến.

Hai ngày sau, Hải Biên làm hướng dẫn viên du lịch, dắt bọn họ đi thăm quan cảnh sắc của Paris tráng lệ một lần. Ngô Thần đã sống hai kiếp nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến Pháp, ngắm Khải Hoàn Môn vào ban đêm, cô hoàn toàn bị mê hoặc bởi cảnh sắc nơi này.

(Swan: đúng Paris rất đẹp đặc biệt là về đêm. người ta nói đi dạo dọc sông Seine vô cùng lãng mạn nhưng mà sao mình đã đi mà không thấy chỉ thấy vừa đi vừa bịt mũi vì mùi TT.TT... ngoài điều đó ra thì Paris vô cùng đẹp

30. Chương 30: Ở Chung

Âu Dương Hiên, Ngô Thần cùng với ba Ngô mẹ Ngô cùng đi tỉnh B. Mà ở tỉnh B, ông nội Âu Dương cũng đã sớm làm cho lái xe nhà mình đi đón bốn người bọn họ về nhà ông.

Ba Ngô cũng biết lần này đến khăng định phải đến gặp hai ông bà Âu Dương. Ba Ngô đương nhiên là biết đến vị đại nhân này rồi, nhưng ông cũng không ngờ là ông lại có cơ hội gặp ông ấy. Ngày hôm qua ba Âu Dương đến tìm ba Ngô sau đó cũng có nói hai ông bà ở nhà khăng định cũng đã chăm Ngô Thần rồi, hy vọng con bé có thể trở thành cháu dâu của mình.

Khi đến nhà ông bà nội Âu Dương, mọi người cùng nhau ngồi ở trên sofa hàn huyên thật lâu. Sau đó ông nội Âu Dương gọi ba Ngô vào thư phòng, về phần họ nói gì thì Ngô Thần đương nhiên không biết. Mà mẹ Ngô thì đang giúp bà nội Âu Dương đan áo len . Mẹ Ngô là một tay đan áo len cực tốt, những cái áo len trước đây của Ngô Thần đều từ trong tay mẹ Ngô mà ra, chính là sau này có nhiều việc không có thời gian làm nữa. Hiện tại nhìn thấy bà nội Âu Dương đan áo len, hai người nói chuyện một lúc đã cảm thấy thân thiết. Còn lại Âu Dương Hiên và Ngô Thần cho hai đứa tự do hoạt động, tự giác trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Sáng sớm hôm sau, ba Ngô và mẹ Ngô quyết định đi đến nhà cũ của Âu Dương gia để xem xét, sau đó cùng với Ngô Thần báo danh nhập học xong xuôi buổi tối lên máy bay về nhà. Tuy nói công ty bây giờ đã vào quỹ đạo cũng không cần bọn họ làm chuyện gì, nhưng là mệnh lao động được nghỉ ngơi luôn làm bọn họ không yên tâm. Chỉ có thể vất vả thêm vài năm nữa chờ Ngô Thần tiếp nhận xong hết công ty bọn họ sẽ có thời gian tiêu dao .

Khi đến nhà của Âu Dương Hiên , nhìn thấy căn nhà bốn phòng ngủ hai phòng khách này, này phòng rõ ràng cố ý sửa chữa qua. Trang trí trong nhà đều dựa theo ý thích của Ngô Thần , màu sắc ấm áp. Ngô Thần rất vừa lòng, ba Ngô cùng với mẹ Ngô cũng không có gì để nói.

Hai người cất hành lý đi, phải ra khỏi cửa đi đến trường học .

Chuyên ngành đầu tiên của Ngô Thần là kinh tế, chuyên ngành thứ hai là Hán ngữ đối ngoại. Ngành chuyên thứ hai của Âu Dương Hiên cũng là kinh tế, nhưng ngành thứ nhất lại là pháp luật.

Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên cầm tiền đóng học phí rất nhanh đã báo danh xong. Hai người đến ngày kia mới bắt đầu huấn luyện quân sự, cho nên có hai ngày nghỉ ngơi.

Trước ngày khai giảng Ngô Thần và Âu Dương Hiên đưa ba mẹ đi đến sân bay, biết rằng hai người bọn họ khẳng định có chút lo lắng chuyện của công ty. Mà Ngô Thần vẫn cảm thấy hẫng là nên đi đến ký túc xá của mình xem qua một chút, tuy rằng không ở đây, nhưng vẫn cần phải biết phòng mình là phòng nào chứ.

Cùng tạm biệt ba mẹ xong, cô để cho Âu Dương Hiên lúc sau đến đón mình, sau đó một mình đi đến ký túc xá.

Phòng ký túc xá của Ngô Thần ở lầu 3, bốn người một phòng. Khi Ngô Thần đến ba người kia đã có mặt đông đủ.

Đẩy cửa ký túc xá ra, Ngô Thần mỉm cười chào hỏi bạn cùng phòng, “Chào mọi người, Mình tên là Ngô Thần, chắc là người đến muộn nhất trong phòng.”

“Cậu rốt cục cũng đã đến đây, chúng tớ còn đang thảo luận thật xem người đến muộn nhất là thần thánh phương nào đấy! Ha ha, tự giới thiệu một chút, mình tên là Kim Nam, đến từ tỉnh J.” Nói xong thân thiết kéo Ngô Thần vào ký túc xá.

Hai người khác lần lượt giới thiệu, “Mình là Liễu Na, đến từ tỉnh N.”

“Trần Hân, người địa phương. Còn cậu ở đâu?” giọng nói giọng điệu của cô gái tỉnh B luôn kiêu ngạo, hỏi Ngô Thần đến từ thành phố nào.

“Ha ha, tớ đến từ tỉnh A, hiện tại ở tỉnh B.” Đây chính là cách mà Ngô Thần đã nghĩ ra, bằng không một mình một đứa bé sao lại có thể ở bên ngoài được, như thế có vẻ không tốt. Vẫn là nói thẳng là nhà ở tỉnh B thì tốt hơn.

“A, cậu cũng ở tỉnh B à. Như vậy chúng ta có thời gian thì đi chơi với nhau nhé.” Ngô Thần nhìn thấy Trần Hân đổi khuôn mặt nhanh đến thế, gật đầu cười cười, sau đó nói “Về sau có thời gian, chúng ta cùng nhau đi dạo.” Nói xong nhìn Kim Nam và Liễu Na hơi hơi buồn một chút.

Kim Nam đột nhiên phát hiện Ngô Thần cứ như vậy nhẹ nhàng mà vào, phía sau cũng không có hành lý gì hết. “Hành lý của cậu đâu? Chẳng lẽ đều mua mới hết à?”

“Không có, tớ ở lại nhà luôn. Vốn muốn ở trong trường, nhưng mà ba mẹ không đồng ý, đành phải ở lại.” Ngô Thần ngượng ngùng cười cười.

“Thật tốt. Vậy có thời gian chúng ta cùng nhau đến nhà cậu chơi.” Kim Nam thật đúng là một người giỏi giao thiệp, nhanh như vậy đã có thể thân thiết.

“Ừ, được thôi. Nhưng mà đây vẫn còn là phòng ngủ trên danh nghĩa à. giường của tớ có thể ọi người miễn phí sử dụng.” Ngô Thần hào phóng đem giường của mình hiến cho cộng đồng. Vài người cứ như vậy nói nói cười cười dần quen thuộc. May mắn, mấy người bạn này cũng không có để ở chung.

Còn về sau như thế nào, dù sao Ngô Thần cũng sẽ không ở chung với bọn họ, mâu thuẫn tự nhiên sẽ ít đi.

Khi mặt trời bắt đầu lặn, Âu Dương Hiên mới gọi điện thoại tới. thông báo cậu đã đến trước cổng.

Ngô Thần tắt điện thoại, nhìn mấy người bên cạnh với ánh mắt ái muội, hào phóng cười cười. “Mấy ngày nữa cùng nhau ăn cơm nhé. Anh ấy mời!” Chỉ chỉ dưới lầu, ba người đều hiểu được. Chạy nhanh đến ban công nhòm xuống, dưới lầu người đi lại rất nhiều, nhưng đứng ở dưới lầu chỉ có một mình Âu Dương Hiên, Trần Hân hét to “Soái ca, ngừng đầu lên.”

Âu Dương Hiên nhìn bốn phía xung quanh đầu tiên, sau đó bắt đầu dĩ phát hiện, có thể người trên lầu gọi mình. Sau đó lên tiếng trả lời rồi ngừng đầu, nhìn thấy Ngô Thần cũng đứng ở trên ban công cười cười với hân.

Âu Dương Hiên cũng cười lại với cô, nói với Ngô Thần “Xuống dưới đi.”

Ngô Thần và ba người trở lại vào ký túc xá, “Bạn trai cậu thật đẹp trai nha. Cũng học trường chúng ta à?” Liễu Na trêu chọc nhìn Ngô Thần.

“Cùng năm với chúng ta , sinh viên mới khoa pháp luật. chuyên ngành hai là hệ khoa chúng ta.”

“Đến lúc đó nhớ phải làm cho khoa bọn họ kết thành quan hệ hữu nghị với khoa chúng ta. Tổ tin tưởng vào đối tượng của cậu đấy.” Nói xong, Kim Nam còn liếc mắt đưa tình với Ngô Thần.

“Ha ha, Được thôi. Đến lúc đó tớ sẽ nói cho anh ấy. Tớ đi trước a. cậu mau mau đi ăn cơm đi.” Nói xong mang theo ba lô rời đi.

Sau khi Ngô Thần rời khỏi, phòng ngủ có một đoạn đối thoại như vậy .

Kim Nam:gia cảnh của Ngô Thần nhất định là rất khá giả.

Trần Hân: đó là điều chắc chắn, bằng không muốn đến tỉnh B nói mua nhà có thể mua được sao?

Liều Na: xem ra bạn trai của cậu ấy cũng thế, làm sao mới vào học đã quen biết nhau , chẳng bắt đầu từ khi học trung học sao ?

Kim Nam: Điều này cũng chưa chắc. Cũng không biết trong nhà có biết hay không nhỉ.

Trần Hân: quản nhiều như vậy làm gì, đến lúc nào đó thì tự nhiên biết thôi .

Kim Nam: cũng đúng.

Liều Na nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

Việc đầu tiên Ngô Thần cùng vợ Âu Dương Hiên làm với nhau là bữa tối. Vốn là bà nội Âu Dương hy vọng Ngô Thần với Âu Dương Hiên mỗi ngày có thể trực tiếp qua nhà bọn họ ăn cơm, nhưng Âu Dương Hiên cảm thấy chạy tới chạy lui như vậy thật sự quá xa. Liên cùng bà nội Âu Dương ra hiệp định, cuối tuần nào cũng trở về ăn cơm với bọn họ, công những ngày trong tuần bọn họ tự nấu ăn.

Kỳ thật từ khi Âu Dương Hiên có ý định ở chung, cậu đã nghĩ rằng tự bản thân mình có nên mua nhà ở luôn hay không. Không phải là tiền của cậu không đủ, mà là lo lắng Ngô Thần không thích. Cho nên vẫn quyết định nên ở nhà của mình trước, đến khi Ngô Thần trưởng thành thì sẽ cho cô một bất ngờ. Bản thân cô gắng 4 năm nữa, đem lại hoàn cảnh tốt nhất cho Ngô Thần.

Hai người đi siêu thị trước, tuy rằng đồ dùng trong nhà đều đã có, nhưng là này nguyên liệu nấu ăn thì lại không có . Căn nhà này ,một nhà Âu Dương Hiên hàng năm cũng không ở lại trong nhà, nhiều nhất cũng chỉ là vào mùa hè hoặc nghỉ đông nhà bọn họ mới về thăm hai ông bà một lần. Mà phần lớn đều ở lại luôn trong nhà của ông bà.

Nếu không phải căn nhà này đã được xây từ lâu, thì căn nhà này cũng được coi như là một căn nhà mới.

Mua củi gạo mắm muối, lại mua thêm chút gà vịt ,thịt bò, chọn chút trứng gà và hoa quả, sau đó lại mua chút đồ ăn vặt, hai người mang theo bao lớn bao nhỏ trở về nhà .

Vỏ chăn nệm đều đã được bà nội Âu Dương chuẩn bị xong xuôi, với ánh mắt thắm mỹ của bà, sao lại có thể không đẹp được? Cho nên, đối với những món đồ trang trí này đó, Ngô Thần đều rất vừa lòng.

Đem những thứ mua về cất gọn gàng, sau đó đem phòng vệ sinh dọn dẹp lại một chút. Tuy nói vừa trang trí lại không lâu, nhưng là lâu cũng không có người ở, mọi nơi trong nhà cũng hơi bẩn .

Phòng lớn vẫn để cho ba Âu Dương với mẹ Âu Dương. Âu Dương Hiên để căn phòng lớn thứ hai trong nhà cho Ngô Thần, còn mình lại ở trong phòng khách. Bên cạnh là thư phòng, trong thư phòng còn có một cây đàn dương cầm.Đàn violon của Âu Dương Hiên luôn mang theo người đương nhiên cũng ở đây.

Phòng ở rất lớn cần phải dọn dẹp lại cẩn thận. Âu Dương Hiên lau, Ngô Thần hút bụi, làm việc đến 8 giờ hai người đem phòng ngủ thu dọn sạch sẽ. Thư phòng Ngô Thần quyết định ngày mai mới dọn, dù sao hôm nay cũng chưa dùng tới.

Việc xong xuôi, Ngô Thần đi trước đến phòng bếp chuẩn bị nấu cơm, sau đó bắt đầu dọn dẹp phòng khách. Phòng này phải dọn,bây giờ không dọn buổi tối bọn họ lấy chỗ đâu mà ngồi!

Đến mười giờ, Ngô Thần đem phòng bếp thu dọn sạch sẽ, sau đó mệt mỏi nằm thẳng trên sofa. May mắn lúc trước đã sửa chữa qua, bà nội Âu Dương hẳn là cũng đến sửa sang lại, nếu không Ngô Thần thật không dám nghĩ căn nhà sẽ biến thành như thế nào.

“Mệt chết đi được?” Âu Dương Hiên mang chậu nước bẩn đi ra đổ, mang thêm hai cốc nước lọc đem cho Ngô Thần. Tuy nói có chút mệt, nhưng trong lòng Âu Dương Hiên vẫn ẩm thụ loại sạch sẽ này. Rất ấm áp, rất có hương vị gia đình.

Điện thoại bàn vang lên, đây là buổi chiều hôm nay Âu Dương Hiên cố ý đi đăng ký lại. Buổi chiều Âu Dương Hiên muộn thế mới đến đón Ngô Thần vì đi đăng ký điện nước, lò sưởi, điện thoại.

“Hai đứa đều đang ở nhà hả.” Là mẹ Ngô.

“Vâng, ở nhà.” Ngô Thần trong tình trạng kiệt sức nói chuyện với mẹ Ngô.

“Sao giọng con mệt mỏi thế? Hôm nay đi đâu chơi hả?” Mẹ Ngô nghe được giọng nói mệt mỏi của Ngô Thần rất ngạc nhiên, con gái của mình sao lại bị mệt thành thế.

“Mẹ của con ơi, sao mẹ lại có thể nói con gái ngoan của mẹ ham chơi như vậy à. Mẹ không biết được bảo bối của mẹ hôm nay ngoan thế nào đâu, con với Âu Dương Hiên hai người đem căn nhà hơn trăm mét vuông này quét dọn sạch sẽ lại một lần. Như thế còn không mệt à?” Ngô Thần oán giận làm nũng với mẹ Ngô, miệng lại há ra ăn hoa quả Âu Dương Hiên đưa cho.

“A, bảo bối của ba giỏi thật.” Đây là thanh âm của ba Ngô, xem ra hai người cùng nhau nghe điện thoại a.

“Đúng vậy. Bảo bối của hai người rất lợi hại.”

“Vậy con ăn cơm chưa?”

Ngô Thần đột nhiên phản ứng lại, tự mình lại quên nấu cơm rồi.”Ba, ba không nói thì con cũng quên, con còn chưa có ăn. Được rồi, hai người nghỉ ngơi sớm chút đi. Con phải đi lấp đầy dạ dày đã.”

“Được rồi, lần sau con nhớ chú ý. Có việc gì thì điện thoại cho chúng ta.”

Cúp điện thoại Ngô Thần kéo Âu Dương Hiên vào phòng bếp, phòng bếp tất cả đã được dọn dẹp sạch sẽ, hiện tại có thể bắt đầu nấu cơm.

Âu Dương Hiên rửa, Ngô Thần làm, hai người phân chia công việc hợp tác với nhau lẳng lặng hưởng thụ điều ngọt ngào này.

Vừa nấu xong còn chưa bắt đầu ăn cơm, điện thoại lại vang lên, xem ra này hẳn là mẹ Âu Dương gọi tới. Cô quyết định để cho Âu Dương Hiên nghe.

Dạ, mẹ ạ.”

“Vâng, con đang ăn cơm.”

“Vâng, vừa nấu xong. Lúc tối con mãi dọn nhà.”

“Đã dọn sạch sẽ rồi ạ.”

” Vậy con ăn cơm đây.”

“Được, cuối tuần bọn con sẽ tới nhà ông bà.”

“Vâng, gặp lại mẹ sau.”

Trùng trùng nhìn về phía Ngô Thần đang ăn uống vui vẻ, sau đó nhìn thấy bát của mình chính chất cao đồ ăn, đúng là tâm tình rất tốt.

31. Chương 31: Cuộc Sống Chung

Ngày hôm sau Ngô Thần ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh mới dậy. Ngày mai bắt đầu huấn luyện quân sự , muốn ngủ nướng cũng không có thời gian nữa .

Mở to mắt cảm lấy di động trên tủ đầu giường , phát hiện đã hơn mười giờ. Nhìn trong phòng tối om, nhớ đến đêm hôm qua trước khi ngủ đã cố ý kéo rèm lại .

Đứng dậy đem rèm cửa sổ kéo ra , đứng thẳng ở trước cửa sổ nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút. Đằng sau là tiểu khu dành cho những người về hưu, hẳn là vài năm gần đây mới xây .

Trừ bỏ phòng ngủ chính có phòng tắm bên trong, Ngô Thần và Âu Dương Hiên chỉ có thể sử dụng phòng vệ sinh bên ngoài.

Mặc áo ngủ, gãi gãi đầu, mắt nhấp nhem tự nhiên đi đến phòng khách. Một tiếng đàn dương cầm du dương từ thư phòng truyền đến, Ngô Thần nhìn về phía cửa phòng kia , chắc là anh ấy dậy từ lâu rồi nhỉ.

Ngô Thần rửa mặt xong, đi đến phòng bếp tìm đồ ăn.

“Thật tốt quá.” Âu Dương Hiên đã hâm nóng sữa cùng với sandwich để sẵn, Ngô Thần thỏa mãn nở nụ cười.

“Dậy rồi .” Âu Dương Hiên từ thư phòng đi ra, đứng ở trước cửa phòng bếp đang nhìn Ngô Thần ăn vụng .

“Ừm. ngủ ngon ăn no.” Ngô Thần cầm cốc sữa chui vào lòng Âu Dương Hiên anh bạn trai này của mình càng ngày càng tốt nha .

Âu Dương Hiên nhẹ nhàng ôm lấy Ngô Thần, hai người trở lại phòng khách. Âu Dương Hiên bật Ti vi lên, nhìn Ngô Thần đang nhìn chằm chằm tivi từ từ uống sữa, ần ần đầu Ngô Thần “Bây giờ em mới ăn sáng, lát nữa làm sao mà ăn được cơm hả?”

“Ăn chút. Không ăn cũng phải cùng anh ăn .” Ngô Thần cười tủm tỉm nhìn Âu Dương Hiên, những lời này làm cho tâm tình của Âu Dương Hiên càng ngày càng sáng sủa.

Hai người giao ước xong, Ngô Thần nấu cơm, Âu Dương Hiên rửa chén. Nam nữ phối hợp, giúp đỡ nhau làm việc.

Ăn cơm trưa xong, hai người cùng nhau đi dạo ở phụ cận . Đầu tháng chín tỉnh B vẫn rất nóng , hai người dọc theo bên đường hưởng thụ nắng ấm .

Nhìn trẻ con chạy theo người nhà dọc ven đường, nhìn học sinh tan học đạp xe cười nói với nhau, nhìn những công nhân giữa trưa tan tầm chạy về nhà ăn cơm. Đây là cuộc sống bình thần a.

Hai người thật yên lặng trải qua một ngày này, tựa như hai vợ chồng già, hưởng thụ một cuối tuần nhàn nhã.

Khai giảng từ sáng sớm, hai người đứng bảy giờ rời giường, Âu Dương Hiên ở phòng chính đánh răng rửa mặt xong, phải vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng. Ngô Thần đang ở trên người trét một tầng kem chống nắng thật dày. Sau đó cô nhét vào trong giày thể thao của Âu Dương Hiên hai miếng băng vệ sinh dày. Đây là vật phẩm chuyên dụng dành cho khi tập quân sự! Nam nữ đều thông dụng!

Âu Dương Hiên từ phòng bếp đi ra đúng lúc nhìn thấy Ngô Thần đang cầm giày của mình cố gắng nhét cái gì đó vào bên trong? Âu Dương Hiên tò mò bước đến gần trước mặt Ngô Thần, nhìn thấy cô đang cầm băng vệ sinh mua lúc trước đang cố gắng nhét vào trong giày của mình. Lúc mua cậu rất ngạc nhiên không biết vì sao Ngô Thần lại muốn mua những loại kém chất lượng như thế, hàng tháng cô dùng loại nào cậu đều biết rất rõ đấy, thì ra cái loại đó được sử dụng thế này à.

“Được rồi?” Nhìn Ngô Thần đem một miếng khác nhét vào chiếc giày còn lại, cậu đang định hỏi thì Ngô Thần đã làm xong việc.

“Tốt rồi. Ăn cơm thôi.” Ngô Thần vỗ vỗ tay, chuẩn bị đi đến bếp.

Âu Dương Hiên chặn lại đường đi của Ngô Thần , nắm tay Ngô Thần đi đến toilet. Cầm tay cô đặt dưới nước, đổ lên tay ít shampoo rửa tay, sau đó đem tay của Ngô Thần rửa lại một chút. Ngô Thần theo động

tác của Âu Dương Hiên rửa tay của mình. Vì sao đã qua nhiều năm như thế rồi mà anh ấy vẫn còn kiên nhẫn với mình đến thế? Ngô Thần yên lặng ở trong lòng hỏi Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần một cái, Ngô Thần mới phát hiện, bất tri bất giác cô đã đem câu hỏi này nói ra khỏi miệng.

“Anh rất vui khi làm như thế cho em, không những chỉ bây giờ mà còn là cả đời.” Nói xong, đem tay của Ngô Thần lau khô, đi đến phòng ăn.”Ăn đi. Chúng ta còn phải đi học đây.”

Sau đó không hề để ý đến Ngô Thần nữa, tự mình bắt đầu ăn bữa sáng.

Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên thật lâu, luôn luôn nghĩ đến câu nói vừa rồi kia, nếu đã quyết định chăm sóc cả đời như thế, thì mình làm sao có thể không đáp ứng được! Chỉ cần đối xử tốt với em, như vậy em cũng sẽ không hề băn khoăn mà làm tất cả vì anh.

Nghĩ vậy, Ngô Thần vui vẻ bắt đầu cúi đầu ăn bữa sáng Âu Dương Hiên chuẩn bị.

Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần như vậy, lời nói lúc nãy cũng là để cho cô biết được tâm ý của mình, nếu cô đã hiểu được, như vậy chắc hẳn cũng đồng ý với mình đi. Cậu nghĩ vậy rồi cũng cười lên.

Âu Dương Hiên đem xe đỗ vào bãi đỗ xe, cùng Ngô Thần sóng vai đi vào trường học. Dù sao cũng là trường học, Âu Dương Hiên vẫn là không muốn một số hành động lại mang lại sự không tốt cho Ngô Thần.

Hai người hẹn nhau vào giữa trưa sẽ gọi điện, sau đó tự đi tìm lớp của mình, trong lớp đang tiến hành báo danh. Ngô Thần cũng nhìn thấy ba nữ sinh cùng phòng, ba người kia cũng nhìn thấy Ngô Thần, vẫy tay với cô. Ngô Thần báo danh với giáo sư sau đó đến chỗ ba cô nàng.

Tuy rằng Ngô Thần vóc dáng không thấp, nhưng gương mặt của cô ở trong đám người 18,19 tuổi này trông có vẻ non nớt đến đáng thương.

“Mọi người im lặng một chút nào. Tôi là giáo viên chủ nhiệm của các em, Đợi lát nữa chờ cho tiếng chuông vang lên, tất cả lớp chúng ta cùng nhau đi ra. Bây giờ còn có chút thời gian, mọi người có thể làm quen với nhau trước, khi đến buổi tự học buổi tối chúng ta có thể chính thức giới thiệu lại. Nhưng trong lớp của chúng ta có một bạn sinh viên đặc biệt nhỏ hơn các em 4 tuổi, cho nên mọi người nhất định phải hòa thuận với nhau nhé.”

“Giáo sư, ai là người nhỏ nhất thế ạ?” Trong lớp một nam sinh chủ động hòa theo thầy giáo.

“Điều này các em tự mình đi điều tra thử xem. Cô bé không hề trông giống như một đứa bé 14 tuổi đâu nhé. Bây giờ trẻ con 14 tuổi đã lớn lên rất nhiều rồi, nhưng so với các em nhỏ hơn 4 cũng không thua kém gì đâu.”

Người ta nhỏ hơn 4 tuổi thì có làm sao đâu? Ngô Thần trong lòng yên lặng oán thăm, sau đó còn biểu hiện ra sự hưng trí bừng bừng nghe Kim Nam nói chuyện.

May mắn chỉ một lúc tiếng còi báo hiệu vang lên, nếu không ra đúng giờ ai biết được huấn luyện viên sẽ nói những gì!

Đương nhiên, buổi tối Ngô Thần vẫn sẽ không tránh được, tiếp nhận sự “Công kích” của mọi người, nhảy lớp cũng là lỗi sai của mình sao?

Huấn luyện quân sự trung học và đại học là hoàn toàn khác nhau. Lần này huấn luyện này kéo dài liên tục nửa tháng, đến tận tháng 10 mới bắt đầu đi học.

Trong tuần đầu tiên huấn luyện, mỗi ngày chỉ nghe huấn luyện viên lặp lại một câu nghiêm, nghỉ, tiến lên, đi đều bước, đi nghiêm, chạy bộ, giẫm chân tại chỗ, đứng nghiêm, ngồi xổm xuống, đứng dậy, sửa sang lại quần áo, điểm danh, cúi chào, lễ tất, khóa lập ••••• sau đó mọi người máy móc lặp lại mấy trăm lần để đứng giống tư thế quân nhân, chỉ đi không thôi cũng khó khăn.

Trong khi huấn luyện, hợp luyện chờ hạng mục. Mỗi ngày Ngô Thần sau khi trở về đều trực tiếp nghỉ ngơi, ăn cơm mọi chuyện toàn bộ giao cho Âu Dương Hiên, mà Âu Dương Hiên cũng làm hết phận sự chăm sóc của một người bạn trai.

Kiên trì đến hôm nay, bọn Ngô Thần bị kéo đến trường quân sự bên cạnh, cũng chính là trường của Ma Giai và Cao Hứng, tiến hành tập bắn. Nhưng tất cả thiết bị liên lạc của Ma Giai và Cao Hứng đều bị quản lý rất chặt, Ngô Thần muốn gặp được bọn họ cũng không có cơ hội để liên lạc được. Ngô Thần quyết định đêm nay trở về sẽ hẹn thử với Ma Giai hay không, nếu được thì ngày mai có thể được gặp. happy~!

Huấn luyện quân sự mà Ngô Thần thường xuyên nguyện rửa cũng đã xong. Ngày kết thúc, Ngô Thần đem đôi giày của mình và Âu Dương Hiên sử dụng, đem đi giặt, dùng vôi hoa sen làm hai đôi giày ướt nhẹ, cầm bàn chải chà thật mạnh đôi giày đầy bụi bẩn trở nên thật sạch sẽ. Vô cùng có cảm giác thành tựu.

Âu Dương Hiên mua cơm trở về, Ngô Thần đang tắm rửa. Đi đến ban công nhìn hai hai đôi giày trắng phơi trên sân, ha ha nở nụ cười.

Bởi vì còn chưa có bắt đầu đi học, cho nên tiết tự học được an bài tự do. Kỳ thật những buổi học về sau, trừ phi buổi tối có tiết, bọn Ngô Thần cũng có thể lựa chọn tự do. Dù sao những sinh viên trong trường này cũng không cần phải chỉ học với học, ví dụ những học như Ngô Thần, từ những năm trung học đã có được thành tích cao, lên đến đại học những môn chuyên ngành lại cũng có được thành tích cao, vì sao còn phải gò bó thời gian buổi tối?

Học hai chuyên ngành cho nên mất rất nhiều thời gian. Ngô Thần vài ngày lại lên thư viện một lần, còn bây giờ hai người đang ngồi trên bàn chiến đấu.

Ngô Thần là vì nửa tháng huấn luyện quân sự này cho nên buông hết những công việc mà ba Ngô an bài, Âu Dương Hiên cũng buông bỏ những vụ án mà mẹ Âu Dương chuẩn bị. Hai người lẳng lẳng viết viết trên giấy, thường thường ở trên bàn phím đánh vài cái. Những văn kiện này khẳng định đêm nay không thể xem hết, Ngô Thần đuổi người, quay đầu nhìn Âu Dương Hiên đang chuyên tâm nghiên cứu vụ án. Nhìn khuôn mặt cậu thường xuyên nhăn lại, Ngô Thần nhìn thời gian, đã đến lúc ăn bữa khuya rồi.

Cẩn thận đứng dậy, đi vào phòng bếp chưng ít đồ ăn, đem cơm và đồ ăn mua lúc tối ra, đổ thêm hai ly sữa, bưng đến thư phòng, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn học của mình. Cầm một ly sữa lên đưa tới trước mặt Âu Dương Hiên.

Khi Ngô Thần vừa đứng dậy, Âu Dương Hiên cũng biết, nhưng cậu không nghĩ rằng cô đi chuẩn bị đồ ăn khuya ình.

Đưa tay tiếp nhận ly sữa Ngô Thần đưa tới, theo thói quen nói “Cám ơn”.

“Anh mệt không?”

Âu Dương Hiên không hiểu vì sao Ngô Thần lại đột nhiên hỏi như thế, sau đó nhìn xem giờ, bây giờ mới hơn mười giờ.

“Mỗi lần em làm cái gì đó cho anh, anh đều nói cảm ơn, anh không phiền nhưng em không thích.” Ngô Thần bốn cột nhìn Âu Dương Hiên, sau đó nhìn thấy Âu Dương Hiên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Được rồi, anh sai rồi, về sau anh không nói nữa.”

“Thế này mới ngoan. Đến ăn chút cháo đi.” Ngô Thần giống như hiền bảo vật đem đồ ăn đến trước mặt Âu Dương Hiên, đem vụ án này để qua một bên.

“Không sai. Cùng nhau ăn đi.” Nói xong đem Ngô Thần ngồi ở trên đùi của mình, xúc một miếng cháo đút vào miệng Ngô Thần.

Này động tác thân mật này vẫn là lần đầu tiên Âu Dương Hiên làm, ngay cả bản thân cậu khi làm điều này cũng đỏ hồng một bên tai. Mà Ngô Thần cũng thoải mái khi ăn miếng cháo cậu đút. Âu Dương Hiên nhìn đến bây giờ mới dám làm hành động như thế này ~ tính xem, cũng đã sáu bảy năm rồi.

Kỳ thật khi Ngô Thần bị Âu Dương Hiên đột ngột kéo lên đùi, trong lòng cũng nảy mạnh lên một cái. Nhưng chậm rãi bình tĩnh, cô phát hiện ra thịt trên người cậu thật thoải mái. Đáng người Âu Dương Hiên thật đúng là không tồi!

32. Chương 32: Ruồi Bọ

Có câu, con nhện có thể ngồi mát ăn bát vàng, dựa vào nó kiếm ăn dựa vào mạng nhện mà nó giăng sẵn. Cho nên, Ngô Thần và Âu Dương Hiên bây giờ chuẩn bị tham gia vào ban cán sự của lớp, Ngô Thần được chọn bí thư đoàn ủy của lớp, Âu Dương Hiên vẫn làm chức vụ cũ — lớp trưởng.

Hai người bọn họ cùng nhau tham gia câu lạc bộ như trước, lần tham gia này là vào hội học sinh.

Vì sao không chọn cái khác ? Bởi vì này hội này so với những hội khác càng mất nhiều thời gian hơn. Những môn học Ngô Thần học cũng khá nhiều cho nên cô ngay cả hội học sinh cũng không muốn tham gia. Việc này kiếp trước cô đã làm rồi, việc gì mà phải đâm đầu vào một lần nữa. Nhưng vì Âu Dương Hiên, lãng phí thêm chút thời gian quý báu này thì đã làm sao.

Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên đang muốn đạp một chân vào thị trường bất động sản đang nổi dần lên của tỉnh B . Thì ra cũng có rất nhiều sinh viên dựa vào thứ này mà tạo được vốn riêng. Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên cũng đã nắm trong tay không ít vốn liếng, đặc biệt là Ngô Thần, nếu như cô muốn mua một căn nhà dành riêng ở tỉnh B là không thành vấn đề. Nhưng con gái mà mua nhà ở thực sự là không nể mặt đàn ông , đặc biệt là người có tình tình mạnh mẽ như Âu Dương Hiên. Cho nên, Ngô Thần quyết định hai người ở tỉnh B bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Âu Dương Hiên sau này nhất định sẽ đi làm ở Viện Tư Pháp, mà Ngô Thần nếu không có gì bất ngờ nhất định là sẽ đi theo nghiệp kinh doanh. Bây giờ Âu Dương Hiên còn chưa có thời gian đi ra ngoài tiến hành phương diện công tác pháp luật, chỉ có thể thực hành chuyên ngành học thứ hai của mình, cùng Ngô Thần gây dựng sự nghiệp.

Hai người trước tiên ở trong tiểu khu nội thành xem nhà. Bởi vì tiểu khu này Âu Dương Hiên thấy cũng không tệ lắm, tuy rằng thời gian xây dựng đã khá lâu, nhưng quang cảnh, khu vực xung quanh đã được xanh hoá, phương tiện chung quanh đầy đủ hết, cách nội thành lại không xa, lại tới gần các trường đại học, dù có thể nào đi chăng nữa cũng thấy giá cả sau này chắc chắn sẽ không ít.

May mắn là, sau hai ngày thám thính đã phát hiện, ở nơi này thực sự có người muốn đem nhà bán gấp. Đây là chuyện cực kỳ thiên thời địa lợi, Ngô Thần làm sao có thể buông tha cho được.

Hiện tại nhà ở tỉnh B giá cả so với năm năm nữa kém những một phần tư, cho dù Ngô Thần hiện tại đem toàn bộ tài sản của mình đổi sang bất động sản đi nữa, những năm sau chỉ sợ cô kiếm lại không chỉ gấp đôi.

Ngô Thần bắt đầu công tác thu mua, sau đó lại ở trên mạng tham khảo.

Mỗi ngày Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên vẫn đi học đúng giờ, khi Âu Dương Hiên không tiết, Ngô Thần lại lấy xe đi, nhưng mà thời gian học của hai người không có gối nhau. Sau nữa, Ngô Thần liền tự hỏi liệu mình có nên mua xe hay không?

“Anh có thấy em nên mua xe đi không?” Lúc ăn cơm chiều Ngô Thần đem vấn đề này hỏi Âu Dương Hiên.

“Em đã đủ tuổi làm bằng lái xe chưa? Hay là định nhờ người làm giả bằng lái?” Âu Dương Hiên trực tiếp đánh vào vấn đề cốt lõi tuổi tác của Ngô Thần .

“Vậy sao anh khi học cấp 3 đã dám lái xe, khi đó anh đã đủ tuổi đâu?” Ngô Thần bất mãn bĩu môi.

“Khi đó anh đã hơn 16 tuổi rồi? Ai bảo anh không có bằng lái? Còn em bây giờ thì sao đã đủ 16 chưa?”

“Quên đi, coi như em chưa nói. Nếu như vậy sao anh lại đồng ý cho em lái xe của anh đi ra ngoài?”

“Bởi vì đó là xe của anh, hơn nữa anh tin tưởng vào sự quản chế tốc độ giao thông trong nội thành tỉnh B là không có vấn đề gì hết. Nhiều nhất chỉ quét xe sơ qua thôi, không có chuyện gì to tát.”

“Chuyện đó và chuyện em mua xe riêng khác nhau sao?”

“Đương nhiên, bởi vì là xe của anh giấy tờ của anh có chuyện gì xảy ra sẽ tìm tới anh. Nếu em mua xe thì em không thể đứng tên được, vậy em thử nói xem nên làm gì bây giờ?”

“Được rồi. Em hiểu. Vậy ý anh là, em còn chưa qua 14 tuổi, phải chờ đến khi em học đại học năm 3 mới được có xe đúng không?”

“Ân. Chẳng lẽ em không hài lòng với con xe bây giờ của anh ?”

“Không phải. Chỉ là em cảm thấy bây giờ tiết học của chúng ta không giống nhau, những lúc anh cần đi xe thì phải làm sao?”

“Anh có thể cùng đến đón em, hoặc là em có thể đến đón anh.”

“Được rồi. Không nói vấn đề này nữa. Ăn cơm thôi!”

Lần nói chuyện này kết thúc bởi sự thất bại của Ngô Thần. Mà những năm tháng sau này, số lần mà Ngô Thần có thể cãi thắng được chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đương nhiên, những điều này đều là vì Âu Dương Hiên muốn bảo vệ cô một cách tốt nhất.

Tuy rằng mỗi ngày Âu Dương Hiên đều đảm nhiệm hộ hoa sứ giả, nhưng mà hoa đẹp vẫn luôn có người ngóng trông, sau đó mang theo khát vọng muốn hái. Cũng chẳng thêm để ý đến có vị hộ hoa sứ giả nào hay không.

Ngô Thần bởi vì tuổi tác và diện mạo, cho nên rất nhanh nổi danh ở khoa kinh tế. Ngô Thần khi đi trên đường luôn có cảm giác mình là một con khỉ, may mắn khi học kinh tế có Âu Dương Hiên hộ tống, nhưng khi ở khoa Hán Ngữ thì lại có vấn đề.

Bây giờ, vấn đề chuẩn bị đến đây.

Có một nam sinh lại lên đến chỗ ngồi bên cạnh Ngô Thần, Ngô Thần đã bị da mặt của cậu mà cảm thấy phiền. Bản thân mình đã liên tiếp từ chối, nhưng vì sao cậu ta vẫn một mực kiên trì đến thế?

“Tối nay cùng nhau đi xem phim nhé.” Lại là câu nói này. Bởi vì lần đầu tiên cậu ta nói mời đi xem phim, Ngô Thần chợt nhớ tới màn cầu hôn của Hoàng Tuấn và Hải Biên mà lộ ra chút cảm xúc trên gương mặt, làm cho bạn nam này vì thế tấn công không biết mệt mỏi.

“Xin lỗi rất cuộc bạn là ai, bạn muốn thế nào mới đem trả lại cho tôi cuộc sống bình thản đây?” Ngô Thần thật sự có không kiên nhẫn. Vốn nghĩ rằng cậu ta sẽ biết khó mà lui, ai ngờ càng bại lại càng không nản.

“Thật sự là thất bại a, mình tên là Quách Thịnh, hy vọng cậu có thể nhớ kỹ tên của mình. Mình tin tưởng tên của mình sau này sẽ luôn ở trong cuộc sống của cậu.”

Ngô Thần xoay người rời đi, chính là bởi vì cậu ta, mà đến cả tiết học mình cũng không muốn đi.

Ngô Thần thật sự không biết khi nào thì mình gặp được đóa hoa đào này. Mặc dù có lúc cô cũng nhận được lời tỏ tình, nhưng là khi cô từ chối cũng không gây thêm khó khăn nào cho cô nữa.

Sự tự tin của cậu này rốt cuộc từ đâu đến!

Lần đầu tiên gặp được nam sinh này, Ngô Thần bị ngăn lại một cách rất ngờ cho nên không có cảm tình tốt, nhưng vẫn cố có thể mỉm cười tỏ vẻ thực xin lỗi mà cự tuyệt. Nhưng là không nghĩ tới vào ngày hôm sau lại bị kéo lại.

“Xin lỗi, mình đã có bạn trai. Hy vọng cậu sẽ không làm phiền mình nữa.”

“Tớ biết, nhưng không phải hai người còn chưa có kết hôn à, tớ vẫn còn có cơ hội không phải sao?”

“Cám ơn bạn, cho dù chưa kết hôn, nhưng mình cũng không chọn bạn!” Nói xong rút cánh tay bị cậu ta giữ chặt lấy. Chủ yếu là vừa rồi Ngô Thần suy nghĩ đến một vấn đề kinh tế mới được học, nếu không lấy thân thủ của Ngô làm sao có thể để cho người khác giữ chặt được.

Nhưng mà nam sinh này nhất quyết không chịu hiểu lấy, mà mình không muốn vì việc này lại đi làm phiền Âu Dương Hiên. Gần đây anh ấy đã đủ bận rồi.

Liên tiếp vài ngày, nam sinh này đều đứng trước cửa lớp đợi Ngô Thần. Dần dần Ngô Thần theo miệng người bên cạnh mà biết, này nam sinh này là sinh viên năm hai, ngành ở tỉnh S, thành tích không tồi mà gia đình cũng không tồi.

Nhưng điều này cùng với Ngô Thần không hề có liên quan, cho dù chính mình không có đối tượng, cũng không tiến tới với người mà mình không có hứng thú. Huống chi bản thân đã có Âu Dương Hiên.

Mỗi lần học xong, mặc kệ cậu ta ngăn trở như thế nào, Ngô Thần đều thoát được sau đó tiếp tục đi đường của mình.

Nhưng chuyện này đã bị Âu Dương Hiên phát hiện? Chuyện này làm cho Ngô Thần không thể nhẫn nhịn được nữa .

“Có nam sinh ở khoa theo đuổi em sao?” Âu Dương Hiên bình tĩnh nói vấn đề. Ngay cả khoa kinh tế cũng đã biết chuyện , huống chi là dân pháp luật bọn họ.

“Ừm, ” Ngô Thần nhu thuận thừa nhận , nếu Âu Dương Hiên không có sự xác nhận chính xác cũng sẽ không hỏi cô.”Tại da mặt cậu ta quá dày bóc mãi không hết. Em cam đoan là em vô cùng nghiêm chỉnh.” Ngô Thần lần này đương nhiên có thể cam đoan. Mình cũng đã qua cái thời kỳ hư vinh đó rồi , tuổi tâm lý của cô đã qua 40 một lần như vậy là đủ rồi! cô lại không cần bổ dưỡng thái âm để bảo trì nhan sắc trẻ trung.

“Cần anh xử lý không?” Âu Dương Hiên tiếp tục làm việc của mình, hai người bọn họ đã hoàn toàn có sự tín nhiệm với đối phương. Sau vài năm kết giao sự tín nhiệm nào giữa bọn họ cũng có.

Ngô Thần nghĩ nghĩ, “Tạm thời không cần đâu. Còn chưa biết được động thái của quân địch, khi nào cần e sẽ nói .”

“Àn. Về sau các tiết học anh sẽ đi với em. Nếu như hôm nào anh không có tiết thì đi dự thính cùng với em luôn.”

“Như vậy có thể làm chậm trễ thời gian của anh hay không?” Ngô Thần vô cùng muốn điều này được thực hiện, dù sao bạn trai mình ở bên cạnh, bản thân cũng thoải mái hơn một tí. Miễn cho con ruồi kia lại bay tới. Chọc đến mức mình phải dùng vũ lực giải quyết !

“Hoàn hảo. Cùng em đi học anh cũng có thể làm việc được àm?”

“Ừ ừ.”

Việc đi học cứ như vậy tiến hành . Nếu con ruồi kia còn kiên trì không ngừng như vậy, vậy Ngô Thần cô cũng bội phục cậu ta.

Nhưng đã là ruồi thì làm sao mà hiểu được .

“Cậu làm ơn sau này cách xa bạn gái tôi ra một chút.” Âu Dương Hiên đứng đối diện với nam sinh kia nói chuyện.

“Cậu cũng chỉ nói là bạn gái, còn không phải vợ, tôi không phải vẫn còn cơ hội à?” Thực sự vô cùng tự tin a!

“Không , tôi chỉ không hy vọng bạn gái của tôi bị người khác quấy rầy.” Âu Dương Hiên lạnh lùng trả lời.

Sinh viên ưu tú của khoa luật, tài ăn nói của Âu Dương Hiên làm sao có thể đánh bại được! Cuối cùng Âu Dương Hiên cãi thắng trận. Đương nhiên, đối với Quách Thịnh thì khác cậu ta cho rằng đây là một thử thách.Đóa hoa Ngô Thần cậu đã quyết tâm phải hái được!

Nếu một người đàn ông yêu sâu sắc một người con gái, sẽ vì người đó mà buông tha ọi tự tôn đàn ông. Đáng tiếc, Quách Thịnh không yêu Ngô Thần, thứ cậu ta muốn là tự tôn, cho nên cậu ta không muốn tự tôn của mình bị tổn thương. Có lẽ đối với người con gái khác thì có thể đã thành công, nhưng đối tượng lại là Ngô Thần, cậu nhất định sẽ thất bại.

Buông tha cho sự tiến công bằng chân tình, bắt đầu chuyển sang tấn công bằng tiền. Mỗi ngày cầm nhất một bó hoa tươi khi Ngô Thần đi học thì xuất hiện ở trước mặt của cô, Ngô Thần nhìn cũng không thêm nhing, xoay người đi vào phòng học. Khi Âu Dương Hiên cùng đi , Âu Dương Hiên sẽ đưa tay nhận hoa, sau đó vắt vào thùng rác bên cạnh.

Gia cảnh của Quách Thịnh , Âu Dương Hiên thông qua một ít quan hệ trong nhà đã tra ra rất rõ ràng. chú họ của Âu Dương Hiên là chính ủy tỉnh S , ngày đó cậu hỏi một ít về chuyện tình gia đình của Quách Thịnh. Quan hệ trong giới chính trị cậu ta không bằng Âu Dương Hiên, quan hệ trong giới thương nhân cậu ta không bằng Ngô Thần. Rốt cuộc cậu ta lấy đâu ra sự tự tin này? Hay là cậu ta là đồ ngốc.

Nhưng nếu Ngô Thần không muốn cậu động thủ, vậy cậu sẽ nhìn xem Ngô Thần sẽ xử lý chuyện này ra sao. Nếu cô xử lý không được, cậu cũng không ngại lấy lý do bạn gái bị làm phiền mà ra tay giáo huấn.

33. Chương 33: Quà Sinh Nhật

Khi học kỳ đầu tiên kết thúc, nam nhân tên Quách Thịnh kia có hơi thu liễm lại một chút, nếu cậu ta có thể buông tay luôn thì tốt. Nhưng chuyện này có thể không?

Ngô Thần và Âu Dương Hiên đều đã sửa xong học vị, cho nên cuộc thi cuối kỳ so sánh với các bạn học khác thì nhẹ nhàng hơn. Khẩn trương kiên trì nửa tháng, kỳ thi cũng kết thúc. Có thể chuẩn bị về nhà .

Ngô Thần và Âu Dương Hiên cùng nhau về tỉnh A, sau khi về nhà nghỉ ngơi 2 ngày rồi đến ở nhà ông ngoại. Ông bà nội vẫn chọn ở lại tỉnh Z mừng năm mới. Ba Ngô và mẹ Ngô cứ theo lẽ thường mà chuẩn bị làm lễ tại nhà.

Vào ngày cuối năm, Ngô Thần nhận được một cuộc điện thoại xa lạ. Nhưng mà giọng nói kia cô lại không hề xa lạ.

“Halo.” Nhắc máy lên Ngô Thần nhẹ nhàng chào hỏi.

“Ha ha, đây là lần đầu tiên em lễ phép như thế với anh đấy. chắc bây giờ biết anh là ai rồi đúng không” .

Thật sự là thanh âm làm cho người ta chán ghét , ” xin hỏi anh có chuyện gì không?” Ngữ khí của Ngô Thần rõ ràng có biến hóa.

“Anh ở tỉnh A .”

“Vậy thì có quan hệ gì đến tôi?”

“Em không sợ anh tìm đến nhà em hay sao?”

“Ha ha, nếu anh muốn đột nhập nhà dân bất hợp pháp vậy thì cứ việc thôi.” Ngô Thần bực bội. Hắn ta dám uy hiếp mình sao!

“Vì sao em lại không thể cho anh được chút mặt mũi? Em không sợ anh sẽ làm cho nhà em phải lao đao?”

“A! Xin hỏi thân phận của anh thế nào mà tôi phải khó xử thế?” Ngô Thần thật không thể hiểu nổi được nữa! Làm sao có thể có người bệnh như vậy, ở tỉnh A mà lại dám nói rằng sẽ cho công ty của nhà mình lao đao?

“Xem ra em bây giờ còn chưa có rõ địa vị của nhà anh đâu nhỉ.”

“Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy, chúc anh năm mới ở tỉnh A vui vẻ.” Nói xong cúp điện thoại. TSBNTD!

Ba Ngô vô cùng kinh ngạc , bảo bố nhà ông lại có thể có ngày có cảm xúc lớn đến thế, nhưng lại là bực bội! Tiểu tử nhà Âu Dương khẳng định sẽ không làm cho con bé nhà mình như thế chính , vậy là ai đây?

“Bảo bố a, đến cùng nói cho ba nghe con làm sao thế?” ông ngoại Ngô ngoại cũng lặn xe lặn lại gần . Ngô Thần cảm thấy cô rất may mắn khi có thể làm cho ông ngoại sống lâu hơn , nhưng gần đây sức khỏe của ông càng ngày càng kém, có lẽ không đợi được bao lâu nữa !

“Có một người rất bệnh hoạn. Rõ ràng hắn ta biết con đã có Âu Dương Hiên, vừa rồi .hắn ta còn nói hắn đã đến tỉnh A, Hắn đến tỉnh A thì có quan hệ gì đến con đâu? Còn nói cái gì mà năng lực gia đình hắn có thể làm cho nhà mình phải lao đao? Làm cho dân bản xứ ở đây phải lao đao? Con thật không dám nghĩ người có đầu óc như thế lại có thể đổ vào đại học R !” Ngô Thần cảm giận oán giận với ba.

“Chẳng lẽ Âu Dương Hiên không xử lý sao?” Ba Ngô rất ngạc nhiên, dựa theo hiểu biết của ông đối với tiểu tử Âu Dương, ý nghĩ bảo vệ của tiểu tử kia với con gái mình là phi thường .

“Con hy vọng chuyện này có thể tự mình giải quyết. Dù sao người này đã học năm 2 , Âu Dương Hiên vẫn còn là sinh viên năm nhất, ta không muốn có gì đó ảnh hưởng đến anh ấy.” Thì ra là có chuyện như vậy a, xem ra mình phải gọi điện thoại cho Âu Dương tiểu tử hỏi thăm một chút a.

Ba Ngô gọi điện thoại cho Âu Dương Hiên nói gì đó Ngô Thần cũng không biết, cô chỉ biết là Quách Thịnh không có gọi điện thoại phá rồi cô nữa thôi, điều này làm cho Ngô Thần thở dài nhẹ nhõm. Nếu nam nhân kia còn như vậy, Ngô Thần thật sự sẽ động võ !

Thời gian nghỉ ngơi vĩnh viễn đều trôi qua rất nhanh , mà mỗi ngày của Ngô Thần đều dính chặt lấy ba mẹ.

Sinh nhật Âu Dương Hiên là ở tỉnh B , đương nhiên, Ngô Thần cũng thuận tiện bị Âu Dương Hiên cố ý trở về đóng gói một chuyến đem đi tỉnh B .

Ở nhà ông bà nội Âu Dương ăn cơm chiều, Âu Dương Hiên mang theo Ngô Thần về nhà của hai người. Kỳ nghỉ đông năm nay của Âu Dương Hiên toàn bộ thời gian đều ở lại tỉnh B nhà ông bà nội. Ba mẹ Âu Dương đến năm mới có về vài ngày sau đó lại vội vàng rời đi.

“Anh vội vàng đón em lên thế này là vì phải làm sinh nhật cho anh à.” Ngô Thần bắt mãi chu miệng với Âu Dương Hiên.

“Em không biết rằng đây là nhiệm vụ chính đáng của em hả?” Âu Dương Hiên nhú mày nhìn Ngô Thần, bé con này năm nay sẽ chuẩn bị quà sinh nhật nào ỉn đây?

“Anh muốn tặng quà à?” Ngô Thần chỉ cần nhìn ánh mắt của Âu Dương Hiên là biết cậu suy nghĩ cái gì. Lỗi là của cậu, trực tiếp đến đón mình đi, làm ỉn không kịp chuẩn bị quà cáp gì hết!

“Em nói xem!”

“Nhưng anh đem em về sớm thế này em làm gì có thời gian chuẩn bị quà cho anh!” Ngô Thần bắt mãi nói.

“Vậy làm sao bây giờ! Nếu không bây giờ em tìm đi, sang năm tặng luôn hai món quà.” Âu Dương Hiên bốn cọt nhìn Ngô Thần.

“Được rồi, vậy anh ngồi xuống, nhắm mắt lại. Để cho em suy nghĩ.” Ngô Thần kéo Âu Dương Hiên ngồi ở trên sofa, sau đó tự mình xoay người đem cửa phòng khách đóng lại.

Âu Dương Hiên nghe theo yêu cầu của Ngô Thần, nhắm mắt lại ngồi ở trên sofa, cậu muốn nhìn xem tiểu nha đầu lại có ý nghĩ gì khác người đây. Tắt đèn? Có muốn làm gì thế?

Âu Dương Hiên im lặng chờ Ngô Thần, nhìn xem khoảng thời gian ngắn thế cô sẽ mang được cái gì ra.

Thời gian chờ đợi khá lâu, cậu có thể cảm giác được Ngô Thần chạy tới trước mặt cậu, nhưng vẫn không làm gì hết. Khi cậu chuẩn bị hé mắt, ánh mắt lại bị bàn tay nhỏ bé che lại, sau đó cảm giác trên đùi nặng xuống, cô đang ngồi trên đùi mình.

Âu Dương Hiên nghe được nhịp tim của mình càng lúc càng nhanh, khi tay Ngô Thần buông ra , cậu lập tức mở to mắt. Mà ngay khi mở to mắt , cậu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Thần nở nụ cười, tới gần mình, miệng được vật mềm mại chạm vào.

Đây là quà sinh nhật của cô sao? Khi Ngô Thần chuẩn bị rời đi, Âu Dương Hiên vòng tay ôm chặt lấy lưng của cô, một bàn tay nâng gáy Ngô Thần . Nếu đây là quà sinh nhật, vậy để cho cậu quyết định thời gian đi.

Ngô Thần cảm giác được Âu Dương Hiên khi mới bắt đầu thì ngây ngốc, nhưng có lẽ những loại chuyện này nam nhân vốn là thiên bẩm, Âu Dương Hiên chậm rãi dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng nhỏ của Ngô Thần, tinh tế thưởng thức hương vị độc đáo của Ngô Thần.

Rất ngọt, rất đẹp, thật thơm

~Hôn đến khi hai người không thể thở được nữa, Âu Dương Hiên mới buông Ngô Thần ra. Nhìn Ngô Thần ngạt thở khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, cùng nhau trải qua loại kích thích này trong ánh mắt hiện lên vẻ mê hoặc, Âu Dương Hiên mới dám xác nhận điều vừa rồi là sự thật. Bé con của anh, quà sinh nhật này anh rất thích!

“Đây là quà sinh nhật à?” Âu Dương Hiên nhẹ bé con đang tựa đầu vào vai mình.

“Ân. Đã hết rồi.”

“Ha ha, đây là lần đầu tiên nha ~! Anh rất thích.”

“Hừ. Làm sao mà anh dám có thể không thích!”

“Nha đầu ngốc, chẳng lẽ em lại còn muốn cho ai hả?”

Ngô Thần ở trên vai Âu Dương Hiên lắc lắc đầu, đời này tất cả những thứ đẹp nhất em đều cho anh đi!

Những ngày sau, bởi vì đã có lần đầu tiên sẽ có những lần sau, Âu Dương Hiên mà đã bắt đầu không hề dễ dàng thu lại. Mỗi ngày sáng sớm sẽ cho Ngô Thần hôn chào buổi sáng, buổi tối một nụ hôn chúc ngủ ngon. Đối với thói quen này của Âu Dương Hiên, Ngô Thần biết là sửa cũng không được.

Cuộc sống trước ngày khai giảng của cô rất bận rộn, bởi vì công ty của ba Ngô trừ bỏ phát triểng về phương diện địa ốc, hơn nữa lại bắt đầu vươn tay đến một số mặt hàng thương hiệu của nước ngoài. Ngô Thần bây giờ chỉ cảm thấy những thứ mình phải học càng ngày càng nhiều.

Buổi sáng thường xuyên ở trong tiếng đàn violon du dương của Âu Dương Hiên mà tỉnh lại. Ăn bữa sáng cậu chuẩn bị, hai người đến trường cùng với nhau hoặc là một mình, vui đùa âm ỉ trong chốc lát, sau đó lại bắt đầu một ngày công tác.

Ba Ngô dẫn mẹ Ngô đi du lịch, chuyện công ty ông chỉ phụ trách điều khiển, cái khác đều giao cho Ngô Thần. Ngô Thần thậm chí đã cảm nhận được tương lai nếu mình tiếp nhận công ty thì sẽ có hoàn cảnh bị thăm đến cỡ nào!

Cô cũng quyết định trước khi tiếp nhận công việc, khẳng định cô sẽ để cho bản thân tiêu dao vài năm đã.

Sau khi trường học khai giảng lại thì thời khóa biểu hoàn toàn không giống với kỳ trước. Chương trình học kỳ này của Ngô Thần và Âu Dương Hiên hầu như được sắp xếp giống nhau, đối với lần sắp xếp này, hai người rất vừa lòng. Bởi vì hai người mỗi ngày đều có thể cùng nhau đi cùng nhau về sẽ không làm mất nhiều thời gian của đối phương.

Ngày nhiều tiết nhất của hai người là có 9 tiết, tan học xong cũng đã tối rồi.

Hôm nay Ngô Thần hẹn Âu Dương Hiên đứng chờ ở trước cổng. Mà hôm nay cô lại gặp phải người mà cô vẫn luôn chán ghét. Vốn đã nghĩ hần đã buông tay, vì sao hôm nay lại tới nữa?

Ngô Thần bị hần ngăn ở trước cửa phòng học.

“Em tốt nhất hãy im lặng mà nghe anh nói xong, nếu không anh sẽ khó lòng mà giữ bí mật của em mà không nói cho toàn trường này biết.” Nhìn thấy Ngô Thần chuẩn bị xoay người rời đi, Quách Thịnh nói một câu như vậy.

Ngô Thần đành phải đứng ở lại, hần ta lại muốn uy hiếp gì nữa đây?

“Em chắc hần không muốn cho giáo sư và cả trường này biết rằng hai người đã ở chung với nhau chứ!”

Ngô Thần nghe thế, cau mày, không nói gì nhắc chân rời đi.

“Đêm nay em có thể suy nghĩ cẩn thận lại, như vậy chuyện này sẽ không có ai biết hết.” Phía sau truyền đến một câu nói như vậy.

“Không biết nhân tài là tối ngu B nhân! Trang B không trang người tốt mới có thể bị người coi là 2B!” Ngô Thần nói châm chọc một câu, đầu cũng không quay lại, lập tức đi đến cổng.

“Hôm nay sao tan muộn thế em?” Âu Dương Hiên nhìn thoáng qua Ngô Thần, mở cửa xe cho Ngô Thần đi vào.

“Dùng phải một tên thần kinh! Bị muộn một chút.” Ngô Thần chờ Âu Dương Hiên thắt dây an toàn, tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Vẫn là hần à?” Âu Dương Hiên có chút không kiên nhẫn hỏi một câu.

“Ân. Hấn nói muốn đem chuyện chúng ta ở chung nói cho toàn trường biết.” Tuy nói Ngô Thần không tỏ vẻ lo lắng gì, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ nhiều mọ chút. Dù sao bản thân mình không sao, nhưng mà cũng không hy vọng để cho Âu Dương Hiên mang theo tiếng xấu.

“Người chẳng lẽ không biết phải nói, chúng ta ở bên ngoài là ở nhà bà nội à? Em chuyển từ ở ký túc xá đến ra ngoài cũng là do bà nội làm thủ tục đấy.” Âu Dương làm như không soa cả nói ra chuyện này, nếu Ngô Thần sớm biết việc này, thì làm sao mà cô còn phải lo lắng nữa.

Ngô Thần trừng mắt nhìn Âu Dương Hiên một cái, chuyện này anh cũng không nói cho cô biết. Như vậy, từ phi pháp cũng biến thành hợp pháp rồi đi? Dù sao mình vẫn cần phải có người giám hộ phụ trách .

Vì sao hấn ta không tra rõ mọi chuyện lại dám làm như vậy nhỉ? Ngô Thần cũng không nghĩ lại, không phải tất cả mọi người cũng giống như cô được trọng sinh một lần . Nam sinh vào độ tuổi hai mươi là độ tuổi dễ dàng xúc động nhất, mà Quách Thịnh lại là một người được nuông chiều từ nhỏ đương nhiên là sẽ không nghĩ đến những điều đó.

Nên cô không cần phải lo lắng , lại có Âu Dương Hiên ở bên, Ngô Thần cứ như vậy mà an ổn đi ngủ.

34. Chương 34: Thế Giới Hình Tròn

Ngày hôm sau như Ngô Thần suy nghĩ, trên diễn đàn trường học có tin tức Ngô Thần và Âu Dương Hiên ở chung.

Bởi vì hai người đều là thành viên của hội học sinh, ở trong lớp cũng là cán bộ, cho nên chuyện hai người nhanh chóng lan truyền toàn trường. Đương nhiên trong đại học người ở chung với nhau không hề thiếu, nhưng mà Ngô Thần hiện tại chỉ có 14 tuổi, đây chính là vấn đề không nhỏ.

Âu Dương Hiên và Ngô Thần vẫn như cũ cứ theo lẽ thường mà đi học, trước khi đi học, Ngô Thần gọi điện thoại cho bà nội Âu Dương, bởi vì cô lo lắng lát nữa giáo sư sẽ gọi bà lên văn phòng uống trà.

Nhưng mà giáo sư cũng không có tìm bọn họ như đã nghĩ. Ngô Thần tò mò hỏi Âu Dương Hiên”Vì sao giáo sư không đến tìm chúng ta thế?”

Âu Dương Hiên đầu cũng không thèm ngẩng, “Nếu buổi sáng em đã gọi cho bà nội , bà nội chắc chắn sẽ đem chuyện này giải quyết tốt. Hơn nữa, đã học đại học rồi ở chng có gì mà kỳ quái ? Cũng không phải nói hai chúng ta ngủ chung một phòng, chẳng lẽ phải mỗi người một nhà sao? Hơn nữa có tra ra thì cũng tra ra nhà bà nội?”

Nghe được Âu Dương Hiên giải thích, Ngô Thần cảm thấy mình thật đúng là rất ngốc. Không đúng, phải nói là khi ở cùng Âu Dương Hiên, mình bắt đầu lười động não. Ngô Thần nhẹ nhàng gõ đầu mình một chút, lắc đầu, tiếp tục đọc sách. Không có gì phiền não sao có phải tự tìm làm gì.

Sau này đã xảy ra chuyện gì Ngô Thần cũng không biết, ít nhất là nam nhân kia không xuất hiện ở trước mặt Ngô Thần nữa. Ngô Thần có khi muốn hỏi Âu Dương Hiên có phải anh đã làm gì hay không, nhưng lại cảm thấy vì một nam nhân khác lại đi hỏi Âu Dương Hiên? Quên đi, rất không đáng . Ở trong lòng Ngô Thần , trừ bỏ những người mà mình để ý , còn những người khác cô không quan tâm.

Kỳ nguyệt sự lần này của Ngô Thần lại rất đau đớn, có lẽ bởi vì trước đây hai ngày Ngô Thần bị cảm lạnh, vừa vện đến tháng, đau đến không dậy nổi.

Âu Dương Hiên thức dậy vào 6h sáng đã nghe từ trong cửa phòng hé mở của Thần thấy tiếng động, còn đang suy nghĩ sao hnay cô ấy lại dậy sớm thế! Nhưng khi nhìn lại thời gian, bây giờ đã chín giờ , chút nữa còn có tiết,sao cô còn chưa dậy?

Âu Dương Hiên đi đến cửa phòng của Ngô Thần gõ cửa, không có người trả lời.

“Anh vào nhé.” Âu Dương Hiên mở cửa đi đến bên cửa sổ đem rèm cửa kéo hết ra, nhờ ánh nắng bên ngoài nhìn thấy Ngô Thần co rút trong chăn.

Cậu ngồi ở mép giường, đưa tay đem chăn của Ngô Thần kéo xuống, chẳng lẽ vẫn chưa hết cảm?

“Thần Thần, ngẩng đầu lên.” Ngô Thần mơ mơ màng màng ngẩng đầu mình lên, gương mặt xuất hiện trong tầm mắt của Âu Dương Hiên không hề có huyết, tái nhợt làm cho Âu Dương Hiên sợ hãi. Đột nhiên nhớ tới, kỳ nguyệt sự của cô sắp tới.

“Em đau bụng à?” Âu Dương Hiên sờ sờ cái trán Ngô Thần, may quá không bị sốt.

Ngô Thần gật gật đầu. Âu Dương Hiên đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ tiến vào phòng bếp, pha một ly nước gừng đường đỏ, lại tìm trong hộp thuốc gia đình lấy một viên giảm đau, thêm một ly nước ấm đem vào phòng ngủ Ngô Thần.

Ngồi ở bên cạnh gối, đem đầu của Ngô Thần nâng dậy tựa vào trên người mình, một tay ôm cô, tay kia thì cầm thuốc giảm đau, “Ngoan, uống viên giảm đau này trước đi em. Há mồm.”

Ngô Thần không lên tiếng trả lời chỉ hé miệng, đem thuốc nuốt vào miệng uống cốc nước ấm trong tay Âu Dương Hiên.

“Đợi lát nữa rồi ngủ tiếp, trước uống chén gừng ninh đường đỏ này đi.” Ngô Thần lắc đầu, đây là hương vị cô ghét nhất, cô thật sự không muốn uống cái thứ này đâu.

“Ngoan nào, uống xong sẽ không đau nữa. Đến đây, há mồm.” Ngô Thần kiên quyết không chịu nghe theo yêu cầu này, anh biết rõ đây là thứ mà cô không muốn uống.

Đột nhiên cảm giác được trên miệng ấm áp, sau đó cảm nhận được thứ mềm mại ấm áp kia đưa thứ nước đáng ghét kia vào. Ngô Thần bất đắc dĩ mở hé ánh mắt mơ hồ, anh luôn có thể tìm được phương pháp trị được cô.

Nhìn thấy Âu Dương Hiên như vậy, Ngô Thần đột nhiên nhớ tới Âu Dương Hiên khi bệnh dịch SARS hoành hành ở năm 03. Khi đó chính mình bởi vì sinh bệnh bị nghỉ học ở nhà, Âu Dương Hiên lại hoàn toàn không để ý đến phải cách ly bảo hộ, mỗi ngày đều tới nhà cho Ngô Thần uống thuốc, giúp đỡ Ngô Thần học tập. Thẳng đến khi Ngô Thần khỏi bệnh anh mới cùng cô đến trường học.

Đối với phương diện này Âu Dương Hiên cực kỳ kiên trì, Ngô Thần ngoài sự cảm động ta cũng không nghĩ được cái khác để hình dung.

Hầu như từ lúc quen biết nhau đến giờ toàn là cậu chăm sóc ỉnh mà thôi!

Ngô Thần đưa tay nhận lấy chén đường đỏ chán ghét kia, nín thở đem cái chén uống cạn. Cuối cùng còn lại một ít Ngô Thần thật sự không nuốt nổi nữa, Âu Dương Hiên cũng không miễn cưỡng cô.

Đem Ngô Thần nhét vào trong chăn. Tuy rằng đã mùa hè, nhưng là vì tránh cho cô lại bị cảm lạnh, Âu Dương Hiên vô tình đem điều hòa tắt đi. Ngô Thần ngoan ngoãn nằm im, còn không quên vì mình mà tranh thủ một ít ích lợi.”Điều hòa cũng tắt bật cho em cái quạt điện được không!”

Âu Dương Hiên ngừng chân một chút, sau đó bước nhanh hơn đi ra ngoài. Bé con này, mình còn phải đi nấu cháo cho cô nữa!

Năm hai đại học trừ những môn như năm ngoái ra còn thêm một số môn ngoại khóa, Ngô Thần và Âu Dương Hiên đều cảm thấy là hoàn toàn có thể thích ứng đối tiến độ chặt chẽ như vậy.

Bây giờ Ngô Thần không để cho Âu Dương Hiên cùng mình gây dựng sự nghiệp nữa, dù sao cũng đã làm một năm nhiều thứ đã ổn định rất nhiều. Mà năm nay Âu Dương Hiên và một học trưởng năm 4 cùng nhau mở một văn phòng luật. Trương Dĩ và Chung Đề là học trưởng khoa pháp luật của Âu Dương Hiên, bởi vì cùng nhau cộng tác, bọn họ dần dần quen thuộc. Bối cảnh gia đình cũng không kém nhau xa lắm, hoàn cảnh cuộc sống cũng tương tự, tình cách lại hợp nhau, quan hệ cũng dần dần càng ngày càng tốt.

Năm nay hai người kia đã tốt nghiệp, đi đến những văn phòng luật khác thực tập được một thời gian, không gì bằng của mình quyết định tự mở một văn phòng. Rủ Âu Dương Hiên cùng nhau hùn vốn, ba sinh viên trong đó còn có một người là sinh viên năm hai, liền lớn mật tự chủ gây dựng sự nghiệp.

Ngô Thần đối với chuyện này của Âu Dương cũng đồng ý. Ở thành lập sơ kì đầu tư thượng, Ngô Thần vốn nghĩ nếu như ba người Âu Dương Hiên không đủ vốn cô cũng sẽ giúp đỡ. Nhưng Âu Dương Hiên lại tự mình giải quyết hết. Thật sự là một đại nam tử chủ nghĩa nam nhân

~Mà việc mỗi ngày của Ngô Thần là cùng Âu Dương Hiên đi học, sau đó đưa đồ ăn đến văn phòng của ba đại luật sư kia cho Âu Dương Hiên bồi bổ.

Điều này làm cho Trương Dã với Chung Đề đặc biệt ghen tị, Âu Dương Hiên như thế mà có thể tìm được một cô bạn gái hiền lành như vậy. Thông minh hào phóng, xinh đẹp hiền lành. Lên được phòng khách xuống được phòng bếp!

Âu Dương Hiên mỗi khi thấy vẻ mặt của hai người kia thì đặc biệt kiêu ngạo, làm cho hai người này kịch liệt khinh bỉ câu ta là đồ tiểu nhân.

Ngô Thần cùng với hai vị học trưởng này cũng sớm quen biết, mà hai này cũng thuộc số ít những người biết được hai bọn họ thực sự ở chung một nơi. Có đôi khi ở hai người người này không có tiết học cũng mò tới nhà ăn chực cơm. Dù sao hai người Trương, Chung đều là hai người nhân trung long phượng, không phải họ không có bạn gái, chỉ là chưa tìm được người thích hợp thôi.

Ngô Thần cũng vui vẻ khi thấy Âu Dương Hiên thoải mái như vậy, vì người sống ở tỉnh B tính tình rất khác biệt, cho nên ít tai có bạn tốt. Ngô Thần thì có thể, thường xuyên cùng Đường Vũ và Ma Giai gặp mặt. Mà Cao Hứng bởi vì nguyên nhân huấn luyện đặc biệt cho nên không thể ra ngoài, ngay cả Ma Giai học chung một trường cũng ít khi có dịp gặp được cậu. Thế cho nên bạn bè của Âu Dương Hiên ở tỉnh B ít đến thăm thương.

Hiện tại anh có thể cùng với Trương Dã, Chung Đề thân thiết nhau như vậy, cũng làm cho Ngô Thần yên tâm hơn. Cô vốn nghĩ rằng đời này Âu Dương Hiên chỉ có thể thân được với đám Hoàng Tuấn mà thôi, bây giờ có thêm hai người nữa cũng tốt lắm.

Khi bốn người bọn họ chuẩn bị ăn cơm, điện thoại của Ngô Thần vang lên.

“Sao thế, sao hôm nay lại gọi điện cho em vào giờ này vậy!” Ngô Thần tò mò hỏi người gọi tới.

“Ai nha, người ta có chuyện tốt muốn nói với em thôi mà.” Người gọi đến là Đường Vũ.

“Chuyện gì mà gấp thế? Nếu chưa ăn e thì tới nhà em ăn luôn nhé.”

“Ừ, chị đến nhà em ngay đây, chuẩn bị hai bộ bát đĩa nhé.” Nói xong cúp điện thoại luôn.

Hai bộ bát đĩa? Xem ra muốn giới thiệu người với nhà mẹ đẻ đây!

Ngô Thần khẽ cười, nhìn Âu Dương Hiên nói một câu “Chuẩn bị gấp lục muội phu thần thánh của anh đi!”

Xoay người đi vào trong phòng bếp, xem ra phải làm thêm hai món nữa rồi. Khi đồ ăn làm xong xuôi đặt lên bàn, chuông cửa cũng vang lên. Âu Dương Hiên đứng dậy mở cửa ra, thấy Đường Vũ đứng ở cửa, phía sau còn có một cậu con trai.

“Vào đi.” Âu Dương Hiên đem hai đôi dép đi trong nhà ra cho họ, dẫn hai người trực tiếp đi vào bàn cơm.

Ngô Thần dọn dẹp phòng bếp xong xuôi rồi đi ra, nhìn thấy người mới tới sưng sốt một chút.

“Thế giới quả thật là nhỏ! Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp em, nghe Tiểu Vũ nói người về em nhiều rồi, hơn nữa lại nhiều năm ta không gặp nhau.”

“Hai người quen nhau sao?” Âu Dương Hiên tò mò hỏi hai người đang nói chuyện. Đường Vũ thay Âu Dương Hiên giải thích nghi hoặc một chút “Hai người bọn họ là bạn học tiểu học, còn là bạn học của Lưu Mẫn nữa đây.”

“Ừ, cậu ấy là Lưu Hàm, đây là Âu Dương Hiên, đây là đồng sự của Âu Dương Hiên Chung Đề và Trương Dã.” Ngô Thần giới thiệu người hai bên một chút, “Tôi là Đường Vũ.” Cô tiết kiệm giùm Ngô Thần một câu.

“Thế chuyện của hai người là sao đây?” Ngô Thần bồn cọt nhìn hai người, làm bộ như không rõ muốn nghe giải thích.

Kỳ thật cũng là giả bộ. Hai người một người ở khoa âm nhạc đại học B, một người khoa vũ đạo. Hai cái khoa thường xuyên qua lại giúp đỡ nhau, có khi lại cùng nhau có quan hệ hữu nghị. Đường Vũ và Lưu Hàm hai người đều là người tỉnh H, dần dần quen thuộc với nhau. Hơn nữa khi hai người lại quen biết bạn bè chung với nhau, thì quan hệ càng thân thiết hơn. Dần dần thành tình cảm như hôm nay.

Nhưng Đường Vũ đã biết kết quả nếu giấu diếm Ngô Thần rồi, cho nên khi hai người quyết định qua lại không lâu đã thẳng thắn dẫn cậu đến ra mắt.

Ngô Thần cũng không nói thêm cái gì nữa, dù sao cũng không còn là trẻ con, hai người cũng hai mươi tuổi, cô trừ bỏ chúc phúc cũng sẽ không có ý nghĩ gì khác. Hơn nữa Đường Vũ còn ngoan ngoãn thẳng thắn đến thế, mình phải chiều cô hai người này thật tốt.

“Chị đã nói cho gia đình biết chưa?” Kiếp nay Ngô Thần đối với những chuyện yêu đương thế này, cũng sẽ không làm giống như kiếp trước hoạt động tình báo bí mật nữa, chuyện gì cũng nguyện ý nói cho người lớn trong nhà biết. Dù sao ba mẹ cũng hiểu biết hơn bọn họ nhiều, bọn họ nhất định sẽ không cho cô phải chịu thiệt thòi.

“Còn chưa. Trước tiên giới thiệu ọi người biết, đến lúc đó mẹ chị có hỏi em thì em cũng biết được đây là ai rồi” Đường Vũ trực tiếp đem chủ ý lên người Ngô Thần. Tại ba mẹ cô rất thích Ngô Thần, đến tỉnh B theo học họ cũng báo cho Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên biết để tiện chăm sóc ình. Bản thân mình cũng thường xuyên tới ăn tiệc cơm. Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên mỗi lần ở cô tới đều chuẩn bị thức ăn thịt cá thật tốt để cho cô tắm bổ. Tuy nói bản thân mình cũng không phải sống thiếu thốn, nhưng được bọn họ chăm sóc Đường Vũ cô vô cùng thích thú.

Lần này quyết định nói cho hai người bọn họ đầu tiên cũng là có nguyên nhân. Một người là nhị ca của mình, một người là em gái đáng yêu, nhưng hai người này lại làm cho ba mẹ mình cực kỳ yên tâm.

Ngô Thần chỉ cảm thấy xã hội này thật nhỏ bé, cô luôn nghĩ không biết đối tượng tương lai của Đường Vũ sẽ là ai, tìm tới tìm lui cũng vẫn lại là tìm phải người quen. Kết quả coi như cũng tạm ổn.

35. Chương 35: Bận Rộn Xã Giao

Đường Vũ và Ngô Thần hai người chụm lại một chỗ vụng trộm nói chuyện bí mật, đương nhiên đều là chuyện của cô và Lưu Hàm. Mà đối với bí mật này, Ngô Thần cũng không do dự mà nói luôn cho ba người Lưu Mẫn biết. Tin tức tốt thể đương nhiên là phải chia sẻ với nhau rồi, đương nhiên Ngô Thần không phủ nhận thấy được bộ dáng của Đường Vũ khi bị ba người khi dò hỏi.

Âu Dương Hiên và các sư huynh cũng thành lập xong văn phòng luật sư. Chung Đề và Trương Dĩ phụ trách công tác trực tiếp, còn Âu Dương Hiên bởi vì chưa tốt nghiệp xong nên đành đứng sau màn mà chỉ huy. Nhưng là mặc kệ làm công việc gì cũng cần phải đi xã giao.

Bởi vì đã muốn giải quyết xong rồi bọ bay xung quanh Ngô Thần rồi, Âu Dương Hiên cảm thấy mình có thể yên tâm hơn một chút. Mà chuyện Quách Thịnh xảy ra mặt xấu cũng có mặt tốt cũng không ít. Về phía giáo sư thì không có gì ảnh hưởng, toàn bộ sinh viên trong trường cũng đã biết quan hệ của hai người, nguoiif nhóm ngó đến Ngô Thần vì vậy cũng ít đi.

Âu Dương Hiên gần đây làm việc cả ngày, thường xuyên không thể cùng ăn cơm với Ngô Thần. Nhưng khi buổi tối cậu về nhà, dù thế nào cũng thấy được đèn trong nhà bật sáng. Đây là lí do cho động lực phấn đấu của Âu Dương Hiên đến nay, cậu thực may mắn thay cho bản thân vì có thể có được tấm chân tình của cô sớm đến thế.

Nghe được tiếng bước chân trên cầu thang, không biết là vì sao, có lẽ là bởi vì đặc biệt chú ý tới. Mỗi khi Ngô Thần nghe thấy tiếng bước chân đó, có thể biết là Âu Dương Hiên đã về. Tuy Âu Dương Hiên nói cô cố gắng nghỉ ngơi sớm không cần chờ cậu đi về, nhưng là cô vẫn nguyện ý làm thế. Bởi vì như thế này làm cho cô cảm nhận được sự hạnh phúc của một người phụ nữ nên có, mà cô cũng tin tưởng vào sự kiên trì của mình, ở trong mắt của cậu cũng là một loại hạnh phúc.

Khi nghe được tiếng bước chân , Ngô Thần đứng dậy đi vào phòng tắm mở nước tắm vào bồn, sau đó đi vào phòng bếp lấy hai ly sữa. Nếu Âu Dương Hiên còn chưa có ăn cơm, Ngô Thần sẽ chuẩn bị bữa tối , chờ Âu Dương Hiên về cùng nhau ăn, bất kể muộn đến thế nào.

Âu Dương Hiên mỉm cười nhìn Ngô Thần vây quanh cậu chạy tới chạy lui. Đây là sự hưởng thụ của cậu mỗi khi đêm về, làm cho cậu cảm thấy đặc biệt thư thái.

Đưa tay giữ chặt lấy Ngô Thần, đem cô kéo vào trong lòng mình. Ngô Thần ngồi được trên người cậu có mùi rượu nồng nàn, mặc dù có chút chán ghét, nhưng cũng không đẩy ra, tùy ý để cho cậu ôm lấy mình như thế.

“Cám ơn em, anh cảm thấy thật may mắn khi có em bên cạnh thế này.” Âu Dương Hiên dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu của Ngô Thần , bé con này đã cao lên không ít rồi, nhưng mình rất thích cô cao như thế. Có thể cho cậu cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Ngô Thần ha ha nở nụ cười, thò tay vào trong áo vest của Âu Dương ôm lấy thắt lưng của cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn ở ngực Âu Dương Hiên cọ cọ, hai người lẳng lẳng hưởng thụ giờ khắc ấm áp này.

Một lát sau, Ngô Thần ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hiên, kiễng chân lên cho Âu Dương Hiên một nụ hôn nhẹ, kéo tay cậu đẩy mạnh vào phòng tắm.”Người anh toàn mùi rượu, khó ngủ muốn chết, mau đi tắm đi.” Sau đó nghe thấy tiếng Âu Dương Hiên ở bên trong nhẹ nhàng cười nói “Bé con ngốc này.”

Ngô Thần nở nụ cười, cao hứng đi hâm lại những món ăn cô nấu tối nay, chờ Âu Dương Hiên ra ăn.

Kỳ thật khi Âu Dương Hiên vừa mới bắt đầu đi ra ngoài xã giao, Ngô Thần vẫn có chút lo lắng cho cậu, lo lắng thân thể của cậu , cũng lo lắng cho “Trình tiết” của cậu nữa.

Kiếp trước chính mình cũng đã từng làm qua chuyện xã giao này rồi, cũng biết chuyện giao dịch trên bàn rượu ít nhiều sẽ có chuyện xảy ra. Có thể là phụ nữ còn tránh được, dù sao cũng không có ai dám mời đi gặp ngư lang, nhưng khi nam nhân giao dịch thì khác thường có thêm nữ sắc mới cho thể thành công. Ngô Thần không phải không tin tưởng với Âu Dương Hiên ,mà cô đối với xã hội này không tin tưởng.

Âu Dương Hiên từ phòng tắm đi ra nhìn thấy Ngô Thần ngồi ở trên thảm ngăn người, bé con này không sợ lạnh sao. Đưa tay kéo Ngô Thần lên trên đùi mình, véo cái mũi của cô”Suy nghĩ cái gì mà mất hồn thế, em ngồi dưới đất không sợ nhiễm lạnh rồi đau bụng hả?”

Ngô Thần kinh ngạc nhìn Âu Dương Hiên, nhìn thấy tóc của cậu vẫn còn nhỏ giọt, cầm lấy chiếc khăn mặt để cạnh lau đầu cho cậu. Những điều này đã thanh thối quen giữa hai người, bọn họ không muốn ai bị trúng gió hết .

“Không nghĩ cái gì a, chỉ là cảm thấy gần đây anh bận rộn quá, em có lo lắng cũng không giúp gì được anh, cho nên mới suy nghĩ thôi .”

“Nha đầu ngốc, hiện tại chính ngươi không phải cũng vội vàng chính mình công tác thôi, làm sao còn muốn tưởng chuyện của ta. Người không cho ta lo lắng người, vậy người cũng không dùng lo lắng ta a. Chúng ta đều phải đối với đối phương có tin tưởng.” Âu Dương Hiên ôm Ngô Thần nhẹ giọng ở Ngô Thần bên tai nói xong.

Ngô Thần gần đây lo lắng cho cậu thế nào cậu đều biết, đại khái cũng có thể hiểu được của ý nghĩ của cô.

“Không cần phải lo lắng cho anh, anh sẽ không làm cho em thương tâm . Yên tâm đi.” Âu Dương Hiên vẫn cam đoan với Ngô Thần, nếu không cô bé này sẽ còn lo lắng đến bao giờ nữa.

Ngô Thần nghe được lời cam đoan của Âu Dương Hiên, ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Hiên, nhìn lông mày của cậu, mắt của cậu, khuôn mặt của cậu, đưa tay nhẹ nhàng sờ qua gương mặt cậu.

Âu Dương Hiên nhìn ánh mắt Ngô Thần , dần dần có chút không khống chế được, đưa tay kéo đầu của Ngô Thần, đem cô kéo vào trong lòng, “Thần Thần, bé con của anh vẫn còn nhỏ quá.”

Ngô Thần nghe được thanh âm khàn khàn của hắn, cũng cảm nhận được một luồng nhiệt ở trên đùi , tùy ý để cho cậu ôm. Nhiều năm chờ đợi như vậy chắc hẳn Âu Dương Hiên cũng khó chịu lắm. Thật may mắn cho cô khi gặp được cậu, nếu không bây giờ làm gì có nam nhân nào chịu được sự chi phối của dự vọng.

Hai người cứ ôm nhau , nghe âm thanh tivi , nghe bên tiếng ô tô bên ngoài, cứ như vậy im lặng ngồi.

Sữa đã sớm lạnh. Âu Dương Hiên đứng dậy đem Ngô Thần đặt ở trên sofa, đứng dậy đem sữa đi hâm nóng lại. Rồi đem lại cho Ngô Thần uống, sau đó chuẩn bị nghỉ ngơi.

Cho Ngô Thần một nụ hôn chúc ngủ ngon, đưa Ngô Thần đến phòng, đem chăn đắp cẩn thận lại, tắt đèn rồi mới trở về phòng ngủ.

Ngô Thần nghĩ đến Âu Dương Hiên trong lòng ôn nhu ngọt ngào ngủ say. Nếu cậu đã hiểu được sự lo lắng của cô, như vậy cô cũng có thể tin tưởng hẳn, tin tưởng sự cam đoan của cậu.

Những ngày sau vẫn trôi qua như bình thường, chỉ là Âu Dương Hiên nếu có thể tránh buổi xã giao nào thì tránh buổi đó. Tuy rằng thời gian ăn cơm ở nhà vẫn rất ít, nhưng so với thời gian trước đã khá hơn rất nhiều. Cho dù không có thời gian về, Ngô Thần cũng đem cơm đến công ty cho cậu, tranh thủ mọi thời gian hai người có thể ở với nhau.

36. Chương 36: Say Rượu

Âu Dương Hiên vẫn tham gia các loại liên hoan như trước. Cùng với các tầng lớp lãnh đạo khác nhau, các công ty chủ quản, thậm chí là các luật sư được coi như đối thủ cạnh tranh, đương nhiên còn có các đường sự khác tham gia các loại xã giao.

Bản thân Ngô Thần thì vội vàng công việc của công ty nhà , khi xong việc cô ngồi ở phòng khách xem tivi chờ Âu Dương Hiên trở về.

Đêm nay Âu Dương Hiên cùng với một chủ tịch công ty nào đó cùng nhau ăn cơm, vụ hợp tác này là vụ án kinh tế. Vấn đề này không cần Âu Dương Hiên phải đi , lần này chỉ được xếp vào thể loại xã giao thông thường. Mà Chung Đề hai người bọn họ thực sự không tìm ra được thời gian rảnh, chỉ có thể đem chuyện này giao cho Âu Dương Hiên xử lý. Đương nhiên nhưng thông tin liên quan đến công ty này cũng nói hết cho Âu Dương Hiên, tuy nói Âu Dương Hiên biết công ty này làm ăn không được hợp pháp cho lắm, nhưng đây lại là công việc cậu không thể không đi.

Gọi điện báo cho Ngô Thần biết tối nay cậu không về nhà ăn cơm, sau đó Âu Dương Hiên dẫn theo đội quân đi qua. Người trên bàn rượu thay nhau mời Âu Dương Hiên, Âu Dương Hiên có chút chống đỡ không được, may mà có nhân viên cùng văn phòng đi cùng đỡ hộ mấy lần.

Sau khi ăn xong, Âu Dương Hiên cũng có chút say. Cấp dưới Âu Dương Hiên mang đến đã bị người của công ty này dắt đi nghỉ ngơi, sau đó phát sinh ra chuyện gì cậu cũng không quản nổi, dù sao việc này Âu Dương Hiên cũng hiểu được.

Còn vị nữ tiếp viên bên cạnh, Âu Dương Hiên vẫn không cho cô ta sắc mặt hoà nhã, nhưng cô ta vẫn còn đang quần quít lấy, bàn tay kia còn ở trên người Âu Dương Hiên đốt lửa. Chủ của công ty kia vẫn luôn nói rằng Âu Dương Hiên nên ở khách sạn nghỉ ngơi, bảo vị nữ tiếp viên này đưa cậu lên nghỉ ngơi.

Âu Dương Hiên bỏ tay vị nữ nhân viên kia ra, lạnh mặt cùng chủ quản công ty kia chào hỏi, nghiêng ngả lão đảo đi ra đường cái, chặn lại một chiếc xe taxi đi về nhà.

Ngô Thần ngồi ở phòng khách chờ Âu Dương Hiên trở về. Thỉnh thoảng lại nhìn thời gian, đã chín giờ rồi, vì sao trễ như vậy anh ấy còn chưa về. Ngô Thần vẫn quyết định gọi điện thoại.

Chuông kêu hai tiếng, âm thanh của Âu Dương Hiên truyền tới.

“Khi nào thì anh về?”

“Anh về đến nhà bây giờ đây .”

“Anh uống say sao?”

“Có chút.”

“VẬY anh chú ý cẩn thận, em ở nhà chờ anh.”

“Ừ, anh về ngay đây .”

Ngô Thần cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác và chìa khóa, cô quyết định xuống cửa chờ Âu Dương Hiên trở về. Nghe thấy giọng của Âu Dương Hiên , Ngô Thần vẫn còn có chút lo lắng.

Âu Dương Hiên hôm nay thật sự uống hơi nhiều, khi cậu ở trên xe cũng đã mơ mơ màng màng , nhận được điện thoại của Ngô Thần , Ngô Thần hỏi cậu trả lời nhưng rất nhanh đã quên mất cô nói cái gì. Đến cửa tiểu khu cũng là lái xe nhắc nhở cậu phải xuống xe .

Âu Dương Hiên xoa xoa trán của mình chuẩn bị lấy ví trả tiền, nhưng lại nhìn thấy cửa bị mở ra . Cầm lấy ví tiền trả cho lái xe, rồi giúp đỡ mình ra khỏi xe.

Ngô Thần trả tiền cho lái xe xong, đem cả người Âu Dương Hiên dựa vào trên người mình , cố sức đem tên quỷ rượu này về nhà.

“Hôm nay để cho em phải lo lắng rồi .” Âu Dương Hiên tựa vào trên sô pha, nhìn Ngô Thần cầm khăn mặt lau mặt ỉnh, sau lại chạy đến phòng tắm đem chậu nước ấm ra, nhưng không nói với mình một câu nào.

Âu Dương Hiên ôm chặt lấy Ngô Thần đang chuẩn bị đi, “Nếu em không vui thì cứ nói ra đi, anh không thích thấy em như thế.”

Ngô Thần nằm ở trong lòng Âu Dương Hiên, hít sâu hai hơi, “Không có việc gì đâu, chỉ là có chút mệt mỏi, tắm rửa xong đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong đỡ Âu Dương Hiên đi đến phòng tắm. Nhưng Âu Dương Hiên cho dù uống rượu , sức nặng của một đại nam nhân không phải là nói nhắc có thể nhắc .

Âu Dương Hiên bất động ôm Ngô Thần, “Anh biết là em lo lắng cho anh, là lỗi của anh, sau này anh sẽ chú ý hơn .”

Nghe thấy thế Ngô Thần bỗng dưng bật khóc, cô cũng không biết vì sao mình lại như vậy. Biết rõ là Âu Dương Hiên không có làm sai chuyện gì, nhưng bản thân bỗng cảm thấy thật tủ thân. Mỗi đêm cậu đi ra ngoài làm việc cô đều lo lắng, nhưng hôm nay thấy bộ dáng cậu về nhà như vậy, cô lại cảm thấy may mắn khi không có nhận được điện thoại từ bệnh viện, may mắn ý thức của cậu còn thanh tỉnh không đến mức uong rượu lái xe.

“Đừng khóc nữa, là anh không tốt.” Âu Dương Hiên khăn trương nâng đầu Ngô Thần lên, hôn lên những giọt nước mắt của Ngô Thần, khăn trương xin lỗi.

Ngô Thần lắc đầu, “Không có việc gì đâu, là vấn đề ở em thôi. Sau này anh uống rượu không được lái xe , em rất lo lắng.”

Nghe được lời Ngô Thần nói, nhìn thấy nước mắt của Ngô Thần , tim của Âu Dương Hiên đau đớn. Gần đây cô luôn phải chăm sóc ỉnh rất mệt mỏi.

“Về sau thì tốt rồi, anh sẽ hứa với em, sau này nếu đi xã giao anh không lái xe nữa .”

“Ừ, anh đi tắm rửa đi. Người toàn mùi rượu.” Giúp đỡ Âu Dương Hiên đi đến phòng tắm, đem áo của Âu Dương Hiên cởi ra, nhìn thấy ánh mắt u ám của Âu Dương, Ngô Thần cảm giác được bản thân mình bị cuốn vào.

Âu Dương Hiên ôm Ngô Thần hôn lên của mắt của cô, mũi của cô,môi của cô, phòng tắm vốn đã rất ấm áp, Ngô Thần cảm thấy nhiệt độ càng ngày càng cao. Ngô Thần vòng tay lên cổ của Âu Dương Hiên, hơi thở của hai người càng ngày càng gấp gáp, có lẽ bởi vì nguyên nhân do cồn , Âu Dương Hiên thâm nghĩ càng muốn nhiều hơn nữa.

Một bàn tay nắm lấy một bên ngực mềm mại của Ngô Thần , lúc đó thân thể Ngô Thần cứng ngắc, loại cảm giác này lâu lắm rồi cô không cảm nhận được. Bây giờ cảm thấy mình giống như một cô nữ sinh ngây

thơ vậy. Ở dưới nụ hôn nồng nhiệt của Âu Dương Hiên và bàn tay to nhẹ mơn man, Ngô Thần không tự chủ được rên lên một tiếng.

Một tiếng này lại đem ý thức của Âu Dương Hiên kéo tỉnh lại, cảm nhận nhận được sự mềm mại trong bàn tay, trên môi mình cảm thấy sự ngọt ngào, Âu Dương Hiên đem tay phải xoa đôi môi của Ngô Thần, vuốt ve.

Bụng của Ngô Thần áp sát vào vùng cứng rắn khác lạ của Âu Dương Hiên, cảm nhận được cả độ ẩm ở chỗ đó, Ngô Thần chỉ cảm thấy Âu Dương Hiên vuốt ve mình càng ngày càng nóng. Âu Dương Hiên gắt gao ôm lấy Ngô Thần, hít sâu vài lần, giảm bớt bớt sự nóng bức của mình. Âu Dương Hiên dựa vào ý chí cuối cùng đem Ngô Thần đẩy ra khỏi phòng tắm, sau đó trực tiếp mở vòi hoa sen phun nước lạnh vào mình để giảm bớt khô nóng.

Ngô Thần ở ngoài cửa dần dần dịu lại, “Ha” bật cười, nam nhân như thế này mình còn có gì phải nói nữa.

Ngày hôm sau Âu Dương Hiên vinh dự bị cảm. Vốn đã uống rượu vào, lại bị gió thổi, sau lại động tình mà phải tắm nước lạnh. Dưới thời tiết đầu đông, Âu Dương Hiên không bị cảm là không được.

Nửa đêm nghe được tiếng ho khan của Âu Dương Hiên, tuy đã cố ý nhịn để không lớn tiếng, nhưng Ngô Thần vẫn nghe được. Đứng dậy lấy thuốc cảm và chén nước ấm đem vào phòng cho cậu uống, đắp lại chăn cẩn thận, chờ cậu ngủ lại cô mới về phòng mình.

Ngô Thần cũng không dám ngủ cùng với Âu Dương Hiên, cô không ngại bị lây cảm của cậu, nhưng cô cũng lo lắng lỡ như cậu bị sốt cao thì sao. Như vậy càng nguy hiểm hơn.

Hôm sau Ngô Thần gọi điện thoại xin nghỉ học, sau đó gọi điện cho hai người Chung, Trương một tiếng, đi ra ngoài mua chút thức ăn, trở về nấu cho Âu Dương Hiên bổ bổ thân thể.

Gần đây cậu đi uống rượu nhiều, lại không ăn cơm đúng giờ. Ngô Thần rõ ràng cảm giác được Âu Dương Hiên gầy đi, khi ôm cô cảm thấy rất rõ ràng.

Nấu một bát canh sườn, lại dùng nước canh này ninh một ít cháo. Chuẩn bị xong xuôi, đi đến phòng ngủ gọi Âu Dương Hiên rời giường. Vẫn nghe thấy tiếng ho khan của Âu Dương Hiên, mỗi tiếng ho làm tâm của Ngô Thần run lên.

“Dậy nào, em nấu cháo, ăn xong rồi ngủ tiếp.” Ngô Thần nhẹ nhàng lay tỉnh Âu Dương Hiên còn đang ngủ.

Kỳ thật Âu Dương Hiên đã tỉnh vào lúc cô gọi điện thoại, nhưng nghe thấy cô gọi xin nghỉ như vậy, cho nên cậu cũng tư lự ngày nghỉ để nghỉ ngơi. Cũng tốt có thể được ở bên cô.

Nghe thấy cô ở phòng bếp lạch cạch nồi niêu, cảm thấy mình đã lâu không được hưởng thụ sự nhàn nhã này rồi. Cảm giác được người mình yêu vì mình mà bận rộn, tuy rằng cậu rất đau lòng, nhưng nhiều hơn là sự hạnh phúc. Âu Dương Hiên bây giờ đang đắm chìm trong sự ngọt ngào ấm áp này.

“Ừm.” Âu Dương Hiên giữ chặt tay của Ngô Thần đặt ở trên trán của mình, nếu không phải lo mình sẽ lây cảm cho cô, điều bây giờ cậu muốn làm là hôn cô thật sâu một cái.

Âu Dương Hiên không có làm, nhưng không có nghĩa là Ngô Thần không thể làm. Nhẹ nhàng ở trên môi của Âu Dương Hiên hôn một chút, lấy cái áo ngủ bên cạnh đưa cho cậu, sau đó lôi cậu đi đánh răng.

Nhìn thấy cốc nước ấm trên bồn và chiếc bàn chải được phun kem tử tế, Âu Dương Hiên nhẹ nhàng nở nụ cười, đây không phải là niềm hạnh phúc cậu muốn mong đợi sao. Nhìn thấy cô và mình cùng nhau đánh răng rửa mặt, nhìn không được vòng tay ôm cô, hôn lên môi của cô.

37. Chương 37

Âu Dương Hiên muốn công việc của mình càng ngày càng chuyên nghiệp hơn, Ngô Thần muốn sống cuộc sống của mình. Nghỉ đông Ngô Thần có thể về nhà, nhưng kỳ nghỉ hè Ngô Thần cũng không nhẫn tâm để cho Âu Dương Hiên một mình ở tỉnh B.

Bây giờ Ngô Thần ở nhà không có việc gì để làm, Đường Vũ cũng về nhà , lần này về là dẫn Lưu Hàm ra mắt giáo sư Lưu. Đương nhiên, Ngô Thần và Âu Dương Hiên cũng nhiều lần làm công tác tư tưởng cho hai người họ, Ngô Thần tin tưởng một cửa này Lưu Hàm cũng sẽ không quá khó khăn để bước qua

Còn Ma Giai phải tham gia diễn tập, Ngô Thần cũng không thời gian nhìn thấy cô, chứ đừng nói là có thời gian ở cùng nhau . Chỉ có thể thỉnh thoảng ngồi uống cà phê tán chuyện, hầu như là lên nét. Nếu không thì lại đến quán cà phê danh cho người ngoại quốc luyện khẩu âm.

Ngô Thần thích nhất ngồi ở bên cạnh cửa sổ sát đất lầu hai , nhìn người người đi đường, ngẫm nghĩ lại khoảng thời gian nhàn nhã mà mình đã sống qua. Chuyện kiếp trước đối với cô đã dần dần mờ hồ, may mắn kiếp này không hề giống với kiếp trước.

Con người chính là như vậy, có nhiều chuyện khắc sâu ở trong lòng cứ ngỡ là đã quên nhưng không thể quên được, nhưng làm gì có thời gian để khắc phục lại những thời gian đã qua ? Con người như vậy, trí nhớ cũng như vậy!

“Tiểu Thần,cậu đang ở đâu?” Ngô Thần cảm thấy rất bất ngờ khi Trần Hân gọi điện ình, bởi vì ở phía trước đó không lâu Âu Dương Hiên đã lôi kéo vài bạn nam khoa pháp luật qua bên Ngô Thần tụ hội độc thân. Lần tụ hội này cũng tạo được mấy đôi uyên ương, Ngô Thần vô cùng vừa lòng với kết quả này.

Không biết có phải bởi vì cô cảm thấy mình hạnh phúc, cũng muốn có ý nghĩ đem hạnh phúc đến cho người khác, tóm lại, hiện tại Ngô Thần vô cùng thích hợp với công việc của Hồng Nương.

Mà Trần Hân chính là đối tượng đầu tiên thành công. Bây giờ cô cô đang đắm chìm giữa tình yêu nồng cháy, sao lại có thời gian để mà gọi cho cô chứ.

“Ở Starbucks, làm sao vậy?” Ngô Thần nhấp một ngụm cà phê, buông tiểu thuyết trong tay , chuyên tâm cùng Trần Hân nói chuyện điện thoại.

“Chắc là cậu có thời gian rảnh đúng không, không có chuyện gì vội đúng chứ.” Chỉ nghe thấy bên kia tiếng hò hét ồn ào.

“Ừ, làm sao vậy.”

“Vậy cậu tới đây mau đi, chúng tớ đang ở Ôn Toa ca hát, tới đây đi.”

“Ha ha, ừ,được rồi. Đến nơi tớ gọi cho cậu.”

“Ừ ừ, chờ cậu đó.” Sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Ngô Thần đem sách bỏ vào trong túi, cầm cốc cà phê đi bộ dọc theo ngã tư , chậm rãi đi đến KTV . Đường đi không xa lắm, dọc đường nhìn những món đồ bày bán trong cửa hàng, rất nhanh đã đến nơi . Ngô Thần dựa theo chỉ thị của Trần Hân tìm được phòng bao đi vào.

“Đến rồi à.” Trần Hân nhìn đến Ngô Thần vào cửa nhảy dựng lên, cầm lấy Ngô Thần thủ ngồi vào trên sofa.

Ngô Thần nhìn nhóm người này, hình như mình không quen biết ai cả .

“Đây là tụ họp gì thế ?” Ngô Thần tò mò hỏi Trần Hân.

“Mẹ tớ tìm cho tớ một đám xem mắt, nói là tớ cứ thử làm quen với nhiều người xem. Sau đó tên kia gọi bạn tớ đây ca hát . Tớ lại không biết ai hết chỉ có thể gọi cho cậu tới cùng mà thôi.” Nói xong lắc lắc tay của Ngô Thần”Cậu sẽ không nhần tâm để cho tớ một minh chứng trong này chứ?”

“Ha ha, tớ khi nào thì nói muốn vứt bỏ cậu. Cậu không sợ vị nho nhà cậu biết cậu có ý định hồng hạnh vượt tường à?”

“Cậu mà cũng dám uy hiếp tớ như thế ~ hừ, người ta tin tưởng cậu sẽ không nói chuyện này cho anh ấy đâu.” Trần Hân nguyên ý gọi cho Ngô Thần đi cùng vì cô biết Ngô Thần không phải là người hay buồn chuyện, hơn nữa cô cũng nguyên ý đem chuyện của mình kể cho Ngô Thần. Tuy nói Ngô Thần không ở trợ ký túc xá, nhưng ba người bạn cùng phòng vẫn quan hệ rất tốt với Ngô Thần. Đương nhiên không thể hoàn toàn

không để ý chuyện gia đình Ngô Thần ở tỉnh B, nhưng Ngô Thần đúng là một người bạn tốt, nếu bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc.

Ngô Thần không nói nhiều với Trần Hân nữa, cô bây giờ đang cảm nhận được một số ánh mắt rất nóng bỏng chiếu lên. Ngô Thần thật không biết vì sao mẹ Trần Hân lại cố chấp muốn cô đi xem mắt thế, Tiêu Bân bạn trai bây giờ của Trần Hân có cái gì không tốt. Ít cũng là luật sư đi ra từ đại học R, tương lai nhất định là không kém. Vậy bây giờ con bắt đi xem mắt cái gì!

Ngô Thần không nói gì chỉ ngồi nhìn bọn họ chơi đùa, thường thường cùng Trần Hân trò chuyện, sau đó nghe bọn họ ca hát. Trước bữa tối Âu Dương Hiên gọi điện thoại nói cho Ngô Thần rằng cậu không về nhà ăn cơm, Ngô Thần cũng nói cho cậu, cô đang ở cùng với Trần Hân bên ngoài. Âu Dương Hiên nhắc nhở Ngô Thần ăn cơm chiều đúng giờ sau đó cúp máy, chờ đến tối hai người cùng nhau trở về.

Ngô Thần đi theo Trần Hân đi ăn cơm. Có tám người đi ăn, vừa vặn 4 nam 4 nữ. Ngồi ở bàn dài trong nhà hàng của khách sạn. Ngô Thần cùng với Trần Hân ngồi cùng nhau, còn người mà Trần Hân xem mắt thì cũng ngồi cạnh cậu, mà người ngồi bên cạnh Ngô Thần không biết khi nào đã chuyển thành một nam nhân lạ.

Ánh mắt của nam nhân kia nhìn Ngô Thần làm cho Ngô Thần vô cùng chán ghét, bất động tạo ra khoảng cách với người kia.

“Mỹ nữ, em tên là gì thế?” Nam nhân kia cầm ly trà hỏi Ngô Thần.

“Xin chào, tôi là Ngô Thần.” Ngô Thần vẫn lễ phép trả lời, dù sao cô cũng phải nể mặt mũi của Trần Hân.

“Anh là Lí Mai, thật cao hứng khi được làm quen với em.”

Ngô Thần cười cười, không có trả lời.

“Nghe nói em cũng là sinh viên ngành kinh tế đại học R có đúng không. Có hứng thú đến công ty của anh làm việc không? Anh bây giờ đang làm quản lý tiêu thụ ột công ty, nếu có hứng thú em hãy liên lạc với anh.”

Ngô Thần càng nghe càng cảm thấy này nam nhân này đang dẫn mối, hoặc là nói là muốn đẩy mạnh tiêu thụ. bản thân mình giống như người không tìm được việc làm à?

Ngô Thần nhận lấy cái danh thiếp đưa đến, “Thắng Thiên.” Ngô Thần nhìn cái tên công ty kia một chút, nếu nhớ không lầm, Âu Dương Hiên có một vị khách chính là công ty này thì phải.

Tùy tay đem danh thiếp để ở trên bàn, nở nụ cười lễ phép nhìn nam nhân kia hoa chân múa tay. Ngô Thần chỉ nghe nhưng không có từ nào đọng lại trong đầu, cô chỉ nghĩ Âu Dương Hiên bây giờ đã ăn cơm chưa, liệu lát nữa cậu có uống rượu hay không.

Không khí trên bàn ăn tốt lắm, nhưng Ngô Thần lấy lý do mình còn là vị thành niên cự tuyệt lời mời rượu của bọn họ. Đặc biệt là nam nhân bên cạnh này, Ngô Thần cảm thấy ánh mắt của anh ta rất lạ, giống như nhìn thấy một con chim non, muốn ăn cũng không dám xuống tay.

Ngô Thần ngồi xem những người xung quanh lảng lạng tán tỉnh nhau, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười. Nụ cười này như thế nào chỉ có lòng cô mới biết, là cười châm chọc, nhưng là ở ngoài mặt vẫn là nụ cười hoàn mỹ.

Ngô Thần tính toán thời gian. Đến tám giờ gửi tin nhắn cho Âu Dương Hiên, nói cho cậu biết địa chỉ. Vừa khéo là Âu Dương Hiên cũng ở khách sạn này, Ngô Thần ngồi ở bên ngoài, Âu Dương Hiên ngồi ở trong phòng bao. Nhận được tin nhắn của Ngô Thần, Âu Dương Hiên chưa hồi âm lại ngay cho Ngô Thần mà đi ra ngoài luôn, nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Ngô Thần ở chỗ ghế dài.

Nhìn thấy nụ cười của Ngô Thần, Âu Dương Hiên lơ đãng nhếch khóe miệng. Bé con này mặc dù không còn kiên nhẫn nhưng vẫn nở nụ cười hoàn hảo đến thế. Nhưng nhìn thấy còn ruồi bên cạnh cô thì nụ cười trên mặt cậu càng sâu hơn. Một người như vậy cũng dám có ý nghĩ với Ngô Thần.

38. Chương 38: Ngọt Ngào

Mọi người ngẩng đầu nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện ở trước bàn này. Bốn nam nhân ngồi ở đây đều hơi bất mãn, một người nam nhân lạ hoắc mặc tây trang không giống ai sao lại đứng trước bàn mình làm gì.

Nam nhân mà được xem mắt đứng dậy lễ phép chào hỏi Âu Dương Hiên, “Xin lỗi anh có chuyện gì thế?”

Âu Dương Hiên cũng không thèm nhìn lại anh ta một cái, nhìn Ngô Thần nhẹ giọng nói đến “Em ăn xong chưa? Chuẩn bị về nhà chưa?”

Ngô Thần cầm theo túi xách, nhẹ giọng tạm biệt Trần Hân, đi đến bên cạnh Âu Dương Hiên tự nhiên vòng tay vào cánh tay của anh, đi theo anh đi vào phòng bao.

“Đó là ai thế?” Lí Mai đen mặt hỏi Trần Hân.

Trần Hân nhìn anh ta một cái, sau đó vô cùng không nể mặt mà nở nụ cười, “Lão tổng của một công ty luật, anh có hứng thú à?”

Sau đó cô thấy Lí Mai liếc mắt nhìn Âu Dương Hiên một cái, không rên thêm một tiếng nào nữa chỉ ngồi im uống rượu. Trần Hân nhìn lại mấy nam nhân trên bàn này, đến ngay cả bạn trai mình bọn họ cũng chẳng cùng một cấp bậc, cũng không biết vì sao hôm nay mình lại lãng phí mất một ngày tại đây.

Phụ nữ đều là như vậy, một thời điểm nào đó lại càng muốn lựa chọn nhiều hơn, càng lựa chọn càng sinh ra cảm giác bối rối. Trần Hân rõ ràng chính là một trong số đó.

Ngô Thần ngồi ở bên cạnh Âu Dương Hiên mặt mũi âm trầm, vừa vào chào hỏi với người trong phòng bao xong, Âu Dương Hiên kéo Ngô Thần rời đi.

Từ khách sạn đi ra, Âu Dương Hiên vẫn nắm tay kéo Ngô Thần đi phía trước. Nhưng anh vẫn chăm sóc cho Ngô Thần khi thấy cô đi giày cao gót, tốc độ giảm xuống bình thường, Ngô Thần còn có thể đuổi kịp.

Nhưng là vẻ mặt hiện tại có vẻ Ngô Thần hơi ngạc nhiên, bởi vì đây là lần đầu cô thấy Âu Dương Hiên đối với mình như vậy. Từ trước cho tới nay Âu Dương Hiên chưa từng thể hiện sắc mặt như vậy cho cô, chuyện gì xảy ra thế?

Ngô Thần vụng trộm ngồi im ở chỗ ngồi nhìn người đàn ông đang thắt dây an toàn ỳnh, rõ ràng không muốn để ý tới mình nhưng vẫn chăm sóc mình, nếu nguyện ý chăm sóc ỳnh thì vì sao lại không để ý tới mình? Ngô Thần cảm thấy thật khó hiểu, vì sao lại thế a.

“Anh rốt cuộc bị làm sao thế?” Sau khi về nhà Ngô Thần lên tiếng với Âu Dương Hiên. Có chuyện thì phải nói, cứ im thế này ai mà biết được chứ.

“Không sao hết, em nghỉ sớm đi.” Âu Dương Hiên nói xong thì đi lấy đồ để tắm.

Ngô Thần làm sao có thể dễ dàng để cho anh đi như vậy, “Có chuyện gì thì anh nói rõ ràng đã, nếu anh không muốn thấy em nữa, thì em sẽ đi ngay lập tức.” Ngô Thần quát cường nhìn Âu Dương Hiên, cô chính là muốn Âu Dương Hiên cho cô một đáp án, cô biết Âu Dương Hiên sẽ không hoàn toàn giận đối cô đâu.

Âu Dương Hiên đứng ở trước mặt Ngô Thần cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Ngô Thần, nhìn đến mức Ngô Thần càng ngày càng chột dạ.”Em rốt cuộc đã làm cái gì, anh cũng không thèm để ý đến em.” Ngô Thần bĩu môi nhìn Âu Dương Hiên, hình như cô đã quên hiện tại người tức giận phải là Âu Dương Hiên chứ không phải cô.

“Vậy em thử nói xem? Đừng có nói với anh rằng em không biết tên nam nhân ngồi cạnh em, ánh mắt của hân ta có ý gì?” Âu Dương Hiên ngồi ở trên sofa nhìn Ngô Thần.

Nghe câu hỏi như thế Ngô Thần một chút ngáy ngẩn cả người, anh đang ghen sao? Nhưng mình có làm gì để đến mức anh phải ghen đâu? Cau mày suy nghĩ nửa ngày, cái tên nam nhân kia đến tên là gì cô còn chẳng nhớ, Âu Dương Hiên chưa hề chua loét vì chuyện gì chứ.

Nhưng cô lại nghĩ vậy sao nhiều năm qua như vậy Âu Dương Hiên cũng chưa từng ghen như vậy, không sai. Nghĩ thế, bản thân Ngô Thần cảm thấy có thể làm cho Âu Dương Hiên dấy lên lửa giận, còn trở nên vui vẻ.

“Anh đang ghen?” tâm trạng của Ngô Thần vô cùng tốt ngồi ở bên người Âu Dương Hiên, Âu Dương Hiên cũng không thèm để ý cô, mặc kệ cô dính lấy mình. Kỳ thật Âu Dương Hiên cũng không phải tức giận cô , chỉ là anh đột nhiên nhớ đến phiền toái mang tên Quách Thịnh, anh lại cảm thấy hoảng hốt. Tuy rằng anh không lo lắng bản thân mình sẽ bị ai vượt qua, cũng có tin tưởng đối với Ngô Thần, nhưng lại nghĩ đến bên người Ngô Thần lại có khả năng xuất hiện một con ruồi, Âu Dương Hiên lại cảm thấy phiền chán.

“Được rồi, vậy nói cho em biết vì sao anh lại tức giận đi.” Ngô Thần ôm cánh tay Âu Dương Hiên , dùng mặt cọ cọ vào ngực của anh, cả người còn kém chút nữa là nhào vào trên người Âu Dương Hiên.

“Tự em suy nghĩ đi.” Âu Dương Hiên liếc mắt nhìn Ngô Thần một cái, sau đó tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Ngô Thần không nghĩ rằng Âu Dương Hiên lại chỉ nói một câu như thế. Bản thân mình cảm thấy chuyện Âu Dương Hiên ghen tị rất có hứng thú , nhưng anh hình như có chút để ý đến mặt mũi , mình làm sai chỗ nào nhỉ? Quên đi, bây giờ là mình bị thiệt, thiệt thòi một chút cũng không sao.

“Anh muốn em nghĩ gì?” Ngô Thần hỏi Âu Dương Hiên.

“Là em muốn xin lỗi anh hay là anh xin lỗi em đây?” Âu Dương Hiên bây giờ cũng có tâm tình chậm rãi cùng Ngô Thần nào loạn .

Ngô Thần cảm giác được Âu Dương Hiên đã không còn bức tức như lúc trước nữa, , bây giờ bản thân mình phải nói gì đây? !

“Em đây sẽ nịnh hót anh, sau đó anh không được giận em nữa nhé?” Ngô Thần cười khê nhìn Âu Dương Hiên, Âu Dương Hiên nhìn ra trong mắt cô có một chút giảo hoạt, cô nghĩ muốn nịnh hót anh như thế nào đây? Thật là có chút hứng thú.

“Ừm.” Âu Dương Hiên cầm lấy ly trà đã lạnh, chuẩn bị giải khát.

“Hi hi, Hiên, bảo bối nhà tiểu Thần thật ngoan thật thông minh!”

“Khụ khụ.” Ngô Thần trừng lớn ánh mắt nhìn thấy Âu Dương Hiên lần đầu bị mất mặt như thế, sau đó ha ha nở nụ cười.

Trong lòng Âu Dương Hiên tràn đầy vui mừng chờ đợi Ngô Thần khích lệ anh , nhưng anh không ngờ chờ mình lại là câu nói như vậy, nhất thời bất đắc dĩ , còn bị lạnh trà làm sặc. Thật sự là ~ nghĩ vậy, lại nhìn đến nụ cười sáng lạn của Ngô Thần, Âu Dương Hiên cũng nở nụ cười theo.

Kéo đầu Ngô Thần qua, nhắm ngay đôi môi phàn nộn , hôn xuống thật sâu.

“Ừm, Thần Thần của nhà anh là thông minh nhất.” Nói xong còn đụng trán của Ngô Thần.

Ngô Thần cao hứng ôm cổ, Âu Dương Hiên “Anh rốt cục cũng không tức giận nữa, được rồi, bây giờ anh phải xin lỗi em , vừa dọa em sợ .”

Ngô Thần hung hăng gì chặt lấy cổ của Âu Dương Hiên , “Mau xin lỗi nhanh, bằng không hôm nay anh em sẽ xử anh tại đây .”

“Ha ha” Âu Dương Hiên kéo cánh tay nhỏ bé của Ngô Thần , đem Ngô Thần ôm vào ngực, “Anh nhìn thấy tên kia ngồi bên cạnh em cho nên tâm trạng không thoải mái. Về sau em ít đi những nơi như thế đi.”

Thì ra là như vậy.

“Em biết rồi, thật ra em cũng ghét cái tên kia lắm , đặc biệt ghét ánh mắt của hắn ta, đặc biệt đáng khinh. Hừ hừ, về sau chuyện gặp mặt như vậy nhất định là em sẽ không đi .”

“Ừ, ngoan. Hôm nay là anh không đúng, vừa rồi không nên tức giận với em.”

Ngô Thần ngẩng đầu nhỏ lên, giống trống bỏi gật gật vào cái, “Em rất thích anh có thể ghen vì em, hình như từ trước đến giờ anh chưa từng ăn dấm của em. Hừ.”

Ngô Thần làm bộ tức giận xoay đầu không để ý tới Âu Dương Hiên, nhưng lại lập tức bị Âu Dương Hiên ôm lại.

“Đó là bởi vì em đối với anh rất tốt, ta hiểu được. Cho nên anh cảm giác được mình thật hạnh phúc, thực may mắn.” Khẽ hôn lên cái trán trơn bóng của cô, đem vài sợi tóc rối tung vén lên. Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, cảm thụ được gió lạnh ban đêm mùa hè.

Ngày hôm sau thời điểm Ngô Thần tỉnh lại , nhìn thấy trên bàn học có ghi một tờ giấy, trên đó viết câu nói mà mình quen thuộc,

“Nếu cảm tình thật sự có thể sử dụng lời văn tự biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn, anh nghĩ anh nguyện ý cho em dùng hết tất cả những văn tự trên đời này để biểu đạt, hơn nữa chỉ tử phương lưu*.”

* mình không hiểu câu này ai biết chỉ giùm mình nhé

“Ha ha” , Ngô Thần xem xong nở nụ cười, khi cười còn rơi nước mắt. Hạnh phúc, chính là đơn giản như vậy thôi.

39. Chương 39: Lại Làm Chủ Trì

Nguyên đán năm nay hẳn là xem như là cái tết đầu tiên sau khi thành lập công ty của Âu Dương Hiên. Năm trước thì qua tết mới thành lập, năm nay cũng coi như là kỷ niệm một năm luôn .

Trong một năm qua, Âu Dương Hiên làm việc dần dần thành thục hơn. Không, phải nói là càng ngày càng thành thục, hơi thở nam nhân thành thục trên người càng ngày càng mê người hơn.

Ngô Thần không phải là không biết bên người anh luôn luôn có một số nữ nhân vây quanh, nhưng theo lời hai người bọn họ đã nói, đều cho đối phương sự tin tưởng tuyệt đối. Đương nhiên, công việc của bọn họ nên nhân viên mới tuyển vào cũng nhiều, mặc dù bọn họ mới tới , nhưng hầu như ai cũng có ý định lớn mật với Âu Dương Hiên.

Bây giờ là hình như lưu hành tình yêu chị em ,nhưng là các cô gái học ngành pháp luật cho nên Ngô Thần tin tưởng hẳn là đều có khí chất rất cao nhã, đối với chuyện bắt cá hai tay hoặc là tình chị em chắc sẽ không có hứng thú, Hoặc là nói, cho dù người nọ có hứng thú, cũng phải xem xét xem Âu Dương Hiên có nguyện ý phối hợp hay không mới được.

Ngô Thần ở bên cạnh Âu Dương Hiên vẫn làm những việc một người bạn gái nên làm, có khi sẽ chuẩn bị bữa tối thật tốt đi đến văn phòng của Âu Dương Hiên tiến hành tập kích bất ngờ. Đáng tiếc cho đến nay Ngô Thần cái gì cũng chưa phát hiện ra. Ngay cả đến thư ký của Âu Dương Hiên cũng là nam , Ngô Thần cam đoan, chủ ý này không phải là của cô.

Mang theo theo cặp lồng cơm từ nhà đi, hơn nữa là ba cặp lồng giữ ấm to đùng, đây là dành cho Trương Dã và Chung Đề mỗi người một cái. Hôm nay khi Âu Dương Hiên gọi điện thoại xin phép Ngô Thần, nghe được Âu Dương Hiên nói tối nay muốn ăn cái này cái kia, đột nhiên đầu kia điện thoại xuất hiện hai giọng nói ồn ào, làm cho thư ký của Âu Dương Hiên ở bên ngoài nghĩ rằng không biết bên trong xảy ra chuyện tranh chấp gì, trực tiếp vọt vào văn phòng.

Chỉ nhìn đến ba lão tổng trẻ tuổi của công ty, tranh cướp một chiếc điện thoại. Anh không biết nên phải làm cái gì nữa, chỉ có thể đứng ở trước cửa trợn mắt.

Vẫn là Âu Dương Hiên phát hiện anh, để cho anh đi ra ngoài.

Hai người kia liên tục nói vào trong điện thoại anh muốn món này, anh thêm món kia, cho đến khi bên kia không thấy động tĩnh gì, Trương Dã mới dừng lại hỏi, “Người nào? Cúp rồi?”

“Hai anh đã nói xong rồi à?” Ngô Thần ở bên kia ôn nhu nói.

“Ừ, cũng tạm rồi .” Trương Dã nghĩ lại.

“Vậy phiền hai anh gọi đồ ăn ở nhà hàng nhé, em đang ở nhà mà thôi, những món anh muốn ăn ở nhà không có đồ để nấu.” Giọng Ngô Thần càng ngày càng nhẹ nhàng, Trương Dã nghe xong thì giật mình .

“Ồ vậy thì cái gì cũng được.” Trương Dã hự hơi . Anh với Chung Đề một tháng nay toàn lẩn lộn ở bên ngoài, rồi cuối năm công việc bận rộn đến ăn còn không có thời gian. Tuy rằng Ngô Thần mỗi lần đem đồ

ăn cho Âu Dương Hiên cũng thuận tiện đem cho bọn họ một phần, đáng tiếc, hai người vẫn không có lộc ăn. Ngô Thần đem đồ ăn tới bọn họ không có ở công ty, khi hai người có thời gian thì Ngô Thần lại không có thời gian.

Hôm nay cuối cùng trời cũng thương bọn họ, sao lại không thể mặt dày mà đòi hỏi một phen cơ chứ. Dù sao bọn họ đối với Âu Dương Hiên và Ngô Thần một chút cũng không cảm thấy xấu hổ .

“Em muốn làm thế nào thì làm!Anh chờ đó!” Nói xong đem điện thoại cúp luôn, Trương Dã nhìn thoáng qua điện thoại rồi đưa điện thoại trả lại cho Âu Dương Hiên.

Âu Dương Hiên nhìn bộ dáng kinh ngạc hai người đã muốn cười rồi, ai bảo mình đag nói chuyện với tiểu Thần lại dám giật điện thoại cơ. Làm ỉnh còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã nghe thấy hai người bọn họ thay nhau đòi ăn, cái gì mà lươn xào xả ớt, thị dê kho tàu •••những thứ này muốn ăn là có được ăn ngay à? Sau đó nhìn thấy hai người kia bị Ngô Thần làm cho đứng hình thì lại hết bực, thật hả giận hai cái người gian trá này, thời gian rảnh rỗi của mình bây giờ cũng bị hai người bọn họ giữ lại công ty làm việc, ăn cơm cũng phải ăn luôn trong văn phòng . hôm nay còn bị ảnh hưởng đến thế giới hai người.

Âu Dương Hiên đương nhiên sẽ không cảm thấy cùng hai bọn họ ăn cơm có cái gì không tốt. Công việc bây giờ khiến cho hai người họ bận đến mức cơm cũng quên ăn, nếu không phải bởi vì thời gian công việc, anh cũng gọi hai người bọn họ tới nhà ăn cơm để tắm bổ cho hai người bọn họ rồi.

Ngô Thần chuẩn bị lái xe đi qua, nhưng lại nghĩ đến xe của Âu Dương Hiên đã ở công ty, cô nghĩ vẫn tốt hơn là gọi taxi đi cho tiện.

Nói đến chiếc xe này, chuyện này phải nói đến sinh nhật mười sáu tuổi của Ngô Thần . Vào đại học năm nhất Ngô Thần đã nói rằng cô thèm có một chiếc ô tô, Ba Ngô vốn nói rằng sinh nhật năm nay sẽ tặng cho cô một chiếc, ai ngờ lại bị Âu Dương Hiên gọi điện thoại giành trước .

Khi Âu Dương Hiên từ Ngô Thần biết được ba Ngô chuẩn bị mua xe cho cô, anh đã dành thời gian gọi điện nói cho ba Ngô , nói rằng xe của Ngô Thần cứ để cho anh mua .

Ba Ngô tuy rằng có chút không vui, nhưng hai người đã ở chung với nhau được hơn hai năm nay . Trong hai năm cũng không có chuyện gì quá đáng xảy ra, làm cho ông đối với Âu Dương Hiên càng ngày càng vừa lòng, bây giờ cũng được coi như một nửa con rể . Bây giờ Âu Dương Hiên muốn mua xe cho Ngô Thần là dùng tiền của cậu kiếm được, ông cũng đồng ý. Ông chỉ là nghĩ đến món quà ông muốn tặng cho con gái cưng mà cũng có người cướp lấy, ông nhịn không được mà có chút tức giận . Đương nhiên bực mình cũng là do bản thân ông mà thôi, dù sao Âu Dương Hiên cũng không có làm sai gì hết.

Khi sinh nhật của Ngô Thần khi mở hộp quà ra là một chiếc chìa khóa ô tô, Ngô Thần vui vẻ ôm Âu Dương Hiên mà hôn cảm ơn. Sau đó xe của Âu Dương Hiên bị cô xem nhẹ , xe mới so với xe cuy đương nhiên đẹp hơn rồi!

Mang theo ba cặp lồng giữ ấm lớn, vào thang máy trực tiếp lên tầng 14, công ty của Âu Dương Hiên ở đây.

Từ trong thang máy đi ra, thì thấy Âu Dương Hiên tựa vào thang máy đối diện, nhìn thấy cô đến thì nhận lấy đồ trong tay cô cầm đi. Một bàn tay cầm cặp lồng cơm, một bàn tay nắm tay Ngô Thần. Động tác như vậy hai người đã làm không biết bao nhiêu lần rồi.

“Tiểu Thần đến đây.” Ngô Thần còn chưa đi đến gần văn phòng của Âu Dương Hiên , đôi mắt sáng quắc như quạ của Chung Đề đã phát hiện ra, mà cặp lồng cơm trong tay Âu Dương Hiên khi nó vừa vào cửa cũng bị anh phát hiện .

Anh bước lớn đi vào phòng Âu Dương Hiên , đem Trương Dã mặc kệ bên ngoài.

“Từ từ hãy vào, anh phải gọi Trương sư huynh tới đã chứ.” Ngô Thần chặn lại đường đi của Chung Đề, kỳ thật căn bản cô không cần phải bảo anh đi gọi, Trương Dã sẽ đi tới ngay lập tức. Bởi vì văn phòng của Trương Dã ngay đối diện với phòng của Âu Dương Hiên, khi bọn họ đi vào thì ngay lập tức sẽ biết.

Chung Đề nhìn cô một cái, vốn định nhận mệnh xoay người đi gõ cửa văn phòng của Trương Dã. Nhưng là bọn họ như là có thần giao cách came, anh còn chưa có đi, Trương Dã đã tự động mở cửa, khi Ngô Thần cùng Trương Dã chào hỏi , Chung Đề liền nghiêng ngàng đi vào.

Ngô Thần nhìn thấy động tác của Chung Đề vô cùng không nể mặt mà nở nụ cười, đối đến thế sao?

Bốn người vây quanh bàn trà nhỏ trong phòng Âu Dương Hiên, vừa ăn vừa tán gẫu.

“Tiểu Thần a, gầy đây em có rảnh không?” Trương Dã liên thiên một hồi tự nhiên hỏi Ngô Thần.

“A? Có chứ. Làm sao vậy?” Ngô Thần gần đây trừ tiết học trên trường ra thì không có việc bận bịu gì.

“Nguyên Đán bọn anh tổ chức một bữa tiệc, em thay nhóm anh chuẩn bị nhé, được không?”

“Việc này? Anh muốn em phải làm như thế nào?” Ngô Thần bình thường cũng giúp Âu Dương Hiên làm một chút chuyện công tay, bây giờ lại được mời chính thức vào công ty giúp bọn họ, Ngô Thần vẫn là vô cùng vui vẻ.

“Vậy em giúp bọn anh làm người chủ trì đi, nhưng cái khác bộ phận quan hệ trong công ty sẽ làm.” Trương Dã cũng không dám làm phiền Ngô Thần, anh còn sợ Âu Dương Hiên sẽ bày sắc mặt thối hoắc cho anh xem.

“Chuyện này không thành vấn đề a. Nhưng chắc chắn người trong công ty của các anh cũng có người học về cái này chứ, sao không tìm họ?”

“Chỉ là anh tin tưởng em hơn thôi. Đồng ý hay không nào, nói nhiều thế làm chi.” Trương Dã không dám nói là, công ty có người chuyên phát ngôn cho, nhưng mà anh cố tình nhắm vào vị nhà em đấy, làm sao nào!

Nếu Ngô Thần đáp ứng, đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý đi làm. Ngô Thần muốn Trương Dã sớm để cho bộ phận quan hệ chuẩn bị tiết mục trong tiệc thật tốt, sau đó cô nhìn lại xem cần chuẩn bị thêm những cái gì. Đây tuy nói là chuyện này vốn là chuyên ngành kiếp trước của Ngô Thần nhưng năm đã không làm, Ngô Thần cũng có chút lo lắng.

Đêm trước Nguyên đán

Những ngày sau Ngô Thần hầu như đều dành thời gian ở trong văn phòng của Âu Dương Hiên. Ngô Thần vốn là có thời gian rảnh rỗi nhưng lại sợ làm phiền đến công việc của Âu Dương Hiên cho nên đành ở nhà hoặc là tự tìm cách giải trí một mình, bây giờ đã có lí do chính đáng rồi, bản thân mình đương nhiên là nguyện ý được ở cạnh anh ấy nhiều hơn.

Âu Dương Hiên nhìn thấy Ngô Thần mỗi ngày chăm chỉ đến đây như thế, tuy nói là trên danh nghĩa chuẩn bị cho buổi tiệc Nguyên Đán, nhưng anh cũng biết đây là cô muốn để cho hai người được ở bên nhau nhiều hơn.

Thời gian trước đây hai người thường xuyên đi học rồi về nhà cùng nhau, thỉnh thoảng còn đi ra ngoài chơi, hiện tại do công việc nên Âu Dương Hiên bận đến mức không thấy bóng dáng. Vào buổi tối Âu Dương Hiên cũng về muộn, bình thường hai người chỉ trò chuyện, ăn uống một chút rồi sau đó là thời gian ngủ. Sáng hôm sau đều là Âu Dương Hiên chuẩn bị bữa sáng mới lại đi làm, sau đó Ngô Thần thức dậy.

Đương nhiên hai người cũng đã sớm thích ứng với cuộc sống như thế, dù sao công việc về sau, cũng là cuộc sống bình thường như vậy. Cho nên Ngô Thần mới lựa chọn không quấy rầy công việc của Âu Dương Hiên, tình nguyện ở cùng với anh như thế.

Giữa trưa ăn cơm vẫn là bốn người tụ tập lại trong phòng của Âu Dương Hiên cùng nhau ăn.

“Lần này chẳng lẽ ba người các anh không định phát biểu gì à?” Ngô Thần biết những buổi tiệc tối bình thường như vậy, các lãnh đạo sẽ không lên phát biểu gì, nhưng đó là những lãnh đạo đã lớn tuổi rồi. Không giống như bọn họ đâu 3 con rùa vàng quý hiếm, nếu không chịu lên phát biểu, thì hình như có vẻ thật lòng xin lỗi cho các vị nữ nhân viên của công ty.

“Em có đề nghị gì hay không?” Khi Ngô Thần nói ra những lời này, Chung Đề biết rằng cô đã có ý nghĩ gì nhắm vào bọn họ rồi.

“Ý gì thì còn phải xem ba vị lãnh đạo trẻ tuổi của chúng ta có nguyện ý chung tay hay không a, chẳng lẽ các anh muốn cho những nhân viên nữ cốt cán trong công ty cảm thấy tủi hờn sao?” Ngô Thần giống như đang bối rối hỏi bọn họ.

“Nói như vậy, ý của em là, em muốn đem Âu Dương Hiên nhà em cho người khác thưởng thức thưởng thức?” Chung Đề buồn cười hỏi Ngô Thần, anh mặc dù không có nghe nói qua Ngô Thần thích ăn dấm chua, nhưng là không tin cô có thể hào phóng như vậy.

“Cho dù em không muốn, thì anh cũng sẽ bị người khác nhòm a. Như vậy, có cái gì khác nhau đâu.” Ngô Thần không sao cả nhún vai. Âu Dương Hiên yêu nghiệt tai họa như vậy, nói không ai chú ý đến anh, cô hoàn toàn không tin tưởng.

“Ai u a, lời này thật chua nha. Âu Dương Hiên, liệu có khi nào cơm nấu ở nhà em cũng chua chua hay không a?” Chung Đề cười hớ hớ nhìn Âu Dương Hiên, vươn chiếc đũa chuẩn bị gắp một miếng sườn anh đã nhắm từ lâu.

Nhưng là chiếc đũa còn chưa đưa đến gần đĩa sườn, Ngô Thần liền đưa tay đem thức ăn trên bàn ôm đi.

“Em đang làm gì thế!” Chung Đề phát hỏa, làm sao em ấy có thể cướp đi miếng ăn của người khác như thế.

“Ngại quá, đây là dấm chua a.” Ngô Thần vô tình đem miếng sườn kia bỏ vào tổng miệng.

“Hừ hừ, hừ hừ! Anh không chấp nhặt với trẻ con.”

Ngô Thần cũng không để ý đến anh ta nữa, chính là nhìn Âu Dương Hiên rồi đem đĩa sườn để lại vào chỗ cũ, Chung Đề cười hihi tiếp tục thò tay gắp sườn.

“Tiểu Thần, đừng để ý đến anh ta. Em nói kế hoạch của em đi.”

“Vâng, không để ý tới anh ấy nữa.” Ngô Thần hung hăng trừng mắt nhìn Chung Đề, Chung Đề nhìn lại cô một cái, nhanh tay gắp luôn vào bát mấy miếng sườn, im lặng ngồi một chỗ gặm.

“Em nghĩ, nếu không các anh làm một tiểu phẩm đi.”

“Tiểu phẩm?” Chung Đề cắn miếng sườn kinh ngạc hỏi Ngô Thần, “Phải diễn cả một tiểu phẩm cơ á?”

“Một nửa, một nửa thôi! Được không?” Ngô Thần nhìn Trương Dã và Chung Đề, Âu Dương Hiên sẽ không phản bác lại cô đâu, nếu cô muốn, Âu Dương Hiên sẽ không từ chối ý của cô.

“Không sao, cứ thử xem.” Tuy nói Chung Đề luôn cùng Ngô Thần cãi nhau, nhưng là mỗi lần Ngô Thần có ý tưởng gì, Chung Đề đều chọn sẽ đồng ý với Ngô Thần. Tình thân bạn bè như vậy làm cho Ngô Thần nhớ đến 10 tiểu tướng của bọn cô năm đó, có bạn bè như vậy mới duy trì được tình bạn đúng không

Buổi tối sau khi bàn bạc về buổi tiệc đó, bốn người tụ họp tại nhà của Âu Dương Hiên. Bữa tối Trương Dã với Chung Đề hai người kiên quyết không muốn gắp lại cặp lồng đựng cơm nữa, làm cho Ngô Thần phải mời bọn họ đến nhà ăn cơm. Hai người thấy Ngô Thần sẵn khoái đồng ý như thế cho nên quyết định thả Âu Dương Hiên về nhà sớm.

Không thèm để ý đến hai người dở hơi kia nữa, Ngô Thần kéo tay Âu Dương Hiên vào trong phòng lấy áo khoác và túi xách đẩy cửa đi về. Nếu đã được thả thì phải nhanh chân mà chạy thôi!

Hai người ở trên đường thảo luận nửa ngày, cuối cùng cũng quyết định được thực đơn. Thật ra cũng chỉ có 4 món 1 canh mà thôi, huân tố kết hợp, bốn người ăn ở nhà vậy cũng không tệ rồi.

Thời điểm nấu xong xuôi tất cả các món ăn, thì hai người kia đẩy cửa nhà bước vào.

“Hai anh chắc hẳn là lần theo mùi đồ ăn mà để đúng không?” Ngô Thần cười hớ hớ nhìn hai người.

“Ai da bị em phát hiện rồi sao.” Hai người cũng không làm khách, tự nhiên như ruồi đi lấy bát đũa, rồi ngồi vào bàn.

Đề tài trên bàn cơm của ba người đàn ông chính là công việc, Ngô Thần ngồi nghe mà đau đầu. Ngô Thần cũng học qua pháp luật, nhưng dạo này nghe những câu chuyện pháp luật của họ cô thật sự là muốn ngắt luôn. Dù sao pháp luật cũng không phải chuyên ngành của cô, bây giờ bọn họ nói chuyện với nhau toàn dùng thuật ngữ, Ngô Thần có đôi chút không hiểu hết được.

Chờ ba người ăn uống xong, Ngô Thần cũng đã xem xong tiết mục giải trí tên ti vi.

“Nói xong rồi à ?” Ngô Thần nhìn ba người đàn ông trong nhà, rồi lại nhìn thời gian đã là 9h hơn, ăn nhanh thật đó nha! Ngô Thần cũng không nghĩ lại, khi bọn họ ăn cơm thì đã là 8 giờ rồi .

“Ừ, em nói đi, tiểu phẩm. gì đó của em ấy.” Âu Dương Hiên ngồi ở bên cạnh Ngô Thần , hai người Chung Đề đều tự mình tìm chỗ để ngồi.

“Àn, là như này. Tiểu phẩm kết hợp với tiểu thuyết, còn có một chút quảng cáo. Coi như là hỗn tạp.” Ngô Thần đem những lời này nói xong, Chung Đề cùng Trương Dã cũng gật gật đầu. Âu Dương Hiên không có phát biểu ý kiến gì hết, chính là dùng ánh mắt ý bảo Ngô Thần tiếp tục.

“Em đem bản thảo đánh ra rồi đây, cho các anh tự mình xem đi.” Ngô Thần đưa phân ra bốn tờ giấy cho bọn họ.

“Phụt.” Chung Đề xem xong, liền ha ha nở nụ cười. Trương Dã cũng theo Chung Đề cười, ngay cả Âu Dương Hiên cũng không tránh khỏi.

“Các anh cảm thấy sao?” Ngô Thần nhìn ba người đang cười haha, xem ra ba người bọn họ hẳn là cũng vừa lòng đi.

“Được. Anh thấy được.” Trương Dã cho Ngô Thần một cái ngón tay cái.

“Không nghĩ tới đồng chí tiểu Ngô của chúng ta còn có cái tài lẻ này. Hay lắm.” Chung Đề cũng khẳng định một tiếng cho Ngô Thần.

Ngô Thần chờ mong nhìn Âu Dương Hiên, nhìn Âu Dương Hiên cười hớ hớ xoa xoa đầu cô, cô cũng vui vẻ cọ cọ. Chung Đề cùng Trương Dã hai người thì lại ngồi im một bên bắt đầu uống trà nóng. Hai người này thật quá phận , bọn họ không biết bên cạnh còn có hai người cô đơn sao.

Ba người này tâm trạng không tệ liền đứng lên tập dợt, Ngô Thần đảm đương luôn vai trò đạo diễn. Chỉ đạo cho ba người kia.

Luyện tập một tuần, ngày tổ chức cũng đến .

Ngô Thần vốn tưởng lần tổ chức này không có sóng gió gì, ai ngờ, một số nguwoif lại dám đến khiêu chiến với cô.

“Cô là Ngô Thần?” Ngô Thần nữ nhân đứng trước mặt này, tuy có xinh đẹp nhưng rất giả tạo, dáng người cũng được, gương mặt đánh phấn dày tới nỗi không thể nhận ra được các nét của chị ta, chân cũng đủ dài, làn da cũng đủ rất trắng.

Có lẽ nếu ở kiếp trước Ngô Thần nhìn thấy người như vậy sẽ có chút tự ti, nhưng kiếp này Ngô Thần thấy người như vậy, chỉ trực tiếp bỏ qua. Dáng người sao, bản thân cô so với cô ta cũng không hề kém cạnh. Muốn diện mạo, bản thân mình sạch sẽ gọn gàng không đến mức dọa người. Chân cũng không ngắn , làn da cũng trắng trẻo. Nhưng tại sao người này lại tìm cô lại còn mang theo địch ý?

“Đúng là tôi, chị là ai?”

“Cô chính là người tổ chức buổi tiệc lần này?” nữ nhân kia nhìn lướt qua Ngô Thần, phát hiện vẻ ngoài của cô gái này không hề kém so với mình, nhưng bản thân cô cũng không kém cỏi. Tại sao lần này công ty lại không chọn cô mà lại chọn một người ngoài? Bởi vì cô ta là bạn gái của Âu Dương Hiên sao!

“Thì sao. Chị có ý kiến gì à?” Ngô Thần bởi vì những năm này đều giúp ba xử lý một số chuyện của công ty, cô cũng không để ý rằng bản thân cô từ trong ra ngoài đều tản ra một cỗ khí tự tin không nói lên lời, đặc biệt là trong tình huống bị khiêu khích thế này.

“Đương nhiên, cô là người chuyên nghiệp sao? Có thể đảm đương được công việc lần này?” Ở dưới cái nhìn chăm chú kia của Ngô Thần, khí thế của người này dần dần yếu đi.

“Chuyện này hình như không phiền tới chị phải hỏi thăm, chị hẳn là nên tin tưởng đối với tổng giám đốc của công ty mình.” Nói xong cũng không muốn để ý nữa, chuẩn bị bước qua người cô ta. Ngô Thần bây giờ đang sốt ruột muốn đi tìm Âu Dương Hiên vì sắp đến giờ bọn họ hẹn nhau đi ăn cơm.

Ai ngờ này nữ nhân này lại không biết điều, chặn đường đi của Ngô Thần , “Cô có cái gì năng lực thì cho tôi xem thử, bằng không tôi sẽ không để yên cho cô chiếm vị trí của tôi đâu.”

Nghe thấy câu nói thế Ngô Thần đại khái cũng biết rõ ràng thân phận của cô ta rồi, là người có năng lực của phòng tổ chức. Ngô Thần đánh giá lại cô ta một chút, lấy ánh mắt của một người làm trong nghề ra đánh giá cô ta thì thấy cô ta là một người rập khuôn cũ rích . Thật sự là một người không có ánh mắt.

“Mời chị tránh ra! Chắc chắn là tôi không cần phải lãng phí thời gian để cho chị khảo nghiệm như thế đâu.” Ngô Thần lớn tiếng nói.

Dưới dự giận dữ của Ngô Thần, cô gái kia chỉ có thể xoay người rời đi, trước khi đi còn nói với Ngô Thần, “Tôi sẽ kiến nghị lên tổng giám đốc, tôi tin tưởng tôi mạnh hơn so với cô.”

Ngô Thần bắt đầu nhìn bóng dáng của cô ta, sao mình lại luôn gặp phải những loại người như vậy nhỉ, nếu các cô có thể hạ bệ được mình xuống thì việc gì phải làm chuyện này nữa? !

40. Chương 40: Sự Cố Đêm Nguyên Đán

Cuối cùng người phụ nữ kia có đi tìm hai người Chung Đề hay không Ngô Thần không biết. không biết, nói tóm lại là cô ta không có tới tìm Âu Dương Hiên là tốt rồi.

Tiệc tối là được tiến hành ở sảnh lớn của khách sạn Bên trong đại sảnh dựng lên một cái sân khấu nhỏ, ở bên dưới xếp hàng dãy ghế để ngồi. sau khi ăn tối xong xuôi mọi người sẽ sang bên này cử hành lễ luôn.

Bữa tiệc này thuộc thể loại tự thân vận động, tất cả mọi người phải tham dự. Đây là đương nhiên, đến ba lão tổng của công ty còn biểu diễn tiết mục , nhân viên bọn họ làm sao dám ngồi không mà xem chứ.

Ngô Thần hôm nay cố ý mời Đường Vũ đến đây giúp mình trang điểm,cô còn chuẩn bị hai bộ lễ phục để thay đổi, buổi tiệc tối cô và Chung Đề phối hợp chủ trì.

Có thể đó là nguyên nhân mà người phụ nữ kia kiên quyết đòi làm người dẫn chương trình đi. Dù sao có thể dẫn cùng nhau, có khi sau buổi tiệc lại phát triển thêm chuyện gì đó ngoài khả năng thì sao nào. Nhưng những việc này trong mắt của Ngô Thần là không có ý nghĩa .

“Thưa các vị khách quý, nhân viên nữ, nhân viên nam của toàn thể công ty, hoan nghênh mọi người đã tới chung vui đêm hôm nay.” Tiếng vỗ tay vang lên

~“Tiếng chuông báo hiệu một năm mới sắp vang lên, bánh xe thời gian để lại thêm một dấu vết thật sâu . Cùng với ánh mặt trời ấm áp, tết nguyên đán 2007 đúng hẹn mà tới; •••••”

Nói xong lời mở màn, bởi vì Chung Đề đã ở trên mặt làm chủ trì,người mở màn đọc diễn văn chỉ có thể là Trương Dã hoặc là Âu Dương Hiên. Nhưng là Âu Dương Hiên bởi vì còn vẫn làm chỉ huy phía sau, cho nên điều quang vinh này được quang giao cho đồng chí Trương Dã.

Ngô Thần đợi trước khi tiết mục của ba người Âu Dương Hiên bắt đầu thì đi thay lễ phục, bởi vì cô muốn xem trọn vẹn tiết mục của người Âu Dương Hiên.

Ngô Thần kéo Đường Vũ đi vào phòng thay quần áo bên cạnh. Nhưng đã tìm rất lâu rồi cô vẫn không tìm được bộ lễ phục thứ hai của mình đâu.

“Em xác định nhớ đúng là em để đồ ở đây không đó?” Đường Vũ ở chỗ này hỏi một câu lần thứ N, cũng không tìm được bộ lễ phục kia của Ngô Thần.

“Đương nhiên rồi, bằng không quần áo của em còn có thể chạy đi được sao.” Ngô Thần bây giờ sốt ruột đứng nhìn giờ sắp đến tiết mục của ba người Âu Dương Hiên rồi , nhưng cô lại không biết được đồ của mình chạy đi đâu.

“Thế này là thế nào?” Đường Vũ ở trong thùng rác tìm được bộ lễ phục màu phấn lam của Ngô Thần . Vật trước của lễ phục bị xé rách, thân váy còn có những vết cắt thật to.

“Đây là ai làm chứ.” Ngô Thần còn chưa phát giận, Đường Vũ đã khí thế bùng bùng mà quát lên ầm ầm.

Học sinh nghệ thuật vốn tình tình rất kiêu ngạo. Đường Vũ từ nhỏ muốn gió được gió muốn mưa được mưa , bây giờ nhìn thấy em gái nhỏ của mình bị người ta chơi xấu sau lưng, cô không cău lên mới là kỳ quái đó.

Ngô Thần tự hỏi , trừ người phụ nữ đáng ghét kia ra thì làm gì còn ai vào đây nữa.

“Em biết là ai rồi à?” Đường Vũ nổi giận dưng dưng hỏi Ngô Thần.

“Ừm, cũng đã biết đại khái.” Ngô Thần liếc liếc mắt nhìn lễ phục trong tay Đường Vũ, tuy nói bộ váy này không hề rẻ, ở trong mắt của Ngô Thần cũng không đáng để quan trọng . Cô chỉ nghĩ đến rằng không ngờ mình ở công ty của Âu Dương Hiên lại bị người ngáng chân như thế, mình cũng chẳng phải thánh nhân, cũng sẽ bực mình.

“Để chị gọi cho Ma Giai!” Đường Vũ kéo Ngô Thần ra ngoài để đi tìm người kia.

“Chị gọi Ma Giai làm gì? Chị ấy bây giờ làm gì có thời gian. Em biết là ai , chờ em xác nhận lại sau đó sẽ cho chị đi tìm cô ta nhé.” Ngô Thần giữ chặt tay Đường Vũ, bây giờ quan trọng nhất là tìm được lễ phục thay thế.

“Nếu không quần áo của em bây giờ thì làm sao đây, thôi khỏi đổi luôn.” Ngô Thần bị Đường Vũ lôi kéo lại đại sảnh yến hội. Khi Ngô Thần đi vào thì ba người kia đã diễn được một lúc rồi . Chỉ nghe thấy Chung Đề ở bên trên tay cầm vàng dụ dỗ Trương Dã nói “Phá bàn giới, chân chính phá bàn giới a. Phá bàn, bàn tứ phá vài lần, không phải một lần, là hơn mười lần a. Còn do dự cái gì chứ , mười đồng tiền, anh không mua thì chịu thiệt, mười đồng tiền anh mua không được mười •••••” chỉ thấy nhân viên bên dưới ha ha ầm ỹ.

Đường Vũ cũng ôm Ngô Thần ha ha mà cười, “Không nghĩ được ba người này lại còn có cả khả năng này, kịch bản này là ai viết vậy, giỏi thật.”

“Cám ơn ngài đã khích lệ.” Ngô Thần cũng không có gì ngượng ngùng , trực tiếp cảm ơn khích lệ của Đường Vũ .

“Ôi chà, khi nào thì ngài đây cũng có thể làm được như thế này nha.”

“Đi thôi.” Ngô Thần kéo Đường Vũ đi đến bên dưới chờ ba người kia chuẩn bị đi xuống.

Âu Dương Hiên nhíu mày nhìn thoáng qua Ngô Thần, “Sao em còn chưa thay quần áo?”

Những lời này lại đem lửa giận của Đường Vũ bốc lên, “Nhị ca, người của công ty các anh gan cũng to lắm cơ, dám phá hỏng hết lễ phục của Ngô Thần . một công ty luật mà lại có thể xảy ra được vụ việc này, đây là kiểu gì thế!” May mắn chỗ này cách khá xa chỗ những người khác, nếu không bằng cái cổ họng này của Đường Vũ tất cả mọi người trong sảnh nhất định sẽ nghe được.

“Ai làm như thế này?” Âu Dương Hiên nghe thế, mặt cũng đen đi.

Trương Dã cùng với Chung Đề cũng nghiêm túc hơn, “Tiểu Thần, chuyện này nếu là người trong công ty, thì đừng nể mặt bọn anh, cứ bảo để anh xử lý.” Chung Đề lần đầu tiên ở trước mặt Ngô Thần nói chuyện nghiêm túc như vậy, luật sư không hổ là luật sư, chuyện xảy ra như vậy rồi mà nói chuyện vẫn còn có vẻ như là đàm phán.

“Vâng, em biết rồi. Nói như thế nào cũng phải cho ba người bọn anh chút mặt mũi không phải sao?” Ngô Thần cười cười. Minh làm với Âu Dương làm thì khác gì nhau à, có lẽ nếu là mình xử lý thì ít ra còn là đàn bà với nhau.

“Thần Thần, nói cho chị biết là ai. Về sau chị đây gặp một lần đánh một lần.” Đường Vũ lôi kéo tay Ngô Thần muốn cô ra xác nhận người đó là ai.

Ngô Thần nở nụ cười, “Chị là lưu manh a? Gặp người một lần đòi đánh người một lần. Đã nói cho ba anh ấy mặt mũi, chúng ta sẽ không nói gì nữa chị nói đúng không?”

Đường Vũ không cam lòng bấu môi, “Em cũng đã nói thế rồi thì chị còn gì mà nói nữa.”

Ngô Thần vốn là không phải là người mềm lòng, chỉ là những người trước kia cũng không trêu chọc cái gì quá đáng đến cô, cô cũng sẽ không nói thêm gì nữa. Nhưng nếu cô ta muốn tổn thương tới mình, thì cũng đừng trách cô chứ .

Hôm nay nữ nhân kia dám phá nát bộ đồ của cô, nếu còn lần sau nữa cô ta còn dám làm những hành động nào cô không chắc chắn được. Đối với những người như thế, Ngô Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy. Nếu bọn Âu Dương Hiên muốn tiếp nhận, vậy Ngô Thần sẽ giao cho bọn họ. Ba người họ cũng chẳng phải những người nhân từ, Ngô Thần tin tưởng bọn họ sẽ giải quyết tốt hơn cô nhiều.

Chuyện này xảy ra làm cho bọn họ cảm thấy hết hứng thú, nhưng lại không phải lỗi của những nhân viên khác, ba người kia và Ngô Thần không thể bỏ nhân viên ở lại đây mà đi về được. Bọn họ vẫn quy củ điều hành cho đến khi kết thúc, “Đạp nhịp thanh xuân , chúng ta đi tới mùa xuân, một đường múa ca, một đường cười nói, vạn vật ở đây trời phong tuyết trung vui vẻ chờ đợi.”

” Vào năm mới này, chúng ta chắc chắn sẽ có rất nhiều công việc phải hoàn thành, có rất nhiều nhiệm vụ phải làm, chúng ta hãy cùng nhau khiêu chiến với một năm mới sắp đến nào. Chúc các bạn một năm mới vạn sự như ý, Tiệc đón năm 2007 đến nay là kết thúc rồi, các bạn a, hẹn gặp lại.”

Sau khi kết thúc, ba người Âu Dương Hiên lôi kéo Ngô Thần đến phòng thay quần áo đem bộ lễ phục bị cắt nát kia cầm trở về. Âu Dương Hiên nói rằng những người như thế mà nói, là quan trọng nhất chính là có chứng cứ.

Nếu đã làm tổn hại đến Ngô Thần như vậy , Âu Dương Hiên một chút cũng sẽ không nường tay . Ngô Thần bình thường luôn quán quít lấy mình,nhiều việc anh để cho cô tự mình giải quyết, nhưng lần cô xử lý vô cùng không thông minh.

Lần trước khi người kia ngăn Ngô Thần lại , vừa lúc Âu Dương Hiên đứng ở góc khuất ngay đó, nhưng anh cảm thấy chuyện này không thích hợp để mình nhúng tay, nhưng hôm nay cô ta thể nhưng lại dám làm ra chuyện như vậy, vậy anh sẽ không tha thứ nữa. bất kỳ một ai làm tổn thương đến Ngô Thần, Âu Dương Hiên cũng không cho phép ở lại bên cạnh Ngô Thần.

“Người phụ nữ này chắc là coi trọng anh hả?” Sau khi đưa Đường Vũ trở về trường, Âu Dương Hiên và Ngô Thần mới cùng nhau trở về nhà.

“Hả?” Âu Dương Hiên không rõ tại sao Ngô Thần lại nói những lời này.

“Kỳ thật lần trước cô tới tìm em đã khiến cho em có chút nghi hoặc rồi, có lẽ nguyên nhân chân chính hẳn là vì anh đi?” Khi người phụ nữ kia đến tìm cô, cô đã cảm thấy kỳ quái, theo lý mà nói, nếu là vì chuyện công việc, cho dù là tranh giành một chức vị, cũng sẽ không dùng phương pháp như vậy. Nếu suy đoán thêm ra hẳn là còn vì có chuyện gì đó khác .

Mà Ngô Thần chưa bao giờ gặp cô ta, như vậy khả năng duy nhất chính là từ Âu Dương Hiên .

Âu Dương Hiên lúc này chỉ có thể hợp thời mà im lặng, càng nói càng sai, không nói cũng sai, cứ im có khi lại còn bảo trì được tính mạng.

Hai người cứ lặng im như vậy, Ngô Thần cũng không có nói cái gì nữa. Cô nói vậy cũng chỉ để phát tiết bực dọc trong lòng một chút thôi, nếu bởi vì nữ nhân đầu đầu kia mà ảnh hưởng đến tình cảm của hai người bọn họ , vậy thật không đáng giá chút nào.

Âu Dương Hiên lẳng lặng lái xe, mà trong đầu vẫn còn suy nghĩ nên xử lý chuyện này thế nào đây. Trong công việc của bọn họ không tránh được những chuyện như vậy, bọn họ cũng vẫn còn cần người đi xã giao, Âu Dương Hiên nghĩ nếu không liên thay đổi một chút đi.

41. Chương 41: Kết Hôn

Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên gần nhất bận rộn rất nhiều việc, trừ công việc của còn mình còn phải bận rộn đi chụp ảnh. Đây là vì sao thế?

Bởi vì không bao lâu nữa, Hoàng Tuấn và Hải Biên sẽ chuẩn bị cử hành hôn lễ . Điều này làm cho Âu Dương Hiên vô cùng hâm mộ và ghen tị, nhìn các anh em tốt của mình người thì sắp kết hôn người đã nhận giấy đăng ký , nhưng mà cô bé của nhà mình mãi vẫn chưa đến tuổi trưởng thành.

Đại học năm ba tất cả sinh viên trong trường đều vội vàng tìm kiếm nơi để thực tập, mà Ngô Thần lại phải chạy theo sau mông của Hải Biên suốt ngày. Sao lại có thể xảy ra chuyện này cơ chứ? Rốt cuộc là bọn họ kết hôn hay là cô kết hôn đây!

Điều này cũng không thể trách được những người khác và Hải Biên, ai bảo trong nhóm Ngô Thần là bé tuổi nhất, lại cùng Hải Biên có quan hệ tốt nhất, cho nên lượng công việc cô làm ngày một nhiều lên, sức lao động miễn phí này chưa bao giờ làm bọn họ không hài lòng cả.

“Không được rồi, em cần phải nghỉ ngơi.” Ngô Thần cầm trong tay túi lớn túi nhỏ nhiều đến mức không còn suy nghĩ được gì nữa. Người này chẳng phải đã tìm công ty chuyên phụ trách đám cưới làm rồi sao, hơn nữa còn là bao toàn bộ. Vì sao cô ấy vẫn còn muốn sắm nhiều thứ đến thế này?

” Được rồi, chúng ta đi lên phía trước tìm chỗ ngồi uống nước nghỉ ngơi chốc lát, rồi lại tiếp tục.” Hải Biên từ bi quyết định tạm thời buông tha cho Ngô Thần, nhưng là không có khả năng thả cô đi, giờ mình còn phải mua sắm rất nhiều thứ đó.

“Chị vẫn còn muốn tiếp tục á? Các chị là định kết hôn hay là mua sắm?” Ngô Thần nhìn những thứ trong tay nào trang sức, nước hoa, lễ phục • • • • nhiều thứ vô vãn như thế này, chẳng lẽ những thứ này trong nhà chị ấy không có?

“Ai da những thứ này lúc nào mà chẳng phải đổi mới, hơn nữa chị rất ít khi có thời gian cùng em đi dạo phố, chẳng lẽ em không muốn đi với chị sao?”

Nhìn thấy gương mặt đáng thương của Hải Biên , Ngô Thần đánh phải cần răng đem bản thân bán làm nô lệ.

“Váy cưới chị định tự may à? Chị định mặc sườn xám hay mặc cái gì thế?” Ngô Thần nhòm nhòm vào mấy túi đựng váy dạ hội trong tay, tất cả đều là kiểu thời thượng nhất, căn bản là không có bộ nào giống như váy cưới.

“Đương nhiên rồi, lát nữa chúng ta phải đến tiệm áo cưới để may. Đi đến đường XX, chị muốn đặt mấy bộ thủ công.” Nói đến mua sắm ánh mắt Hải Biên lại sáng lấp lánh.

Ngô Thần cảm thấy đau xót cho ví tiền của Hoàng Tuấn, tìm được cô vợ biết tiêu tiền như thế này,cuộc sống của anh ấy cũng không dễ dàng a. Đương nhiên,là nhà bọn họ có nhiều tiền mà nếu không tiêu bớt đi chắc sẽ mọc nấm lên mất.

“Chút nữa em cũng tiện làm luôn mấy bộ đi, nếu em làm phù dâu mà chỉ mặc mấy bộ lễ phục thông thường thì không được đâu . Những thứ đó cứ để cho chị đây mua cho em, em chỉ việc thử lên người là được rồi.” Ngô Thần cũng không chút khách khí nhìn cô một cái xem thường. Nói hay quá ha,đời thuở nhà ai làm gì có chuyện mời người ta làm phù dâu còn bắt phù dâu tự sắm quần áo nữa sao? Hơn nữa cô đột nhiên nhớ ra, gia đình của Hải Biên chính là kinh doanh đồ trang sức , vì sao chị ấy lại còn mua nhiều như vậy? Ngô Thần vẫn cứ nghĩ rằng mẹ chị ấy nhất định sẽ sắm đủ đồ trang sức cho chị ấy rồi.

Buổi chiều hai người không chỉ cần phải mua đồ nữ mà còn phải mua cả đồ nam nữa. Phù dâu là Ngô Thần, phù rể đương nhiên là Âu Dương Hiên.

Buổi tối về nhà, Ngô Thần nằm bẹp dí trên người của Âu Dương Hiên . Âu Dương Hiên chuẩn bị nước ấm cho cô, đem Ngô Thần đẩy mạnh phòng tắm, sau đó vào phòng bếp chuẩn bị sữa nóng.

Sau khi tắm tấp xong thân thể trở nên thoải mái hơn. Ngô Thần mặc bộ đồ ngủ nằm thẳng trên sô pha, đem chân để lên người của Âu Dương Hiên ,Âu Dương Hiên nhẹ nhàng xoa bóp.

“Hai người kia hôm nay đi tỉnh B là để mua sắm à!” Thoải mái hưởng thụ mát xa của Âu Dương Hiên , độ mạnh yếu vừa vặn.

“Nếu không anh nghĩ là đi đâu chứ.”

“Ai da , anh cứ nghĩ hai người đó tới thăm chúng ta chứ. Chẳng lẽ mua sắm ở Âu Châu không tốt hơn so với nước mình à?” Ngô Thần bắt đầu xoay người, bàn chân bị ngứa, co lên đùi anh gãi xoành xoạch.

Nhìn thấy Ngô Thần không hề băn khoăn như vậy, cứ nằm ở bên cạnh mình thoải mái thế, Âu Dương Hiên cảm thấy đây thật là một loại tra tấn ngọt ngào . Cô lại dùng bàn chân nhỏ cọ cọ đùi của anh,thể này không phải đang quyến rũ anh phạm tội à.

“Hai người này đang từ ở chung phi pháp biến thành ở chung hợp pháp , đương nhiên muốn mua sắm chúc mừng một phen náo nhiệt .” Âu Dương Hiên cân nhắc nói ra , đương nhiên, lời này cũng có tầng ý nghĩa. Nhìn xem, cô bé Ngô Thần này mắc câu nè .

“Phi pháp? Hợp pháp? Như vậy chúng ta chả phải cũng ở chung phi pháp mấy năm rồi à?” Ngô Thần rồi rầm nghĩ nghĩ, hình như cũng được tính là như vậy hử. Tuy nói bọn họ ở trên danh nghĩa sống nhờ ở nhà bà nội Âu Dương, nhưng trên thực tế, hai người bọn cũng được tính là phi pháp mà.

“Coi như vậy đi.”

Ngô Thần hoài nghi nhìn thoáng qua Âu Dương Hiên, “Vậy anh như vậy chẳng phải là người phạm pháp à?”

“Cho nên anh muốn sửa chữa sai lầm .”

“Ý anh là sao?”

“Khi nào thì em đồng ý cùng với anh từ phi pháp thành hợp pháp hử?”

“Ày, thế này có tính là cầu hôn không?”

“Tính, mà cũng coi là không tính.”

“Xì, nếu đã không tính vậy anh hỏi em làm gì.” Ngô Thần xoay người lại, đem mặt chôn vào gối ôm. Đồ chết tiệt, hại người ta kích động huyệt. Hừ!

Nhìn thấy bộ dáng không được tự nhiên của Ngô Thần, Âu Dương Hiên nở nụ cười, anh cũng không nói cái gì hết, vẫn ngồi im giúp cô bóp chân.

Trước hôn lễ một ngày Âu Dương Hiên cùng với Ngô Thần cùng nhau về tỉnh A , ở đây hai người kia làm một buổi lễ kết hôn nghi thức truyền thống, sau đó trở lại Anh quốc làm lại trong lễ đường.

Buổi sáng 6 giờ, Ngô Thần cùng với Hải Biên bắt đầu chạy đến thẩm mỹ viện, trang điểm. Gần 10 giờ thì về nhà, chuẩn bị chờ chú rể lại đây đón.

“Chú rể tới rồi!” Chị em họ của Hải Biên đứng ở cửa hô to một tiếng. Ngô Thần lên tiếng trả lời từ tổng phòng đi ra.

“A, tới rồi à. Muốn kết hôn với cô dâu nhà tôi thì thành ý đâu?” Ngô Thần đứng ở cửa hỏi Hoàng Tuấn.

“Tiểu muội a, đại ca nhà em kết hôn, em còn không mau tránh ra.” Mộ Dung Tấn ở bên cạnh hét to . Kỳ thật khi anh vừa nhìn thấy Ngô Thần đi ra, trong nháy mắt Mộ Dung Tấn ngây ngẩn cả người, mới có một năm không gặp, cô bé con ngày nào đã trở nên càng ngày càng mê người .

“Tứ tỷ nhà anh hôm nay cũng kết hôn đó, muốn đi nhanh sao không chịu bỏ chút lễ nhĩ.” Ngô Thần vui vẻ cùng Mộ Dung Tấn náo loạn, trong bọn họ Hoàng Tuấn và Hải Biên là đôi đầu tiên kết hôn , không chơi cho đã thì sao được.

Đáng tiếc , Ngô Thần còn chưa đòi được hồng bao đã bị Hoàng Tuấn gọi người tới giúp đỡ túm cổ lôi đi rồi. Ngô Thần đáng thương hể hể nhìn Hoàng Tuấn ôm mất Hải Biên đi, các anh cứ như vậy mà đi sao, hồng bao phù dâu của em đi đâu mà lấy đây!

Hải Biên sớm đã bị hạnh phúc bao phủ , làm sao còn có thể quản được sự bi phần nhỏ của Ngô Thần cơ chứ. Vẫn là Mộ Dung Tấn có lòng tốt nhìn đến Ngô Thần, từ trong áo của mình lấy ra một hồng bao lớn, “Bé con, sao lại đáng thương như vậy, gọi bát ca đi, hồng bao lớn này cho em.”

Ngô Thần cười hì hì nhìn anh, “Bát ca.”

“Ngoan.” Nói xong đưa hồng bao trong tay cho cô. Kỳ thật hồng bao này vốn là là Hoàng Tuấn chuẩn bị cho Ngô Thần , nhưng giao cho Âu Dương Hiên thấy hơi tùy tiện , cho nên để cho Mộ Dung Tấn giao cho cô là tốt nhất. Nếu mà để cho Ngô Thần biết tình huống thế này hóa ra là bọn họ bàn bạc trước, cô khẳng định sẽ đâm đạp hai chân của Mộ Dung Tấn.!

Hôn lễ là hôn lễ kiểu mới được làm ở ngoài trời. ở ngoài vườn cỏ đã bột bụi lễ hình tròn, bên cạnh đặt một cái tháp ly, và một cái bánh ngọt ba tầng. Xung quanh trang trí toàn hoa tươi và băng vải sắc màu.

Âm nhạc vang lên, Âu Dương Hiên và Hoàng Tuấn đi lên một bên bụi, Ngô Thần cũng giúp đỡ Hải Biên từ một nơi khác đi ra .

Chủ hôn tiếng hành nghi thức kết hôn của hai người, trên màn hình lớn chiếu tràn ngập hình ảnh của tân lang và tân nương, khi chiếu xong người vừa vận tiến đến phía trên bụi hành lễ. Âu Dương Hiên kéo Ngô Thần đứng ở một bên, nhìn hai người kia đứng ở giữa tuyên thệ, trao nhẫn. Nhìn hai người rót đầy rượu vào tháp ly, nhìn hai người đem bánh cưới tượng trưng cho hôn lễ cất xong . Nhìn hai bà mẹ thì ôm nhau khóc ,hai ông bố thì tươi cười hớn hở, Âu Dương Hiên nắm chặt lấy bàn tay của Ngô Thần, đời này anh cũng sẽ cho em được hạnh phúc như vậy.

Đương nhiên, hai bạn phù dâu và phù rể ngoài công việc nhận quà mừng cưới hộ, còn có nhiệm vụ quan trọng hơn là tiếp rượu hộ. Hoàn hảo là phù rể không chỉ có mình Âu Dương Hiên, thời điểm tiếp rượu thì mười tiểu tướng toàn bộ ra quân, mới không có làm cho Ngô Thần và Âu Dương Hiên gục ngã, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu .

Mẹ Ngô khi chăm sóc cho Ngô Thần , lại nhớ đến hơn hai năm nữa biết đâu bé con nhà mình cũng bước lên thăm hồng thì sao, tổng lòng vừa chua vừa ngọt, đây là tâm lý của cha mẹ .

42. Chương 42: Lễ Cầu Hôn Đặc Biệt

Sau khi đi theo Hoàng Tuấn và Hải Biên đi sang Anh tham dự lễ kết hôn bên đó xong xuôi, Âu Dương Hiên dắt Ngô Thần dạo chơi một vòng ở Anh quốc. Ngô Thần lần đầu tiên đặt chân đến vương quốc Anh, đi dạo phố phường Luân Đôn , ngắm cung điện Buckingham, tháp Luân Đôn..... Một ngày cuối cùng hai người cùng nhau đi xem kịch.

Bây giờ trong số họ người nhàn nhã nhất lại là Ngô Thần và Âu Dương Hiên . Bởi vì công việc của hai người đã quyết định xong xuôi, Ngô Thần sẽ ở lại trong trường làm giảng sư, Âu Dương Hiên cũng chuẩn bị hồ sơ làm nhân viên công vụ. Vương Ninh và Lưu Mẫn tuy nói công việc của bọn họ cũng đã sớm định xong, nhưng hai người còn cần phải làm luận án tốt nghiệp. Ở Mi vào đại học thì dễ nhưng đi ra thì vô vàn khó khăn.

Mà Ma Giai và Cao Húng, lần kết hôn này của Hoàng Tuấn hai người bọn họ đều vắng mặt , bởi vì trường học của hai người bọn họ rất nghiêm. Bây giờ tuy là kỳ nghỉ, nhưng nhưng hai người hầu như vẫn cuộc sống trong quân đội, cho nên thời gian của bọn họ đã không còn được tự do nữa rồi .

Đường Vũ và Lưu Hàm vẫn còn thoải mái, nhưng đam mê của hai người khác nhau, vốn không cùng ngành học. Về phần Mộ Dung Tấn, Ngô Thần trừ ngày Hoàng Tuấn kết hôn, thì còn gặp được anh hai lần, còn thời gian khác thì không biết tung tích ở đâu. Hừ, thật sự là là người thích bay nhảy mà.

Mộ Dung Tấn rời đi là được Hoàng Tuấn cùng với Âu Dương Hiên đồng ý ,đã lâu như vậy mà bọn họ chưa từng phát hiện ra anh luống cuống lần nào, như vậy chỉ có thể dùng từ thiên tài đến hình dung anh mà thôi, vậy bọn họ không được gọi là bạn thân nữa rồi . Ngô Thần không hiểu được là vì cô không phải là đàn ông lai không phải là anh em tốt đương nhiên là cảm thấy không có gì khác biệt.

Nhưng là nam nhân chú ý đến nữ nhân là đặc biệt khác nhau, Âu Dương Hiên lại là nam nhân bạn thân của mình chú ý đến bạn gái của mình lâu như vậy, sao anh lại không có cảm giác cho được.

Anh vốn là không chắc chắn lắm, nhưng vào ngày kết hôn của Hoàng Tuấn thấy cậu ta ngẩn người, điều này khiến cho Âu Dương Hiên hoàn toàn khẳng định ý nghĩ của mình là chắc chắn. Làm anh em tốt bao năm, Âu Dương Hiên biết Mộ Dung Tấn sẽ không vì nguyên nhân này mà từ bỏ bọn họ, nhưng anh cũng không thể nào san sẻ được tình cảm cho Mộ Dung Tấn.

Một tuần này hai người Ngô Thần ở phòng đôi, phòng này có hai phòng 1 phòng khách bên ngoài trong là phòng ngủ. Ngô Thần không biết bọn Hoàng Tuấn có nói linh tinh gì với Âu Dương Hiên hay không, nhưng mà Đường Vũ và Hải Biên nếu không có chuyện gì để nói đều lôi chuyện đó ra mà nói. Ngô Thần ngồi nghe vô cùng bất đắc dĩ.

“Được rồi, các chị đều đã là phụ nữ rồi, đừng có nói chuyện đó nữa được không. Người ta vẫn còn nhỏ a.” Ngô Thần làm bộ thẹn thùng nhìn hai người hơn nữa còn quăng cái mị nhãn.

Hải Biên và Đường Vũ hai người nhìn Ngô Thần hành động như vậy liền giơ tay gõ đầu Ngô Thần một cái.”Em xem lại em đi hai người đã ở chung lâu như vậy rồi mà, nếu bọn chị không quan tâm đến cuộc sống của em như vậy mới là không phải đấy.”

Ngô Thần sờ sờ đầu cùng hai cô cười cười, cô cũng biết những người này đã chính thức về ở chung với nhau rồi. Chẳng qua tại số tuổi của cô còn quá nhỏ chưa đến độ tuổi có thể tự chịu trách nhiệm cho những hành động của bản thân, hơn nữa cô cũng không muốn cho ba mẹ lại lo lắng vì cô. Cho nên trước đến nay anh kiên trì về phương diện này, may mà điều làm cho Dương Hiên đề tâm nhất là chính cô, từ khi ở chung tới nay cũng không xảy ra chuyện gì hết.

Từ Anh quốc trở về, Âu Dương Hiên làm việc càng nhiều hơn. Về phần anh làm việc cái gì, Ngô Thần tất nhiên là không thể nào biết được. Mỗi đêm đêm nếu như về muộn anh cũng gọi điện nói cho cô biết, Ngô Thần cũng cũng chỉ biết dạo này anh đi xay gạo cũng hơi nhiều .

Năm thứ 4 đại học Ngô Thần ở trong trường thực tập, muốn đủ tư cách làm giáo sư còn phải có giấy chứng nhận về tâm lý học, những thứ này đều là những điều cần thiết cho công việc làm giáo sư sau này. Hiện tại Ngô Thần vội vàng viết luận văn kinh tế , còn làm trợ giáo cho giáo sư Hán ngữ, cũng không có thời gian để hỏi chuyện của Âu Dương Hiên .

Âu Dương Hiên đối với luận văn kinh tế khi giúp Ngô Thần gây dựng sự nghiệp anh cũng có được chút ít kinh nghiệm, bây giờ chỉ lo cho những cuộc thi về tư pháp. Công việc học tập không thể buông xuống, anh còn vụng trộm trang trí cho nhà mới dành cho Ngô Thần. Đây chính là điều mà dạo gần đây Âu Dương Hiên luôn luôn thần bí.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 22 của Âu Dương Hiên, Ngô Thần ở nhà chờ Âu Dương Hiên trở về rồi cùng nhau chúc mừng, nhưng đã hơn 9h tối Âu Dương Hiên vẫn chưa về.

Ngô Thần từ 7 giờ đã gọi điện cho Âu Dương Hiên, nhắc nhở anh hôm nay không được về trễ, Ngô Thần càng ngày càng không bình tĩnh được nữa, nhện không được cô cầm lấy điện thoại gọi cho Trương Dã.

“Tiểu Thần à, sao vậy em?”

“Trương sư huynh, Âu Dương Hiên vẫn chưa tan tầm hả anh?” trong lòng Ngô Thần âm thầm cầu nguyện Trương Dã trả lời là đúng.

“Không đâu, anh cũng đã về nhà rồi. Hôm nay không phải sinh nhật của Âu Dương Hiên à? Từ 7 giờ anh đã cho cậu ấy về rồi mà. Sao thế? Cậu ấy vẫn chưa về hả?” Trương Dã đột nhiên cũng cảm thấy không yên tâm , hôm nay người phụ nữ bị đá ra khỏi công ty kia đột nhiên đến tìm Âu Dương Hiên , nhưng giờ này rồi làm sao Âu Dương Hiên chưa về được!

“Vẫn chưa về anh ạ. Trương sư huynh, nếu có tin tức gì của Âu Dương Hiên anh cho em biết nhé, em gọi điện cho người nhà một chút.” Ngô Thần không nói thêm nữa, sau đó gọi cho vài người bạn của Âu Dương Hiên, cuối cùng, Ngô Thần đành phải gọi đến nhà ông bà nội Âu Dương.

“Ông nội là con Tiểu Thần.”

“Tiểu Thần hả con? Sao hôm nay con lại nhớ đến ông mà gọi tới thế?”

“Ông nội, Âu Dương Hiên đêm nay có tới nhà ông không?”

“Không có a, không phải đêm nay hai con muốn trải qua với nhau sao?”

“Nhưng mà anh ấy bây giờ còn chưa có về nhà, điện thoại cũng không gọi được.” Nghe được giọng của ông nội, có lẽ là do tâm lý ỷ lại quá phá, nước mắt Ngô Thần ào ào bắt chảy ra.

“Con đừng lo, ông nội bây giờ gọi người ra ngoài tìm nó thử xem, con cứ ở nhà chờ, có chuyện gì ông nội sẽ gọi cho con.”

Ông nội cúp điện thoại, Ngô Thần chỉ có thể nghe lời ở nhà chờ. Cô không dám gọi điện thoại ẹ Âu Dương, chỉ sợ khiến cho bọn họ lo lắng hơn, nhưng là nhìn thời gian trôi qua, Ngô Thần càng ngày càng lo lắng hơn.

Bây giờ tính ra với lúc gọi điện thoại cũng không lâu lắm, đồng hồ mới hơn 9 giờ.

Nhận được điện thoại của ông nội Âu Dương gọi đến, bảo Ngô Thần đến bệnh viện quân khu gấp. Nhận được điện thoại Ngô Thần ngậy người, vội cầm lấy áo chạy ngay tới bệnh viện.

Tai nạn xe cộ liên hoàn, làm cho đầu và tay của Âu Dương Hiên bị thương. Người gây đâm vào xe của Âu Dương Hiên đầu tiên, bởi vì tầm 7 giờ xe cộ trên đường vô cùng đông đúc, chỉ cần một hai chiếc xe đâm nhau cũng thành tai nạn liên hoàn. Âu Dương Hiên va vào túi khí cho nên hôn mê, di động cũng bị vất lại trong xe.

Cảnh sát giao thông từ giấy tờ của Âu Dương Hiên biết được Âu Dương Hiên là học sinh của Đại học R, gọi điện thoại thông báo cho giáo sư của trường, sau đó mới đến bà nội Âu Dương.

Ngô Thần ngậy người nhìn Âu Dương Hiên trên giường bệnh, cầm lấy tay của Âu Dương Hiên áp lên má mình, nước mắt không ngừng chảy xuống. Bà nội Âu Dương dựa vào ông nội Âu Dương cũng không ngừng nức nở, ông nội Âu Dương dùng một bàn tay lau nước mắt giúp bạn già của mình, còn một bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc Ngô Thần.

Ngô Thần khi vào xe vẫn còn nhớ phải gọi điện cho Trương Dã, miễn cho anh lại tiếp tục tìm nữa. Nhưng khi đến bệnh viện nhìn thấy bộ dáng của Âu Dương Hiên thế này, Ngô Thần trừ khóc ra, thì cũng không còn phản ứng nào khác nữa.

Trương Dã cùng với Chung Đề tới bệnh viện, khi đó Ngô Thần cũng đã ngừng khóc.

“Đêm nay làm phiền các anh quá.” Ngô Thần mỉm cười cùng nói cảm ơn với hai người.

“Không muốn cười thì cũng đừng cười, trong lúc này bọn anh đâu có câu nệ chuyện đó?” Chung Đề nhìn Ngô Thần miễn cưỡng tươi cười, cho nên giúp cô xé cái mặt nạ đó ra.

“Em không cần phải suy nghĩ nhiều thế, mọi chuyện sau này cứ giao cho bọn anh đi. Anh sẽ cùng ông bà nội Âu Dương thương lượng, em cứ ở đây chăm sóc cho Âu Dương Hiên đi.”

Ngô Thần cũng không có nói gì với bọn họ nữa, quan hệ đã tốt như vậy, chuyện đã như thế này cần gì phải nói nhiều nữa. Hơn nữa cô cũng chẳng còn lòng dạ nào mà nói chuyện.

Bác sĩ nói cánh tay trái của Âu Dương Hiên bị gãy xương, đầu đập vào túi khí cho nên có chấn động não nhỏ, bây giờ còn chưa tỉnh phần lớn là bởi vì thuốc mê chưa tan hết.

Ngô Thần nhìn ông bà nội Âu Dương, cô đề nghị bọn họ về nhà nghỉ ngơi, một mình cô ở đây là tốt rồi. Ông nội Âu Dương nhìn bộ dáng hiện tại của Ngô Thần cũng không nói cái gì nữa, thở dài, dắt bà nội Âu Dương về nhà trước.

Âu Dương Hiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác được đầu choáng váng, cánh tay phá lệ đau đớn. Mở to mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, mới phát hiện thì ra đây là bệnh viện.

Nhìn thấy bé con của mình đang cầm lấy tay mình ngủ gục, Âu Dương Hiên hơi hơi mở miệng.

“Tỉnh rồi sao? Anh không thoải mái chỗ nào?” Ngô Thần nhìn thấy Âu Dương Hiên mở mắt, lại nhìn nụ cười vô cùng khó nhìn của anh thì biết được anh đã tỉnh.

“Àn, đầu hơi choáng chút, tay cũng đau.”

“Có cần gọi bác sĩ không anh?” Không đợi Âu Dương Hiên nói thêm cái gì, Ngô Thần đã tự động ấn nút đầu giường.

Bác sĩ đến kiểm tra sau, xác định Âu Dương Hiên không có việc gì nghiêm trọng nữa, ở bệnh viện theo dõi hai ngày là có thể xuất viện.

“Xin lỗi, lại để cho em phải lo lắng.” Âu Dương Hiên nhìn hai mắt của Ngô Thần đỏ bừng, cảm thấy mình toàn làm cho cô phải lo lắng.

Ngô Thần lắc đầu, “Sinh nhật 22 tuổi của anh cũng đã qua rồi, làm sao bây giờ, quà của anh em để ở nhà cũng quên cầm đi rồi. Nói xong còn cho Âu Dương Hiên một cái nụ cười thật tươi.

“Bây giờ anh có thể xin em quà sinh nhật hay không?” Âu Dương Hiên nhìn Ngô Thần nhẹ giọng hỏi.

Ngô Thần nhanh chóng gật gật đầu, vừa rồi nhìn thấy Âu Dương Hiên nằm ở trên giường bệnh, trong khi đó Ngô Thần mới phát hiện, thì ra tình cảm của mình với Âu Dương Hiên đã sâu nặng đến mức đó rồi. Nếu không sao mình có thể để tâm nhiều chuyện như vậy, nếu anh có một ngày thực sự đi mất, chỉ còn lại một mình mình, thì mình sống ích gì đâu.

“Em có thể lấy áo khoác cho anh không?” Áo khoác của Âu Dương Hiên khi vào phòng giải phẫu đã bị y tá cởi ra, bây giờ đang được để ở bên cạnh Ngô Thần.

Ngô Thần đưa áo cho Âu Dương Hiên, đem đầu giường dựng lên một chút, nhét chiếc gối vào sau đầu của anh.

“Anh vốn muốn đêm nay cho em một nghi thức cầu hôn, nhưng bây giờ chúng ta ở trong bệnh viện cầu hôn thế này có phải là quá đặc biệt không. Em có nguyện ý để cho anh lấy thân phận hợp pháp vĩnh viễn yêu em, chăm sóc cho em không?”

Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên dùng cánh tay không bị thương kia cố sức mở hộp nhẫn, bởi vì đầu còn choáng mà có vẻ mặt càng thêm tái nhợt, nước mắt Ngô Thần lại bắt đầu không nhịn được mà chảy xuống, dùng sức gật gật đầu. Nếu đã hiểu rõ được lòng của mình, sao lại còn có thể làm quá trình thêm rối rắm.

“Được.” Nói xong nhẹ nhàng ghé vào Âu Dương Hiên, hôn lên đôi môi tái nhợt của anh.

Con người luôn như vậy, trong lúc cảm giác như sắp mất đi tất cả thì bạn mới nhận ra rằng, hóa ra mình đã có được cả một thế giới.

43. Chương 43: Lễ Đính Hôn

Thời gian vĩnh viễn là thứ trôi qua nhanh nhất. Trong nháy mắt sinh nhật mười tám tuổi của Ngô Thần đã đến. Năm nay Âu Dương Hiên cũng hai mươi hai tuổi. Hai người đã chính thức tốt nghiệp đại học. Ngô Thần ở lại trường làm nghiên cứu sinh khoa kinh tế và giảng sư khoa Hán Ngữ. Mà Âu Dương Hiên làm ở công ty luật của anh và học thêm thi vào ngành kiểm sát viên.

Vết thương của Âu Dương Hiên trước mùa hè đã hoàn toàn bình phục. Mà trong thời gian này hai cặp đôi Vương Ninh, Lưu Mẫn, Đường Vũ và Lưu Hàn cũng lấy xong giấy kết hôn, chỉ cần chọn thời gian làm hôn lễ nữa mà thôi.

Trong mười tiểu tướng có hơn 5 người đã giải quyết xong vấn đề chung thân đại sự. Chỉ còn lại Cao Hừng và Ma Giai bởi vì vấn đề học nghiệp, bây giờ còn chưa thể kết hôn, cũng có thể bàn đến vấn đề cưới gả rồi. Mà Mộ Dung Tấn, nhiều như vậy năm, mọi người cũng nhìn ra một ít chuyện, đặc biệt Hoàng Tuấn và Âu Dương Hiên, những chuyện nên biết hay không cần biết cũng đã biết hết. Nên khuyên cũng đã khuyên, dù sao đây là chuyện không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể để kệ cậu ta khi nào hiểu rõ thì thôi.

Ngô Thần cùng với Âu Dương Hiên là bởi vì Ngô Thần còn quá nhỏ, nhưng lần cầu hôn trước ở trong bệnh viện, bọn họ cũng đã tự định chung thân. Hôm nay có rất nhiều người tập trung tại đây, nguyên nhân chính là, vì ngày đính hôn của Ngô Thần và Âu Dương Hiên.

Đúng vậy, hôm nay Ngô Thần của chúng ta sẽ chính thức trở thành vợ sắp cưới của Âu Dương Hiên. Ông nội Âu Dương thật sự lo lắng đêm dài lắm mộng, quyết định tiên hạ thủ vi cường, không kết hôn cũng phải đính hôn trước.

Ngày sinh nhật tròn mười tám của Ngô Thần cũng chính là lễ đính hôn của hai người.

Người được mời đến dự lễ cũng không nhiều, mười tiểu tướng đương nhiên là đến đây, Cao Bắc dắt theo bạn trai đến, ba người bạn cùng phòng ký túc xá cũng tới, người thân của Ngô Thần cũng tới, nhưng mà

ông ngoại của cô hai năm trước cũng nghe lời gọi của bà ngoại mà đi theo bà rồi. Người thân của Âu Dương Hiên tất cả cũng tới, có một số ít người là bà con sinh sống tại Bắc Kinh cũng đến chung vui.

Bọn họ đặt một phòng nhỏ là đủ cho tất cả người đến đây, dù sao chỉ lễ tiệc đính hôn không phải là lễ kết hôn.

Sáng sớm đã bị hai bà mẹ thân yêu kéo đi thăm mỹ viện, từ đầu tới chân được biến hóa rồi bị kéo đến nơi tổ chức tiệc. Lễ phục Ngô Thần là Hoàng Tuấn và Mộ Dung Tấn và Hải Biên đem về từ nước Pháp, thiết kế bên đó so với những thiết kế trong nước thì mới mẻ hơn. Mà lễ phục kết hôn của Ngô Thần, Lưu Mẫn và Vương Ninh cũng đã tuyên bố cứ giao cho bọn họ. Lần tai nạn trước của Âu Dương Hiên bọn họ không thể trở về thăm kịp cho nên phải bồi tội, Ngô Thần cũng hiểu được, nhưng cô cũng không nói thêm gì. Quan hệ của bọn họ đến mức này rồi đâu cần phải giải thích nhiều.

Thay lễ phục xong xuôi, Ngô Thần ngồi ở phòng thay đồ nghỉ ngơi. Ngồi nghe cô phù dâu duy nhất là Ma Giai nói chuyện. Bởi vì bọn Lưu Mẫn đã kết hôn hết cả rồi, cho nên cũng không thể làm phù dâu, bây giờ Ngô Thần cũng đính hôn, tính đi tính lại chỉ còn mỗi Ma Giai là có thể làm được phù dâu.

Lúc này, ba người kia cũng vào đây. Bọn Hoàng Tuấn thì cùng với Âu Dương Hiên ở bên ngoài tiếp khách.

“Hồi hộp không?” Lưu Mẫn nắm lấy bàn tay của Ngô Thần nhẹ nhàng hỏi. Mấy người này sau khi kết hôn càng ngày càng nhẹ nhàng, đặc biệt khi cô nhìn thấy bụng của Hải Biên đã hơi nhô ra, Ngô Thần cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Em thấy tốt a. Nhìn bụng của Hải Biên kìa, các chị khi nào thì có tin vui thế?” Ngô Thần trêu chọc nhìn Đường Vũ và Lưu Mẫn. Hai người này cùng nhau kết hôn, cũng không biết ai sẽ có tin vui trước.

“Hừ chuyện này em gấp gáo cái gì chứ, dù sao cũng sẽ không phải là em có tin vui trước bọn chị được.” Đường Vũ vẫn là mỏ nhọn lợi hại như xưa.

“Nếu như em mà có tin vui trước, ta em sẽ nghi ngờ Vương Ninh với Lưu Hàm không có năng lực đó.” Ngô Thần đương nhiên sẽ không nhận thua về mình, nhìn Đường Vũ khinh bỉ bĩu môi.

“Cái con bé này, lo cho em đi. Về sau cũng đã coi như là con dâu nhà nguwoif ta rồi.” Lưu Mẫn gõ gõ đầu Ngô Thần, sau khi kết hôn Lưu Mẫn dần dần có xu hướng tính tình của các bà mẹ, mỗi lần Ngô Thần bị cô nói liên miên cũng không biết nên phải làm sao. Dù sao đều là lời nói thật, bản thân cũng không thể phủ nhận.

“Chuẩn bị xong xuôi chưa?” Lúc này cửa phòng mở ra, Âu Dương Hiên trong bộ lễ phục màu trắng nhìn Ngô Thần. Mấy người kia nhìn nhau rồi ra khỏi phòng, trong nháy mắt phòng thay đồ chỉ còn lại hai người Ngô Thần và Âu Dương Hiên.

“Em hôm nay thật sự rất đẹp.” Âu Dương Hiên ngồi xổm trước mặt Ngô Thần, hai tay để lên trên đầu gối.

“Chẳng lẽ lúc bình thường em xấu lắm hả?” Ngô Thần ôn nhu nhìn Âu Dương Hiên.

“Thời gian khác nhau, vẻ đẹp cũng khác nhau.”

“Ừ. Hôm nay trông anh cũng rất khác với mọi ngày.”

Âu Dương Hiên đứng lên ôm lấy Ngô Thần, Ngô Thần thuận thế nằm ở trong lòng anh.

“Em đã chuẩn bị tốt chưa? Để chuẩn bị trở thành một người vợ một người mẹ.”

“Đương nhiên. Chỉ là em không nghĩ đến ngày này sẽ tới nhanh đến vậy!”

“Đứa ngốc, đây mới chỉ là đính hôn. Nhưng em cũng không còn thời gian dè dặt nữa đâu.”

Ngô Thần lắc đầu, “Không cần, đã nhiều như vậy năm, những điều do dự đã giải quyết xong hết rồi.”

Ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hiên, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Âu Dương Hiên cúi đầu hôn lên đôi môi của người mình yêu tha thiết.

Ở dưới sự chờ mong của mọi người, Âu Dương Hiên nắm tay Ngô Thần chậm rãi đi vào đại sảnh. Nhìn thấy các bạn tốt của mình ngồi đầy đủ bên dưới, nụ cười trên mặt Ngô Thần càng ngày càng sáng lạn. Nhận

được sự chúc phúc của mọi người, nghe lời thề của Âu Dương Hiên , ký tên lên tờ giấy đỏ tượng trưng cho “kế ước hôn nhân” , nước mắt Ngô Thần vẫn nhịn không được chảy xuống.

Âu Dương Hiên nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt cho cô, “Anh biết đây là nước mắt của sự vui vẻ, nhưng anh không hy vọng sẽ nhìn thấy em khóc một lần nao nữa.” Nói xong hôn lên môi của Ngô Thần. Nghi thức chấm dứt.

Vốn nghĩ rằng sau khi tiệc tối kết thúc, cô nghĩ hai người sẽ về nhà luôn. Nhưng lại thấy Âu Dương Hiên lái xe mang theo Ngô Thần đi vào tiểu khu xa lạ, đây là muốn đi đâu?

“Nhắm mắt lại, mang em đến nơi này.” Ngô Thần nhìn thoáng qua Âu Dương Hiên, thuận theo anh nhắm mắt lại. Đã quyết tâm giao cả đời cho anh , vậy cô chờ xem đêm nay anh sẽ đem điều bất ngờ gì cho cô.

Âu Dương Hiên đem Ngô Thần ôm lên, đến trước cửa một ngôi nhà thì để Ngô Thần xuống, “Đợi lát em mới được mở mắt đó.”

Nói xong đem cửa mở ra, tay Ngô Thần đi vào.”Mở mắt ra.”

Ngô Thần hé mắt, nhìn thấy một căn nhà mới, chẳng lẽ anh bận rộn suốt thời gian trước đây là vì việc này à? Ngô Thần kéo Âu Dương Hiên đi hết phòng này phòng nọ. Đây là một căn nhà hai tầng, tầng dưới là phòng khách lớn, phòng khách có cửa kính sát đất, sô pha rộng rãi, còn những món đồ trang trí đều là sở thích của cô.

Thăm phòng ngủ chính, thấy gian phòng có cửa sổ lớn. trên tường đầu giường, là ảnh chụp cỡ lớn của hai người, đèn phòng màu tím, đẩy ra cánh cửa trong phòng, bên trong lại là một phòng thay quần áo lớn, treo đầy quần áo Ngô Thần . Cái này được làm khi nào thế ? Sao cô cái gì cũng không biết

Trừ bỏ một phòng cho khách và thư phòng ra, Âu Dương Hiên còn làm một căn phòng cho trẻ con.

“Sao anh đã chuẩn bị phòng trẻ con rồi?” Ngô Thần tò mò hỏi Âu Dương Hiên, bởi vì cô bây giờ mới 18, thời điểm sinh con cũng phải mất thêm vài năm nữa.

“Chuẩn bị trước mà thôi? Hơn nữa anh không chuẩn bị giường trẻ con hay mấy thứ đồ khác , bây giờ phòng này để cho em tập Yoga cũng được?”

Mình có thể làm nói cái gì đây? Anh đã vì em chuẩn bị nhiều thứ như vậy rồi . Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên lặng lẽ cảm động trong lòng.

44. Chương 44: Đây Là Yêu

Tuy nói là hai người đã đính hôn , đổi nhà, nhưng ai vẫn ở phòng người đó . Ngô Thần đương nhiên là không thể không để ý chuyện này được, đặc biệt là sau lần tai nạn đó cô đã hiểu được vị trí của Âu Dương Hiên quan trọng thế nào trong lòng của mình.

Cho dù bây giờ hai người họ phát sinh chuyện gì đó cũng là bình thường, bọn Lưu Mẫn cũng chẳng có ai sau khi kết hôn mới tiên thêm một bước cả. Nhưng Âu Dương Hiên luôn nghĩ cho Ngô Thần, đến bây giờ anh vẫn còn khắc chế chính mình.

Ngô Thần đang ngủ trong phòng ngủ chính, Âu Dương Hiên ở phòng khách khổ tu , cuộc sống sau lễ đính hôn như vậy đến bây giờ đã qua đã hơn hai tháng. Lễ mừng năm mới năm nay, hai bà mẹ đều vụng trộm hỏi Ngô Thần về cuộc sống sau khi đính hôn của hai người, nghe thấy Ngô Thần lắc đầu tỏ vẻ không có phát sinh chuyện gì, hai người đều có biểu cảm khó mà tin được. Nhưng hai người lại tin tưởng Ngô Thần sẽ không lừa các bà.Mẹ Âu Dương suy nghĩ, con trai mình sao lại thành thật như vậy chứ, liệu có nên gọi điện để thông suốt cho nó hay không? ! Mẹ Ngô thì lại nghĩ, con gái mình tìm người thật giỏi, con rể rất thương con gái, tốt lắm.

Tuy nói rằng bà đồng ý đã đính hôn chính là cam chịu cho hai người phát sinh chuyện gì đó, nhưng dù sao con gái nhà mình vừa mới lớn, có thể chờ thêm chút nào hay chút ấy đương nhiên ba mẹ Ngô sẽ không phản đối.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 23 của Âu Dương Hiên ,Ngô Thần đã chuẩn bị phần đại lễ cho Âu Dương Hiên.

Hôm nay Âu Dương Hiên cũng giống như những ngày bình thường đi làm xong thì về nhà, bởi vì vẫn còn là đầu mùa xuân, 6 giờ trời đã tối om. Về đến nhà , nhìn thấy bánh ngọt trên bàn, Âu Dương Hiên tháo caravat bỏ cặp công văn xuống ghế đi vào phòng ngủ chính. Gõ cửa.

Ngô Thần đang ở tắm rửa trong phòng, tiếng nước ngừng chảy, chỉ nghe thấy âm thanh sột soạt mặc quần áo. Nhìn trên cửa thủy tinh lộ ra hình bóng, Âu Dương Hiên hít sâu một hơi, đem cửa phòng mở ra, đi ra bên ngoài phòng tắm chung tắm nước lạnh. Sau khi Ngô Thần lớn lên sự mê hoặc đối với Âu Dương Hiên càng lúc càng lớn .

Âu Dương Hiên tắm rửa xong đi ra, thấy Ngô Thần còn ở trong phòng chưa ra, nhớ tới bây giờ hẳn là cô đã tắm xong rồi, đến gõ cửa phòng, đẩy cửa đi vào.

Ngô Thần đang ngồi trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn cảnh đêm. Phòng ngủ ấm áp, Ngô Thần chỉ mặc váy ngủ ngồi ở kia. Nghe được tiếng mở cửa, Ngô Thần nhìn Âu Dương Hiên bước vào nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười tươi rói của Ngô Thần, Âu Dương Hiên mê muội bước đến gần trước mặt Ngô Thần. Nhìn thấy cô mặt bộ váy ngủ trong suốt đứng đó như cô vợ nhỏ, Âu Dương Hiên nhất thời cảm giác một luồng khô nóng chạy khắp toàn thân, sự mê hoặc này không nhỏ rồi!

“Đây là quà cho anh à?” Âu Dương Hiên ôm lấy Ngô Thần kéo vào trong lòng, ôm chặt lấy.

“Anh có vừa lòng không?” Ngô Thần cũng đưa tay ôm lại Âu Dương Hiên, ngón tay nhẹ nhàng ở trên lưng của anh di chuyển. Giống như đánh đàn dương cầm, ở trên lưng của Âu Dương Hiên dần từng nốt nhạc.

“Em xác định chứ? Em có biết hậu quả thế nào không.” Giọng nói của Âu Dương Hiên rõ ràng đã trở nên khàn khàn.

“Chẳng lẽ anh không muốn sao?” Ngô Thần không trả lời vấn đề của Âu Dương Hiên, thật sự là đầu gối. Anh còn muốn như thế nào nữa đây? !

Đã nói như vậy , Âu Dương Hiên mà còn nhịn được xuống thì anh không phải là nam nhân nữa! Cúi xuống ôm lấy Ngô Thần đặt lên trên giường, không biết là điều hòa bất cao hay sao mà nhiệt độ của hai người đều nóng ran, Âu Dương Hiên thầm nghĩ những bộ đồ trên người này đều phải cởi bỏ.

Âu Dương Hiên đứng ở trước mặt Ngô Thần cởi từng thứ xuống, mắt Ngô Thần khôn chớp nhìn Âu Dương Hiên. Vẫn biết dáng người anh rất khá, không nghĩ rằng lại tốt đến như vậy. Màu làn da đồng cổ, tuy rằng không có nhiều cơ bắp lắm nhưng lại không có một vết sẹo thừa, đùi thon dài mà hữu lực. Điều không đẹp duy nhất là vết sẹo trên cánh tay kia của anh, Ngô Thần tìm rất nhiều cách không thể làm cho nó biến mất hoàn toàn.

“Em có hài lòng với dáng người của chồng em không?” Âu Dương Hiên bờn cợt nhìn Ngô Thần. Vốn nghĩ rằng Ngô Thần sẽ thẹn thùng quay đầu đi, ai ngờ cô vẫn nhìn anh còn gật gật đầu. Sau đó chậm rãi cởi váy ngủ của mình, trên người chỉ còn lại có một bộ nội y màu đen .

Âu Dương Hiên chờ người nhìn Ngô Thần, từng ánh mắt đốt lửa trên người Ngô Thần. Cái trán, chóp mũi, môi, xương quai xanh, Âu Dương Hiên lặng lẽ một đường trượt thẳng xuống , cho đến khi đến nơi căng tròn mềm mại kia khe khẽ cắn , nhìn Ngô Thần ở dưới mình nhẹ nhàng run run thân thể, Âu Dương Hiên vừa lòng nở nụ cười. Bé con của mình, sẽ trở thành người phụ nữ của mình rồi.

Màn đêm buông xuống , rèm cửa sổ đã sớm bị kéo kín, trừ thanh âm không ngừng truyền ra kia, thật sự nhìn không thấy cái gì ~(tác giả cũng muốn viết hcuts miêu tả, nhưng là sợ bị khóa mất , cho nên vẫn là buông tha thôi!)

Kích tình qua đi, Âu Dương Hiên đem Ngô Thần ôm đến phòng tắm chà lau thân thể, sau khi kích tình thiêu đốt một mảnh cảnh xuân. Âu Dương Hiên ngồi ở trong bồn tắm lớn, Ngô Thần ngồi ở trên người Âu

Dương Hiên . Chủ yếu là anh vẫn lo lắng cho Ngô Thần đây là lần đầu tiên của cô, bằng không vào tính cách của Âu Dương Hiên làm sao anh có thể dễ dàng buông tha cho Ngô Thần như thế được.

Ngô Thần”Ha ha” nở nụ cười.

“Có cái gì vui mà em cười như thế?” Âu Dương Hiên sủng nịch ôm Ngô Thần, thay cô lau rửa nhẹ nhàng .

“Hừ, còn em tưởng rằng anh có thể kiên trì lâu hơn nữa cơ. Ai ngờ đâu chưa gì đã sụp đổ rồi” Ngô Thần tận hết sức lực đả kích Âu Dương Hiên. Kích tình vừa rồi làm cho Ngô Thần không dậy nổi thất lưng, xem ra thật sự là anh đã ghen lâu lắm rồi, lần này mình cũng có chút chịu không được .

“Quà của em lớn như vậy, sao anh có thể không từ từ nhắm nháp được!” Âu Dương Hiên nhẹ nhàng trêu chọc Ngô Thần.

“Thật không? Hình như anh đâu có hài lòng với quà của em thì phải? !” Ngô Thần nhú mày nhìn Âu Dương Hiên, anh dám nói không hài lòng thử xem.

“Làm sao có thể! Anh chỉ là sợ sẽ xúc phạm tới em, dù sao em vẫn còn quá nhỏ.” Âu Dương Hiên làm sao có thể không hài lòng cho được, bản thân mình đã có suy nghĩ đó bao nhiêu năm nay, nếu không phải cô quá nhỏ , có lẽ mình đã sớm hành động rồi.

Đặc biệt là hôm nay khi thưởng thức mỹ vị này, bởi vì nguyên nhân nhiều năm luyện tập võ đạo, võ thuật cùng yoga , thân thể của Ngô Thần rất mềm mại, điều này làm cho Âu Dương Hiên vô cùng thỏa mãn.

Giúp Ngô Thần mặc quần áo, nắm tay cô tới phòng khách cùng nhau cắt bánh.

“Sinh nhật vui vẻ.” Ngô Thần giơ ly rượu chạm ly với Âu Dương Hiên.

“Cám ơn em.” Âu Dương Hiên mê mẩn nhìn Ngô Thần như vậy . Bởi vì trải qua vận động kịch liệt sau đó lại ngâm nước ấm. Có lẽ là trải qua lễ rửa tội lần này , Âu Dương Hiên cảm thấy Ngô Thần tử trong ra ngoài tản ra loại quyến rũ không nói lên lời. Phụ nữ và cô gái nhỏ hoàn toàn không giống nhau.

Nếu đã ăn qua trái cấm, hai người làm sao có thể rụt rè được nữa. Âu Dương Hiên từ trong phòng khách chuyển vào phòng ngủ, hàng đêm sinh ca, đương nhiên vẫn không thể thiếu “ba con sâu” , dù sao Ngô Thần còn nhỏ.

Khi người lớn trong nhà đến thăm thấy hai người như vậy cũng có thể hiểu được chuyện gì xảy ra , nhưng họ cũng không nói gì, chỉ có chúc phúc mà thôi.

Mỗi ngày sáng sớm khi tỉnh lại Âu Dương Hiên đều cho Ngô Thần một cái hôn sáng sớm, đây là thói quen mấy năm qua . Hôm nay Âu Dương Hiên được nghỉ, bọn họ nằm trên giường nói chuyện.

“Yêu anh không?”

“Anh thì sao?”

“Từ sáu tuổi đến bây giờ, chắc cũng là yêu đi.”

“Anh không nói rõ ra làm sao mà em hiểu được!”

“ . . . ”

“Anh muốn cả đời này cùng em sống hạnh phúc thế này, có được tính không?”

“Ha ha . . . ừ!”

Ừ, cả đời

~

45. Chương 45: Chuyện Lớn Của Đời Người

Hai người đã có lễ đính hôn , trong quan hệ cũng đã tiến thêm một bước quan trọng, Âu Dương Hiên vẫn tự hỏi sẽ cho Ngô Thần một nghi thức cầu hôn thế nào. Lần ở phòng bệnh trước đó tuy rằng anh đã đạt được kết quả mong muốn, nhưng lần cầu hôn đó quá đơn sơ. Làm cho Âu Dương Hiên không hài lòng, tuy rằng nó có vẻ rất đặc biệt.

Nhớ tới lần trước ở nước Pháp anh thay Hoàng Tuấn chuẩn bị nghi thức cầu hôn, rồi lại thấy Vương Ninh với màn cầu hôn bí mật dành cho Lưu Mẫn, Âu Dương Hiên thật sự không biết nên dành cho Ngô Thần một sự bất ngờ thế nào nữa!

Vào ngày sinh nhật 22 tuổi đó của Âu Dương Hiên, anh đã vốn chuẩn bị bao một nhà hàng, trong không khí lãng mạn đó anh sẽ cầu hôn cô. Dù sao những lần cầu hôn của bọn họ đều mới mẻ độc đáo, Âu Dương Hiên làm một cái bình thường cũng sẽ không sao hết. Nhưng sau đó Âu Dương Hiên lại không hài lòng với cách này , thời gian và quan hệ của bọn họ đã khác, cầu hôn như vậy giống như không có thành ý. Anh sợ Ngô Thần sẽ nghĩ rằng cô đã không còn hấp dẫn với anh nữa.

Nghiên cứu thật lâu, rồi rầm thật lâu, tìm tòi thật lâu, cuối cùng cũng tìm ra được cách.

Hôm nay là sinh nhật 21 tuổi của Ngô Thần, anh đã đem 9 người kia gọi trở về(cộng cả Lưu Hàm) . Âu Dương Hiên bởi vì gần đây có một vụ án vô cùng quan trọng, nhìn qua có vẻ rất bận rộn. Ngày hôm nay cũng chỉ cùng với Ngô Thần ăn bữa cơm trưa, lại lập tức đi ngay. Tối nay chắc Ngô Thần ở nhà chiêu đãi 8 người kia.

Kỳ thật, nói là chiêu đãi, cũng chỉ là thu thu quà tặng, nhận bánh ngọt. Thổi xong ngọn nến ,Hoàng Tuấn với Cao Hững xuống nhà mua bột lửa, Ngô Thần vốn định nói trong nhà cô cũng có, nhưng là hai người bọn họ chưa thèm nhìn đã nói không quen dùng loại đó, đóng cửa mà đi.

Ngô Thần bất đắc dĩ nhìn Hải Biên và Ma Giai, bọn họ quản hai người này thế nào thế

~“Không cần phải xen vào chuyện hai người bọn họ, chúng ta cứ cắt bánh trước đi, bằng không muộn quá chị ăn lại bị béo.” Đường Vũ thúc giục Ngô Thần cắt bánh ngọt. Vốn Ngô Thần nghĩ chờ hai người kia về cắt cũng không muộn, hiện tại nhìn thấy mấy người kia sốt ruột , ai, vẫn là quên đi. Ăn trước đã.

Cắt từng miếng từng miếng, một miếng ở giữa được Đường Vũ đưa cho Ngô Thần. Ngô Thần đặt ở trước mặt, chuẩn bị đợi lát nữa cùng ăn với Hoàng Tuấn và Cao Hững.

“Bánh ngọt này lát nữa ăn muộn không tiêu hóa được đâu , em đừng chờ hai người bọn họ nữa, phần của bọn họ chị để trong tủ lạnh rồi , còn thay em phần cho cả Âu Dương Hiên nữa.” Lưu Mẫn đem bánh ngọt để lên tay của Ngô Thần, nhìn bộ dáng vui tươi của bọn họ, Ngô Thần cũng ý nhị ăn hai miếng.

“Không được, hôm nay là sinh nhật của em, miếng bánh này em phải ăn hết.” Ma Giai ồn ào .

Khi nào thì có quy định này! Ngô Thần nghi ngờ nhìn bọn họ, đây là có âm mưu gì sao? Hôm nay sinh nhật của cô tuy nói rằng cô là lớn nhất, nhưng dưới dăm uy của nhiều người thê này cô đành chịu! Ăn thì ăn.

Răng nanh cắn phải vật gì cứng cứng, đầu lưỡi cảm nhận được sự lạnh lẽo. Dùng đầu lưỡi đẩy nó ra, đặt ở trên tay, buồn cười nhìn mấy người kia. Đây là lí do tại sao hôm nay bọn họ khác thường như thế? !

Bên ngoài”Bùm bùm” pháo hoa đầy trời. Đêm nay tuy là lễ Noel, nhưng đốt pháo hoa như vậy có tính là làm trái pháp luật không? Nhưng là không để cho Ngô Thần nghĩ nhiều đến thế, Ma Giai cùng với Đường Vũ đã đem Ngô Thần kéo đến trước ban công, từ ban công nhìn xuống, một trái tim bằng nền lớn ở trong sân viện, Âu Dương Hiên đứng ở giữa.

May mắn này đèn điện ở tiểu khu này khá tốt, bằng không đêm nay làm sao Ngô Thần có thể nhìn thấy được Âu Dương Hiên tròn méo thế nào? ! (ý nghĩ của vị họ Trần nào đó ~)

Ngô Thần tuy rằng đã đoán được kết quả này, nhưng là là người trong cuộc cô không nhìn được mà bật khóc.

“Làm vợ anh nhé... Gả cho anh được không?” Âu Dương Hiên đứng ở dưới lầu, hét lên với Ngô Thần.

Không biết có phải pháo hoa làm cho rối loạn hay không, khi Âu Dương Hiên hô lên lời này , thì cô có cảm giác nghe thấy các tiểu khu xung quanh cũng đồng loạt hô lên”Gả cho anh, gả cho anh •••”

Ngô Thần thật không biết còn có thể nói cái gì nữa, che miệng gật gật đầu, nhưng là nghĩ đến anh sẽ không nhìn được, khàn khàn mà hô”Được ~”

“Yeah ~~” hòa cùng với tiếng vỗ tay, tiếng gào thét không ngừng truyền đến. Nhìn Âu Dương Hiên từ giữ những ngọn nến đi tới, vào cửa nhà, Ngô Thần mới tạm ngừng được nước mắt. Xoay người nhìn Âu Dương Hiên đang quỳ một gối trước mặt cô, “Đời này, anh tuyệt đối sẽ không buông tay em ra. Gả cho anh nhé được không?” Nói xong cầm lấy tay trái của Ngô Thần, đeo nhẫn vào ngón áp út cho cô.

Ngô Thần cố nén nước mắt gật gật đầu, có thể để người đàn ông vì mình làm nhiều chuyện như vậy, bảo cô làm sao mà cự tuyệt nổi anh đây!

Kỳ thật Âu Dương Hiên rất gian xảo, mỗi lần anh định làm cái gì thì đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho bước sau. Giống như lần cầu hôn này.

Khi Ngô Thần mười tám tuổi lúc đó hai người cũng đã đi nhận giấy đăng ký kết hôn , nhưng sau lễ đính hôn hai người lại không có ý định làm lễ cưới. Ngô Thần không nóng nảy, dù sao đã lấy giấy đăng ký, cho dù không làm tiệc rượu mọi người đã biết đến quan hệ của hai người là gì.Nhưng Âu Dương Hiên lại sốt ruột, anh muốn mọi thứ phải được chuẩn bị thật tốt.

Lần trước Âu Dương Hiên dùng nhẫn bạch kim để đính hôn, lần này anh dùng nhẫn kim cương. Ở trong mắt Ngô Thần trừ bỏ cảm động, còn có cảm giác là quà tặng kỷ niệm ngày đính hôn.

Âu Dương Hiên gần đây bận rộn vì chuyện công việc và chuẩn bị cho hôn lễ, chuẩn bị đến nguyên đán sẽ làm lễ kết hôn. Ba Ngô và mẹ Ngô rất vừa lòng, ba mẹ Âu Dương cũng vừa lòng,ông bà nội Âu Dương lại càng vừa lòng hơn.

Hôn lễ vĩnh viễn là việc hạnh phúc nhất của đời người con gái.

Hôn lễ của Âu Dương Hiên và Ngô Thần không có xa hoa như hôn lễ của Hoàng Tuấn với Hải Biên, chỉ mở tiệc đơn giản với người nhà và bạn bè thân thiết, nhỏ ấm áp mà không thiếu sự trang trọng. Cũng tổ chức hôn lễ ngoài trời, không biết công ty trang trí nào mà lại nghĩ ra ý nghĩ bắt mấy con bướm để thả , khi hai người làm lễ có thêm mục này, làm ấy người Hải Biên hâm mộ một trận, ồn ào vì sao khi mình kết hôn không có cái này cơ chứ, làm ấy anh chồng của họ đau đầu bất đắc dĩ.

Sau lễ kết hôn Âu Dương Hiên và Ngô Thần, cuộc sống của hai người vẫn trôi qua như cũ, Âu Dương Hiên cũng không giống như những người đàn ông khác,anh sẽ quý trọng từng giây phút được ở bên nhau. Mỗi ngày rời giường hôn chào buổi sáng, sau đó chuẩn bị tốt bữa sáng rồi đưa Ngô Thần đi đến trường, anh lại lái xe đi viên tư pháp. Buổi tối trở về cùng nhau ăn cơm, nếu không có phải ra ngoài xã giao, cũng sẽ sớm về nhà với Ngô Thần, trước khi ngủ hôn một nụ hôn thật sâu chúc ngủ ngon, hai người cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Kết hôn vào năm Ngô Thần hai mươi hai tuổi, Âu Dương Hiên hai mươi sáu tuổi. Hai người kết hôn còn vì nguyên nhân muốn có em bé, sau khi kết hôn được một năm mà Ngô Thần vẫn chưa có tin gì, hai người bình thường đều rất cố gắng cày cấy, nhưng hạt lại nhất quyết không nảy mầm, Ngô Thần cùng Âu Dương Hiên cũng không có biện pháp.

May mắn hai người còn trẻ, người lớn trong nhà cũng không sốt ruột. Chỉ là Ngô Thần bình thường sẽ làm một chút được thiện ỉnh và Âu Dương Hiên, kết quả của được thiện là năng lực phương diện nào đó của Âu Dương Hiên càng ngày càng mạnh, mà Ngô Thần lại vẫn là vẫn không có tin tức. Đương nhiên, trước khi hai người kết hôn đã đi kiểm tra một lần, tuyệt đối không có vấn đề gì hết.

Ngô Thần vẫn mong muốn được làm mẹ, cô chưa bao giờ cho rằng đứa con sẽ là ràng buộc của một gia đình. Đáng tiếc, việc này càng sốt ruột càng khó thành công.

46. Chương 46: Tương Lai

Âu Dương Hiền hai ngày này phải tham gia một hội thảo ở nước ngoài, Ngô Thần một mình ở nhà. Hôm nay Ngô Thần đột nhiên cảm giác đầu hơi choáng , cô nghĩ có lẽ là bị cảm. Nhưng mà gần đây bởi vì muốn có em bé, Ngô Thần một năm rồi không có dùng các loại thuốc kháng sinh nào hết. Hôm nay Ngô Thần quyết định tiếp tục tự mình chịu đựng.

Giữa trưa phải tới nhà bà nội ăn cơm, bởi vì trong người không thoải mái, Ngô Thần quyết định lái xe qua nhà bà từ sớm. Mặc áo khoác thật dày ra cửa, thẳng nhà bà nội mà đi

Bà nội Âu Dương nhìn thấy Ngô Thần như vậy, vô cùng đau lòng. Bà đương nhiên biết Ngô Thần vì chuyện mang thai, trong một năm nay mặc dù có bệnh đến thế nào cũng không chịu uống thuốc. Hai ngày nay vì bị cảm mà trông con bé lại càng gầy hơn .

Ông nội Âu Dương không nhịn được nữa , mà gọi điện thoại cho thầy thuốc gia đình của nhà Âu Dương tới. Vị thầy thuốc này đã làm cho nhà Âu Dương đã vài chục năm, ở trong giới y học cũng được coi là ngôi sao sáng . Chỉ cần là ông nội Âu Dương gọi tới, ông ấy ngay lập tức chạy đến ngay.

Bởi vì ở nhà, hai ông bà cảm thấy không giống bị cảm a. Đưa tay xem mạch cho Ngô Thần, đầu tiên là trầm một chút sau đó nở nụ cười. Ông nội Âu Dương nhìn bộ dáng này của ông bạn già, hơi khản trương , là có tin vui đúng không?

“Sao rồi?” ông nội Âu Dương không còn giữ được bộ dáng trầm ổn nữa, sốt ruột hỏi lão Trần.

“Lão Âu, chúc mừng ông nhé . Đúng như mong ước của ông rồi, tứ đại đồng đường !” Những lời này làm cho Ngô Thần và bà nội Âu Dương sửng sốt. Bà nội Âu Dương có phản ứng, “Cám ơn trời đất, cuối cùng có tin vui. Không được, tôi phải gọi cho thằng cháu mất nết kia về, sao lại có cái thể loại làm chồng như thế . Tôi phải dạy dỗ nó một trận nên thân mới được.” Nói xong liền bước nhanh đi ra ngoài.

“Trần gia gia, cái thai được bao lâu rồi ạ ?” Ngô Thần nhẹ nhàng ôm bụng, thì ra phản ứng gần đây của cô khác thường là do có em bé nha.

“Hơn một tháng , nếu muốn chắc vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra, dù sao ông cũng không có nhiều chuyên môn về chuyện này lắm.”

Sau khi tiễn ông Trần về, Ngô Thần nhìn bà nội Âu đang ôm cái điện thoại, bà đang gọi cho ai thế? Nhưng nhìn bộ dáng cao hứng của bà nội, Ngô Thần lại thỏa mãn. Âu Dương gia mấy đời đều là độc đinh, bản thân cô đã nghĩ muốn sinh hai đứa cho ông bà, chắc hẳn bọn họ vui lắm. Hiện tại chính sách con một cũng được nới rộng ra , cho dù sinh hai đứa cũng không sao hết .

Con của Hải Biên đã 5 tuổi rồi , con của Lưu Mẫn và Đường Vũ cũng đã 3 với 4 tuổi, Ngay cả Ma Giai cũng đã mang thai được mấy tháng rồi . Bây giờ, mình cũng được làm mẹ . Tính cả kiếp trước kiếp này cô cũng đã hơn 50 rồi, nhưng cũng là lần đầu tiên mang thai.

Ngô Thần nghĩ đến biểu tình của Âu Dương Hiền khi nhận được tin này, nhất định sẽ là sửng sốt, sau đó từ từ cười rộ lên hạnh phúc .

Sau khi từ lúc nhận được điện thoại của bà nội Âu Dương Hiền bị đơ người một lúc, công việc của Âu Dương Hiền cũng đã hoàn thành, bây giờ chỉ chờ đồng nghiệp hoàn thành xong thì cùng về. Nhưng bây giờ nhận được tin thế này, làm sao còn chờ được nữa, lập tức nói với cấp trên một tiếng, đặt vé máy bay sớm nhất về nhà. Lãnh đạo của Âu Dương Hiền là học sinh của bà nội Âu Dương, nghe được Âu Dương Hiền nói tin này làm sao dám ngăn cản, nhanh chóng thả Âu Dương Hiền về, còn dặn khi nào sinh thì báo cho ông một tiếng.

Ba mẹ Ngô đã sớm mua nhà ở tỉnh B, giờ nhận được tin Ngô Thần mang thai , lập tức đặt vé máy bay, giữ trưa đã đến nơi. Ba Âu Dương bận không đi được, nhưng mẹ Âu Dương mẹ lập tức trở về. Đây là cháu nội của mình đấy!

“Âu Dương Hiền còn chưa về à?” mẹ Âu Dương vừa vào cửa đã nhíu mày nhìn Ngô Thần phải một thân một mình ở nhà.

“Mẹ, đừng nóng vội. Vừa rồi anh ấy nhún đã lên máy bay rồi , buổi tối chắc là sẽ về đến nơi.” Ngô Thần chạy nhanh trấn an mẹ Âu Dương một chút, dù sao bà lo là cô sẽ bị tủi thân.

“Vậy là tốt rồi. Nếu không con ở luôn nhà bà nội đi, mẹ sẽ lo lắng.” Bởi vì từ tỉnh J đến tỉnh A gần hơn, cho nên mẹ Âu Dương đến trước, sau đó ba mẹ Ngô Thần mới tới.

“Đến đây, để mẹ nhìn xem, có gầy không.” mẹ Ngô vừa vào cửa đã kéo Ngô Thần nhìn phải nhìn trái. Nghe được tin Ngô Thần mang thai ,bà đã nghĩ ngay đến liệu con bé có gầy không. May mắn, thời gian trước đây tắm bổ khá tốt, bây giờ còn không nhìn rõ. Nhưng khi đến lúc bị ghen chắc sẽ gầy hơn. Không được, tự mình phải bồi bổ cho con bé mới được.

Mẹ Ngô cùng với mẹ Âu Dương ở phòng bếp thương lượng những món mà phụ nữ có thai cần ăn, ba Ngô tâm sự với Ngô Thần chuyện cuộc sống hàng ngày. Nhìn bé con bé bỏng của mình vẫn nằm trong lòng bàn tay đến bây giờ cũng đã bắt đầu làm mẹ người ta , ba Ngô mới chính thức cảm giác được mình đã già rồi. Mấy tháng nữa, đã được làm ông ngoại!

Ba người lớn trong nhà đợi cho đến khi Âu Dương Hiền trở về, giáo dục Âu Dương Hiền một phen mới trở về nhà.

“Em mệt không?” Ngô Thần nằm ở trong lòng Âu Dương Hiền , lẳng lặng hưởng thụ sự ôm ấp này ấm áp . Mấy ngày nay anh không ở bên, mình cũng không ngủ được.

“Không sao chứ. Mấy ngày không gặp thôi sao trông em gầy thế? Là con không nghe lời em à?” Âu Dương Hiền vẫn nhẹ tay vỗ về bụng của Ngô Thần , ở trong bụng của cô có đứa con bé bỏng của anh, đứa con của anh và cô!

“Con mới được bao lâu đâu, làm sao mà biết được có nghe lời hay không.” Ngô Thần ở trong lòng anh cọ cọ, dần dần ngủ say.

Nghe được tiếng hít thở truyền tới, trong lòng Âu Dương Hiền càng ngày càng thỏa mãn, vợ của mình, con của mình, cả hai đang nằm trong lòng của mình. Đây là toàn bộ thế giới của mình!

Chín tháng sau, Âu Dương Du và Âu Dương Nhạc được sinh ra . Một nam một nữ, Ngô Thần đã hoàn thành xong nhiệm vụ duy nhất này. Khi nhìn thấy con ra đời Âu Dương Hiền thở phào nhẹ nhõm.

Trong những tháng ngày Ngô Thần mang thai, Âu Dương Hiền ở bên cạnh chăm sóc cho Ngô Thần vô cùng cẩn thận.

Nhìn hai đứa bé lúc đầu chỉ nằm im trên giường rồi bắt đầu bò loạn nhà, nói tiếng ba mẹ đầu tiên, sau đó lại nhìn tụi nhỏ dùng hai chân chạy nhào vào lòng mình, Ngô Thần chỉ cảm thấy cuộc sống của mình vô cùng hạnh phúc, ông trời thật sự là vô cùng chiều cố mình, làm cho từ khi trọng sinh cô được hạnh phúc đến vậy.

Một nhà Ngô Thần và Âu Dương Hiền cùng hai cục thịt nhỏ trưởng thành, đến khi tụi nhỏ được 7 tuổi thì Ngô Thần tiếp quản công ty của ba, Âu Dương Hiền trở thành kiểm sát trưởng của viện tư pháp.

Sau đó, cuộc sống Ngô Thần cứ tiếp tục hạnh phúc bình thản như vậy, không có thay đổi gì lớn lao, tình cảm nồng đậm, thản nhiên mà ấm áp, cuộc sống thế này mọi người có hy vọng được như vậy hay không?

Hoàn chính văn

47. Chương 47: Cuộc Sống Hoàn Mỹ

Âu Dương Du và Âu Dương Nhạc hai cục thịt này từ nhỏ đã đặc biệt thông minh. Chưa đến hai tuổi đã có thể nói chuyện lưu loát , hai tuổi theo ông nội ra ngoài làm việc cũng không nghịch ngợm chỉ đứng ngoan ngoãn ở một bên, khi ở cùng bà nội theo bà ra ngoài mua đồ còn thảo luận được với bà nội về các loại quần áo nào đẹp.

Mỗi lần bọn Lưu Mẫn hỏi Ngô Thần và Âu Dương Hiền làm thế nào có thể dạy dỗ được ra hai đứa nhỏ đáng yêu đến thế, làm cho Ngô Thần và Âu Dương Hiền cảm thấy bất đắc dĩ. Bọn họ cũng rất muốn biết hai đứa bé nhà mình tại sao lại thông minh vậy, bọn họ chưa từng dạy chúng nó cái gì mà.

Ba Âu Dương và mẹ Âu Dương bây giờ đều đã tới tỉnh B, ba Ngô và cũng đem công ty chuyển dần lên đây, ở lại tỉnh B cùng con cháu. Dù sao giao thông cũng tiện lợi, khi cần về thì quay lại cũng nhanh. Đường nhiên, nguyên nhân chính là ba Ngô không chịu buông tha cho tài nguyên ở tỉnh B.

Âu Dương Du cùng Âu Dương Nhạc tuần này ở tại nhà ông nội, tuần sau lại ở nhà ông bà ngoại, cuối tuần thì về với bố mẹ. Mỗi lần về nhà, Âu Dương Du và Âu Dương Nhạc đều ồn ào muốn cùng ba mẹ đi chơi.

Nhà Ngô Thần và Âu Dương Hiên không biết khi nào đã trở thành nơi mà mười tiểu tướng tụ tập. Mỗi lần bọn họ có thời gian đều đi đến tỉnh B, đương nhiên, này cũng là bởi vì bọn họ bây giờ mỗi người một nơi, đến tỉnh B là nhanh nhất và tiện lợi nhất.

Một ngày này, Mộ Dung Tấn từ Anh trở về, chạy đến nhà Ngô Thần kiếm ăn. Nhìn thấy Âu Dương Du và Âu Dương Nhạc, hai đứa bé chạy như điên đến bên cạnh ôm lấy Mộ Dung Tấn.

Hai đứa bé này đã ba tuổi rồi, bởi vì nguyên nhân công việc của mười tiểu tướng, Anh quốc Pháp quốc Mỹ Quốc đều đã đi đến vài lần.

Mộ Dung Tấn lần trước một mình dắt hai đứa bé đi du lịch một vòng nước Anh, cho nên sau này mỗi lần hai đứa nhìn thấy Mộ Dung Tấn đều nhảy cẫng lên.

“Bảo bối, nhớ cha nuôi không?”

“Con phải suy nghĩ nữa. Cha nuôi, cha có quà cho con không?”

“Con nghĩ xem muốn cái gì, cha nuôi mua cho các con.” Nói xong còn một tay ôm một đứa, đến phòng bếp tìm Ngô Thần.

“Âu Dương Hiên vẫn chưa về nhà hả em?” Mộ Dung Tấn há mồm ăn miếng mứt táo mà tiểu Tròn đưa cho, hôn lên gương mặt thơm mùi sữa của cậu một cái, lại há mồm ăn một hạt đậu của tiểu Quyển, lại hôn lên một má cô bé.

“Lúc nào cậu ta về thế?” Mộ Dung Tấn ra nhìn đồng hồ, đã hơn 5 giờ rồi, cũng gần tới giờ tan tầm. “Anh mang hai đứa đi dạo nhé, chút nữa sẽ về ăn cơm.”

Ngô Thần vừa đồng ý đã nghe thấy tiếng đóng cửa. Bất đắc dĩ bĩu môi, Mộ Dung Tấn tính tình của anh thế nào cô cũng hiểu, chỉ là mặc kệ anh thôi.

Viện tư pháp nơi Âu Dương Hiên làm việc cách nhà cũng không xa không xa, Mộ Dung Tấn ôm hai cái bọc nhỏ đi lại lắc lư trên đường, khi đến trước cửa viện, vừa lúc nhìn thấy Âu Dương Hiên đi ra. Bên còn có một người phụ nữ xấu xí. (thấy người ta xấu là do tâm lý của mỗ Mộ)

Nhìn người phụ nữ kia tươi cười nói chuyện với Âu Dương Hiên, mà Âu Dương Hiên vẫn giữ nguyên bộ dáng ngàn năm không đổi, Mộ Dung Tấn đại khái đã hiểu được là chuyện gì.

“Bảo bối, ba con đến kìa, làm sao bây giờ?” Mộ Dung Tấn nói làm cho hai cái bọc nhỏ chú ý, xoay mặt lại vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Hiên đang đi xuống dưới, vốn rất cao hừng hực nhưng lại nhìn thấy người phụ nữ kia lại trầm xuống.

“Ghét thật, cô ta lại đi cùng ba kìa.” Quyển quyển lôi kéo tay của anh trai, mắt hừng nầm nầm.

“Không có chuyện gì đâu em đừng lo, chúng ta đi cứu cứu ba thôi. Cha nuôi, thả con xuống.” Mộ Dung Tấn nghe hai cái bọc nhỏ nói chuyện cảm thấy chúng nó vô cùng đáng yêu, nhỏ thế mà đã hiểu biết đến vậy, chỉ số IQ của hai đứa này là bao nhiêu đây. Dù sao cũng là con nuôi của mình, làm sao kém cỏi được!”

Nghe theo lời hai bé con thả chúng xuống, nhìn hai cặp chân nhỏ bé chạy lên bậc thang. Vừa đi vừa hét “Ba ơi, Ba”

Âu Dương Hiên sắp mất đi sự kiên nhẫn với người phụ nữ kia, nhưng đối phương lại đang nói chuyện công việc nên anh không thể chạy lấy người được, may thay lại nhìn thấy hai bé con nhà mình chạy tới, nhanh chóng nói xin lỗi với người phụ nữ kia, bước nhanh đến bên hai đứa bé.

Ôm lấy hai đứa, đem cặp công văn để bên người, hôn hít hai khuôn mặt nhỏ nhắn rồi nhìn thấy Mộ Dung Tấn.

“Cậu về rồi à?”

“Ừ, về rồi.”

“Lần này cậu định về bao lâu?”

“Tớ tới đưa thiệp cho các cậu rồi đi ngay.”

“Thiệp mời?”

“Ừ, tớ chuẩn bị kết hôn .”

Âu Dương Hiên nghe được lời này của Mộ Dung Tấn ha ha nở nụ cười. Cảm tình của Mộ Dung Tấn đối với Ngô Thần hoàn toàn không hề ít so với mình, nhưng là bản thân mình may mắn, mới có được bảo bối Ngô Thần này . Bây giờ Mộ Dung Tấn cuối cùng cũng nguyện ý kết hôn , cũng làm cho anh thời phào nhẹ nhàng.

“Chúc mừng cậu.”

Mộ Dung Tấn đắm ngực Âu Dương Hiên một cái, tình cảm của bọn họ đâu chỉ vì thế mà bất hòa được.” Cảm ơn cậu. Đến đây, quyền quyền bảo bối, để ba ôm con, ba con ôm cả hai đứa sẽ mệt đấy.” Quyền quyền nhìn Mộ Dung Tấn rồi vươn tay với anh, cũng không thềm quyền luyến cái ôm ấm áp của ba mình mà rời bỏ trận địa.

Bốn người cùng nhau về nhà , Mộ Dung Tấn đem tin tức anh sắp kết hôn nói cho Ngô Thần, Ngô Thần cũng vô cùng cao hứng chúc mừng anh. Tuy rằng cô cũng không có tự kỷ mà cho rằng Mộ Dung Tấn sẽ vì cô mà cả đời độc thân, nhưng khi nhìn tất cả những người xung quanh mình đều hạnh phúc, cô cũng hy vọng Mộ Dung Tấn có thể sớm ngày có gia đình nhỏ của riêng anh. Bây giờ anh đã nghĩ thông suốt , cô cũng an tâm.

Bạn gái của Mộ Dung Tấn là người Anh, sau khi hai người kết hôn không tới một năm cũng có con. Hiện tại tiểu tròn tròn của chúng ta có thêm một sự ham muốn kỳ lạ, chính là chăm sóc cho em gái mang dòng máu lai kém mình bốn tuổi này.

Khi tiểu Tròn 6 tuổi, tiểu Na hai tuổi, bạn nhỏ tiểu tròn đã tuyên bố, khi lớn lên cậu sẽ lấy em gái tiểu Na làm vợ. Ngô Thần và Mộ Dung Tấn nghe thế câu trước câu sau không hề nề mặt tiểu Tròn mà cười ha ha, tiểu Quyền còn ở bên cạnh tiểu Tròn trêu chọc”Xấu hổ xấu hổ, xấu hổ xấu hổ.”

Ai cũng không nghĩ đến, bạn nhỏ tiểu tròn so với cha cậu còn lợi hại hơn, Âu Dương Hiên 12 tuổi mới tìm được mẹ mình, mà tiểu tròn mới 6 tuổi đã quyết định được ai sẽ đi cùng cậu suốt cuộc đời, khi tiểu Na 18 tuổi cũng không thoát khỏi vòng tình ái của cậu, từ đó về sau làm con dâu ngoan nhà Âu Dương.

Mộ Dung Tấn đối với chuyện này cũng không phản đối như các ông bố khác, từ nhỏ anh cũng đã tạo rất nhiều cho tiểu Tròn và tiểu Na. Có thể nói, bạn nhỏ có kết quả như ngày hôm nay cũng do công sức của anh cả.

Tâm lý của Mộ Dung Tấn , Âu Dương Hiên hiểu được, bản thân mình không có được người trong tim, vậy để cho con mình bắt lấy con của Ngô Thần cũng tốt. Âu Dương Hiên ghen tuông rất ác, nhưng lần này lại đồng ý .”Hừ! Dù sao con cậu ta cũng vào cửa nhà mình cơ mà, tôi sẽ không so đo với cậu đâu .” Nhìn đến ánh mắt Âu Dương Hiên , Mộ Dung Tấn không chút do dự khách sáo mà đi về.

Sau lễ kết hôn của tiểu Tròn, ban đêm Âu Dương Hiên ôm Ngô Thần nghỉ ngơi .

“Nhiều năm như vậy đã bao giờ em hối hận chưa?” Âu Dương Hiên một tay vuốt ve Ngô Thần làn da vẫn mềm mại như trước của Ngô Thần.

“Có cái gì mà hối hận ? Chẳng lẽ cứ ba mươi năm lại hối hận một lần sao?” Ngô Thần hờn dỗi véo thắt lưng của Âu Dương Hiên . Nhiều năm như vậy , đàn ông bình thường đến 40 đều sẽ phát phì, nhưng đáng người của Âu Dương Hiên vẫn thế, trừ bỏ cơ bắp không còn cứng cáp như trước nữa, thể nhưng vẫn rất hoàn mỹ.

“Ha ha, một thời gian nữa Tiểu Quyền của chúng ta cũng sẽ kết hôn , em rất hy vọng chúng ta sẽ là tấm gương tốt cho các con.”

“Em ngốc thật. Vương Dịch và tiểu Na đều là những đứa bé chúng ta nhìn lớn lên , bây giờ em còn lo cái gì nữa . Nếu tụi nhỏ không hợp nhau, chúng ta cũng không có cách nào nào xem vào chuyện của chúng nó .”

“Ha ha, anh nói cũng đúng.”

“Vậy anh chưa từng hối hận sao?”

“Bé con của anh, anh không chỉ không hối hận, anh còn sợ cuộc đời này quá ngắn. Nếu còn có kiếp sau, em sẽ nguyện ý làm vợ anh lần nữa không?”

“Vậy anh nhớ đến tìm em nhé!”

“Được. Nhất định phải chờ anh!”

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục trôi qua, Ngô Thần và Âu Dương Hiên so với người khác thì tìm được một nửa của mình sớm hơn, một đứa 8 tuổi một đứa 12 tuổi. Nhưng , tình yêu như vậy , cả đời cũng không đủ, vậy đến cả kiếp sau đi.

Giống như khi cô 17 tuổi anh đã viết : nếu tình cảm thật sự có thể sử dụng lời văn để biểu đạt, anh nghĩ anh phải dùng hết cả đời này để viết cho em.

Tình yêu của Ngô Thần và Âu Dương Hiên , bình thản lại ấm áp.Tình yêu như vậy tồn tại đến thiên trường địa cửu.

Tình yêu, không cần phải oanh oanh liệt liệt, chỉ cần hai người có thể cho nhau hơi ấm, cho nhau sự bao dung, tình yêu, vĩnh viễn đều là là những gì tốt đẹp nhất ngọt ngào nhất.

Đến khi già, nhìn bạn đời tóc hoa râu, nhẹ nhàng nhìn nhau cười, cảm giác như vậy , có tuyệt không?

~E.n.d~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-binh-than-hoan-my-sau-khi-trong-sinh>